

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SUN AND THE STARMAKER

RACHEL GRIFFIN

New York Times bestselling author of *The Nature of Witches*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Rachel Griffin'in diğerk yazıları

Cadılarının Doğası

Cadı Vahşidir

Gece Yarını Bana Getir

THE SUN AND THE STARMAKER

RACHEL GRIFFIN

Telif hakkı © 2026 Rachel Griffin'e aittir.

Kapak ve iç tasarım © 2026 Sourcebooks'a aittir.

Kapak tasarımı Hannah DiPietro/Sourcebooks'a aittir.

Kapak tasarımı Viv Tanner'a aittir.

Kapak görselleri © Bimbimkha007/Getty Images, bomg/Shutterstock, Chorna_black/Shutterstock, graphic Stocks/Shutterstock, Nadia Murash/Shutterstock, Oleksandr Poliashenko/Shutterstock, Prawit Siriwong/Shutterstock, tbs graphics/Shutterstock

Son sayfa görüntüleri © Jan von nebenan/Shutterstock, Peter van Haastrecht/500px/Getty Images, Çizgi çalışması ve Fotoğrafçılık/Shutterstock

İç tasarım Tara Jagers/Sourcebooks tarafından yapılmıştır.

İç görseller © Anya Filipeva/Getty Images, Kirill Veretennikov/Getty Images

Sourcebooks ve logo, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya elektronik veya mekanik araçla, yayıncısı Sourcebooks'tan yazılı izin alınmaksızın çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks'un bir alt markası olan Sourcebooks Fire tarafından yayınlanmıştır.

1935 Brookdale RD, Naperville, IL 60563-2773

(630) 961-3900

kaynakkitaplar.com

Yayın kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır.

*Annem için,
Bana çok küçük yaşıta en güzel akşamların kitapla geçirilen akşamlar
olduğunu öğreten kişi. ♥*

İçindekiler

Prolog: Yıldızların Lanetlediği

1: Ciddi Durumlar

2: Bir Yabancınn Eli

3: Bir İhtimal Dışı Durum

4: Yalancı

5: Kayan Yıldızlar

6: Yanlış Varsayımlar

7: Dinlenme

8: Klasik Bir Kaçış Örneği

9: Çok Tuhaf Bir Kapı

10: Eğlenceli Bir Durum

11: Sadece Sözleşme Kapsamında

12: Kar Meleği

13: Varlığınızla Onur Duyuyoruz

14: İyi Bir Koca

15: Netlik

16: Çok Eski Şarap

17: Karların Erimesi

18: Harabeler

19: Talihsiz Özlemler

20: Canlı Hayal Gücü

21: Yedi Beyaz Kurt

22: İnkâr

23: Kalp Nadiren Boyun Eğir

24: Düşünceler

25: Ölen Yıldız

26: Trajik Simetri

27: Başlangıç ve Son

28: Yavaşça Uyanmak

29: Gece Yarısı Düğünü

30: Yanılsama

31: Sonsuz Sonrası

32: Karanlık

33: Bir Keşif

34: Sonsuza Dek Senin

35: Tanrı Bile Unutabilir

36: Dünyanın Zirvesinde Durmak

37: Lavanta Kokusu İçinde Uyurken

38: En Parlak Şey

39: O Yaşıyor

Epilog: Çifte Yıldız

Yazarın Notu: Yazar ve Beyin Hasarı

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Önsöz

Yıldızların Lanetlediği

Kayıp Sıradağlar'ın derinliklerinde, en yüksek zirvedeki küçük bir köyde, genç bir kız yatmadan önce bir masal dinliyordu. Daha önce birçok kez duyduğu bir masaldı bu, yine de anne babası onu yatağına yatırıp battaniyesini kendine çektiğinde, Aurora Finch'in her zaman duymak istediği masal Güneş ve Yıldız Yapıcı'nın öyküsüydü.

“Bir zamanlar, çoğu insanın dünyanın zirvesi olarak gördüğü, çok kuzeyde bir köy vardı,” diye başladı annesi, Aurora'nın yüzünden uzun kahverengi bir saç tutamını çekerek. “Daha doğrusu, varlığından haberdar olsalardı kesinlikle öyle düşünürlerdi. Ama çok az kişi bildiği için, köy neredeyse hiç dikkate alınmazdı.”

"Güneş'in bu köye her zaman bir düşkünlüğü vardı. Karlarla kaplı dağların arasına kurulmuş olan bu küçük köy, ışığının yıl boyunca ulaşabildiği en kuzeydeki noktaydı ve dünyanın geri kalanından bu kadar uzakta olması ona ilginç bir merak konusu gibi geliyordu."

“Bir gün, köyün altındaki zemin sallanmaya başladı ve Güneş, Dünya'nın levhalarının birbirinin yanından geçişini dehşet içinde izledi. Köyü taşıyan hafif eğimli dağ çatladı ve kırıldı, kimsenin daha önce görmediği kadar yüksek dik kayalık zirveler yükseldi. Deprem o kadar şiddetliydi ki, Güneş gökyüzündeki yerinden Dünya'nın korkunç iniltisini duyabiliyordu; bir çocuğa yatmadan önce masal okumaktan daha uzun süren güçlü, korkutucu

bir sesti bu.” Aurora'nın annesi durakladı ve ona göz kırptı. “Dağ yükseldikçe köy de yükseldi, yukarı, yukarı, yukarı doğru hareket etti ve sonunda sarsıntı durdu.”

Güneş köyü bulmaya çalıştı, ancak havada asılı duran büyük bir toz bulutu görüşünü engelliyordu. Gökyüzünün açılmasını beklerken sabırsızlık onu kemiriyordu; dünyanın tepesindeki küçük köyün akıbetini öğrenmek için can atıyordu.

Günler geçti, haftalar geçti ve sonunda ortalık sakinleşti.

"Güneş, köyü bulmak için çılgıncasına geniş arazileri taradı, ama bulamadı, en ufak bir izine bile rastlayamadı. Sonra, inanılmaz bir şekilde, onu duydu."

"Başlangıçta, seslerin gerçek olduğuna inanmadı, üzüntüsünü hafifletmek için bunları uydurduğundan emindi. Ancak belirsiz gürültüler olarak başlayan şey, kısa süre sonra inkar edilemez çıgllıklara dönüştü. Güneş onları takip etmeye çalıştı, ancak yine de kaynağı bulamadı ve Dünya'nın hareketinin köyü ulaşamayacağı bir yere taşıdığını, etrafını tırmanamayacağı sivri tepelerle çevrelediğini büyük bir üzüntüyle fark etti."

"Köy ayakta kalmıştı, ancak şimdi sonsuz bir karanlığın gölgesinde kalmıştı."

Aurora'nın hikâyenin en sevdiği kısmı yaklaşıyordu ve heyecanla gülümseyerek kız kardeşine döndü, ama Elsie çoktan uykuya dalmıştı. Aurora, kız kardeşinin bu kadar heyecan verici bir hikâyeyi uyuyarak geçirebileceğine inanamadı ve annesine dönerek hikâyenin devam etmesini istedi.

"Güneş ne kadar uğraşsa da köyü görebilecek kadar yükselemedi, sarp zirvelerin üzerinden yolunu bulamadı; bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı: köyü kendi gözleriyle görebilmek için kendini insana dönüştürdü. Belki de veda edebilmek için, çünkü biliyordu ki köy onun ışığı olmadan varlığını sürdüremezdi."

"Elbette zamanı sınırlıydı, çünkü dünyanın geri kalanının ona ihtiyacı vardı, ama köyü son bir kez görmeden oradan ayrılamayacağını biliyordu."

"Güneş dağa vardığında, bulduğu şeye tamamen hazırlıksızdı. Işığın yokluğu, köyün daha önce hiç yaşamadığı kadar soğuk bir hava yaratmış ve ölümcül bir don oluşmaya başlamıştı. Bitkiler ve hayvanlar, evler ve insanlar, sanki bulutlu buzdan yapılmış heykeller gibi donmuş beyaz bir filmle kaplıydı. Güneş dehşete kapıldı ve kurtarabileceği herkesi kurtarmaya çalışarak insandan hayvana, bitkiden insana dolaştı.

"O sırada aynı işi yapan bir adamla tanıştı ve adam ona yardım teklif etti."

"Ona dağın cenaze ritüellerini öğretti ve kaybedilen her hayat için ağladı; o da onunla birlikte ağladı, bu onu derinden etkileyen, insani bir deneyimdi. Hayat kurtardılar da. Güneş, içindeki sıcaklığı kullanarak iyileştirmeyi başardı ve yavaş yavaş, köyün daha fazla kısmı iyileştikçe ağlamalar azaldı."

"Günler uzundu ve işler bitmek bilmezdi, ama Güneş adamın arkadaşlığından keyif alıyordu ve adam da onun arkadaşlığından keyif alıyordu. Adam, Güneş'in köylüler hakkındaki sorularını yanıtlıyordu; örneğin, Güneş dünyanın öbür ucundayken geceleri nasıl vakit geçirdiklerini anlatıyordu ve ona yemek paylaşmanın, öpüşmenin ve yatak paylaşmanın ne demek olduğunu öğretiyordu. Ve bunları paylaşıırken, birbirlerine derinden aşık oldular."

"Aşık olunduğunda, sınırlı zaman özellikle acımasız olabiliyordu."

Aurora'nın annesi durdu, arkasındaki babasına baktı, gözlerinde tam bir hayranlık vardı. Sekiz yaşındaki Aurora'nın anlayamadığı bir anı paylaştılar ve Aurora, hikayenin devam etmesi için sabırsızlanarak annesinin kolunu çekiştirdi.

"Tamam, tamam," dedi annesi gülerek. "Güneş köye veda etmeye gelmişti, ama bulduğu şey – direnç, güzellik ve sevgi – yok olmasına izin

veremeyeceği şeylerdi. Bu yüzden kalan zamanını sevgiliyle birlikte, sadece onu değil, tüm köyünü kurtaracak bir plan yaparak geçirdi.”

"Aceleci ve saçma bir plandı, hatta mümkün olup olmadığından bile emin olmadığı bir plandı, ama aşktan deliye dönmüş bir kadının ki gibisi yok."

“Zamanı dolduğunda, Güneş adamı köyün kenarındaki buzulun yanına götürdü ve içindeki sihirle bir lamba direği yarattı. Önlerinde yükseldi, karanlıkta bile parlayan, uzun, sağlam ve kalıcı, ısıltılı bir altın rengiydi. Direğin tepesindeki fenerin içinde sadece tek bir şeyi tutabilen ısıltılı bir kanca vardı: güneş ışığı.”

"Hazır mısın?" diye sordu Güneş, güzel sesindeki yürek burkan acıyla."

“Sensiz yaşamaya hazır değilim,” diye yanıtladı adam, gözleri kızarmıştı. ‘Ama evimi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve her günün her anında seni seveceğim.’”

"Güneş yavaşça ellerini uzattı. Adam ellerini tuttu ve Güneş sıkıca kavradı."

“Daha önce dünyayı gördüğümü sanıyordum, ama yanılmışım.’ Duraksadı. ‘Şimdi görüyorum.’ O, her şeyi aydınlatan Güneş’ti, ama çok uzun varoluşunda ilk kez biri ışığını onun üzerine yansıtmıştı ve bu sayede daha da parlak parlıyordu.

“Hayatımı ve evimi size borçluyum. Teşekkür ederim.’ Adamın sesi titredi ve Güneş konuşmaya cesaret edemediği için başını salladı.

Güneş onu nazikçe ve yavaşça öptü ve yanağından bir damla gözyaşı dudaklarına değdiğinde geri çekildi ve gözlerini kapattı. İçindeki gücü harekete geçiren büyü lü sözler fısıldadı; ısı ve ışık birbirine dolanarak sihirle bir arada tutuldu. Güneş bir risk aldığı nın farkındaydı, ikisi de risk alıyordu—en ufak bir hata yaparsa onu kül edebilirdi—ama bunun onun hayatta kalması için en iyi şans olduğuna karar vermişlerdi.

Güneş, sevgilisinin bakışlarıyla bir kez daha karşılaştı. Kalbinin tek bir atışında durakladı, yüzünün her çizgisini hafızasına kazıdı: çenesinin açısını, dudaklarının kıvrımını ve gözlerinin kırışıklığını. Gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü. Sonra, birdenbire, büyüsunü ona gönderdi, kan dolaşımını ışııyla doldurdu ve aralarında kırılmaz bir bağ kurdu. Sıcaklık onu bulduğunda bağırmadı. Bunun yerine gözlerini Güneş'e dikti, kendi türünden bir büyü fısıldadı; bağlılık, fedakarlık ve tüm evreni kapsayabilecek bir aşk büyü.

"Güneş, büyüün etkisini hissetti ve bir zamanlar ölümlü olan adam artık onun kalbini içinde taşıyordu. Hayatı önünde uzanıyordu, yıllar geçtikçe, bedeni artık yaşlanmıyordu. Dağ artık onun sorumluluğundaydı. Her sabah Güneş'e seslenir, ışığını köye çekerdi ve birlikte olamaları da birbirlerinin varlığını hissederlerdi.

"Güneş, büyü bittikten sonra bile onu olabildiğince sıkıca tuttu. Bırakma düşüncesi dayanılmaz olduğu için tutunuyordu. Biliyordu ki, yıllar sonra bir gün onu tamamen kaybedecekti; gerçek ölümsüzlük bir insanda, hatta kendi büyüüne sahip bir insanda bile var olamazdı ve çok uzun bir ömür yaşadıktan sonra bedeni Don'la savaşmak için dağa verilecekti. Sonra her gün ışığı olarak adlandıracağı yeni birini seçecekti. Adama, yokluğunda bile evinin varlığını sürdüreceğine dair söz vermişti ve bu sözünü tutacaktı."

Birkaç nefes boyunca birbirlerine sarıldılar ve güneş tekrar gökyüzüne yükselmeden önce, altın rengi gözyaşları yüzünden aşağı akarken adamı son bir kez öptü. Onu terk etmek hayatında yaptığı en zor şeydi, ama sabahları onu hissedecek, ışığını kendine doğru çekecekti ve bu yeterli olacaktı. Olmak zorundaydı.

"Güneş, ondan uzaklaştırılırken ağladı, ellerine tutunarak gökyüzüne geri döndü, parmakları nihayet onunkilerden kurtulmuştu. Ona doğru uzandı, bir kez daha dokunmak için çılgıncasına, ama aralarında çok büyük bir mesafe vardı ve sadece buz gibi havayla karşılaştı. Uçsuz bucaksız boşluğun içinde

sürüklenirken, gözlerini ondan ayırmadı, ta ki o artık bir insan değil, karanlık bir boşlukta uzaktaki bir ışık noktası olana kadar."

"Köylüler ona 'Yıldız Yapımcısı' demeye başladılar, ama o kendini sadece ona aitmiş gibi görüyordu."

"Ve öyle de oldu."

"O, onundu ve aralarına astronomik bir mesafe girmiş olsa da, o onundu." Aurora'nın annesi gülümsedi. "Son."

Aurora'nın gözlerinde yaşlar vardı ve nefes almayı hatırlayarak onları silip attı. Dağın efsanelerini çok seviyordu, ama her duyduğunda nefesi kesiliyordu. Anne ve babası sırayla alnından öptüler ve sonra kızlarının yüzündeki huzursuz ifadeye aldırmadan sessizce çatı katından aşağı indiler.

Uyku öncesi hikayeleri sonuçta zararsızdı. Mesela, küçük bir çocuk için açık tehdit oluşturan sivri bir taş veya açık alev gibi şeyler değildi. Ama kesikler kapanabilir, yanıklar iyileşebilir ve yeterince küçüklerse birkaç gün içinde tamamen unutulabilirlerdi.

Ama bu bir hikaye değil.

Bir hikaye, insanın zihnine öylesine yerleşebilir ki, köklerini öylesine geniş ve yaygın bir şekilde salabilir ki, tüm varlığına nüfuz ederek onu ayıklamayı imkansız hale getirebilir. Basit bir hikaye, büyük bir korkuya, ömür boyu süren bir hayale veya derin bir yaraya dönüşebilir.

Gerçekten de her şeye dönüşebilir.

Belki de, uyku öncesi anlatılan masallar o kadar da masum değildi ve anlatılan masallara dikkat etmek gerekiyordu.

Aurora'nın annesi bunun son olduğunu söylemişti, ama bu Aurora için son değildi. Aslında, bu daha çok bir başlangıç gibiydi.

1

Ciddi Durumlar

Düğününden üç gün önce Aurora Finch, hiç tanımadığı bir adamın mezarını ziyaret etmek için erkenden kalktı. Ailesinin geri kalanı uyurken, şöminedeki sönmekte olan ateşin tek ışık kaynağı olduğu küçük taş evden sessizce çıktı. Askısında asılı olan kalın yün pelerinini buldu, eldivenlerini giydi ve sessizce kapıyı iterek içeri girdi.

Dondurucu soğuk anında tenini yakıp kavurdu ve başını kapüşonla örttü. Yıldız Yapıcı henüz günün ışığını getirmemişti ve Aurora, önündeki alanı aydınlatan küçük bir fener tutuyordu. Botlarının karda çıkardığı sesler eşliğinde, köyün dışına doğru ilerlerken pelerinini daha da sıkıca sardı.

Aurora adımlarını hızlandırdı, ailesi uyandığında çoktan uzaklaşmış olmayı umuyordu, nereye gittiğini bilmelerini istemiyordu. Özellikle de kız kardeşinin. Elsie iki hafta önce Don'dan etkilenmişti ve durumu kötüleşmese de, olması gerektiği gibi iyileşmiyordu. Aurora, Elsie'ye endişelenecek bir şey olmadığını ve yakında iyileşeceğini söylemişti, ancak midesinde Elsie'nin durumunun vahim olduğuna dair korkunç bir his vardı.

Aurora, okuma yazmayı öğrendiğinden beri, hatta belki daha da uzun zamandır, Don'un bir tehdit olduğunu biliyordu. Evleri zirvelere en yakın yerdeydi, dağın yamacına tam olarak oturmuştu ve Yıldız Yapıcı bile ışığı onlara ulaşacak kadar açıyla yönlendiremiyordu. Toprakta hayatta kalmaları

için yeterli sihir vardı, ancak güneş ışığının yokluğu, Don'un sürekli bir tehdit olduğu anlamına geliyordu ve önce Elsie'yi hedef almıştı.

O günden beri her gece Aurora, kız kardeşinin nasıl çılgılık attığını rüyasında görüyordu. O günden beri her gece, kemiklerine kadar işleyen soğuk terler içinde uyanıyordu. Elsie iyileşene kadar düğününü ertelemek istiyordu, ama Elsie bunu asla kabul etmiyordu. Ve annesi bunu asla söylemese de, Aurora düğün gerçekleştiği anda evleriyle Farren'in evi arasında oluşacak bakış hattına bel bağladığını biliyordu. Hepsi de öyleydi.

Bu çizgiler Güneş'ten bir hediye idi, çiftin geldikleri iki ev ile birlikte yeni evleri arasında büyümlü bir bağlantıydı. Toprağın büyümlü artırıyorlardı ve her çifte düğün hediyesi olarak bir tane veriliyordu. Evlerinin konumu nedeniyle Aurora'nın ailesi gerçekten de bu parıltıya bağımlıydı.

Tamamen karanlıkta yaşamının avantajları da vardı elbette. Dağdaki diğer ailelere göre en geniş araziye sahiplerdi ve zamanla bu araziyi iyi işlemeyi öğrenmişlerdi. Aurora küçüklüğünden beri aynalara hayranlık duyuyordu ve erken yaşta, güneş ışığını arazilerine yansıtacak kadar ayna kurarlarsa tarlalarını verimli kullanabileceklerini fark etmişti. Belirli ürünler yetiştirebiliyor, hatta fazlasını pazarda satabiliyorlardı.

Aurora o zamandan beri büyük küçük, paslı ve çatlak aynalar toplamıştı; gördüklerini yansıtabildikleri sürece nasıl göründükleri önemli değildi. Finch ailesinin en yakın komşuları ışığın yolundaydı ve Aurora'nın ailesine aynaları için arazilerinin küçük bir bölümünü kiralamalarına izin vermişlerdi. Zamanla Aurora yüzden fazla aynayı kullanmış ve hepsi de aksi halde gölgeli olan arazisine değerli ışık yansıtmıştı.

Ailesi, güneş ışığı alan bir araziye sahip olsalar bile, mevcut arazilerinin yarısı büyüklüğünde bir araziye asla karşılayamazlardı ve karşılayabilseler bile, annesi asla evlerini terk etmeyi kabul etmezdi. Bu, babası ölmeden önce onunla paylaştığı evdi ve başka bir yerde yaşamayı reddediyordu.

Aurora'nın aynaları, karanlıkta yaşamanın ve en iyi ihtimalle güvenilmez olan toprağı işlemenin günlük belirsizliğini ortadan kaldırmıştı, ama yine de, ışıkla dolu bir arazide çalışmakla aynı şey değildi.

Zirvelerin gölgesinde büyümek Aurora'yı hiç rahatsız etmemişti, ta ki Frost Elsie'yi bulana kadar. Aurora pazardan her türlü şifalı ot ve tentür almıştı, ama hiçbir şey pek bir fark yaratmamıştı. Doktor, hasarın boyutunu ancak zamanın göstereceğini söylemişti, ancak Aurora kız kardeşinin kaderini zamana bırakmaya hiç niyetli değildi.

Ve böylece karanlığın içinden mezara doğru yürüdü.

Sonunda, köyün loş ışıkları görünür hale geldi. Turuncu alevli mumlar dükkanların çatılarını çerçevesiyor ve sokak lambalarında titriyordu; hepsi de diyardaki sihir sayesinde sürekli yanıyordu. Ateşböcekleri, Yıldız Yapıcı'nın dağı aydınlatmasından önceki saatlerden faydalanarak sürüler halinde uçuyordu ve o sabah havada Reverie'nin parıldıyormuş gibi görünmesini sağlayan yumuşak bir pus vardı. Aurora kendi kendine gülümsedi. Bu dağı ve bu köyü tüm kalbiyle seviyordu.

Reverie, en yüksek zirvenin içine sıkışmış bir vadide, tamamen izole bir şekilde duruyordu. Dağa çıkmanın veya dağdan inmenin hiçbir yolu yoktu, ancak Aurora dış dünya hakkında, Yıldız Yapıcıya ihtiyaç duymayan köyler ve kasabalar hakkında, Güneş'in ulaşılmaz olmadığı kasabalar hakkında hikayeler duymuştu. Ama Reverie'den çıkmanın bir yolu olsa bile, Aurora asla o yolu kullanmazdı.

Dünyada Reverie kadar büyümlü başka bir yer yoktu, sadece Güneş'in öyle karar vermesiyle varlığını sürdüren başka bir yer de yoktu. Reverie, Don'a birçok insanını, hayvanını ve evini kaybetmişti; Don, köyü neredeyse tamamen yok etmiş, geriye sadece çatlak beyaz kalıntılar bırakmıştı. Ama sonra Güneş aşık olmuş ve dağ kasabasının kaderini değiştirmişti. Şimdi, üç Yıldız Yapıcı gömülü ve bir diğeri her gün ışığı çekerken, Don sadece dağın en karanlık kısımlarında bir tehdit oluşturunuyordu.

Güneş, yuvasının yok olmaması için en büyük aşkından vazgeçmişti ve Aurora bunu acı verici derecede romantik bir hikaye olarak görüyordu; bu hikaye aklına her geldiğinde içini kederle buruyordu.

Aurora, mezar yerine ulaşana kadar köyün çevresini takip etti. Devasa bir yapıydı; göğe doğru uzanan, beyaz taştan yapılmış bir adam anıtıydı. Taşın içine işlenmiş altın benekler karanlıkta bile parıldıyor gibiydi. Olağanüstüydü, sanki heykelin kendisi sihirle doluydu ve Aurora yutkunmakta zorlandı.

İlk Starmaker.

Heykel Aurora'dan çok daha uzundu ve tepesini görebilmek için boynunu uzatması gerekiyordu. Etrafı taze çiçekler, onlarca mum, mektup ve hatta kaidesine serilmiş birkaç altın ipek kumaşla çevrili olan heykel, karanlıkta da aydınlıktaki kadar romantik görünüyordu. Aurora daha önce birçok kez buraya gelmişti; köylülerin evlerini koruyan Yıldız Yapımcılarına şükranlarını sunmaları yaygın bir uygulamaydı. Ancak genellikle annelerinin ısrarıyla kardeşleriyle birlikte gelir, annesi mezara çiçek veya ot bırakırken yerinde duramazdı. Bugün Aurora'nın tek başına ziyaret ettiği ilk gündü.

Yıldız Yaratıcıları tanrı değildi, yine de birçok insan onlara tanrıymış gibi dua ediyordu. Aurora hiçbir zaman onlardan biri olmamıştı, ancak Elsie'nin durumu bunu değiştirmişti.

Burada tek başına olmaktan memnundu. Aurora, Yıldız Yapımcıları'nın efsanelerini çok seviyordu ama onlara nasıl dua edeceğini bilmiyordu. Gerçi bunun pek bir önemi yoktu; Aurora, bunun kız kardeşini iyileştireceğine dair pek umutlu değildi, ama her şeyi denemişti ve Elsie olmadan yaşamak kabul edebileceği bir şey değildi.

Aurora boğazını temizledi. “Lütfen kız kardeşimi iyileştirin,” dedi, kendi vicdan azabını görmezden gelerek. “Elsie Finch. İki hafta önce Don'dan etkilendi ve iyileşmiyor.” Aurora pelerininden bir demet papatya çıkardı,

Elsie'nin en sevdiği çiçek. Onları heykelin dibine koydu, yutkunarak. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Her şeyi veririm.”

Birkaç saniye sonra Aurora başını aşağıya eğdi ve parmaklarını heykelin önündeki kristal levha üzerinde gezdirdi.

İŞTE İLK YILDIZ YARATICI YATAR,
GÜNEŞİ SEVEN VE KARŞILIKLI OLARAK
SEVİLEN KİŞİ.
IŞIK İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM.

Yıldız Yapıcılar asla gerçek adlarıyla bilinmezlerdi. Annem Aurora'ya bunun sebebinin, asıl Yıldız Yapıcı'nın soyunun başkalarından daha özel görülmesini istememesinden kaynaklandığını söylemişti, ama babam her zaman Yıldız Yapıcı'nın Güneş'i sevdiği gibi birini sevdiğinizde, o sevginin mirasınız olmasını istediğinizi söylerdi. Bunu söylerken her zaman gülümserdi, çünkü annemi de o şekilde sevmiştir.

Aurora, kız kardeşinin iyileşmesi için dua ederek mezarın önünde ne kadar süre durduğundan emin değildi ki, arkasında pazar yerinin canlandığını duydu. Köy, heykelin hemen güneyine kurulmuştu, çünkü Yıldız Yapımcılarının mezar yerleri Reverie'nin en büyüğü yerlerinden bazılarıydı. Daha fazla büyü barındıran tek yer kale idi, ancak o da dağın yamacında, kasabanın geri kalanından uzaktaydı.

"Aurora?" diye bir ses duydu arkasından ve hızla arkasına döndüğünde Aspen'i gördü.

"Abi," dedi, kalbinin atışını sakinleştirmek için avucunu göğsüne bastırarak. "Beni korkuttun."

“Niyetim bu değildi.” Kendi papatya buketini mezarın dibine bıraktı ve Aurora gözlerindeki yanma hissini bastırmak zorunda kaldı. “Seni burada görmek beni şaşırttı.”

“Evet, şey,” dedi Aurora, sesi kısık bir şekilde. “Elsie için geldim.”

"Ben de öyle yaptım."

Aurora başını salladı. Aspen, ailelerinin en dindar üyesiydi ve mezarlıklara her zaman derin bir saygı duymuştu. Bir adım geri çekildi ve yüzünde saygı dolu bir ifadeyle heykele baktı. Konuşmadan uzanıp Aurora'nın elini tuttu ve mezardan uzaklaşmadan önce birkaç nefes boyunca öylece durdular.

Aurora, "Lütfen Elsie'ye burada olduğumu söylemeyin," dedi. "Ne kadar endişeli olduğumu bilmesini istemiyorum."

"Bu bizim sırrımız olacak," diye güvence verdi Aspen. Ona anlayışla baktı, mavi gözleri yumuşak ve nazikti ve Aurora ona hafifçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

“Pazara uğrayıp herkese elma şarabı ve bisküvi getirmeyi düşünüyordum. Bana katıl; böylece nerede olduğun konusunda bir bahane uydurmana gerek kalmaz.” Ona göz kırptı ve köye doğru yürümeye başladı.

“Bunu çok isterim.” Aurora, kardeşine yetişmeden önce heykele son bir kez baktı. Pazara genellikle ihtiyaçlar dışında bir şey için gitmezlerdi ve Elsie'nin en sevdiği ikramı getirmek harika bir sürpriz olurdu. On altı yaşında, ailenin en küçüğüydü ve Aurora'dan iki yaş bile küçük olmasına rağmen, hepsi ona düşkünlük göstermekten keyif alıyordu.

Elsie, babalarının ölümünün acısını en çok çeken çocuk olmuştu; annesinin her hareketini takip edecek kadar küçük, ihmal edildiğini anlayacak kadar da büyüktü. Anneleri kederden yıkılmıştı ve bu durumdan kurtulması yıllar almıştı. Aurora elinden geldiğince devreye girmiş, Elsie'yi büyütmüş ve ona diğerlerine gösterdikleri kadar sevgi ve sıcaklık vermeye çalışmıştı. Aspen ve en büyük ağabeyleri Evander, babalarının görevlerini devralmış ve dördü de annelerinin kederine rağmen işleri yürütmeyi başarmıştı. Başka çareleri yoktu.

Aurora annesine karşı kin veya öfke beslemiyordu, ama Evander besliyordu ve evlendikten sonra sadece annesi dışarıdayken ziyaret ediyordu. Annesi bu konuda hiçbir şey söylemedi, ama Aurora annesinin bunu fark ettiğini, kalbinin kırıldığını biliyordu. Aurora, Evander'ı öfkesinden dolayı yargılamayacağı gibi, annesini de kederinden dolayı yargılamazdı ve uzun zaman önce annesinin yaşadığı türden bir kırılganlığa asla kendini maruz bırakmayacağına karar vermişti.

Henüz erkendi ve pazarın olağan hareketliliği başlamamıştı. Köyün çevresini saran küçük taş binalar, sarmaşık ve yosunlarla kaplıydı ve kitap, dondurma, ilaç ve yün satan dükkanlara ev sahipliği yapıyordu. Pazar, ortada kurulmuştu; halılardan etlere kadar çeşitli ürünler sunan düzinelerce tezgah vardı ve çoğu henüz açılmamış olsa da, birkaç tüccar gün için tezgahlarını kuruyordu. Köyü çevreleyen yüksek çam ağaçları her sabah dükkanların üzerine eğilip yerleri süpürerek kaldırım taşlarından karı temizliyordu. Reverie tuhaflıklarla doluydu ve sihrin nereden çıkacağını kimse gerçekten bilmiyordu.

Aurora ve Aspen, Serçelerin tezgahını buldu. Çoğu gün, onların tezgahı ilk açılan tezgahıydı. Pastaları ve sıcak içecekleri köyün en iyisiydi ve zaten birkaç kişi bekliyordu. Satıcıların etrafını saran büyük fenerler ısı yayıyordu ve pazar açık havada olmasına rağmen asla çok soğuk olmuyordu.

Masaya vardıklarında Bayan Sparrow, "Aurora, Aspen!" dedi. "Kız kardeşiniz nasıl?"

Aspen, Aurora'nın asla gösteremeyeceği bir sıcaklıkla, "Hâlâ iyileşiyor," dedi. "Biraz elma şarabı ve bisküvi getirmenin ona yardımcı olacağını düşündük. Dört tane lütfen."

"Evet, öyle olacak!" dedi Bayan Sparrow, siparişlerini toplamak için dönerken. Büyük bir taşıma çantası ve küçük bir sepet uzatırken gülümsedi. "Birkaç tane de fazladan ekledim," diye fısıldadı.

Aurora ve Aspen ödemeyi yaptı, teşekkür etti ve evlerine doğru yürümeye başladılar. Köyden ayrılır ayrılmaz, güneşin ilk ışınları tepelerin arasından belirdi ve Aurora, Reverie'nin ışıkla dolmasını izledi. Gözlerini kapattı ve tenindeki sıcaklığı hissetti; kız kardeşiyle ilgili düşüncelerle meşgul olsa da, umutlu da hissetti. Belki Elsie iyi olacaktı ve Aurora'nın endişesi yersizdi.

"Düğün hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Aspen, geri yürürken.

Aurora, hissettiği kayıtsızlığı belli etmemeye çalışarak, "Doğrusu, ertelemek istiyorum," dedi. "En çok değer verdiğim insanlar kutlama yapamayacaksa düğünün ne anlamı var ki?"

"Hepimiz kutlama yapacağız," dedi Aspen. Yürümeyi durdurdu ve kız kardeşine bakmak için döndü. "Yaşamaya devam etmelisin Aurora; hiç kimse – ne Elsie ne ben ne de başka biri – hayatın daha yeni başlamışken onu durdurmanı istemiyor." Aspen elini sıktı ve gözlerini ondan ayırmadı. "Elsie'nin hayatın ona neler sunabileceğini görmesine izin ver. Bunu kendi gözleriyle deneyimlemek için can atmasını sağla." Aspen konuşurken sesi titriyordu, gözleri kızardı ve Aurora o anda onun da Elsie için kendisi kadar endişelendiğini anladı.

Aspen boğazını temizledi ve tekrar yürümeye başladılar, ancak Aurora'nın midesinde korku ve huzursuzluk karışımı bir his vardı. Aurora, hayatının Aspen'in umduğu gibi Elsie'ye ilham vereceğinden emin değildi. Tamamen sıradandı. Her zaman istediği türden bir hayattı, ancak Aspen'in sözlerinin süzgecinden bakınca içini açıklanamaz bir hüznü kapladı.

Aurora bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve kendini neşelendirmeye çalışarak kolunu Aspen'in koluna doladı. Gün ışığında dönüş yolu hızla geçti ve karanlığa gömülmüş evlerine vardıklarında herkes uyanmıştı. Şöminede ateş çıtırdayarak yanıyordu ve anneleri çay için su kaynatıyordu.

"İşte buradasın," dedi sobadan başını kaldırarak. "Neredeydin bunca zamandır?"

Aspen, elma şarabı ve bisküvileri masaya bırakırken, "Pazara sürpriz yapmak için gittik," dedi.

Elsie, battaniyelere sarınmış halde ateşin yanında yerde oturuyordu. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Buradan bile kokusunu alabiliyorum," dedi gülümseyerek. "Umarım bunu sadece benim için yapmamışsındır."

Aspen, Elsie'ye muzip bir bakış atarak, "Tam tersine," dedi. "Bunu tamamen kendim için yaptım ve tesadüfen paylaşma havasıdaydım."

Aurora ikisini izledi, birbirleriyle ne kadar rahat olduklarını, ne kadar normal olduklarını gördü. Elsie'nin hastalığına ve Aurora'nın yaklaşan düğününe rağmen, kulübede Aurora'yı derinden ısıtan bir sakinlik vardı. Bu durum, Yıldız Yapımcısının mezarını ziyaret ettiği için, Elsie'nin kendine duyduğu iyimserliği gösteremediği için kendini suçlu hissetmesine neden oldu.

Elsie ve Aspen, yıllarca kullanımdan dolayı solmuş ve lekelenmiş ahşap masaya oturdular; Aurora da tabak ve kupaları masaya yerleştirdikten sonra onlara katıldı.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, abla?" diye sordu Elsie, kendine biraz elma şarabı doldururken.

Aurora, önce erkek kardeşine, sonra da Elsie'ye baktı. Yüzündeki gerginliği bastırarak gülümsedi. "Aspen bisküvileri o kadar hızlı yiyor ki, geri kalanımıza hiç kalmayacak diye korkuyorum."

"O zaman ben de yemeye başlasam iyi olur," dedi annem gülerek ve aceleyle masaya doğru koştu.

Aurora, Elsie'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, ama tabağına bakıp yüzündeki ifadenin taşıdığı dayanılmaz endişeyi ele vermemesini umuyordu.

Don, şimdiye kadar görmezden gelinebilecek bir tehditti çünkü sürekli mevcuttu. Hepsi onunla yaşamayı öğrenmişti ve yıllar geçtikçe Aurora'nın

ayna koleksiyonu büyüdükçe, mahsulleri arasında çok az kayıp olmuştu ve tehdit bir şekilde Aurora'nın zihninde azalmıştı. Sonra Elsie enfekte oldu ve Aurora'nın dünyası birkaç dakika içinde paramparça oldu.

Don, Elsie'nin ayak bileğini vurmuş ve bacağındaki deriyi korkunç bir beyazlığa büründürmüştü. Baldırında sanki taşa dönüşüyormuş gibi çatlaklar oluşmuştu. Bazen kendisi gibi davranmıyor, daha önce hiç olmadığı kadar sinirli, kafası karışık ve öfkeli oluyordu. Bütün bunlar yatışmış ve Elsie'nin tavrı normale dönmüş olsa da, derisi donuk bir alçıtaşı gibi kalmış ve günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçiriyordu.

Aurora bunu düşündüğü için kendinden nefret ediyordu, ama annesinin bir kayıp daha yaşamasının ona ne yapacağından, kederine gömülüp bir daha asla geri dönmeyeceğinden çok korkuyordu.

Gözlerini kırptırdı, kendini düşüncelerinden sıyırmaya zorladı.

Dördü de masanın etrafında oturmuş, her zamanki gibi konuşup gülüyorlardı, ama Aurora'nın içindeki korku giderek artıyordu. Daha önce ettiği duayı zihninde tekrar tekrar ederek bir tür meditasyona dönüştürdü.

Lütfen. Her şeyi veririm.

Ve bu durumdan dolayı kendini kınasa da, Elsie iyileşene kadar yarın ve sonraki her gün mezarı tekrar ziyaret edeceğini biliyordu.

2

Bir Yabancınn Eli

Düğün için harika bir gündü.

Yıldız Yapıcı henüz köyün üzerine güneş ışığını çekmemişti, ama Aurora'nın kulübesi çoktan hareketlilikle doluydu. Anne mutfakta fırıncılık yapıyordu ve Aspen dışarıda, Reverie'ye yolculuk için kızıağı hazırlıyordu. Aurora kendini meşgul etmeye çalıştı, ama alan küçüktü ve kendini her şeyden çok engel oluyormuş gibi hissediyordu.

"Aurora, buraya gel canım," dedi annesi onu mutfağa çekerek. Köşedeki demir tencereyi aldı ve üzerindeki örtüyü kaldırdı. Taze ekmeğın keskin kokusu odayı doldurdu ve Aurora derin bir nefes aldı.

"Mükemmel, anne," dedi.

Annesi bir bıçak alıp ucunu kesti, sonra da üzerine tereyağı ve çilek reçeli sürerek Aurora için bir tabağa koydu. Annesinin reçeli köyün en iyisiydi ve her yılın ilk kavanozunu Aurora için saklardı. Gözlerinde bir parıltıyla, "Bunu kız kardeşinle birlikte afiyetle ye," dedi. "Ama erkek kardeşine söyleme, yoksa düğüne hiç kalmaz."

Aurora, tabağı düşürmemeye dikkat ederek tahta merdivenden çatı katına çıktı. Elsie hâlâ yataktaydı ve sobanın sıcaklığı uyuduğı yere kadar yükselmesine rağmen, yorganı çenesine kadar çekilmişti. Aurora, ilk Yıldız

Yapımcısının mezarını üç kez ziyaret etmişti ama bu hiçbir işe yaramamıştı, tıpkı işe yaramayacağını bildiği gibi. Kırgın olmamaya çalıştı ama öyleydi, bedeni gergin ve acı doluydu.

Belki de inanmaya izin verdiğinden daha fazla umut besliyordu.

“Sana bir şey getirdim,” dedi Aurora, kız kardeşinin kıpırdanmasına neden olarak. Elsie gözlerini ovuşturdu ve dirseklerinin üzerine doğruldu, ekmeği görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Muhteşem kokuyor. Keşke bana getirdiğin tüm bu ikramlar donmaya karşı etkili birer panzehir olsaydı.” Bunu sanki aptalca bir şaka yapıyormuş gibi rahat bir şekilde söyledi, ama Aurora onun iyileşmediğini kabul ettiğini ilk kez duyuyordu. Aurora onu dikkatle izledi, ama Elsie sadece gülümsedi ve Aurora konuşmadan önce konuyu değiştirerek tamamen doğruldu. “Bugün evlendiğine inanamıyorum.”

Aurora yatağa tırmandı ve bir parça ekmek koparıp tereyağı ve reçele buladıktan sonra Elsie'ye uzattı. "Gerçekten de ansızın geldi."

“Ama heyecanlısın, değil mi?”

“Evet,” dedi Aurora, kız kardeşine yaslanarak. “Farren’in babasının törenden önce bir şeyler yazmama izin vereceğini ummuştum, ama beklemek istedi. Başlamak için çok istekliyim.” Farren’in ailesi, köyün tek gazetesi olan Eternal Reverie’nin sahibi ve dağıtıcısıydı ve Aurora, dağın hikayelerine katkıda bulunma fikrine bayılıyordu, ancak sahip olmadığı bir sabrı göstermek zorunda kalmıştı.

"Demek istediğim, Farren'le evleneceğin için heyecanlı mısın?" dedi Elsie, kız kardeşine bakarak.

Aurora başını aşağıya eğdi, düşüncelerinin neden hemen kağıda kaydığını anlayamadı. "Şey, evet, elbette. Ama senden ayrı yaşamayı pek isteyeceğimi sanmıyorum."

“Bir saatlik yürüyüş çok uzun, ama kızıağı kullanırsam bunu yarıya indirebileceğime eminim.”

“Bu çok daha katlanılabilir olurdu,” diye onayladı Aurora. “Bugün nasıl hissediyorsun, kardeşim?”

“İyi bir gece geçirdim. Belki de iyileşiyorum.”

Aurora, Elsie'nin bunu kendi çıkarı için, düğün gününde endişelenmemesi için söylediğinden şüpheleniyordu. Ancak Aurora, düğünden çok kız kardeşini önemsiyordu ve büyük bir kutlama yerine samimi bir töreni seve seve tercih ederdi. Hiçbir zaman ilgi odağı olmaktan hoşlanmamıştı, ancak aileler görkemli bir şeyde ısrar etmişti.

Ekmek kırıntısı kalmayınca Aurora kız kardeşini tekrar yatağına yatırdı. "Biraz dinlen; enerjine daha sonra ihtiyacın olacak."

Aurora daha ayağa kalkmadan Elsie başını salladı, göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı bile.

Aurora, aşağı kata indiğinde annesine, "İyileşmiyor," dedi. Elsie'nin çoktan uyumuş olduğundan şüphelenmesine rağmen sesini alçak tutuyordu.

Annesi Aurora'nın elini tutup sıkıca sıkarken, "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," diye yanıtladı.

“Bu yeterli değil.”

Annesi durdu ve ona baktı; Aurora'nın midesinde yavaş yavaş bir korku birikiyordu. "Bugün kutlama ve neşe günü, endişe günü değil. Sorunlarını başka bir güne sakla, canım."

Aurora itiraz etmek istedi ama sonra annesinin gözleri parladı. "Sana bir şey yaptım," dedi, şöminenin yanındaki sepete doğru yürüyüp elde dikilmiş kurdelelerden oluşan bir demet çıkardı. Aurora, annesinin gece geç saatlerde onlarla uğraştığını görmüştü ve istemsizce gülümsedi.

"Bu, bütün dağı sarmaya yetecek kadar kurdele."

“Hatta fazlası bile var,” dedi annem, parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirerek. “Hazırlanma zamanı geldiğinde, saçın ve buketin için en sevdiklerini seçebilirsin, geri kalanını da süsleme için kullanırım.”

“Çok güzeller.” Aurora annesini kucakladı ve sıkıca sarıldı. “Teşekkür ederim.” Annesinin burada, gerçekten burada olması onun için çok şey ifade ediyordu. Babası öldükten sonra öyle kötü zamanlar olmuştu ki, Aurora annesinin öbür dünyaya geçebileceğini hayal bile edememişti. Keder elbette onda iz bırakmıştı—yüzündeki çizgilerde, omurgasının kıvrımında, geceleri sık sık sahip olduğu uzak bakışlarda hâlâ mevcuttu—ama o derinliklerden çıkmayı başarmıştı ve Aurora bunu asla hafife almamıştı.

"Şenlikler başlamadan önce biraz kendinize zaman ayırmanız iyi gelir, ayrıca sofralar için daha fazla kış meyvesine ihtiyacım var. Bana bir sepet dolusu getirir misiniz, sonra da yıkanıp büyük gününüze hazırlanabilirsiniz?"

“Elbette, anne,” dedi. Aurora ormanda yürümekten her zaman keyif alırdı ve annesi haklıydı: düğünden önce biraz sessizliğe ihtiyacı vardı. Avlanacak bir şey varsa diye yayını ve okunu kaptı ve soğuk havaya doğru ilerledi.

Önce aynalarının önüne geldi, üzerlerindeki karı temizledi ve mümkün olduğunca çok ışık yansıtıklarından emin oldu. Aurora onlara bakmayı çok seviyordu ve toprakları için bulduğu çözümle gurur duyuyordu; her gün onlarla ilgilenmeyi özleyecekti, ama Elsie ona defalarca onlara iyi bakacağına dair güvence vermişti. Aurora her zaman koleksiyonunun bir gün kendi domateslerini yetiştirmelerine olanak sağlayacağını ummuştu - domatesler babasının en sevdiğiydi- ve bu gerçekleşmeden önce taşınmak onu üzüyordu. Belki bir gün, Elsie'nin bakımı altında büyüyeceklerdi.

Aurora aynalarını temizlemeyi bitirdiğinde ormana doğru yola koyuldu. Orası sessiz ve sakindi. Kar, sesi emme özelliğine sahipti ve Reverie'yi misafirperver olmayan bir yer sanabilirdiniz, ancak gerçek bundan çok uzaktı. Birçok insan, seslerin yankılandığı, duvarlardan sekip boşlukları doldurduğu kapalı mekanlarda olmayı tercih ederdi. Aurora, ailesinin kulübesini dolduran tüm sesleri özleyecekti, ancak Farren'le birlikte yeni evinde takdir edeceği çok şey olacağından emindi.

Aurora sepetini sıkıca tutarak, vahşi hayvanları rahatsız etmemek için karda dikkatlice ilerledi. Ailesinin taze et bulması nadirdi; hayvanlar nadiren kulübesinden bu kadar uzaklaşırlardı ve avlanmak genellikle ayırabileceğinden daha fazla zaman alırdı, ama zaten dışarıda olduğu için hazır olmak istiyordu.

Aurora, sepetini doldururken kış meyvesi dalları topladı. Meyveler, parlak kırmızı renklerinin beyaz manzaraya karşı belirginleştiği, ışıltılı bir buz tabakasıyla kaplıydı. Sepetine baktı ve annesinin pişirdiği kurabiyelerin etrafını saran dalları hayal ederken içini bir memnuniyet dalgası kapladı. Annesinin düğün için ne kadar mutlu olduğunu biliyordu ve bu ona yetiyordu.

Aurora ilk başta Farren'ı sadece ailesi için mantıklı, sağlam bir eş adayı olarak düşünmüştü. Eternal Reverie için yazabilmek, gerçekleştiğine inanmakta zorlandığı bir hayaldi ve Farren'ın evi köy meydanına o kadar yakındı ki, ışıkla yıkanıyordu; bu da yansıma çizgisinin güçlü ve sihirle dolu olacağı anlamına geliyordu.

Aurora, Farren'ı tanıdıkça bunun sadece sağlam bir eşleşmeden daha fazlası olduğunu fark etti. Onunla birlikteyken hissettiği mutluluk, hem ailesi için iyi bir eşleşme hem de gerçek bir sevgiye sahip bir eşleşme olabileceğinin kanıtıydı. Farren'ın onu ay ışığında ilk öptüğü an, kalbinin bir atış kadar süren, çalınmış, tatlı bir dudak dokunuşu, Aurora'yı bunun aşk olduğuna ikna etmişti.

Güneşin ya da anne babasının gibi trajik bir sonla bitecek destansı bir aşk değil, sessiz, kalıcı ve güvenli hissettiren bir aşk.

Aurora, neredeyse ağzına kadar kış meyvesi dallarıyla dolu sepetini sallayarak yürümeye devam etti. Eve dönüp kutlamaya hazırlanmak, banyo yapmak ve annesinin saçlarına kurdele bağlamasına izin vermek üzereyken, gözünün köşesinde bir hareket fark etti. Sessizce eldivenlerini çıkardı ve deri çantasından bir ok çıkarıp yayına yerleştirdi. Eve bir tavşan ya da

bıldırcınla, günü kutlamak için özel bir şeyle dönmeyi hayal ederken kalbi hızla atmaya başladı ve dikkatlice bir adım öne atarak, etrafı incelerken ellerini sabitledi.

Aurora, orman zemininden yansıyan ışığa karşı gözlerini kısarak baktı; güneş ışınlarında dans ediyormuş gibi parıldayan toprak. Yakındaki bir ağaçtan bir kar yığını yere düştü ve hem Aurora'yı hem de avladığı hayvanı ürküttü. Hareketin kaynağını henüz bulamamıştı, ancak kar düşer düşmez, arkasındaki ormandan kocaman beyaz bir geyik fırladı ve koşmaya başladı.

Aurora o kadar şaşırmıştı ki fotoğraf çekmeye vakti kalmamıştı. Geyik koşarak geçerken başını çevirip ona baktı, gözleri onun gözleriyle buluştu ve aniden durdu. Ağır ağır nefes alıyordu, burun deliklerinden buhar bulutları yükseliyordu ve Aurora bir adım geri çekildi. Hayvan çok güzeldi, hayatında gördüğü en güzel hayvandı ve hayvan onu izlerken tereddüt etti.

Böylesine muhteşem bir yaratığı öldürmek doğru gelmiyordu, hele ki ailesi onsuz da geçinebilecekken. Ama sonra, etin aylarca ailesini doyuracağını, hatta bir kısmını düğün için kullanacaklarını düşündü. Hayatının bir sonraki bölümüne başlamadan önce ne büyük bir hediye olurdu bu. Annesinin yükünü hafifletecek ve kardeşleri için nadir bir zevk olacaktı.

Aurora yavaşça yayını kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

Tüyleri diken diken oldu. Geyik hâlâ kaçmıyordu ve Aurora, hayvanın hareket etmesi için yalvarırcasına bir, iki, üç saniye saydı. Ama çok uzun süre bekledi ve gözlerini ondan ayırmadığı için Aurora yayının kirişini çekti.

Oku nefesiyle birlikte fırlattı. Mükemmel bir atıştı ve Aurora, hayvanın düşüşünü izlemek istemediği için gözlerini kapattı. Ancak geyikten hiçbir ses, ne bir inilti ne de bir çılgılık duymayınca, yavaşça gözlerini açtı.

Geyik zarar görmemiş bir halde duruyordu, Aurora'nın oku ise yanında kara saplanmıştı. Gözlerini kırptırdı, kalbi göğsünde gümür gümür

atıyordu, oku yolundan saptırabilecek bir şey olup olmadığını görmek için ormanı taradı. Ama hiçbir şey yoktu, rüzgar ya da çarpabileceği ağaçlar yoktu; yol açıktı. Titreyen parmaklarıyla çantasından başka bir ok çıkardı.

Belki de sinirleri odaklanmasını engelliyordu ve kendini tekrar topladı.

Aurora gözlerini geyikten ayırmadan yay kirişini gerdi ve nefes verdi, ancak oku fırlatmaya çalıştığında hiçbir şey olmadı. Her şey olduğu yerde kaldı; yayı, oku ve geyik.

Silahına baktı, duruşunu kontrol etti.

Ve orada, okunun arkasını tutan, ona ait olmayan bir el vardı.

3

Bir Olasılıksızlık

Aurora, soğuktan, elden ve korkusundan donakalmış bir halde hareket edemiyordu. Sert ve acımasız bir ses, "Yapma," dedi.

Geyik bakışlarını Aurora'dan arkasındaki kişiye çevirdi, sonra da koşarak uzaklaştı. Aurora da aynısını yapmak istedi, ama okunu durduran yabancıyla yüzleşmek için kendini zorladı.

Yavaşça döndü ve karşısında duran figürü görünce nefesi kesildi.

Adam uzun boyluydu, gözleri annesinin evlilik yüzüğünün rengine, çarpıcı altın rengindeydi. Saçları düz ve parlaktı, sırtına doğru inci gibi dökülüyor, ışıpta kar gibi parıldıyordu. Solgundu ve çenesi sert bir çizgi halinde olsa da, Aurora dudaklarının kış meyveleriyle aynı yumuşak kırmızı renkte olduğunu fark etmeden edemedi. Çevresiyle uyumlu, bembeyaz bir pelerin giymişti ve yirmi yaşından büyük görünmese de, onu çok daha yaşlı gösteren bir otoritesi vardı.

Onu daha önce hiç görmediğinden emindi ve bir an için onu tekrar görmek için ölebileceğini düşündü; adam onu ezmişti.

Ardından Aurora boğazını temizledi ve kendine gelerek dik durdu. "Benden özür dilemelisin," dedi.

Adam onu süzdü. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Aurora. "Neredeyse bir yıldır ailemin yiyecek masrafını sen karşıladın."

"Kar geyiği avlamak yasaktır. Kanunlardan habersiz misiniz, yoksa onlara karşı ilgisiz misiniz?"

Aurora gözlerini kaçırdı. Gerçek şu ki, unutmuştu. Daha önce hiç kar geyiğine rastlamamıştı ve böylesine iyi bir geçim sağlama umudu, aklında kanunların önüne geçmişti.

"Unuttum," dedi, söylediği şeyin ne kadar saçma geldiğine yüzünü buruşturarak.

"Unutkanlığın bedeli bir avı öldürmenin bedeli kadar yüksek değil elbette, ama bunları ileride hatırlamana yardımcı olması için alacağım." Adam Aurora'nın sırtından uzanıp oklarının geri kalanını çantasından çıkardı.

Aurora'nın göğsünde öfke yükseldi ve bir an konuşamadı, onun kendisinden bir şey çalacağına inanamamıştı.

"Bunlar benim," dedi okları almak için uzanırken.

Adam bir adım geri çekildi ve Aurora ona doğru atılarak okları kapmaya çalıştı. Ancak okları kavramak yerine, eli adamın bileğini kavradı ve vücudunda yoğun bir sıcaklık yayıldı. Bir anda elindeki damarlar parlamaya başladı, imkansız bir altın rengi teninin altına yayıldı.

Aurora geriye sıçradı ve altın rengi soldu.

Adam onu dikkatle izledi, önce eline baktı, sonra bakışları yavaşça yüzüne kaydı. Onu incelerken gözleri hafifçe irileşti ve Aurora, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirdi, ama bu gülümseme neredeyse görür görmez kayboldu.

Yavaş ve hafif bir iç çekişle, "Seni çok uzun zamandır bekliyordum," dedi.

Bu sözler içindeki bir şeyi paramparça etti, korku tüm bedenini sardı.

Koşmak.

Aurora sepetine sıkıca tutundu ve ciğerleri soğuktan yanarken koşmaya başladı. Botları kara iyice saplandı, onu yavaşlattı ve daha hızlı hareket etmek için mücadele etti. Eldivenlerinden biri pelerinin kayıp yere düştü, ama Aurora durmaya cesaret edemedi. Arkasından takip edilip edilmediğini görmek için arkasına baktı, ancak orman, yabancının gelişinden önceki gibi boş ve sessizdi; duyabildiği tek ses kendi adımları ve nefes alışverişleriydi. Tekrar öne döndüğünde, neredeyse büyük beyaz geyiğe ve yanında soğukkanlılıkla duran adama kafa üstü çarpacaktı.

Aurora sendeledi, vücudu titriyordu. Reverie'de cinayet işlenen bir yer değildi, yine de Aurora bunun değişmek üzere olup olmadığını merak ediyordu.

Adam iki adım ileri attı ve yüzünde sinirli bir ifadeyle kadının önünde durdu. "Kıpırdama," dedi ve sesindeki sertlik onu itaat etmeye zorladı. Uzandı ve bileğini tuttu, ve bir kez daha damarları altın renginde parlamaya başladı.

"Sen kimsin?" diye sordu, elini kurtararak.

"Bu çok açık değil mi?"

Aurora, onun parıldayan saçlarını, imkansız altın rengi gözlerini, bembeyaz pelerinini ve onda doğal olmayan, daha fazlasını hissettiren bir havayı içine çekti. Acı verici derecede yakışıklıydı ve karla kaplı bir ormanın ortasında, ölümcül donla dolu bir dağda durmalarına rağmen, kulübesindeki şöminenin taşları gibi sıcaktı.

O bir insandı, ama aynı zamanda hiç de insan değildi.

Anlama duygusu birden yüzüne çarptı ve Aurora ağzını kapatarak yavaşça başını salladı. "Sen Yıldız Yaratıcısıydın."

Dudaklarından dökülen sözlere inanamıyordu ve neredeyse bu tuhaf tahminine güleceğini düşünüyordu. Ama gülmedi. Bunun yerine, neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük bir hareketle eğildi. Aurora, köyde ters

giden büyülerle ilgilenmek zorunda kaldığı nadir durumlarda onu daha önce görmüş olan insanları tanıyordu, ancak Yıldız Yapımcısının bunu kendine sakladığı bilinen bir gerçektir.

"Ama herkesçe bilinen bir gerçek ki, neredeyse hiç yüzünüzü göstermiyorsunuz."

"Kar geyiklerinin avlanmaması gerektiği de herkesçe bilinen bir gerçek, yine de biz buradayız."

Aurora'nın yanakları kızardı çünkü geyiği vurmayı asla düşünmemesi gerektiğini biliyordu. Hayvan öldürülemeyecek kadar güzel, çok özeldi ve okunun kalbine isabet etmemesine sevinmişti.

"Özür dilerim," dedi ama istediği gibi sinmek yerine başını dik tuttu. "İyi ki ıskaladım."

Yıldız Yapımcısı cevap vermedi. İçinde rahatsız edici bir sıcaklık yükseldi ve Aurora bunun Yıldız Yapımcısının işi mi yoksa kendi vücudunun ona verdiği tepki mi olduğunu merak etti.

"Koluma ne yaptın?" diye sordu, kolunun onun gözleri gibi altın gibi parıldamasını, ısıdan kavrulmasını hatırlayarak. "Bana ne yaptın?"

Yıldız Yapımcısı, Aurora'yı kalbinin hızla çarpmasına neden olacak bir yoğunlukla incelerken, "Adın ne?" diye sordu. Aurora bakışlarını yere indirdi.

"Kuzey Işıkları İspinozu."

Yıldız Yapımcısı, sanki dilinde bıraktığı hissi beğenip beğenmediğini düşünüyor gibi, "Aurora Finch," diye tekrarladı. "Kanında güneş ışığı var." Kelimeleri yumuşak bir sesle, neredeyse inanmaz bir şekilde söyledi ve bu Aurora'nın omurgasında bir ürpertiye neden oldu.

"Bunu bana sen mi yaptın?" diye sordu.

Tam o sırada, kar geyiği homurdanarak Aurora'ya onun da eve dönmeye hazır olduğunu hatırlattı. Eğer Yıldız Yapıcı ona zarar vermek isteseydi,

bunu çoktan yapmış olurdu ve Aurora artık soğukta korkuyla beklemek istemiyordu. Yine de Yıldız Yapıcı saygı görüyordu ve Aurora onu gücendirmek istemiyordu, özellikle de artık aile adını bildiğı için.

"Hayır, yapmadım," dedi Yıldız Yapımcısı, sesinde hâlâ bir şaşkınlık izi vardı.

"O halde güvende olduğumu ve günüme devam edebileceğimi varsayıyorum, değil mi? Geyiğınızı tehdit ettiğim için gerçekten özür dilerim, bir daha asla olmayacağına sizi temin ederim." Aurora, bir Yıldız Yapımcısından ayrılırkenki görgü kurallarını tam olarak bilmediğı için, arkasını dönüp gitmeden önce hafifçe eğildi ve kış meyveleri sepetini yanına sıkıca tuttu.

Aurora sadece üç adım atmıştı ki Yıldız Yapıcı yine karşısına çıktı ve yolunu kesti. "Dağımızın hikayelerini bilmiyor musun?"

"Elbette biliyorum," dedi Aurora, neden böyle bir şey sorduğundan emin değildi. Annesi ona küçüklüğünden beri Reverie'nin hikâyelerini anlatıyordu. Aurora, annesi yatağının kenarında oturup Yıldız Yapımcısı ve büyü, büyülü diyarlar ve destansı aşklar hakkında hikâyeler anlatırken her zaman olabildiğince hareketsiz yatardı. Hepsini biliyordu ve kalbine yakın tutuyordu çünkü bu hikâyeler ona hem yıkım hem de hayatta olmanın verdiği minnet duygusunu yaşıatıyordu.

"Öyleyse bilmelisin ki, kanındaki güneş ışığı, sihirli güçlere sahip olduğun anlamına gelir."

Aurora bir adım öne çıktı ama dengesini kaybedip neredeyse kara düşüyordu ve Yıldız Yapıcı ona destek olmak için elini uzattı. Damarları yine altın renginde parlıyordu.

"Bu imkansız," dedi Aurora.

"İhtimal dışı," diye karşılık verdi Yıldız Yapımcısı. "Ama imkansız değil."

"Bana oyun mu oynuyorsunuz?" Aurora'nın aklına gelen tek şey buydu; belki de bu, kardeşlerinin düğün gününü kutlamak için uydurduğu incelikli bir şakaydı diye düşünüyordu.

"Benim gibi birine mi benziyorum?"—Yıldız Yapımcısı duraksadı ve dudaklarını tiksintiyle aşağı kıvırdı—"hile yapan birine mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Aurora. "Öyle değil."

"Bunun mümkün olmadığını gösteren tüm yolları sıralamayı bitirdiyseniz, kabul aşamasına geçebilirsiniz çok memnun olurum, böylece işlerimize devam edebiliriz." Ses tonunda sabırsızlık vardı ve sinirli bir iç çekişle elini geyiğinin boynundan aşağı doğru indirdi.

"İşlere devam etmek mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Dağın tarihini bildiğini iddia eden biri için oldukça kalın kafalısın."

"Öyleyse neden açık konuşup ne istediğini söylemiyorsun?" Aurora, sabırsızlığını ona da en az onun kadar belli etti. "Ve çabuk yap, çünkü gitmem gereken bir yer var."

"Kanımda sihir var." Ona beklentiyle baktı ve Aurora hiçbir anlama belirtisi göstermeyince tekrar konuştu. "Sen bir sonraki Yıldız Yaratıcısı olacaksın."

Saçma iddiası aralarındaki boşlukta asılı kalmışken duraksadı ve Aurora gülmeye başlayınca kaşlarını çatı.

"Ben bir yıldız yaratıcısı değilim, tıpkı senin bir köylü olmadığın gibi."

Yıldız Yapımcısı kusursuz pelerinine baktı ve Aurora, yüzünde en ufak bir utangaçlık belirtisi gördüğüne yemin edebilirdi. Ama bu belirti geldiği gibi hızla kayboldu.

"Size öğreteceğim," dedi Yıldız Yapımcısı. "Şimdiki görevim bu."

Aurora, içindeki panik artarken, "Bana hiçbir şey öğretemeyeceksiniz," dedi. "Saygılarımla, gitmeliyim."

"Bana dokunduğın anda büyüün uyandı. Eğer onu kullanmazsan, seni öldürecek."

"O zaman sanırım öleceğim," dedi Aurora, çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirerek. Eteklerini tuttu ve arkasını dönerek olabildiğince hızlı yürümeye başladı. Orman yeniden sessizliğe büründüğünde içini bir rahatlama kapladı. Yıldız Yapıcı onu takip etmiyordu, geyiği de etmiyordu ve onunla karşılaştığından beri ilk kez derin bir nefes aldı.

Aurora onun sözlerine fazla takılmamaya çalıştı. Bir Yıldız Yapıcı sadece birkaç yüz yılda bir doğuyordu; bir sonraki yıldız yapıcının kendisi olması imkansızdı. Yine de öleceğini duymak onu oldukça rahatsız etmişti ve içindeki uyanan korkuyu görmezden gelmeye çalışarak adımlarını hızlandırdı.

Eve doğru aceleyle yürürken botlarının altında kar çıtırdıyordu ve karşılaşmanın etkisinden hala biraz tedirgin olsa da, ağaçlık alanı geçip kulübesine giden patikaya adım attığında oldukça rahatlamıştı. Yüzü soğuktu ve sepet ellerinde titriyordu. Uzun süredir yokluğunun ailesini endişelendirmemiş olmasını umuyordu.

Aurora evin önüne doğru yürüdü ama büyük bir kar geyiği görünce aniden durdu. Ne olduğunu anlayamadı ve kapıya koşup içeri girdi, tam da Yıldız Yapıcı'nın arkasına çarparak.

Yavaşça döndü ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Girişinize çalışmalıyız," dedi, sesinde en ufak bir eğlence belirtisi yoktu.

"Ve görgü kurallarına da dikkat etmelisin. Düğün günümde, haber vermeden evimde ne işin var?" Aurora ona öfkeyle baktı, sonra yanından geçip kış meyvesi dallarıyla dolu sepeti annesine uzattı.

Annesi utançtan kızarmış bir yüzle, "Aurora," diye azarladı. "Yıldız Yapımcısı'na böyle konuşulmaz."

"Kanınızdaki sihir hakkında ailenizi bilgilendirmeye geldim." Yıldız Yapımcısı bunu öyle bir kesinlikle söyledi ki, Aurora'nın kalbi hızla

çarpmaya başladı; göğsünde korku, adrenalin ve sinir birbirine karıştı.

Aurora, sesindeki öfkeyi gizleyemeyerek, "Bu senin işin değil," dedi. "Hele de evlendiğim gün hiç değil."

Yıldız Yapımcısı ile annesi arasında bir bakış geçti ve Aurora bunun ne anlama geldiğini bilmeyi çok istedi.

"Doğru mu?" diye sordu Aspen, sesi huzursuzlukla kısıktı. Bu, ilk Yıldız Yapımcısının mezarında kullandığı aynı tonda ve Aurora bunun hiç de huzursuzluk olmadığını, saygı olduğunu fark etti. İçine bir şey çöktü ve midesi bulanmasın diye yavaşça ve derin bir nefes aldı. "İddia ettiği gibi, kanında güneş ışığını gördün mü?"

Aurora odanın etrafına, erkek kardeşine, annesine ve masada donakalmış, çayını neredeyse unutmuş Elsie'ye baktı. Sanki topluca nefeslerini tutmuş, onun bunun doğru olmadığını söylemesini bekliyorlardı. Ve bunu söylemek istiyordu, hem de çok istiyordu, ama ailesine yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmemişti ve şimdi de başlamaya niyeti yoktu. "Söyledim," dedi, Yıldız Yapımcısının sesindeki düşmanlığı fark etmesini umarak.

Aurora, Aspen'in nefes verişini ve kız kardeşinin keskin nefes alışını duydu. Annesi ona öyle yumuşak bir ifadeyle baktı ki, göğsü acıdı. "Sevgilim, bunun her şeyi değiştireceğini bilmelisin." Annesi ona doğru yürüdü, ellerini nazikçe Aurora'nın yüzünün iki yanına koydu. "Yıldız Yapımcısı, sihrini kullanmazsan öleceğini söylüyor. Artık farklı bir yoldasın ve aksini iddia edemeyiz. Kaleye taşınmalı ve yeni rolünü öğrenmelisin."

Bu sözler Aurora'yı titretti, ağırlıkları, hayranlık uyandıran duyguları... İnanılmaz derecede ağır geldiler ve keşke bu sabah evden çıkmadan önceki zamana geri dönebilseydi, annesine yeterince kış meyvesi olduğunu söyleyebilseydi diye düşündü. Onu ormana gitmekten alıkoyacak her şey işe yarardı.

"Hiçbir şey değişmiyor. Bunların hiçbirini istemiyorum ve tanımadığım bir adamla, istemediğim bir büyüü öğrenmek için bir kaleye taşınmayı

reddediyorum. Şimdi, izninizle, Farren için hazırlanmak istiyorum.”

Yıldız Yapıcı, sanki sahip olmadığı bir sabrı göstermeye çalışıyormuş gibi gergin bir ses tonuyla, "Öleceğini söylerken bilmeceler kurmuyorum," dedi. "Bu bir gerçek, ama sana yardım edebilirim. Sana sihrini nasıl kullanacağını öğreteceğim."

Aurora ona baktı. Ölmek istemiyordu, bunu biliyordu. Ama seçenekleri gerçekten de ölmek ya da tüm hayatını alt üst etmekle mi sınırlıydı? Başka bir yol olmalıydı. Odada dolaşmaya başladı, onu izleyen tüm gözlerin farkındaydı.

"Bana evimde yapabileceğim, beni güvende tutmaya yetecek kadar küçük bir şey öğretebilir misin?" Sözlerinin ne kadar çaresizce çıktığından, teslimiyet gibi hissettirmesinden nefret ediyordu.

"Bu mümkün değil. Size öğretilecek küçük bir şey yok; ışığı kendinize çekmeyi öğrenmelisiniz. Sihrinizin amacı da bu."

"Canım, onunla gitmelisin," dedi annem sesi titreyerek. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Bu sözler Aurora'nın zihnini babasının ölümünden sonraki günlerin ve ayların anılarıyla bulandırdı; annesinin artık Aurora'ya veya kardeşlerine bakamaması, pazarda ürün satamaması veya tarlalarını işleyememesi... Annesini tekrar kaybetme ihtimali onu dehşete düşürdü.

"Yapamazsın," diye fısıldadı Aurora.

"Doğrudan konuştuğum için özür dilerim, ama benimle gelmezsen o gidecek; içindeki büyüün doğası bu. Kullanılmayı talep ediyor." Yıldız Yapımcısı duraksadı, elini saçlarının arasından geçirdi. Aurora'nın, kurmak için çok çalıştığı hayata sırtını dönmesinin bu kadar zor olduğuna inanamıyormuş gibi, bıkkın görünüyordu.

Aurora öfkeyle, "Söylediklerinin tek bir kelimesine bile neden inanayım ki?" diye sordu.

“Bunu yapmamalısın; beni tanımıyorsun. Ama kanındaki ışığı, teninin altındaki altını gördün. Bedenin seni aldatmıyor.”

Aurora duraksadı. Haklıydı: altının damarlarında aktığını görmüştü. Isısını hissetmişti.

O anda Aurora'nın gözleri Elsie'nin gözleriyle buluştu ve birdenbire ne yapması gerektiğini anladı. Son üç gündür her sabah ettiği duayı hatırlayınca her şey birden aklına geldi. Aurora gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Lütfen. Her şeyi veririm.

Aurora nefesini verirken gözlerini açtı ve Yıldız Yapımcısına öfkeli bir bakış fırlattı. “Kaleye taşınıp büyüünüzü iki şartla öğreneceğim. İkisini de kabul etmezseniz, günüme devam edebilmem için gitmeniz konusunda ısrar etmeliyim.” Aurora, Yıldız Yapımcısına dönmeden önce Elsie'ye son bir kez baktı. “Birincisi, kız kardeşimi iyileştirmeniz. Buz'dan etkilendi ve henüz iyileşmedi.”

Elsie masadan geriye doğru iterek, "Aurora," dedi, sesinde kesin bir itiraz vardı. Ama çok geç kalmıştı; Aurora kararını vermişti bile.

"Peki ya ikincisi?" diye sordu Yıldız Yapımcısı.

“Farren Glenn ile evliliğim, güvendiğimiz bir güneş ışıını mı hattı oluşturacaktı.” Aurora derin bir nefes aldı, sesinin titrememesini diledi. “Eğer bundan vazgeçeceksem, yerine yenisinin konulmasını şart koşuyorum.” Kaleye uzanan bir güneş ışıını mı hattı, topraklarını iyileştirebilir, don olayından korunma sağlayabilirdi. Aurora içinde bulunduğu durumdan nefret ediyordu, ancak bunu değiştiremeyeceği anlaşılnca, en azından ailesinin yararına kullanacaktı.

Yıldız yapımcısı gözlerini kısarak, tiksintiyle, "Evlenmemizi mi öneriyorsun?" dedi.

Aurora, ses tonunu sakın tutarak, "Bu bir öneri değil," diye yanıtladı. "Yoksa parlama çizgisi oluşturmanın başka bir yolu var mı?"

"Böyle bir şeyin olmadığını çok iyi biliyorsunuz," dedi dişlerini sıkarak.

"Bunlar benim şartlarım. Kabul edebilirsiniz veya ayrılabilirsiniz. Seçim sizin."

Yıldız Yapımcısı kendi kendine oldukça hararetli bir tartışma yaşıyor gibiydi, ancak Aurora'nın kalbinin beşinci atışında ifadesi nötrleşti. "Tamam," dedi ve elini uzattı. Aurora elini sıktı, anlaşmalarını mühürledi ve teni Güneş ışığıyla parlamaya başlayınca annesinin nefes nefese kaldığını duydu. "Yarın şafaktan önce döneceğim. Hazır ol."

Ve bunun üzerine Yıldız Yapıcı küçük kulübeden ayrıldı, kimse tek kelime etmedi, kaçarken geyiğin toynaklarının sesi Aurora'nın hızla atan kalbinin sesini yankıladı.

İşlem tamamlandı.

4

Yalancı

Elsie, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde Aurora'ya koştu, ellerini tuttu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi ve Aurora, bu sözleri ne kadar şiddetli bir şekilde söylediğine, ne kadar da inandığına hayran kaldı. Elsie çok güçlü, çok cesurdu ve Aurora, kız kardeşine hayatını geri vermek anlamına geliyorsa, aynı seçimi defalarca yapacağını biliyordu.

Aurora gözlerini kapattı ve Elsie'nin ellerini sıktı. Bunun, umutsuz duasının ayrıntılı bir cevabı mı yoksa mezarlığı ziyaret etmeden çok önce damarlarında sihir mi taşıdığını merak etti. Emin değildi ve bunu asla tam olarak bilemeyeceğinden şüphe ediyordu, ancak en çılgın düşüncelerinde bile, yakarışının buna yol açacağını, Farren olmayan bir adamla evleneceğini hiç tahmin etmemişti. Yıldız Yapımcısı ile evlenmek Aurora'nın fikriydi ve ailesinin kaybedeceklerini telafi etmesi doğrudu, ancak bunun gerçekliği yıkıcıydı, içini ağır bir şekilde sarmıştı.

Aurora, Farren için mücadele edebileceğini, onunla birlikte kaleye taşınmasını isteyebileceğini biliyordu, ancak eğer gerçekten bir sonraki Yıldız Yapımcısı olacaksa, onu bu işe karıştırmak istemiyordu. Farren'in her zaman bahsettiği hayatı yaşamasını, Eternal Reverie'yi yönetmesini, kız kardeşlerinin büyüdüğünü izlemesini ve bir gün kendi çocuklarına sahip

olmasını istiyordu. Onu arkadaşlarından, ailesinden ve işinden uzakta bir kaleye kapatmak düşünülemezdi ve bunu asla kabul etmeyecekti.

Kabul etmesi ne kadar zor olsa da, Aurora'nın Farren'le geçirdiği zaman, hayatının karanlık gecesinde kayan bir yıldızdan, çok çabuk gelip geçen büyümlü bir andı. Göğsündeki ağrı geri döndü ve Elsie'nin elini bırakıp avucunu göğüs kemiğine bastırdı.

“Evet,” dedi Aurora, kız kardeşine bakarak. “Hayatın için, geçimimiz için ödenmesi gereken küçük bir bedel bu.” Aşk dışında başka nedenlerle evlenen birçok insan vardı ve kaleye görüş hattı sağlamak gerçekten de çok iyi bir neden gibi görünüyordu. Aurora aniden Farren'e ve onun güvenli sevgisine karşı derin bir minnet duydu; eğer anne babası arasındaki sevgiye benzer bir şey olsaydı, bunu yaşayacağını hayal bile edemezdi. Çünkü gerçek şu ki, Aurora Farren olmadan yaşayabilirdi, ama Elsie olmadan yaşayamazdı.

Aspen yanlarına gelip Elsie'nin, sonra da Aurora'nın elini tuttu. “Sen Yükselen Yıldız Yaratıcısısın,” dedi, sesinde inanmazlık vardı. “Güneş'in lütfuna sahipsin, bu da geri kalanımızın hayal bile edemeyeceği bir onur.”

“İstemediğim bir onur,” dedi Aurora, ama konuşurken bile Aspen'in elini sıkıca tutuyordu.

Anne yanlarına doğru yürüdü ve Aspen ile Elsie, onu çemberin içine almak için kenara çekildiler. “Dünyamıza girdiğin andan itibaren bu evi aydınlattın. Reverie'nin tamamını aydınlatabilmek ne inanılmaz bir yetenek.” Derin bir nefes aldı ve gözleri yaşlarla doldu. “Baban seninle çok gurur duyardı.”

Aurora'nın duymak istediği şey bu değildi; babasının, kendi planladığı hayatı mahveden şeyle gurur duyacak olması. Ona göre bu, kim olduğuyla veya yetenekleriyle hiçbir ilgisi olmayan korkunç, iğrenç bir şeydi. Gurur duyulacak bir şey değildi.

Aurora bunu söylemedi. Bunun yerine, ailesine sıkıca tutundu çünkü aksi takdirde yıkılacağından korkuyordu. Uzun süre birlikte durdular ve annesinin söylediklerinde samimi olduğunu hissedebilse de, Aurora odadaki üzüntüyü de hissedebiliyordu. Belirsizliği. Ailesi de onun gitmesini istemiyordu, tıpkı onun da gitmek istememesi gibi; bu da ona sonunda geri adım atıp yapması gerekeni yapma gücünü verdi.

Aurora kapıya doğru ilerlerken, "Farren'ı görmem gerek," dedi.

Aspen, "Ailesini bilgilendirebilirim," dedi.

“Hayır. Eğer birlikte geçirdiğimiz hayatı bir yabancıyla evlenmek ve sahip olduğumdan emin olmadığım bir sihri öğrenmeye çalışmak için bırakacaksam, bunu ona ben söylemeliyim.”

Aspen başını salladı. "Elbette. Ben sadece yükü taşımaya yardım etmeye çalışıyordum."

“Biliyorum.” Aurora kardeşine sarıldı, sonra pelerinini almak için duvardaki askıya doğru yürüdü, ancak hâlâ pelerinini giydiğini fark etti. Pelerinini sıkıca bağladı ve aceleyle dışarı çıktı, kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Ancak o zaman boğazında biriken hıçkırığın serbest kalmasına izin verdi ve gözyaşları yanaklarından aşağı akıp teninde dondu, tıpkı Farren'le olan hayatı gibi yakında yok olacak küçük buz nehirleri gibiydi. Köyün kenarında küçük bir ev seçmişlerdi ve Farren, ilk mobilyalarının Aurora'nın Eternal Reverie için yazma hayalini gerçekleştirebileceği bir masa olacağına söz vermişti. Ev işleriyle ilgilenecek, annesinin ekmeğini pişirecek, sabahları gazeteyi dağıtacak ve akşamları mum ışığında yazacaktı. Bu, umduğundan çok daha fazlasıydı ve bu mutluluğu yaşamadan elinden alınıyordu.

Aurora'yı soğuk hiç rahatsız etmemişti, karanlık da; ikisini de son derece rahatlatıcı bulmuştu ve evini saran, Güneş'in dokunduğu yerlerde asla hissedilmeyen bir dinginlik vardı. Işığı, Serçelerin bisküvileri veya akşam

yemeğindeki av eti gibi bir ziyafet olarak görmeye başlamıştı; ona ihtiyacı yoktu, ama var olduğunda tadını çıkarıyordu. Ama şimdi, karanlıktan çıkıp güneş ışığına adım attığında duraksadı. Gözlerini kapatıp sıcaklığı içine çekmedi, dağın efsanelerine de hayran kalmadı. O gün, hikayeler ona daha çok lanetlerle dolu ve mutlu sonu olmayan peri masalları gibi geldi.

Aurora, Farren'in evi görünene kadar yürümeye devam etti. Küçük kız kardeşleri bahçede oynuyor, kocaman bir kardan adam yapıyor ve neşeyle bağırıyorlardı. Farren'in kız kardeşlerini çok seviyordu ve hayatındaki yokluklarına çok üzülecekti. Yıldız Yapıcı'nın içindeki bir parıltıyı görmesi yüzünden çok şeyden vazgeçiyordu. Ama ya onunla bir hayat onu tamamen söndürür, yok ederse? O zaman ne olacak?

Başını salladı; yapacak bir şey yoktu. Elsie bunu yapmak zorunda olmadığını söylemişti, ama elbette yapması gerekiyordu. Aurora, kız kardeşini bunu söylediği için, Aurora'nın bir seçeneği varmış gibi davrandığı için seviyordu, ama ortada bu kadar çok şey varken, bir seçenek yoktu.

“Aurora!” diye bağırdı Kitty, onu görünce ve karda koşarak yanına geldi. Kar dizlerine kadar yükselmiş ve botlarının içine dolmuştu ama küçük kız koşmaya devam etti. Aurora kendini tutamayıp güldü ve gülümsemesinin korkusunu, öfkesini, üzüntüsünü ve kırgınlığını gizlediğini umdu. Kitty kendini onun kollarına attı ve Aurora onu yakalayıp etrafında döndürdü.

"Seni en son gördüğümde bile daha uzunsun," dedi.

Kitty, koşudan dolayı hala nefes nefese, gülerek, "Babam bunun gizlice yediğim bütün böğürtlenlerden olduğunu söylüyor," dedi.

“Gizlice girmenin asıl amacı yakalanmamaktır.” Aurora, Kitty'ye gizlice bir bakış attı ve Kitty, sanki her şey mükemmel işleyen ayrıntılı bir planın parçasıymış gibi genişçe gülümsedi. Sonra Aurora'nın elini tuttu ve onu eve doğru çekti.

Farren'in diğerk kız kardeşi eve koşarak girdi ve yüksek sesle "Aurora burada, Aurora burada!" diye bağırdı, ardından hızla dışarı fırlayıp Aurora'nın bacaklarına sarıldı ve onu sıkıca kucakladı.

"Sana da merhaba, Laurel," dedi Aurora eğilip saçlarını okşayarak.

"Aurora?" Farren evden dışarı çıktı ve onu her gördüğünde olduğu gibi yüzünde bir gülümseme belirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmam gerek," dedi, gülümsemesinin solmasına, kusursuz kahverengi gözlerindeki belirsizliğe nefret ederek. Ona bir keresinde, onun kesinliği olduğunu, işi, sağlığı veya başarısı ne kadar güvenilmez olursa olsun, güvenilebileceğı sarsılmaz bir direk olduğunu söylemişti. Yıldız Yapıcısının onu bir yalancıya, sözlerini tutmayan birine dönüştürmesinden nefret ediyordu ve o anda, Yıldız Yapıcısının bu yüzden ona karşı duyduğu kin duygusunu en derin noktasına kadar bileceğine yemin etti.

Aurora, Farren'in elini tuttu ve onu ailesinin onları duyamayacağı kadar uzak bir tarlaya götürdü.

Farren, sesi titreyerek, "Lütfen yürümeyi bırakın," dedi. "Bana ne olduğunu anlatın."

Gözlerinde yaşlarla Aurora, o sabah olanları ona anlattı: Yıldız Yapımcısıyla karşılaşmasını ve kanındaki güneş ışığını, onun arkasından ailesinin yanına gidip şatoya taşınması konusunda ısrar etmesini, Aurora'nın Elsie'nin hayatını kurtarması şartıyla kabul etmesini.

Aurora konuşurken, Farren'in gözleri irileşti, koyu bronz teni her zaman üzgün olduğunda olduğu gibi kızardı. Bakışlarını ondan kaçırıp ormana baktı. Böyle olması daha iyiydi, Aurora'nın yüzündeki acıyı veya verdiği üzüntüyü görmemesi daha iyiydi. Ama sonra bunun onu korkak yaptığını düşündü, bu yüzden Farren'in yüzüne uzanıp bakışlarını tekrar kendisine çevirdi.

"Bir şey daha var," dedi yutkunarak. "Yıldız Yapımcısı ile evleneceğim."

O korkunç an için Farren hiçbir şey söylemedi, sadece orada sessizce durdu, yüzünde gerginlik belirmişti. Sonra boğazında korkunç bir hıçkırık düğümlendi. Aurora onu daha önce hiç ağlarken görmemişti ve buna tamamen hazırlıksızdı.

“Neden bunda ısrar ediyor?”

Aurora durdu, derin bir nefes aldı. "Bendim," dedi sesi titreyerek. "Seninle evlenmeyerek vazgeçtiğim o göz kamaştırıcı çizgiyi onun yerine koyması konusunda ısrar ettim."

Farren aceleyle, telaşla, "Seninle birlikte taşınabilirim," dedi. "Hâlâ evlenebiliriz."

“Sana asla böyle bir şey yapmazdım. Hâlâ hayalini kurduğun hayata sahip olabilirsin ve bunu sevdiğin şeylerden çok uzakta, kalede bulamayacağından kesinlikle eminim.”

"Ama seni seviyorum," dedi sesi titreyerek.

Aurora, ellerini tutarak, "Ben de seni," dedi. "Ama bunu kendi başıma yapmalıyım. Hayallerini benim için feda etmene izin vermeyeceğim; kendimle yaşayamam."

“Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı,” dedi Farren. “Eğer Elsie için bir çare bulabilirsek, o zaman kaleye gitmenize gerek kalmaz ve siz ve ben evlenebiliriz. Başkaları da bu soğuktan kurtuldu; Elsie de kurtulabilir.”

"Bunun doğru olduğunu varsaysak bile, geri kalanına ne olacak? Yıldız Yapıcı, sahip olduğuma inandığı sihri kullanmazsam öleceğimi söyledi."

“Bunu senin kabul etmen için söylemediğini nereden biliyorsun? İkimiz birlikte bir yere gidebilir ve Elsie'yi kurtarmanın bir yolunu bulabiliriz. Ve eğer sağlığın kötüye giderse, geri gelip Yıldız Yapımcısını aramaya koyulabiliriz.”

Aurora, Yıldız Yapımcısını tanıımıyordu ama içten içe yalan söylemediğini hissediyordu. Anlaşmadan kendisi kadar mutlu

görünmüyordu; belki de bu onu aptal durumuna düşürmüştü, ama ona inanmıştı.

Aurora, "Farren—" diye söze başladı ama Farren sözünü kesti.

"Hayır," dedi. "Bunu yapma. Yarın ona gitmek zorunda değilsin, biraz zaman ayırabilirsin. Benimle gel ve gerçekten ne istediğini düşün."

"Bunu düşünmek zorunda değilim," dedi, ondan anlayış göstermesini rica ederek. "Ne istediğimi biliyorum ve istediğim şey seninle birlikte planladığımız hayat. Bu hiçbir zaman sorgulanmadı. Ama kız kardeşimi riske atamam ve eğer Yıldız Yapıcı'nın söyledikleri doğruysa, Reverie'nin tamamını da riske atamam. Bu taşınması çok ağır bir yük."

Farren ellerini Aurora'nın başına koydu ve onu tutkulu ve acil bir öpücükle öptü; Aurora bu öpücüğe karşılık vermek istiyordu ama yapamıyordu. Farren alnını Aurora'nın alnına yasladı ve gözlerini kapattı. "Benimle gel, Rora," dedi tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Bu gece herkes uyuduktan sonra mağaramızda buluşalım. Lütfen."

Mağaradan bahsedildiğinde yüreği sızladı; Aurora çocukken bulduğu bir yerdi orası. Karanlık, soğuk ve buzla kaplıydı ama zemini, yerin altında yaşayan büyüün kanıtı olan canlı ve sağlıklı kır çiçekleriyle örtülüydü. Aurora oraya yazmaya, kendi hikâyelerini hayal etmeye giderdi ama zamanla mağara onun yeri olmaktan çıkıp onların yeri olmuştu.

Farren konuşurken, Aurora hayal kurmaya başladı; sevdiği adamla gece yarısı gizlice buluşup farklı bir çözüm bulmayı, mağarada toplanıp çok uzaklara taşınmasına neden olmayacak fikirler üretmeyi. Ama bu sadece bir fanteziydi, kaçınılmaz olanı ertelemenin bir yoluydu. Aurora, Yıldız Yapımcısı ile bir anlaşma yapmıştı; kız kardeşinin hayatını kurtaracak ve ailesinin geçimini güvence altına alacak bir anlaşma. Sözünden dönmeyecekti.

"Özür dilerim," dedi geri çekilerek. "Çok özür dilerim, ama bunu yapamam. Eğer Elsie'ye bir şey olursa, çok fazla zaman kaybettiğim için

kendimi asla affetmem."

Farren ona baktı, kaşları çatılmış, gözleri kızarmıştı. Onu teselli etmek istiyordu ama söyleyebileceği hiçbir şey bir fark yaratamazdı. Onunla birlikte kaçmasını istemişti ve o da hayır demişti.

Başını salladı, gözlerini sildi. "Öyleyse hepsi bu mu?" diye sordu, sesi ifadesizdi.

"Öyle olmak zorunda. Başka ne olabilir ki?"

Uzun süre Farren hiçbir şey söylemedi ve Aurora, her ikisinin de duygularını yansıtan ağır bir sessizlikle işlerin böyle mi biteceğini merak etti. Ama sonra Farren onun elini tuttu. "Bunun başına geldiği için üzgünüm. Bu, içinde bulunulması imkansız bir durum."

Bu onaylama içini rahatlattı ve derin bir nefes aldı. "Ben de özür dilerim."

Aurora eğilip yanağından öptü, son kez onun kokusunu, rahatlığını ve sıcaklığını içine çekti. Sonra eve doğru yürümeye başladı. Yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzüldü, ama doğru şeyi yaptığını biliyordu. Farren'den ayrılmak zordu, ama birlikte planladıkları hayattan ayrılmak daha da kötüydü ve eve kadar bu acıyı hissetmesine izin verdi.

Sonra omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve acıyı uzaklaştırdı. Öfke, üzüntüden çok daha keskin bir araçtı ve onu tüm gücüyle kullanacaktı.

Düşen Yıldızlar

Aurora uyuyamıyordu. Son yirmi dört saati zihninde tekrar tekrar canlandırıyordu ve kulübesinin sessizliğinde, ateşten gelen ara sıra çıkan çıtırtılar ve tıslamalarla, bunların hiçbirinin yaşanmadığına neredeyse kendini inandırabiliyordu.

Bunların hiçbirinin gerçek olmadığı.

Ama eğer bu sadece bir rüya olsaydı, son derece canlı bir rüya olsaydı, Aurora şimdiye kadar evlenmiş, Farren'le birlikte evinde yeni bir yerin seslerine ve kokularına alışmaya çalışıyor olurdu. Uzun kahverengi saçlarında çiçek kalıntıları, yüzük parmağında altın bir yüzük ve bir erkekle aynı yatağı paylaşma konusunda midesinde bir gerginlik olurdu.

Güvenli bir aşk. Bu düşünce normalde onu mutlu ve sakin hissettirirdi, ama o anda Farren için savaşmaya istekli olmadığı için ezici bir üzüntü duydu. Neredeyse birlikte geçirecekleri hayatın kaybına yas tuttu, öfkesini beslemek için bunu göğsüne yakın tuttu.

Bir saat daha tavana baktıktan sonra Aurora, sinirli bir şekilde doğruldu. Ateş, odaya hafif bir turuncu ışık yayıyor, gölgeler çatı katının duvarlarında dans ediyordu ve Aurora, yanındaki küçük yatakta uyuyan Elsie'ye baktı. Nefes alışverişi zordu, her nefes alışının sonunda hafif bir tıslama sesi

duyuluyordu ve Aurora, Yıldız Yapıcı'nın o gün ayrılmadan önce Elsie'yi iyileştirmesini diledi. Ama yakında geri dönecekti ve Elsie yaşayacaktı. Önemli olan buydu.

Aurora yataktan sessizce kalktı ve merdivenden aşağı indi. Merdivenlerin dibinde erkek kardeşinden veya annesinden herhangi bir ses gelmesini bekledi, ama ev sessizdi. Ağır battaniyeleri ve kibritleri toplarken parmak uçlarında dolaştı ve sonunda kapıyı iterek dışarı çıktı.

"Kız kardeş?"

Aurora sıçradı ve karanlığa doğru gözlerini kısarak baktı. "Aspen? Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedi. Yaklaştı ve Aurora kollarının odun dolu olduğunu gördü. "Bu gece ateşi beslemek benim sıram."

"Uyuyamadım," dedi Aurora. "Endişelerimi hafifletmek için bir süre yıldızlara bakayım dedim."

"Yaşadığın şey için üzgünüm," dedi Aspen ve Aurora ona inandı. Aspen konuşurken dikkatliydi ve söylemek istemediği şeyleri söylemezdi. Her zaman böyle olmuştu ve Aurora, tavsiye ve bilgelik konusunda ona güvenmeye başlamıştı.

"Teşekkür ederim."

Aspen yanından geçip tek kelime etmeden eve girdi ve Aurora evlerinin arkasındaki ormana baktı. Karanlıkta onları göremiyordu ama ağaçların kenarlarını şeker çizgili floks çiçeklerinin çevrelediğini biliyordu; bu çiçekler, donun ormanın örtüsünün ötesine doğru yaklaştığını köylülere bildiren bir uyarı sistemiydi. Çiçekler, köyün her yerinden görülebilen, zengin pembe yaprakları ve beyaz çizgili kenarlarıyla canlı çiçeklerdi. Çok güzellerdi ama Elsie'nin hastalandığı gün, evlerinin arkasındaki çiçekler donuk griye dönmüştü.

Ancak her şey yeniden canlanmıştı ve Aurora burada güvende olacağını biliyordu. Karların arasından, çocukken Evander'ın yaptığı taş ateş

 ukuruna doğru yürüdü. Taşlar yıllarca kullanımdan sonra neredeyse simsiyah olmuştu ve ateşi tekrar yakmak için neredeyse her zaman yeterli k l ve kömürleşmiş odun bulunuyordu. Eskimiş ahşap bir pergola, ateş çukurunun ve sandalyelerin kardan korunmasını sağlayacak kadar gölge sağlıyordu ve Aurora kibritlerini alıp birkaç dakika içinde geceye doğru parlayan küçük bir ateş yaktı. Yıldızları görebilecek kadar bir sandalye çekti, oturdu ve yukarı baktı.

Gökyüzü berraktı. Aurora her zaman yıldızlarla ilgili hikâyeleri sevmişti ve genç bir kızken sık sık soğuğa göğüs gererek düşen yıldızları izlemişti. Bunu her gece yaparsa, sonunda bir yıldızın tam yanına düşeceğini ve belki de onu saklayabileceğini, sadece kendisine özel bir hazine olarak saklayabileceğini d ş nm şti. Ya da belki de yıldızın istediği buysa, onu tekrar gökyüzüne asmasına yardım edebilirdi—bir yıldızı nasıl asacağını bilmiyordu ama denemeye istekliydi.

Aurora artık bir gün bir yıldızı tutabileceğine inanmıyordu, ama yine de gökyüzünde hızla geçen yıldızları izlemeye devam ediyordu. Bakışlarını yukarıya diktik e boynu ağrımaya başladı ve bir yıldız düşmeye başlayıp karanlıkta parıltılar sa tığında gözleri doldu.

Bir ses duyunca irkildi ve gözlerini gökyüzünden ayırarak gözyaşlarını sildi.

Aspen, bir sandalye çekip üzerine battaniye örterken, "Evander evlendiğinden beri buralara pek gelmedim," dedi.

"Bunun için uygun bir gece." Aurora, kardeşinin ses tonuna uymak için rahat bir ses tonu kullandı, ancak onun tekrar dışarı çıkıp kendisiyle birlikte olmasından derinden etkilenmişti. Baştan ayağa en sıcak kıyafetleriyle  rt nm şti ve nefeslerinden geceye beyaz duman bulutları yayılıyordu.

"şimdi daha da iyi olduğunu düşünüyorum," dedi Aspen, pazardan kalan elma şarabı dolu termosu Aurora'ya uzatırken. Aurora hevesle bir yudum aldı ve i e eğin tüm boğazını ısıtmasına izin verdi.

“Yaşanan her şeye tepkin ne?” diye sordu Aurora. Aspen’in bu konuda konuşamayacaklarını hissetmesini istemiyordu ve gerçekten bilmek istiyordu. Belki onunla konuşmak, her şeyi tek başına taşımadığını hissetmesini sağlayacaktı.

Aspen, tam bir samimiyetle, "Bence bu olağanüstü," dedi. "Yükselen Yıldız..." Sözünü tamamlayamadan başını salladı. "Bunu anlamakta zorlanıyorum."

“Ve benim için de.”

Aspen ona baktı. “Biliyorum, bu konuda bir seçeneğin yokmuş gibi hissediyorsun ve seni bu konuda suçlayamam, ben de aynı şeyi hissederdim. Ama gerçek şu ki, her zaman bir seçim vardır ve bunu onun yolundan yapmak zorunda değilsin—daha doğrusu, yapmamalısın.” Devam etmeden önce duraksadı. “Güneş seni bir sebeple seçti Aurora ve kendine ve tüm Reverie'ye karşı, yeni rolüne tüm benliğinle girmeyi borçlusun. Yıldız Yapımcısı olarak hayatının nasıl olacağına sen karar vereceksin—başka kimse değil.”

Aurora onun sözleri karşısında şaşkına dönmüştü, duygularına yenik düşme korkusuyla konuşamıyordu. Titrek bir nefes aldı. "Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Bir şekilde tam da duymam gereken şey buydu."

"Sevindim," dedi Aspen uzanıp elini sıkarak.

Evin kapısı kapandı ve Aurora başını kaldırıp Elsie'nin battaniyelerine büzülmüş halde onlara doğru yürüdüğünü gördü. Aurora ayağa kalktı ve kız kardeşinin yanına koştu.

Aurora, Elsie'yi içeri götürmek için kolunu uzatarak, "Burada olmamalısın," dedi. Ama kız kardeşi yanından öylece geçip gitti.

“Bugün floks çiçekleri pembeleşti ve sanırım birkaç saat içinde tamamen iyileşeceğim,” dedi Elsie ve Aurora, onun ne kadar inatçı olduğuna neredeyse gülecekti. Ne kadar cesur! Aurora, babası öldüğünden beri

Elsie'ye bakıyordu ama artık çocuk değildi ve muhtemelen ona çocuk gibi davranmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Aspen ayağa kalkıp Elsie için bir sandalye çekerken, "Mantığı sağlam," dedi.

"Sanırım öyle," diye onayladı Aurora. Onlara katıldı ve termosu Elsie'ye uzattı. Tam o sırada kapı bir kez daha açıldı ve annesi, düğün için yaptığı pastayı büyük bir tahta oyma tahtasının üzerinde gelişigüzel bir şekilde tutarak dışarı çıktı.

"Gerçekten de bu pastayı bitirmemize yardım etmeden gitmene izin vereceğimi mi sandın?" diye sordu annesi, pastayı Aurora'nın önündeki küçük masaya koyarken. Oturmadan önce Aurora'nın saçlarını okşadı, sonra da Aurora'nın çocukluğundan bir hikaye anlatırken çatalları dağıttı. İşte o zaman Aurora, annesinin iyi olacağını, Aspen ve Elsie için geçmişte yapamadığı şekilde orada olacağını anladı.

Bu, Aurora'nın ihtiyacı olan güvenceydi ve ailesinin burada, güvende ve iyi olduğunu bilmek, vücudundaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissetmesine neden oldu. Hatta çok iyi durumdaydılar.

Birdenbire hepsi pastaya saldırdı, çatallarını katmanların arasından geçirerek, güzelliğini korumaya çalışmadan yediler. Çok saçma bir şeydi bu; dördü de buz gibi soğuk gecede dışarıda oturmuş, her biri neredeyse hareket edemeyecek kadar çok kıyafet giymiş, elma şarabı içiyor ve sabahın erken saatlerinde çatal lokma pasta yiyorlardı. Odun çıtırdadı, duman geceye yayıldı ve hep birlikte konuştular, hikayeler anlattılar ve güldüler; Aurora, Aspen'in daha önce söylediği sözlerin kalbine kazınmasına izin verdi.

Bu insanlar onun en derin benlikleriydi ve onları kaleye kadar yanında taşıyacak, sihir öğrenirken onları sıkıca kucaklayacak ve geçmişinin ipliklerini geleceğinin dokusuna işleyecekti.

6

Yanlış Varsayımlar

Aurora, ayak parmakları ve yanakları aşırı soğuktan karıncalanana kadar olabildiğince uzun süre dışarıda kaldı, sonra ailesinin peşinden içeri girdi. Güzel bir geceydi, kendisi için asla hayal edemeyeceği, asla planlayamayacağı bir uğurlama töreniydi ve hayatının geri kalanında bunu kıymetli bir anı olarak saklayacaktı. Ama şafak hızla yaklaşıyordu ve yapacak tek şey bavulunu toplamak ve Yıldız Yapımcısının buzla kaplı kalesinin Reverie'nin yükseklerinde bulunduğu en yüksek zirveye doğru yolculuğa hazırlanmaktı.

Işığın ulaşamadığı bu evde yaşamamanın nasıl bir his olduğunu her ayrıntısıyla ezberlemeye çalışarak kulübenin içinde yavaşça dolaştı. Eskimiş ahşap masanın üzerinde parmaklarını gezdirdi ve ayaklarının altındaki halıyı hissetmek için çoraplarını çıkardı. Kanepe ve sandalyelere sinmiş hafif odun dumanı kokusunu aldı ve yukarı çıkarken merdivenin gıcırtısını dinledi. Aurora, Farren'le evleneceğini düşündüğü zaman ayrılmak zorunda kaldığı için üzgündü ve şimdi kaleye gidecek olmasıyla gelen keder, içini büyük bir boşlukla doldurmuştu.

Ama kederli olsa da korkmuyordu. Yıldız Yapımcısı onun önemli olduğuna inanıyordu; ona zarar vermesi mantıklı değildi. Bu yüzden, daha

fazla erteleyemeyecek duruma gelince, sandığını açtı ve titremeyen ellerle eşyalarını toplamaya başladı.

Elsie, Aurora'yı takip ederek çatı katına çıkarken, "Sana yardım edeyim," dedi.

"Alabileceğim fazla bir şey yok." Aurora, kız kardeşinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, dilinde bir soru belirliyordu. Katladığı şeylerden başını kaldırarak, "Nedir?" diye sordu.

"Güneş ışığını çekmenin senin görevin olduğuna gerçekten inanıyor musun?" Elsie bu sözleri kutsal bir şeymiş gibi sessizce söyledi. Aurora bunun mantıklı olduğunu düşündü; düne kadar o da Yıldız Yapımcısı rolünü harika ve hayat verici olarak görüyordu, çünkü ikisi de doğrudu. Ama bu, görevin başkasına ait olduğuna inandığı zamandı ve şimdi bu sorumluluğun kendisine ait olabileceği düşüncesiyle, harika hissetmiyordu. İmkansız derecede ağır geliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Aurora, kız kardeşinin yanına otururken. "Ona dokunduğumda kanımın parlamaya başladığını gördüm ve içimde o sıcaklığı hissettim. Keşke dokunmasaydım."

"Öyle deme," dedi Elsie, kız kardeşinin elini tutarak. "Kim olduğun için asla pişman olma."

Aurora başını salladı. "Beni senden uzaklaştıran bu şeyden pişman olmamak zor olacak, ama elimden gelenin en iyisini yapacağım." Kardeşini kendine çekti ve ona sarıldıktan sonra eşyalarının geri kalanını toplamaya başladı.

Elsie, çocukken birlikte diktikleri yorganı yataktan çekerek, "Al bunu," dedi. "Kaleyi ev gibi hissettirecek bir şey."

Aurora ona bunun gerekli olmadığını ve bolca yorgan olacağından emin olduğunu söylemek istedi ama gerçekten de onu yanında götürmek istiyordu. Yorgan, Elsie'nin ve evin, Aspen'in nane çayı yapraklarının ve annesinin kuşburnu yağının kokusunu taşıyacaktı.

“Teşekkür ederim.” Battaniyeyi katlayıp eşyalarının üzerine nazikçe yerleştirdi, ardından sandığın kapağını kilitledi.

Aşağı indiğinde, ailesinin geri kalanı onu bekliyordu ve Aurora, Evander'ı görünce çok şaşırdı. "Burada ne yapıyorsun?" diye haykırarak kollarının arasına atıldı.

Onu sıkıca kucakladı. "Aspen dün bana haber gönderdi." Geri çekildi ve ona, ancak sevinç olarak tanımlayabileceği bir bakışla baktı. "Yıldız Yapımcısı," dedi başını sallayarak. "Seni uğurlamak istedim."

“Geldiğine çok sevindim.” Onu bir kez daha kucakladı, bırakmak istemiyordu. Evander'ı istediği kadar sık göremiyordu ve onu ne kadar özlediğini, o onu sıkıca kucaklayana kadar fark etmemişti. “Samuel nerede?”

"Burada olmak istiyordu ama çatıda bir gecede su sızıntısı oluştu. Çok fazla hasara yol açmadan önce tamir etmeye çalışıyor."

"Ona onu sevdiğimi söyle."

“O biliyor,” dedi Evander. “Ve ben de bileceğim.”

Aurora başka ne diyeceğini bilemediği için ailesinin geri kalanına döndü. Ne endişeli ne de mutlu görünüyorlardı. Havada bir ağırlık, umut dolu bir hüznün vardı. Aurora, ailesinin onun için öfkelenmesini, vazgeçmek zorunda kaldığı hayat için savaşmasını istemişti, ama bu bir şekilde daha uygun, daha kolay geldi.

“Ve böylece Yıldız Yaratıcısı, Güneşin ışığını Reverie'nin üzerine saçtı; imkansız bir aşktan doğan imkansız bir sihir.” Bu sözleri annesi söylemişti, babasının akşam yemeğinden sonra ateşin başında anlattığı bir hikâyenin son satırıydı. Aurora'nın Elsie'ye defalarca anlattığı aynı hikâyeydi. Boğazında acı bir yumru oluştu ve zorlukla yutkundu.

Hepsine sarıldı, sıkıca kucakladı ve "Sizi seviyorum" diye fısıldadı, karşılığında da aynı şeyi duydu.

Derin bir nefes aldı.

Ardından kapıya tek bir tıkırtı geldi.

Aspen cevap vermek için hareket etti, ancak Aurora onu durdurdu. "Bırak ben cevap vereyim," dedi.

Kapıya doğru yürüdü, yavaşça nefes verdi ve kapıyı açtı. Yıldız Yapımcısı, karşısında bembeyaz, kat kat sıcak ve lüks kumaşlara bürünmüş halde duruyordu. Pelerinini incelikli işlemeler süslüyordu, gümüş iplikler yakadan yelpaze gibi yayılan çizgiler oluşturuyordu ve etek ucu yere değse de, tertemiz kalmıştı. Altın rengi gözleri, karanlık sabahın içinde birer ışık noktasıydı ve Aurora, ona baktığını fark edince yanakları kızardı.

Bir önceki gün ne kadar sinirli olduğunu, kaderini anlatırken ona ne sabır ne de şefkat gösterdiğini hatırladı ve bu kadar tatsız bir adamın nasıl bu kadar güzel olabileceğini merak etti.

"Hazırım," dedi, gözlerini onun yüzünden ayırıp tekrar ailesine dönerek.

Kardeşleri bavulunu merdivenden aşağı indirmeyi başarmışlardı ve o bavulu almak için hareket ettiğinde, Yıldız Yapıcı araya girdi. "İzin verin."

Adam sandığı kolaylıkla kaldırdı ve Aurora'nın daha önce hiç görmediği kadar güzel bir kızağa doğru götürdü. Kızak, gece gökyüzüyle uyumlu koyu lacivert bir renge boyanmıştı ve kenarları karanlıkta bile bir şekilde parıldayan parlak bir altın rengindeydi. Kızakın iki yanında iki fener asılıydı ve koltuklar beyaz kadife ile kaplanmış, minderlerin üzerine büyük bir kürk battaniye serilmişti. Yıldız Yapımcısı sandığı arkaya sabitledi, sonra Aurora ile kapıda buluştu.

"Lütfen buraya gel," dedi, evin içine Elsie'ye bakarak.

Elsie tereddüt etmeden öne doğru hareket etti ve Yıldız Yapıcı ona ellerini uzattı. Elsie ellerini tuttu ve Aurora, kanının parlamaya başlamasının herhangi bir belirtisini gözlemledi; eğer Elsie, Aurora'nın dokunuşuna verdiği tepkiyle aynı tepkiyi verirse, bunun sadece Yıldız Yapıcı'nın bir etkisi olduğunu ve sihir belirtisi olmadığını kesin olarak anlayacaktı. Elsie ellerini tutmaya devam etti, ancak damarlarında hiçbir

değişiklik olmadı ve Aurora en ufak bir parıltı bile görmeye çalışsa da, Elsie'nin derisinin altında hiçbir aydınlanma algılayamadı.

Yıldız Yapımcısı gözlerini kapattı ve Aurora'nın anlayamadığı kelimeler mırıldandı, sonra birdenbire Elsie nefes nefese kaldı. Aurora ona doğru koştu, Yıldız Yapımcısını kenara itti ve kız kardeşine sarıldı. "Ne oldu? İyi misin?"

Elsie yavaşça gözlerini açtı ve kırıştırdı. "İyiyim," dedi, sesinde hayranlık vardı. "Abla, iyiyim."

Aurora, Elsie'nin yüzüne baktı ve yanaklarına geri dönen rengi ya da mavi gözlerindeki berraklığı inkar edemedi. Elsie, Don tarafından ilk kez dokunulduğundan beri sıcak hissediyordu ve Aurora, Yıldız Yapımcısının sözünü tuttuğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Yıldız Yapımcısına dönerek. Öfkelenmek, hayatını altüst ettiği için ona çıkışmak istiyordu, ama o anda hissettiği tek şey derin, sarsılmaz bir minnettarlıktı.

Başını salladı. "Gitmeliyiz."

Aurora, Elsie'ye bir kez daha sarıldı ve ailesinin geri kalanına baktı. Sonra yeşil pelerinini giydi ve eldivenlerini aramaya başladı, ancak birini ormanda kaybettiğini hatırladı. Kendini savunmasız hissederek çıplak ellerini pelerinindeki kalın yün kumaşın altına sakladı.

"Bekle," dedi Aspen. Aurora döndü, ama kardeşi ona bakmıyordu. Yıldız Yapımcısına bakıyordu.

"Bu evde, Yıldız Yapımcısına derin bir saygı duyuyoruz." Aspen duraksadı. "Ama Aurora'ya olan sevgimiz daha da derin."

Anne, Elsie ve Evander de onaylayarak başlarını salladılar. Hep birlikte bir sıra halinde durup Yıldız Yapımcısını izlediler, ona hâlâ göz kulak olacaklarını, onu koruyacaklarını ve ihtiyaç duyduğu her an yardımına koşacaklarını bildirdiler. Aurora, Aspen'in bu sözleri söylemesinin ne anlama geldiğini biliyordu; Yıldız Yapımcısına duyduğu saygı, onun

özünün ta ta derinliklerine kadar uzanan bir parçasıydı ve bu onu nefessiz bıraktı.

Aurora tekrar konuşmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, gözlerini kardeşinin gözlerine dikti ve sessizce teşekkür etti.

Yıldız Yapımcısı, Aurora'nın aile üyelerinin her birine sırayla bakarak, "Anlıyorum," dedi.

Sonra gittiler.

Aurora dışarıya, kızağa doğru yürüdü ve ön tarafta dört iri kar geyiği, Yıldız Yapıcı'nın onları nereye götürmesini istiyorsa oraya götürmek için sabırla bekliyordu. Aurora, sıradaki ilk geyiğin ormanda gördüğü erkek geyik olduğunu fark etti. Tereddütle elini burnuna sürdü ve fısıldadı, "Özür dilerim." Sonra kızağın yanına yürüdü ve ayağını basamağa koydu.

Ona yardım etmek için bir el uzandı ve o da eli tuttu, gözlerini Yıldız Yapıcısının yüzüne çevirmeden önce ona baktı. Yanında duruyordu, dokunuşu tıpkı bir önceki gün olduğu gibi ateş gibiydi ve teninin altın rengine döndüğünü biliyordu.

"Kendini kandırma," dedi ona. "Sen bir beyefendi değilsin. Bavulumu taşıyabilir ve kızağına binerken elini uzatabilirsin, ama yine de beni istemediğim bir hayata zorlayan kişi sensin."

Elini bıraktı ve yumuşak banka oturdu; bir an için Yıldız Yapıcı olduğu yerde kaldı, eli hâlâ havada donmuş haldeydi, sanki sözleri onu sersemletmişti. Sonra yavaşça diğer tarafa geçti ve tek kelime etmeden yanına oturdu.

Aurora, kapının önünde duran ailesine baktı, sonra Yıldız Yapıcı dizginleri ele aldı ve kızak ileri doğru sarsılarak evinden ve bildiği tek hayattan uzaklaştı. Evi uzakta kaybordu ve Aurora'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Gözyaşını sildi ve Yıldız Yapıcı'nın onu izlediğini fark etti; bakışlarını ondan ayırmadı ve acısını görmesine izin verdi.

"Bu kolay değil," dedi ve Aurora onun devam etmesini bekledi, ama o sustu.

Kızak kar üzerinde sorunsuzca ilerledi ve Aurora geriye baktığında artık kulübesini göremiyordu, sadece güneşin ulaşamadığı dağın sonsuz karanlığı vardı. İleriye doğru baktı ve bir daha arkasına bakmadı, ellerini kürk battaniyenin altına gömdü ve dünyanın bulanık bir şekilde yanlarından geçip gitmesini izledi.

Her yer karla kaplıydı ve ağaç dalları karın ağırlığıyla yere doğru sarkıyordu. Yıldızlar tepede parlak bir şekilde parlıyordu ve hilal şeklindeki ay ufukta belirerek yeni bir günün başlangıcını müjdeliyordu. Farren'ın yatağında sıcacık uyuyup uyumadığını, yoksa gecesinin de huzursuz ve uzun mu geçtiğini merak etti. Bir gün anlayacağını, Elsie'nin iyileştiğini duyacağını ve onu affedeceğini umuyordu. Evleneceğini ve her zaman hayalini kurduğu hayata kavuşacağını umuyordu. Ve kızak onu evinden daha da uzaklaştırırken neredeyse gülümsedi, çünkü her şeye rağmen hala umut ediyordu ve umut güçlü bir şeydi.

Belki de umut her şeydi, diye düşündü.

Kar geyikleri ormanda hızla ilerledi ve diğer tarafa çıktıklarında, dünyanın tepesindeki kaleye giden dik bir patika olan dağa tırmanmaya başladılar. Elsie gençken ona "dünyanın tepesindeki kale" derdi, çünkü en kuzeydeki dağın en yüksek noktasıydı ve her şeyin üzerinde asılı duruyordu. Yapının tamamı buzdan yapılmış gibi görünüyordu ve karanlıkta bile Aurora, yıldızları nasıl yansıttığını görebiliyordu. Vücudu koltuğunda geriye doğru kayarken kızıağın kenarına tutundu ve arkasındaki kadife yastığa yaslandı. Kar geyikleri tırmanırken istikrarlıydı ve Aurora, patika daraldıkça ve arazi daha engebeli hale geldikçe onlara güvenmeye çalıştı.

Kale, tepelerinde yükseliyordu ve Aurora artık kalenin sadece buzdan değil, karanlık manzarada bir fener gibi parlayan fildişi taşından da yapıldığını görebiliyordu. Her balkondan sıra sıra buz sarkıtları sarkıyordu

ve çok sayıda kule, yıldızlara dokunabilecekmiş gibi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Aurora, kaleye hiç bu kadar yaklaşmamıştı ve daha gidecek epey bir mesafe olmasına rağmen, kalenin parlaklığı karşısında hayrete düşmüştü.

Kar geyiği keskin bir dönüş yaptı ve kızak aniden tekrar ağaçların gölgesine girdi. Buradaki kar o kadar derin değildi, üzeri her tarafında çatlayıp kırılan bir buz tabakasıyla kaplıydı. Aurora, üzerine çöken bir ürpertiyle titredi ve battaniyeyi daha da yukarı çekti, ama fayda etmedi. Pelerini her zaman soğuğu dışarıda tutmada etkili olmuştu, ama şimdi dantel gibiydi, sanki hava içinden geçiyormuş gibiydi. Aurora, Yıldız Yapımcısının gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ve titremesini dindirmeye çalıştı, ama durmuyordu.

Aurora soğuğa alışkındı, ama bu daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Soğuk, teninde sinsice ilerledi ve vücuduna işledi; sanki organları ve kemikleri tamamen buzdan yapılmış gibiydi, sanki kalbi kan yerine buzul suyu pompalıyordu. Boğazından bir çığlık yükseldi, görüşü bulanıklaştı, battaniyeye olan tutuşu gevşedi ve zihni gece gökyüzü kadar karardı. Çok üşüyordu.

"Ellerime sıkıca tutun."

Sesi telaşlıydı ve Aurora, dünya yeniden netleşirken gözlerini araladı. Yıldız Yapımcısı ona o kadar yakın oturuyordu ki bacakları birbirine değiyordu ve Aurora, güçsüz ellerinin onun ellerine kenetlenmiş olduğunu gördü. "Bana sıkıca tutun," dedi tekrar ve Aurora tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

Aniden vücudu sıcaklıkla doldu, içindeki buz sıvı güneş nehriyle çarpıştı ve kendine geldiğinde nefesi kesildi. Baş zonluyordu, kalbi hızla çarpıyordu ve soğuktan kurtulmaya çalışırken kontrolsüzce titriyordu. Sanki sıcaklık ve soğukluk içinde bir savaş veriyordu ve vücudunu buza çeviren şeyi bulmak için ormanda çılgınca etrafına bakındı. Don olmalıydı; acı

neredeyse dayanılmazdı. Ama kar geyiği ilerlemeye devam etti ve kızak geçerken ağaçların gölgelerinden başka hiçbir şey göremiyordu.

“Bana bak,” dedi Yıldız Yapımcısı, ama Aurora odaklanamıyordu; içinde panik büyüyordu. Şaşkın ve korkmuştu, vücudu hala titriyordu. “Aurora,” dedi ve gözleri sonunda onun gözleriyle buluştu—adını ilk kez kullanıyordu.

Yavaşça, Yıldız Yapıcı ellerini kollarından yukarı, boynuna doğru gezdirdi ve altın rengi gözleri neredeyse parıldayarak yüzünün iki yanına yerleştirdi. Onu sıkı ama nazik ellerle tuttu ve bir anda vücudundaki kalan soğukluk da kayboldu. Titreme durdu ve kalbi yavaşladı. Yüz ifadesi hiçbir şey ele vermedi ve vücudundaki gerginlik azaldığında, ellerini indirdi ve koltukta yana kayarak, yolculuklarına başladıklarında istediği alanı ona geri verdi.

"Büyün tam olarak gelişene kadar Don'a karşı savunmasız kalacaksın." Konuşurken ona bakmadı ve Aurora, kızıağın kenarında huzursuzca hareket eden elini fark etti.

"Kalenizin Don'dan uzakta olduğunu sanıyordum," dedi sesi kısık bir şekilde. Yüzünde hâlâ onun dokunuşunun izlerini hissedebiliyordu ve battaniyeyi kendine daha da yaklaştırdı.

"Bana zarar veremeyeceği için ona en yakın olan benim."

Başka hiçbir şey söylemedi ve patika düzleşip ormanın vahşi doğası yerini beyaz kiraz çiçekleriyle çevrili bakımlı bir yola bırakana kadar sessizce yolculuk ettiler. Aurora hayatında hiç bu kadar çok çiçek görmemişti ve Yıldız Yapımcısının topraklarının bu kadar çok çiçeği barındıracak kadar büyümlü olması gerektiğini merak etti. İnanılmaz bir manzaraydı ve tam çiçek açmış ağaçların yanından geçerken Aurora'nın kalbindeki acı biraz hafifledi.

"Çok güzel," diye fısıldadı, ama Yıldız Yapıcı onu duyduysa da cevap vermedi.

Kar geyiği, Aurora'nın kulübesinin sığabileceği büyüklükte mermer bir kapıya sahip görkemli bir girişin önünde durdu. Merdivenlerde birkaç kişi duruyordu ve Yıldız Yapımcısıyla yalnız kalmayacağını keşfetmek bir rahatlamaydı; belki de konuşabileceği, hatta arkadaş olabileceği biri olacaktı. Reverie hâlâ karanlıktı, ancak kale aydınlatılmıştı ve fenerler buzla kaplı olsa da, devasa malikaneye rahatlatıcı bir ışık yayıyorlardı. Aurora, Yıldız Yapımcısının boğazını temizleyip yere indiğini ve ona elini uzattığını fark edene kadar, hareketsiz bir şekilde ona baktı.

Bir süre sonra kızağı aldı, kızaktan indi ve yumuşak karın üzerine adım attı.

Yıldız Yapımcısı, Aurora'ya soğuk bir bakışla, "Ben terbiyeli biriyim, Bayan Finch," dedi. "Ama kendimi hiçbir zaman bir beyefendi olarak görmedim." Ve bununla birlikte elini bıraktı ve Aurora'yı soğukta öylece bıraktı.

* * *

Yıldız Yaratıcısı

Yıldız Yapımcısı, bunca yıl boyunca, halefi olarak böylesine inatçı ve güçlü iradeli bir yaratığı hak etmek için ne yapmış olabileceğini tahmin bile edemezdi.

Ve sadece halefi değil.

Nişanlısı.

Yıldız Yapımcısı kaşlarını çatı. Aurora Finch şartlarını belirttiğinde dehşete düşmüştü; basit bir "bunu yapmazsan öleceksin" sözünün yeterli olacağını varsaymıştı. Büyüsü keşfedildiğinde kendisi için de öyle olmuştu. Ama kız, sanki pazarda bir tezgahın karşısında duruyorlarmış gibi pazarlıkta ısrar etmişti. Tamamen saçma bir durumdu.

Yıldız Yapıcı halefini bulmak konusunda bu kadar aceleci olmasaydı, en azından şartlarını kabul etmeden önce pazarlık yapmayı denerdi. Ama öyle olmadığı için, onun kendisini reddetme riskini göze alamadı ve bu sabırsızlığının bedeli bir gelin oldu.

Aptal.

Yıldız Yapıcı'nın kız kardeşi iyileştirmeye hiçbir itirazı yoktu. Hatta bunu yapmaktan mutluluk duyuyordu. Ama evlenmekten daha az istediği bir şey düşünemiyordu. Ve bu sadece evlenmek istememesinden kaynaklanmıyordu -ki bu da elbette bir etkendi- aynı zamanda adil olmayacağı içindi. Ancak bu sevgiye dayalı bir evlilik olmadığı için, Yıldız Yapıcı bunun önemli olmadığını düşündü.

Yıldız Yaratıcısı Yükseliyor'a baktı, kürk battaniyeyi göğsüne sıkıca bastırıyordu, yanağından bir damla yaş süzülüyordu. Kendi ailesini terk ettiği günün kendisi için ne kadar zor olduğunu hatırladı.

"Bu kolay değil," dedi.

Cevap vermedi, bu da en iyisiydi. Halefini yıllardır bekliyordu ve birlikte geçirecekleri günleri olabildiğince sessiz bir şekilde geçirmelerinin en doğru yol olacağına çoktan karar vermişti.

Bu, elbette, evlenmek zorunda kalacağını bilmeden önceydi. Yıldız Yapıcı, bir koca. Bu düşünceye başını salladı, çok saçmaydı. Ama evliliğin getirdiği küçük, her ne kadar tatsız olsa da, rahatsızlığın, aksi takdirde çok hoş karşılanan bir olayı mahvetmesine izin vermemeye kararlıydı.

Halefini bulmuştu ve bunun için minnettardı.

1

Dinlenmek

Aurora, Yıldız Yapımcısı'nın gidişini izledi; adam, birkaç dakika önce geldikleri kızakta oturuyordu.

"Geç kaldı," diye bir ses duyuldu ve Aurora, dışarıda başka insanlar olduğunu unutmuş olduğu için irkildi.

"Anlamadım?" dedi, sesin geldiği yöne dönerek.

"Güneş ışığını çoktan içeri çekmiş olmalıydı." Konuşan kadın, Aurora'dan birkaç yaş büyük, yumuşak kahverengi gözlü ve koyu kıvrıkcık saçları topuz yapılmıştı. Gözlük takıyordu ve soğukta ne kadar uzun süre durursa, zengin bej teni burnunun üzerinde o kadar pembeleşiyordu. "Ben Ina. Kaleyi yönetiyorum ve yerleşmenize yardımcı olacağım." Aurora'nın anında hoşuna giden sakinleştirici bir varlığı vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Aurora, patikaya son bir kez daha göz atarak, ama Yıldız Yapımcısı gözden kaybolmuştu. "Geç kalmasının bir sonucu var mı?" diye sordu Ina'ya dönerek.

Ina, merdivenlerden inip Aurora'nın sandığını kızaktan alan diğer iki personele işaret ederek, "Reverie için değil," dedi. "Çok geç kalmadığı sürece bizim için hiçbir sorun olmazdı. Ama onun için oldukça acı verici."

“Acı verici mi?” Aurora, ortasından donmuş su akıntıları fışkıran ve buzun içinde koyu turuncu güllerin bulunduğu büyük, katlı bir çeşmenin etrafında Ina'yı takip etti. Çeşmenin dibinde beyaz bir tavşan oturmuş, iri mavi gözleriyle doğrudan Aurora'ya bakıyordu; tüyleri tıpkı Yıldız Yapımcısının saçları gibi parıldıyordu.

“Büyüsünü kullanması gerekiyor; küçük bir birikim bile vücut ısısının yükselmesine neden olabilir. Bunların hepsini zamanla öğreneceksin.”

Ina onu büyük kapıdan içeriye buyur etti ve tavşan da arkasından geldi. Aurora hayvan hakkında bilgi almak istiyordu ama kalenin içine adım attığında sözleri boğazında düğümlendi. Dışarısı dondurucu soğuk olmasına rağmen, kale büyüklüğüne rağmen sıcaktı. Giriş holü devasa büyüklükteydi, beyaz mermer zemini ve odanın ortasına hakim olan büyük bir taş heykeli vardı. Saf alçıdan oyulmuş olan heykelde, arkalarındaki ellerin onları birbirinden uzaklaştırdığı, öpüşmek için birbirlerine doğru eğilmiş iki sevgili tasvir edilmişti. Küçük bir ışık her ikisinin de yüzünü altın rengi bir parlıltıyla aydınlatıyordu ve Aurora buna o kadar kapılmıştı ki Ina'nın sonra ne söylediğini duymadı.

"Bayan Finch?" diye sordu Ina yanına gelerek.

Aurora, "Bu heykel," dedi. "Çok güzel."

"Kale inşa edildiğinden beri burada duruyor. Güneş, ilk Yıldız Yapımcısına veda hediyesi olarak verdi; imkansız bir aşk olsa da birbirlerini çok seviyorlardı."

Aurora elini uzatıp taşa dokundu ve taşın sıcak olduğunu hissetti. Ona bakmak canını yakıyordu, baştan beri mahkum bir aşktı bu, ama gözlerini ondan ayıramıyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Ina, sesinde gururla, "Burada hayran olunacak çok şey var," dedi. "Ağladığınızı duyarsanız sakın telaşa kapılmayın."

"Ağlıyor musun?" diye sordu Aurora şaşkınlıkla.

"Yıllar geçtikçe heykele daha da fazla sihir nüfuz etti ve zaman zaman ikisinden biri veya her ikisi de ağlıyor."

Aurora, bunu asla duymamayı sessizce umuyordu; bundan daha üzücü bir şey hayal edemiyordu.

Ina, Aurora'yı düşüncelerinden çıkararak, "Kale büyüğü bir yer," dedi. "Bunu paylaşacak yeni birinin olması çok güzel. Burada olduğun için hepimiz çok mutluyuz."

Aurora kadına baktı ve kadın cevap vermese de Ina'nın sözleri içindeki bir şeyi rahatlattı. Çok kısa bir sürede çok şey kaybetmişti, artık asla kendisine ait olmadığını bildiği bir hayattan vazgeçmişti ve gelişinin bir başkası için sevinçli bir olay olması düşüncesi, acıyan kalbine bir merhem gibiydi. Bu, bir adımını diğerinin önüne atıp bu yeni dünyaya adım atması için ihtiyacı olan şeydi.

"Yukarı bakmayı unutma," dedi Ina gülümseyerek ve Aurora onun bakışlarını takip etti. Tavan aslında bir tavan değildi, aksine yıldızları görebileceği kadar şeffaf, ince bir buz tabakasıydı; Aurora o kadar yakındılar ki, uzanıp onları gökyüzünden koparabileceğini düşündü.

"Muhteşem," diye mırıldandı kendi kendine. Reverie'nin eteklerindeki küçük evde Farren'in yeni karısı olarak yerleşmek için her şeyini verirdi ama kalenin güzelliği inkar edilemezdi. Ondandır nefret etmek, girdiği her odaya kaşlarını çatmak ve onu olmak istemediği bir yerde tuttuğu için duvarlarına kızmak istiyordu, ama tıpkı yıldızlardan nefret edemeyeceği gibi ondan da nefret edemezdi.

Aurora, hayranlığının Yıldız Yapımcısı'na ulaşmasını istemediği için ağzını sıkıca kapattı ve Ina onu odasına götürürken hayretini kendine saklamaya karar verdi. Geniş mermer bir merdivenden yukarı çıkarlarken, pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla tüm kale aydınlandı. Aurora kaç tane pencere olduğunu fark etmemişti, ama sanki tüm saray Güneş'i karşılamak için inşa edilmiş gibiydi, karanlıkta tek bir köşe bile kalmamıştı.

Her şeyi içine çekerken altın korkuluğa tutundu, mekan tereyağı rengi ışıık huzmeleriyle dolup taşıyor, günün ağarmasıyla canlanıyordu.

“Odamı görmeye hazırım,” dedi Aurora, büyük giriş holünden uzaklaşarak merdivenlerden yukarı çıkarken. Tavşan, onları sahanlığa kadar takip etti, sonra gümüş ve altın ipliklerle dokunmuş karmaşık bir halının üzerine uzandı. Hayvana kalenin her yerinde serbestçe dolaşma izni verilmesi garip görünüyordu, ancak Ina buna aldırmış etmedi, bu yüzden Aurora da aynı şeyi yaptı.

"Elbette," dedi Ina.

Aurora gözlerini yere dikmişti, buranın daha fazla kısmını görmek istemiyordu. Ailesinin ne yaptığını, o gittikten sonra her zamanki işlerine mi devam ettiklerini yoksa kendisi gibi sıkışmış hissedip hissetmediklerini merak ediyordu. Üzüntüsünü hissedip hissetmediklerini, dağdan aşağıya doğru uzanan ve evine kadar giden, kendi kişisel bakış çizgisini oluşturan bir iz bırakıp bırakmadığını merak ediyordu.

Aurora gözlerini aşağıya çevirmiş olsa bile, kalenin ihtişamını hissedebiliyordu; her mermer karo, kristal avize ve fildişi şamdanın sihirli bir dokunuşla işlenmiş gibi görünmesini, her yüzeyin hafifçe parıldamasını. Koridor mis gibi kokuyordu ve Aurora yukarı baktığında vazoların içinde ve masaların üzerinde onlarca şeftali gülü gördü; düğün günü için topladığı çiçeklerden çok daha fazlaydı.

Merakını dindiremeyerek, "Çiçekler her zaman bu kadar çok mu oluyor?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi. Yıldız Yapımcısı çiçeklere çok düşkündür."

Bunu beklemiyordu ve koridorun sonundaki, giriş holünden oldukça uzakta bulunan çift kanatlı kapılara varana kadar başka hiçbir şey söylemedi. Ina her iki kapıyı da açtı ve Aurora eşikte durdu. Oda çok genişti; güzel beyaz meşeden yapılmış, kadife çiçeği ipekten bir örtüyle kaplı büyük, dört direkli bir yatak vardı. Yatağın karşısında taş bir şömine

ve sandığından çıkardığı eşyalarla dolu bir gardırop, ayrıca en kaliteli kumaşlardan dikilmiş birçok yeni elbise bulunuyordu. Köşede bir yazı masası ve kardan temizlenmiş bir balkona açılan başka bir kapı daha vardı. Her yüzey mumlar ve çiçeklerle kaplıydı ve Aurora gözlerini kapatarak, rahat çatı katının konforuna, aşağıda ateş çıtırdarken kız kardeşiyle yaptığı fısıltılı konuşmalara özlem duydu.

"Oda hoşunuza gitmedi mi?" diye sordu Ina ve Aurora sorunun saçmalığına neredeyse gülecekti.

"Bunların hepsi biraz fazla değil mi? Yıldız Yapımcısı gerçekten de bu tür bir savurganlığa layık olduğunu düşünüyor mu?"

Ina bu soru karşısında sinirlendi; nazik gülümsemesi ilk kez kaybolmuştu. "Kale inşa edildiğinde oldukça mütevazıydı, ancak yıllar içinde topraktaki sihir onu bu hale getirdi. Yıldız Yapımcısının da ilk geldiğinde sizinle benzer bir tepki verdiğini tahmin ediyorum. Ama sizi temin ederim ki, bu hayata alıştıkça ve kanınızdaki sihirle gelen tüm zorlukları görmeye başladıkça, çok zorlu olabilecek bir varoluşu yaşamak için güzel bir eve sahip olmanın değerini anlamaya başlayacaksınız." Ina'nın sözleri sertti ve konuşurken gözlerini Aurora'ya dikti. "Şu anda ihtişamı görüyorsunuz, ancak bir Yıldız Yapımcısının hayatı fedakarlıkla dolu bir hayattır."

"Özür dilerim. Yıldız Yapıcı'nın bizim için yaptıklarını küçümsemek istemedim." Aurora bakışlarını Ina'dan ayırıp odaya bir kez daha baktı. "Çok güzel bir oda. Teşekkür ederim."

"Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakıyorum, dinlendikten sonra da uygun bir tur yapacağız." Ina ayrılmadan önce duraksadı. "Yıldız Yapımcısı yolculuk sırasında yaşadığınız sıkıntıları bize bildirdi; ihtiyacınız olursa sizi bekleyen sıcak bir banyo var."

Ina kapıları arkasından kapatarak çıktı ve Aurora odanın içine doğru ilerledi. Banyo yapmanın ne kadar iyi geleceğini inkar edemezdi ve

aceleyle banyoya girdi. İçeride, havaya buhar püskürten sıcak suyla dolu bakır bir küvet gördü. Suyun yüzeyinde lavanta kokan hoş kokulu bir yağ parıldıyordu ve üzerinde şeftali gülü yaprakları yüzüyordu. Aurora pelerinini çözdü ve yün elbisesini çıkardı, küvete girerken içini çekti.

Gözlerini kapattı ve başını geriye yasladı, Ina'nın sözleri zihninde yankılanıyordu. Çok zor bir hayat, fedakarlıklarla dolu bir hayat. İşte o zaman Aurora, Yıldız Yapıcı hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti ve sıcak suyun tenine işlemesine ve yolculuktan hala soğuk olan yerleri ısıtmasına izin verirken, elinden geldiğince çok şey öğreneceğine kendine söz verdi. Varsayımlarda bulunmak veya evi olacak yere bakmaktan kaçınmak ona yardımcı olmayacaktı; eğer kanındaki büyüden gerçekten kaçış yoksa, Aurora onunla yüzleşecekti.

Banyoda ne kadar kaldığından emin değildi ama banyo suyu tüm süre boyunca buhar gibi sıcaktı ve Aurora, kalenin inşa edildiği topraklarda ne kadar çok sihir olduğunu, taşların arasından sızarak sarayı baştan sona büyülediğini hayretle izledi. Hikayeleri biliyordu, ölü ve gömülü Yıldız Yapıcılarının bedenlerinin toprağı beslediğini ve onu sihirle doldurduğunu biliyordu, ama yine de bu sihrin tezahür edebileceği birçok yol onu şaşırttı.

Aurora sonunda küvetten çıktığında, kurulanıp duvardaki kristal bir kancadan asılı uzun, yumuşak bir bornoz buldu. Bornozu üzerine sardı ve hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için banyodan başını uzattı. Yatak odası boştu, ancak yatağının üzerinde el yazısıyla yazılmış bir not bulunan bir elbise duruyordu:

Akşam yemeği saat yedide. Geç kalmayın.

Aurora notu defalarca okudu ve mesaja kaşlarını çattı. Sonra notu bir kenara fırlattı ve uykusuz gecenin ve zorlu yolculuğun yorgunluğuyla yatağına yığıldı. Gözlerini kapattı ve hemen uykuya daldı.

Uyandığında oda karanlıktı. Dışarıdaki ışık gitmişti ve Aurora gerindi, kolu notun üzerinden kaydı. Notu kaldırdı ve tekrar okudu, kağıdı ateşe atmak ve odasında kalmak istiyordu; eğer Yıldız Yapıcı isteklerinde kibar olamıyorsa, Aurora'nın bunları yerine getirme niyeti yoktu. Ama ne yapacağını düşünürken midesi guruldadı ve sonunda açlık galip geldi. Kendisine verilen elbiseyi, göğüs kısmında büzgülü kumaşı ve göğüslerini çevreleyen parıldayan kristallerle süslü imparatorluk bel kesimli yeşil ipek bir gece elbisesini giydi ve aynaya bakarken başını salladı. Bu, şimdiye kadar giydiği en şık kıyafet parçasıydı ve onu akşam yemeğinde harcamak büyük bir israf gibi geliyordu. Yine de ipeğin vücudunda nasıl hareket ettiğine hayran kaldı ve kumaştan çok suya benzeyen eteğin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Kalın kahverengi saçlarını taradı ve örgü yaptı ve tam aynadan uzaklaşırken bir kapı çalındı.

Aurora cevap vermekte acele etmedi, ateşi izlerken derin nefesler aldı ve Yıldız Yapımcısı'nı tekrar görmeden önce kendini sakinleştirdi. Sonunda kapıyı açtığında, onu bekleyen Ina'ydı.

"Sizi yemeğe götüreyim, Bayan Finch," dedi Ina gülümseyerek.

"Lütfen bana Aurora deyin," dedi Ina'nın peşinden koridorda yürürken.

"Pekâlâ, ama yakında sana 'Yıldız Yaratıcısı' diyecekler."

Bu sözler Aurora'nın boğazında bir yumru oluşturdu ve elleri terlemeye başladı. Ina ona bunun zor bir hayat olacağı konusunda uyarmıştı, ancak şimdiye kadar gördüğü tek şey hayal edilemeyecek konforlara sahip lüks bir şato ve nazik bir personeldi. Beklemek korkunçtu ve büyü hakkında ve bu hayatı bu kadar zor kılan şeyin ne olduğu hakkında bilgi edinmek istiyordu. Karnında sinirler filizleniyor ve vücuduna yayılıyordu ve merdivenlerden aşağı inerken ve lobiden geçerek son derece etkileyici bir yemek odasına girerken birkaç derin nefes aldı.

Yüksek tavandan büyük bir kristal avize sarkıyordu; tavanda ise yıldızlar denizinde süzülen pembe güllerin hiperrealist bir duvar resmi vardı. Odanın

ortasında, altın mermer desenli uzun bir taş masa duruyordu ve etrafında ışıkta güzelce parlayan zengin mavi kadife kumaşla dōřenmiř on altı adet peluş sandalye vardı. Dışarısı kararmıştı ama odada yüzlerce mum yanıyor, çeşitli yüzeylere mum damlatıyordu. Ve tıpkı üst kattaki koridor gibi, oda da taze çiçeklerle doluydu.

Masanın bařkōřesinde oturan Yıldız Yapımcısı, yüzünde asık bir ifadeyle, "Geç kaldın," dedi.

Aurora, ona aynı şekilde bakarak, "Bu devasa sarayın planını henüz ezberleyemediğim için özür dilerim," dedi.

"Benim hatamdı, Senin Işığın," dedi Ina.

"şimdi, bu açıkça bir yalan. Hayatında bir gün bile geç kalmadın." Yıldız Yapımcısı, Ina ile konuşurken ses tonu değişti. Neredeyse dostane bir hal aldı ve ona baktığında dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Aurora, Yıldız Yapımcısının kibar olabileceği halde bunu ondan esirgemeyi tercih etmesini oldukça aşağılayıcı buldu. Başını salladı ve oturmak üzereyken yanındaki sandalyede beyaz bir tutam fark etti. Daha yakından baktı; daha önce gördüğü tavşan, önünde küçük bir kaseyle bir yastığın üzerinde rahatça oturuyordu. O kadar absürt bir görüntüydü ki neredeyse gülecekti.

Yıldız Yapımcısı, Aurora'nın bakışlarını takip ederek, "Bu Constance," dedi. "O... kaleyle birlikte geliyor."

Aurora, tanışmayı garip buldu ama sadece başını salladı ve masanın diğer ucuna doğru yürüdü; orada bir personel onun için bir sandalye çekmişti. Aurora oturdu ve personel ağzını sulandıran mis kokulu çorba kaselerini getirirken Yıldız Yapımcısı başka hiçbir şey söylemedi. Çok hevesli görünmemeye çalışarak dikkatlice küçük bir kaşık aldı; elma ve kereviz notaları diline değdi.

"Teşekkür ederim," dedi çorbasını getiren adama; adam başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Aurora yemeye devam etti, ancak onu saran

yalnızlık keskin ve yoğundu. Bir sürü insanın olduğu bir odadaydı, ama kimse onunla konuşmuyordu. “Sormak için özür dilerim, ama her öğünde böyle mi oluyor?”

Yıldız Yapımcısı ona baktı. "Ne gibi?"

"Sessiz ve davetsiz."

"Tek başıma yemek yemeye alışkınım," dedi Starmaker. "Ve söyleyecek bir şeyim olmadığında konuşmam."

“O halde, akşam yemeğimi odamda yemek istiyorum.” Aurora masadan geriye doğru çekildi ve personel ona, sonra Yıldız Yapımcısı'na ve tekrar ona baktı, ama Aurora başını dik tuttu ve Yıldız Yapımcısı ayağa kalkıp ona doğru yürüdüğünde sinmedi.

"Bayan Finch, bir gün burada tek başınıza oturacaksınız ve masanın karşısında başka birini görmek için her şeyinizi vereceğinizi düşüneceksiniz."

"Öyleyse bu akşam yemeğinin sizin için olduğunu mu varsaymalıyım?"

“Hayır,” dedi Yıldız Yapımcısı. “Yalnızlıktan oldukça memnunum. Bu akşam yemeği ve bundan sonraki tüm yemekler senin için.” Bir an daha onu izledi, sonra arkasını dönüp masanın kendi tarafına doğru yürüdü, oturdu ve bir yudum şarap içti.

Aurora, tavşanın şaşkın bakışlarını umursamadan Yıldız Yapımcısını koltuğuna kadar takip etti. "Bana belirsiz ifadeler yerine biraz faydalı bilgi verseniz olmaz mı? Buraya geldiğimden beri duyduğum tek şey hayatımın ne kadar zor olacağı, ama kimse bana ne beklemem gerektiğine dair somut bir örnek vermedi."

Yıldız Yapıcı peçetesiyle ağzını sildi, sonra yavaşça ayağa kalktı. Aurora'ya sadece birkaç santim uzaklıktaydı ve bakışlarının yüzünde gezindiğini, vücudunda bir sıcaklık yaydığını hissedebiliyordu. Altın rengi gözleri mum ışığını yansıtıyordu ve yaklaştıkça beyaz saçları öne doğru dökülüyordu.

“Büyünüze kavuştuğunuz anda yaşlanmayı bırakacaksınız,” dedi, “ve çok geçmeden tanıdığınız, önemsedığınız herkes ölmüş olacak. Günlerinizi sizi sadece rolünüzle tanıyan bir köyü aydınlatarak geçireceksiniz ve hayatınız sonsuza dek uzanırken ev halkınızı ve tüm hayvanlarınızı defalarca gömeceksiniz. Sadece kendi sesinizin tonunu hatırlamak için kendinizi konuşmaya zorlayacaksınız ve bir gün Yıldız Yapıcı olmadan önceki adınızın ne olduğunu hatırlamak için hafızanızın en uzak köşelerine uzanmanız gerekecek. Ve nihayet, Güneşin büyüyle başka biri doğduğunda, tüm bilginizi ona aktaracaksınız ve sonra yalnız öleceksiniz, sadece büyüünüzün boşa gitmemesi için toprağa gömüleceksiniz.” Yıldız Yapıcı nefes aldı, gözleri Aurora'dan hiç ayrılmadı. “Sizin için dinlenme olmayacak. Ölümde bile.”

Aralarına ağır bir sessizlik çöktü. Yıldız Yapıcı konuşurken Aurora'nın kalbi hızla çarpıyordu ve gözleri yanmaya başlamıştı. Cevap vermek, anlattıklarıyla başa çıkabileceğini gösteren bir şey söylemek istiyordu, ama duyabildiği tek şey "Senin için huzur olmayacak" sözleriydi.

“İstedığınız bu muydu, Bayan Finch?” diye sordu Yıldız Yapımcısı sonunda. Aurora, sesindeki alaycılığı duyabiliyor, personelin onu izlediğini hissedebiliyordu. Teninin ısındığını hissetti ve gözlerindeki yanma hissini artık bastıramadı. Gözlerine yaşlar akmaya başlayınca görüşü bulanıklaştı ve Aurora eteklerini toplayıp tek kelime etmeden odadan çıktı.

Kaçmanın Klasik Bir Örneği

Gözden kaybolduğundan emin olunca Aurora koşmaya başladı. Merdivenlerden hızla yukarı çıktı ve odasına giden koridorda koşarak kapıyı arkasından sertçe kapattı. Yemek salonundaki herkesin bunu duyduğunu umuyordu.

O yokken birileri oradaydı; ateş çıkırdayarak yanıyordu ve tüm mumlar yanarak odanın etrafına sıcak gölgeler düşürüyordu. Aurora gözyaşları akmaya devam ederken daireler çizerek odada volta attı, sonunda yürümek bile çok fazla geldi ve şöminenin önüne yere çöktü, alevlerin dansını izledi.

Yıldız Yapımcısı ona tam olarak istediğini vermişti: hayatının nasıl olacağına dair sade bir tablo. Sunduğu görüntülerle kendini rahat hissetmeyi çok istese de, bu görüntüler onu dehşete düşürmüştü. Sözleri, dayanılmaz kaderden ne pahasına olursa olsun kaçınma konusunda şiddetli bir istek uyandırmıştı; yaşamda en çok sevdiği şeyleri kaybedecekti.

Annesinin gücü ya da Evander'in zekâsı olmadan nasıl yaşayabilirdi ki? Aspen'in şefkati ya da Elsie'nin cesareti olmadan nasıl hayatta kalabilirdi? Sevdiği insanlarla paylaşmadığı bir hikâyenin ne değeri vardı ki?

Aurora'nın göğsü, tüm bu acıdan, mutlak şoktan sızlıyordu. Utanarak itiraf etse de, Yıldız Yapımcısı'nın hayatını daha önce hiç düşünmemişti.

Başka biri Güneş'in büyüsunü sergileyene kadar ölümsüz olduğunu ve buzla kaplı bir kalede yaşadığını ve Reverie'nin tamamını gözetlediğini biliyordu, ancak varoluşunun yalnızlığını veya değer verdiği herkesi geride bırakmanın ne kadar yıkıcı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Bir gün, ailesini ve arkadaşlarını geride bırakacak olan kendisi olacaktı ve bir yerlerde, kendisinin şu anki Yıldız Yapımcılarına verdiğiinden daha fazla önem verecek birinin olmasını umuyordu.

Kapısına hafif bir tıkırtı geldi ve Aurora kendini zorlayarak ayağa kalktı. Banyoda görünüşünü kontrol etmeyi kısaca düşündü, ancak bu kaledeki hiç kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Ancak kapıyı açtığında, gelen kişi gitmişti, ama geride yanında taze bir gül bulunan, yemek dolu bir tepsi bırakmıştı.

Aurora koridora baktı ama boştu. Tepsiyi alıp şöminenin önüne geri oturdu, getirene minnettar kaldı. Gülün yanında zarif bir el yazısıyla yazılmış küçük bir not vardı:

Daha iyi olacak.

Sadece dört kelimeydi, ama Aurora notu aldı ve göğsüne bastırdı, gözlerini kapattı ve gökyüzündeki her yıldıza bunun gerçekleşmesi için dilek diledi. Yıldız Yapımcısının ona söylediklerini nasıl kabulleneceğini, hatta kabullenip kabullenemeyeceğini bilmiyordu. Sözleri, zaten oldukça uzun olan soru listesine daha fazla soru eklemişti. Ama eğer bugün en dip noktaysa, ufukta bir umut varsa, Aurora buna iki eliyle birden sarılacak ve asla bırakmayacaktı.

Tepsideki her lokmayı yedi: şimdiye kadar yediği en lezzetli av etini kaplayan nefis soslar, hâlâ sıcak olan ekmek ve dilinde adeta eriyen, son derece zengin peynirler. Eğer hayatı Yıldız Yapımcısının uyardığı kadar kasvetli olacaksa, en azından iyi yemek yiyecekti.

Son ekmek dilimini bitirirken, yaldızlı seramik tabağın altında başka bir şey dikkatini çekti: üzerinde adı yazılı bir zarf. Aurora yavaşça zarfı çıkardı ve çevirdiğinde kalbi boğazına düğümlendi; arkasındaki lacivert balmumu mührü tanıdı—Farren'den olmalıydı. Mektubun bu kadar çabuk nasıl geldiğini anlayamıyordu, ama sonra köy meydanındaki kutuyu hatırladı; tamamı buzdan yapılmış ve üzerinde "YILDIZ YARATICIYA" yazan kristal bir levha vardı. Gençken bir kez Yıldız Yaratıcısına titrek bir yazıyla ve elle çizilmiş kar taneleriyle mektup yazmıştı. Ama son yıllarda kutunun yanından birçok kez geçmesine rağmen, tekrar yazmayı hiç düşünmemişti. Mektubun bu kadar çabuk gelmesi için kutunun sihirle dolu olması gerekiyordu.

Aurora mührü kırdı ve Farren'in tanıdık el yazısının sayfaya karalanmış olduğunu gördü. Parmaklarını kağıdın üzerinde gezdirdi ve birkaç saat önce aynı şeyi yaptığını bilmek kalbini sızlattı. İlk başta okumadı, sadece tutmakla, kalın kağıttaki mürekkebi görmekle ve onun kendisini düşündüğünü bilmekle yetindi. Belki de okumaktan korkuyordu çünkü eve dönme özlemi zaten çok şiddetliydi ve sözlerinin bunu daha da kötüleştirebileceğini biliyordu. Ama sonunda, bundan kaçınacak gücü yoktu, bu yüzden derin bir nefes aldı ve okumaya başladı.

Sevgili Aurora'm,

Bu sabah erkenden kulübenize gittim, bir şeyler yapıp bir şeyler söyleyebileceğimi umarak, ama siz çoktan gitmiştiniz. Sizin için daha çok mücadele etmediğim için lütfen beni affedin, ama kendimi asla affetmeyeceğimden eminim.

Böyle bir başarısızlıktan sonra bunu yapmamın haksızlık olduğunu biliyorum, ama lütfen onunla evlenmeyin diye yalvarıyorum. Sizi bu durumdan kurtarabilirim; bana biraz zaman verin yeter. Şu anki tek odak noktam bu ve eve dönene

kadar rahat etmeyeceğime yemin ederim. Çıkamayacağınız bir şeye bulaşmayın diye yalvarıyorum.

Geliyorum, Aurora. Lütfen bekle.

Saygılarımla,

Farren

Aurora mektubu defalarca okudu, her okuyuşunda üzüntüsü daha da arttı. Farren'in yapabileceği, söyleyebileceği hiçbir şey durumu değiştiremezdi. Onun bu kadar pişmanlık duymasına nefret ediyordu. Ama onu rahatsız eden daha küçük, şaşırtıcı bir duygu daha vardı: sinirlilik. Seçimini yapmıştı ve ne kadar zor olsa da, ne kadar imkansız görünse de, bu seçim kendisine aitti. Farren'e değil.

Başını salladı, kendini azarladı. Onu seviyordu ve bu yüzden savaşıyordu. Bu konuda onu suçlayamazdı.

Odadaki masanın üzerinde kullanılmayı bekleyen kırtasiye malzemeleri vardı, yine de Aurora şöminenin önünde olduğu yerde kaldı. Bu durumu daha iyi hale getirecek hiçbir şey yazamazdı ve samimiyetsizliklerle dolu bir cevap göndermeyi reddetti.

Kapıya tek bir vuruş geldi, bu seferki daha önce geleninkinden daha güçlü ve sarsıcıydı ve Aurora irkildi. Ayağa kalktı, yüzündeki kalan gözyaşlarını sildi ve kapıyı açtı. Yıldız Yapımcısını görünce şaşırdı; geniş omuzları ve uzun boyu neredeyse tüm kapı aralığını kaplıyordu. Kendine biraz yer açmak için bir adım geri çekildi, ama o bunu içeri girme daveti olarak algılamış gibiydi ve iki uzun adımla odaya girdi.

Aurora, "Özür dilemeye geldiyseniz zahmet etmeyin," dedi.

"Hayır, yapmadım," diye soğuk bir tonla yanıtladı Yıldız Yapımcısı ve Aurora'nın boynundan yukarı doğru utançtan kızaran bir yüz belirdi ve

yanaklarına yayıldı.

"Öyleyse burada ne yapıyorsunuz?"

"Günlük programımızı akşam yemeğinde sizinle görüşmeyi planlamıştım, ancak erken ayrılışınız nedeniyle bunu yapamadım, bu yüzden şimdi buradayım ve detayları konuşacağız." Yıldız Yapımcısı ona anlaşılabilir bir ifadeyle döndü. "Kaçmadan bunu atlatabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Aurora, yüzündeki kızarıklığın daha da kötüleşmediğini umarak, "Kaçmadım," dedi.

"Hayır mı? Ben epey zamandır yaşıyorum Bayan Finch, ve bulunduğum yerden bakınca, klasik bir kaçış vakası gibi görünüyordu." Aurora emin olamıyordu ama ağzının kenarı hafifçe seğirmiş gibiydi; bundan zevk alıyordu.

"Size temin ederim ki, bir programı aşmak konusunda fazlasıyla yetenekliyim."

"Güzel. Bundan böyle her gün benimle birlikte Reverie'ye güneş ışığını çekmek için yola çıkacaksınız. Sabahlarımıza saat altıda başlayacağız, ancak yola çıkmadan önce yemek yiyebilmek için daha erken uyanman gerekecek. Enerjine ihtiyacın olacak."

"Pekala," dedi Aurora. "Ama hasta bir köpek yavrusu gibi peşinizden ayrılmaya başlamadan önce, bana sihir gücüne sahip olduğumu kanıtlamanı istiyorum."

"Damarlarınızdaki güneş ışığı yeterli kanıt değil miydi?"

Öyle olması gerekirdi. Aurora bunu biliyordu, özellikle de Yıldız Yapımcısının dokunuşunun Elsie'de böyle bir tepkiye yol açmadığını bildiği için. Ama memleket özlemi, Farren'in mektubu ve kendi inatçılığı ona daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söylüyordu ve bu yüzden kararlı bir tonla, "Öyle değildi," diye yanıtladı.

“Pekâlâ,” dedi Yıldız Yapımcısı, yanından geçerek balkona açılan çift kanatlı kapılara doğru yürürken. Kapıları tek bir hızlı hareketle açtı ve soğuk hava anında odaya doldu. Dışarı çıktı ve hâlâ ateşin yanında duran Aurora'ya döndü. “Bütün gece vaktim yok, Bayan Finch,” dedi, ses tonunda bir rahatsızlık hissediliyordu.

Aurora acele etmeden, adımlarının yavaşlığını abartarak balkona doğru ilerledi. Sonunda vardığında, Yıldız Yapıcı sert bir ifadeyle ona baktı. "Eğlencemin sınırı yok," dedi sesi kuru bir tonda.

“Bu sizin eğlenmeniz için değildi.”

Yıldız Yapıcı iç çekti ve ona bir pelerin uzattıktan sonra taş balkon korkuluğuna doğru yürüdü, uçsuz bucaksız karanlık geceye bakıyordu. Yıldızlar tepede parlak bir şekilde parlıyordu ve ay gökyüzünde ilerliyordu. Sessiz ve güzeldi ve Aurora, sihir, evlilik veya ölümsüzlük düşünceleri olmadan manzaranın tadını çıkarabilmeyi diledi. Eğer ömrü yeterince uzun olsaydı, belki bir gün bunu başarabilirdi.

Pelerinini boynuna bağladı ve bekledi.

“Yıllar önce meydana gelen Büyük Deprem, Dünya'nın en kuzeyindeki dağları yarattı; zirveleri o kadar yüksekti ki Güneş bile onların üzerinden doğmuyordu. Mucizevi bir şekilde, bu küçük köy depremden sağ kurtuldu, ancak günler ve haftalar boyunca ışık olmadıkça insanlar ve hayvanlar ölmeye başladı. İşte bu dönemde, Güneş'in koruyamadığı canlılardan beslenen Don oluştu.”

Aurora, "Sanırım size daha önce de tarihimize oldukça hakim olduğumu söylemiştim," dedi.

“Yine de bir sonraki Yıldız Yapımcısı olacağınızı kabul etmeyi reddediyorsunuz, bu yüzden hiçbir şey bilmiyormuşsunuz gibi devam edeceğim.” Aurora'nın itiraz etmesini bekler gibi durakladı, ama Aurora bitkin düşmüştü ve tartışacak gücü yoktu. Yıldız Yapımcısının yüzü sinir bozucu bir memnuniyet ifadesine büründü ve devam etti. “Reverie,

Güneş'in bağlantısının kesildiği Dünya'daki tek köydü ve bu yüzden kendini insana dönüştürdü ve dağa gidip orayı kendi gözleriyle inceledi. Tüm sihrimiz – benimki, sizinki ve bizden önce gelen her Yıldız Yapımcısınınki – Güneş'in o yolculuğu yaptığında bir insana aşık olmasından doğdu. Sihrinize tamamen kavuştuğunuzda sizinle konuşacak; o zamana kadar, onunla konuşacak ve onu sevgilinizmiş gibi selamlayacaksınız.”

Aurora bir adım geri çekildi ve dudaklarından istemsizce bir alaycı gülüş kaçtı. "Eğer istediği buysa yanlış kişiyi seçmiş. Hayatımı elimden alan şeye nasıl tapabilirim ki?"

Yıldız Yapıcı ona dönerek, "Seçeneğin olmayacak," dedi. "Onun ışığını damarlarında, bedeninde hissettikçe, ona duyduğun nefret kaybolacak. Karmaşık bir aşk, ama aşk işte."

Aurora, "Bana iyi gelen şeyleri sevmeyi öğrettiler," dedi.

Yıldız Yapımcısı ona baktı. "Eğer yaşadığın tek aşk buysa, senin için üzgünüm." Konuşurken bakışları dudaklarının yakınında gezindi ve Aurora hemen savunmaya geçti. Aşkını, buraya gelmek için vazgeçtiği şeyleri nasıl küçümsemeye cüret ederdi? Ama itiraz etmeden önce, Yıldız Yapımcısı tekrar konuşmaya başladı.

“Bu gece, bir sonraki Yıldız Yapımcısı olma yolunda ilk adımı atıyorsun.” Gözlerini aya çevirdi ve Aurora'nın anlayamadığı kısık bir sesle, Yıldız Yapımcısı ondan başka biriyle konuşmaya başladı. Bir anda Güneş'le konuştuğunu fark etti ve bu onu mahvetti; sesinin sertten yumuşaklığa dönüşmesi, sabırsızlığının yerini saygıya bırakması. Yıldız Yapımcısı konuşmaya devam ederken kollarını sıvamaya başladı, bu hareket ön kollarındaki kasların gerilmesine neden oldu. Kollarını dirseklerine kadar açtığında son bir cümle fısıldadı ve derisinin altındaki tüm kan altına döndü.

Aurora, uzanıp tenine dokunma, teninin sıcaklığını hissetme dürtüsüne karşı koyarak bakakaldı. Gözlerini kırıp başka yöne baktı, dokunmak

istediği Şeyin sadece sihir olduğunu, başka bir Şey olmadığını kendine telkin etti.

Büyü, diye tekrarladı kendine, bu sefer daha sert bir Şekilde.

"Sadece bir Yıldız Yaratıcısının kanının, başka birinin dokunuşu olmadan, kendi başına böyle görünebileceği konusunda hemfikir misiniz?"

"Evet," dedi Aurora nefes nefese.

"Güzel. O halde sıra sende. İstediğin kelimelerle kendini Güneş'e tanıt." Yıldız Yapıcı, Aurora'dan birkaç adım uzaklaştı ve ellerini ceplerine koydu.

Aurora neredeyse gülecekti, kulağa çok saçma geliyordu, ama Yıldız Yapımcısı gülmüyordu. Üstelik bu konuda ısrar eden kendisi olduğuna göre, en azından onun talimatlarını yerine getirecekti. Adını söylerken sesini alçak tuttu, kendini garip hissediyor ve ne diyeceğini bilemiyordu, ama sonunda gerçeğin en iyisi olduğuna karar verdi.

"Burada olmak istemiyorum, ne de bir sonraki Yıldız Yaratıcısı olmak istiyorum. Eğer kaderim buysa, bana hemen gösterin ki kabullenmeyi öğreneyim. Değilse, eve dönmekten çok memnun olurum." Aurora başka hiçbir Şey söylemedi, ayı izledi, bir Şey, herhangi bir Şey olmasını bekledi.

Ve sonra da öyle oldu.

Bir anda, vücudunda öyle yoğun bir sıcaklık hissetti ki Aurora nefes nefese kaldı. Titreyerek kollarını pelerinininden çıkardı ve Yıldız Yapıcı'da gördüğü aynı parıltıyla karşılaştı. Ona baktı, ama dokunamayacak kadar uzaktaydı ve gözleri fal taşı gibi açılmış, kalbi hızla çarparak tekrar aya döndü.

"Bu mümkün değil," diye fısıldadı, kollarını önünde açarak, altının teninin altında hızla hareket etmesini izledi.

Yıldız Yapımcısı içini çekerek, "Bunu daha önce de konuştuk," dedi. "Memnun kaldınız mı?"

Aurora hiçbir şey söylemeden pelerinini üzerine çekti ve tek kelime etmeden yatak odasına girdi. Yıldız Yapıcı da onu takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. "Eğer hepsi bu kadarsa, sabah kahvaltıda görüşürüz."

"Pekala," dedi arkasını dönerek. Kolunun üst kısmında yanma hissi başladı ve yanmayı hafifletmek için eliyle o bölgeyi ovuşturdu.

"Ne oldu?" diye sordu, kadının istediği gibi odadan çıkmak yerine olduğu yerde kalarak.

"Bir şey yok, sadece kolum biraz acıyor."

Yıldız Yapımcısı duvara yaslanmış büyük, yaldızlı aynaya doğru yürüdü. "Gel," dedi.

"Neden?"

İçini çekti. "Her şeyi gereğinden fazla zorlaştırmak zorunda mısınız?"

Aurora yanına doğru yürürken, "Hayır," dedi, "ama bu, sende ortaya çıkardığım bir özellik gibi görünüyor."

"Ne kadar şanslıyım." Yıldız Yapımcısı onun arkasında durdu ve kollarını omuzlarına kaldırdı. "İzin verir misiniz?"

Aurora aynada onun gözlerine baktı ve başını salladı. Yıldız Yapımcısı yavaşça kadife pelerinini omuzlarından çekti ve sağ tarafı aynaya bakacak şekilde onu çevirdi. Elbisesinin kolunu hafifçe aşağı çekti, parmak uçları tenine zar zor değiyordu. Bir an kolunu inceledi, sonra başparmağını soluk bir altın çizgi gibi görünen şeyin altından geçirdi. Aurora ürperdi ve yaptığı şeyden nefret etti.

"İşte orada," dedi.

"Bu nedir?" diye sordu Aurora, daha iyi görebilmek için aynaya daha da yaklaşarak.

Yıldız Yapıcı gömleğinin üst düğmelerini açtı ve sağ kolunu kumaşın içinden çıkardı. Aurora, hareketle kaslarının nasıl gerildiğini görmezden gelmeye, gözlerini kaçırmaya çalıştı ama bir türlü bakışlarını ondan

ayıramadı. Vücudunun geri kalanı da yüzü kadar güzeldi; bu, Aurora'nın derinden kızdığı bir acımasızlıktı. Sonra sağ kolunu onun kolunun yanına koydu, böylece aynadaki yansımaları yan yana geldi. "Bu, Güneş'in işaretinin başlangıcı; sihrine tamamen kavuştuğunda, benimki gibi görünecek."

Aurora, Yıldız Yapımcısının tenine baktı; teni, kolundan aşağı doğru çizgiler halinde uzanan, karmaşık bir Güneş deseniyle süslenmişti. Tıpkı damarları gibi, tıpkı kendi damarları gibi parlıyordu.

"Sun gazetesi tarafından damgalanmak istemiyorum."

Yıldız Yapımcısı bir adım geri çekildi, kolunu gömleğinin içine sokup düğmelerini ilikledi. "Dileklerinizin hiçbir önemi olmadığını artık anlamış olmanız gerektiğini düşünürdüm."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı, Aurora hâlâ aynada koluna bakıyordu. Orada ne kadar süre durduğundan emin değildi, ama sonra şöminenin önündeki yere atılmış Farren'in mektubunu hatırladı. Koşarak mektubu aldı, sonra masasına oturdu ve telaşla bir cevap yazdı. Sadece iki kelimeydi, ama tüm kalbiyle onun bunlara kulak vereceğini umuyordu.

Gelme.

9

Çok Tuhaf Bir Kapı

Aurora, daha önce yaptığı kısa uyku ve günün olayları yüzünden huzursuzdu. Kocaman yatağında bir o yana bir bu yana dönüp durdu, yorganı üzerinden atıp tekrar üzerine çekti, sonunda zamanını başka bir yerde geçirmenin daha iyi olacağına karar verdi.

Yataktan sessizce kalktı ve sabahlığını giydi, oysa oda gayet rahattı. Ateş bir şekilde hala yanıyordu ve kalenin birçok tuhaflığı gibi bunun da sihirle ilgili olduğunu fark etti.

Aurora masasının üzerindeki mumları yaktı ve sandalyeye oturdu, ailesine yazmak için sabırsızlanıyordu. Evden ayrılmasının üzerinden henüz bir gün bile geçmemişti ama endişeleneceklerini biliyordu ve onları en kısa sürede rahatlatmak istiyordu.

Yazı masası, hafif parlak, kalın kağıtlardan oluşan güzel kırtasiye malzemeleriyle doluydu; üst kısmında altın rengi el yazısıyla "YÜKSELEN YILDIZ YARATICI" kabartması vardı. Daha önce Farren'e yazarken tasarıma dikkat etmemişti, ama şimdi baktığında gerçekten çok güzel olduğunu fark etti.

Küçük çekmecedен bir mürekkep hokkası ve bir kalem çıkardı ve yazmaya başladı.

Sevgili Anneciğim, Elsie ve Aspen,

Kaleye vardım ve tahmin edebileceğiniz kadar büyüğü ve sihirli bir yer. Belki de daha da fazla. Tabii ki bizim kulübemizle kıyaslanamaz, ama bir şekilde alışacağım.

Size ilk gecemde, uyuyamadığım halde yazıyorum, ama lütfen benim için endişelenmeyin, bana iyi bakılıyor. Sıcak bir yerde ve iyi besleniyorum, kaleyi yöneten Ina adındaki kadın da çok nazik. Umarım zamanla onu arkadaşım olarak adlandırabilirim.

Yerleştikten sonra, Yıldız Yapımcısından sizi burada ziyaret etmeniz için izin isteyeceğim. Sizi görmeyi çok isterim. Lütfen Evander ve Samuel'e sevgilerimi iletin ve günün her dakikasında hepinizi düşündüğümü bilin.

Seni seviyorum. Lütfen fırsat buldukça yaz!

Aurora

Aurora yazdığı kelimelere göz gezdirdi. Mektup, hissettiğinden daha umutluydu, ama Yıldız Yapımcısı ile akşam yemeğinde yaptığı konuşmadan veya onun o kadar izole bir hayat yaşadığından, önümüzdeki yılların onu nasıl korkuttuğundan bahsedemezdi. Belki bir gün, yüz yüze konuşabilirdi, ama şimdilik sadece ailesinin iyi olduğunu bilmesini istiyordu. Mektubu, tamamen açık sözlü olmasa bile, bunu başaracaktı.

Kağıdı dikkatlice katladı, zarfa koydu ve çekmecedен güzel bir altın rengi mum alıp arkasına eritti ve kapağını mühürlemek için damgaladı. Ina'nın mektubu sabah onun yerine gönderebileceğinden emindi, ancak Aurora kahvaltıya daha birkaç saat kala uyanıktı, bu yüzden posta kutusunu kendisi bulmaya karar verdi. Zaten kalenin düzenini öğrenmesi gerekiyordu. Kimseyi rahatsız etmeyeceği bir gece yarısı yapabilirdi.

Aurora, sabahlığını beline sıkıca bağladı ve dolaptan bir çift terlik buldu. Mektubu, Farren'e yazdığı mektupla birlikte cebine koydu, bir mum yaktı ve kapıyı olabildiğince sessizce arkasından kapattı. Arkasını döndüğünde neredeyse çığlık atacaktı.

Constance, odasının hemen dışında, arka ayakları üzerinde doğrulmuş, doğrudan Aurora'ya bakıyordu. Göz kırpmadı, iri mavi gözleri Aurora'nın hareketlerini yorgun bir merakla takip ediyordu, sanki Aurora onun için yeterince ilginç değilmiş gibi. Esnedi. Aurora, hayvanın kendisinden sıkıldığından neredeyse emindi, ancak arkadaşlığından memnundu.

"Merhaba Constance," dedi yere diz çökerken fısıldayarak. "Ben Aurora. Yıldız Yapımcısının bizi daha önce düzgün bir şekilde tanıştırmamış olmasından dolayı özür dilerim; oldukça huysuz biri, değil mi?"

Bunun üzerine Constance başını yana eğdi ve Aurora elini uzattı. Tavşan öne doğru uzandı, kokladı, sonra Aurora'dan kısa bir okşama aldıktan sonra geri zıpladı.

Aurora, bir tavşanla bu kadar rahat bir sohbete giriştiği için kendini biraz gülünç hissederek, "İki mektup göndermek istiyorum," dedi; ama Yıldız Yapımcısı sohbet etmeyi seven biri değildi ve Aurora yalnızdı.

"Zaten yalnızım," diye düşündü, göğsü sıkışırken. Yeni bir panik dalgasının geldiğini hissedebiliyordu, Yıldız Yapımcısının daha önce söylediği sözler zihninde yankılanıyordu, ama bunları bastırdı ve birkaç derin nefes aldı. Birer dakika. Birer saat. Birer gün. Yapabileceği tek şey buydu.

"Tamam, hadi gidelim," dedi Constance'a, ayağa kalkıp koridorda yürürken. Evindeki merdiven gibi zeminin gıcırdamasını ve inlemesini bekleyerek sessizce adımladı, ama sessizdi. Mermerin ahşap gibi oturmadığını tahmin ediyordu, ama daha önce hiç mermer bir zeminde yürümemişti, bu yüzden bilmiyordu.

Çiçekler havada tatlı bir koku bırakmıştı ve Aurora, kaleye geldiğinden beri hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyordu. Mum ışığı dışında her yer karanlıktı, bu da ona evini hatırlatıyordu ve yalnızdı. Kimseye tepki vermek ya da duygularını gizlemek zorunda değildi; sadece kendisi olabilirdi.

Elini pürüzsüz altın korkuluk boyunca kaydırarak merdivenleri dikkatlice çıktı. Kale, güneşi karşılamak için inşa edilmiş gibi görünüyordu ve mumunun küçük alevine de aynı şekilde tepki vererek, yumuşak ışığı yakındaki yüzeylerden yansıtıp her yöne dağıtıyordu. Aurora, derin turuncu ışığın en karanlık gölgeleri bile nasıl kovduğunu hayranlıkla izledi. Hala yeterince loş olduğu için Aurora adımlarını dikkatlice atmak ve hareket etmek zorundaydı, ancak artık bir şeye çarpıp tüm kaleyi uyandıracığından endişelenmiyordu.

Constance hemen arkasından geldi ve Aurora mutfağı aramak için koridordan geçip yemek odasının yanından ilerledi. Yiyeceklerin nerede saklandığını bilmeden burada kendini asla evinde hissetmeyecekti ve sağındaki büyük ahşap kapıyı iterek açtı, bulduğunu biliyordu. Mum ışığı odayı aydınlatmadan önce bile ekmek, soğan ve taze hasat edilmiş sebzelerin topraksı kokusunu alabiliyordu.

Köşede, köy merkezindeki gibi tamamen buzdan yapılmış bir posta kutusu vardı ve Aurora, mektuplarının gönderdikten sadece birkaç saniye sonra ilgili adreslerine ulaşacağından şüpheleniyordu. Zarfları sabahlığından çıkardı ve kutuya attı, yere düşmenin hafif sesini dinledi ama sadece sessizlik vardı.

Aurora mutfakta zamanını geçirdi, bir elma bulup çekirdeğine kadar yedi, sonra da dolaşmaya hazır hissetti. Şatonun birinci katının tamamını keşfetti; her duvarda asılı romantik sanat eserleri ve elbette sayısız taze çiçekle dolu muhteşem salonlar vardı. Yedi şömine saydı ve kalbini coşturan bir kütüphane vardı; tek bir yerde gördüğü en çok hikaye sayısıydı. Nefesini kesti.

Bu durum ona Eternal Reverie'de kaybettiği fırsatı hatırlattı ve içinde öfke yükseldi. Yazma davetinin Farren ile evliliğine bağlı olmasının nedenini asla anlamamıştı; eğer Bay Glenn daha önce katkıda bulunmasına izin vermiş olsaydı, belki de yeteneğini görür ve oğluna olan akrabalığına bakılmaksızın gazetesinde yazmasına izin verirdi. Ama durum böyle olmadığı için kendini kanıtlama şansını hiç bulamamıştı ve bu kaybı göğsünün derinliklerinde, çok acı bir şekilde hissetti.

Aurora yoluna devam etti ve koridorda asılı duran büyük bir portrenin yanından geçerken durdu. Altındaki küçük altın levhada sadece "İLK YILDIZ YAPIMCISI" yazıyordu ve resimde, taze karla çevrili, camdan bir tahtta oturan bir Yıldız Yapımcısı tasvir ediliyordu. Eser, yumuşak çizgileri ve soluk kenarlarıyla, mavileri ve beyazları neredeyse puslu bir şekilde, bir rüyadan fırlamış gibiydi. Yıldız Yapımcısının ifadesi yumuşaktı—bir bakıma kederliydi—ve gözlerinin altını, sıcak kahverengi tenine karşı parlak bir şekilde parlıyordu. Saçları kısaydı ama mevcut Yıldız Yapımcısınıninki gibi aynı parıldayan beyaz renkteydi ve Constance'a oldukça benzeyen bir tavşan, ifadesiz bir şekilde kucığında oturuyordu.

Sonra, aniden, resmin içinde kar yağmaya başladı.

Aurora gözlerini kırptırdı, hayal gördüğünden emindi ama portrenin tepesinden yüzlerce minik kar tanesi düşmeye devam ediyordu. Kar, Yıldız Yapımcısının başı ve omuzlarında, tahtta ve tavşanın üzerinde birikti ve sonra arka planda bir adam belirdi, Yıldız Yapımcısına ulaşana kadar giderek yaklaştı ve karı nazıkçe temizledi. Yıldız Yapımcısının tahtının etrafındaki yolları kürekle temizledi ve işi bitince tamamen kaybolana kadar uzaklaştı. Kar artık yağmıyordu.

Aurora, hayatında pek fazla portre görmemişti, ancak bunun gibi bir portreyi daha önce hiç görmediğinden emindi.

Döndü ve birinci katın sonuna ulaştı; burada büyük cam kapılar, ötesinde geniş bir bahçe bulunan taş bir avluya açılıyordu. Aurora uzakta hareket

eden, beyaz ve parıldayan bir şey gördüğüne yemin edebilirdi, ama çok karanlıktı ve ne olduğunu seçemiyordu. Programı izin verir vermez, gün ışığında bahçeyi keşfetmeye karar verdi. Eğer programı izin verirse. Güneşi içine aldıktan sonra günlerinin nasıl geçeceğini bilmiyordu.

Sonunda uyumaya hazır hissettiğinde, Aurora arka merdivenlerden ikinci kata çıktı ve odasını bulmak için koridorların labirentinde dolandı. Çok tuhaf bir kapının yanından geçerken durdu.

Sıradan bir kapıydı, paslanmış pirinç topuzlu, yıpranmış bir tahta parçasıydı, ama tam da bu yüzden tuhaftı. Çok normaldi. Kalenin geri kalanına bakıldığında fazla normaldi. Aurora, etrafı kurcalamaması gerektiğini biliyordu ve hatta Constance bile kapının önünden rahatça geçmişti, ama Aurora'nın merakı ağır bastı ve kalbi hızla çarparak topuzu çevirdi.

Kapıyı açmak zordu, kilitli olduğu için değil – kilitli değildi – ama sanki yıllarca kullanılmadığı için çerçevesine yapışmış, şişmiş gibiydi. Aurora mumunu yere bıraktı ve omzunu kapıya dayayarak tüm ağırlığını verdi. Birkaç denemeden sonra nihayet açıldı ve Aurora sendeleyerek odaya girdi, neredeyse yüzüstü yere düşüyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini topladı, sonra yerden mumunu alıp odayı aydınlattı.

Ne beklediğinden emin değildi, ama kesinlikle karşısında gördüğü şey değildi. Küçük, sıradan bir yatak odasıydı, şatodan çok Aurora'nın kulübesine daha uygun büyüklükteydi. Sade bir tahta çerçeve üzerinde dar bir yatak, küçük bir masa, bir kitaplık, sıkışık bir gardırop ve üzerinde bir şamdan bulunan bir komodin vardı. Her yatay yüzey bitkilerle doluydu, odanın geri kalanı kalın bir toz tabakasıyla kaplı olmasına rağmen bir şekilde hala yaşıyorlardı. Turuncu, kırmızı ve mor renkli canlı çiçekler mekândaki tek rengi oluşturuyordu, geri kalan her şey yaş ve kirden solmuştu. Aurora hapşırdı ve Constance bile kapıdan burnunu şiddetle seğirtiyordu.

Şatonun geri kalanının harikası ve büyüleyici havasıyla uyuşmuyordu, ama Aurora bunun bir şekilde anlamlı olduğunu biliyordu. Sadece nasıl olduğunu bilmiyordu.

Kitaplığa doğru yürüdü ve tenine ve kıyafetlerine toz bulaştığını umursamadan parmaklarını kitapların sırtlarında gezdirdi. Raflarda bahçecilik ve astronomi üzerine kitaplar sıralanmış, aralarına da birkaç şiir derlemesi serpiştirilmişti. Aurora'nın gözüne çok hafif bir parıltı çarptı ve onu en alt rafa kadar takip etti; orada ters çevrilmiş bir resim çerçevesi vardı.

Titrek ellerle çerçeveye uzandı ve çevirdi. Kolunu kullanarak camı temizledi, camdaki büyük çatlaklardan kendini kesmemeye dikkat etti. Resimde bir aile vardı: bir adam, bir kadın ve iki çocuk. Aurora çerçeveyi yüzüne yaklaştırdı ve birden resimdeki çocuğun Yıldız Yapımcısı olduğunu fark etti. Kollarını Aurora'nın kız kardeşi olduğunu tahmin ettiği bir kızın etrafına sarmıştı, ikisinin de yüzünde benzer büyük gülümsemeler vardı. Saçları gümüş rengi değil, koyu, zengin bir kahverengiydi ve gözlerinin rengini ayırt etmek zor olsa da kesinlikle altın rengi değildi.

Bu, Yıldız Yapıcı'nın ölümlü olduğu zamanki haliydi ve Aurora odayı yavaşça bir kez daha taradı; bunun, büyüdüğü evden kaleye özenle taşınmış, çocukkenki yatak odası olması gerektiğini fark etti. Yıldız Yapıcı'nın bu uçsuz bucaksız kalenin içindeki bu küçük odada uyuduğunu, yaşadığı hayattan vazgeçemediğini hayal ederken Aurora'nın gözlerinde yaşlar birikti.

Çerçeveyi bulduğu yere nazikçe geri koydu ve masaya doğru yürüdü. Üzerinde deri ciltli bir defter duruyordu ve bir anlık tereddütten sonra Aurora yumuşak kapağı açtı. Üzerinde zarif bir yazı tipiyle sadece "DÖRDÜNCÜ YILDIZ YAPIMCISI" yazıyordu, başka bir isim yoktu ve ilk giriş bir sonraki sayfada başlıyordu. Sayfanın kıvrımına güzel bir kızın gevşek bir resmi sıkıştırılmıştı; Aurora'nın yaşlılarında, hafif bir gülümsemesi ve uzun sarı saçları olan bir kız gibi görünüyordu. Aurora,

bakmanın tam bir ihlal olduğunu bilmesine rağmen, merakla yanıp tutuşan zihniyle birlikte defteri hızla kapattı. Ona onaylamayan bakışlarla bakan Constance'a döndü ve Aurora yavaşça masadan uzaklaştı.

"Hiçbir şey okumadım," dedi tavşana, ancak Constance'ın ona inanıp inanmadığından emin değildi.

"Bize burayı temizlememize asla izin vermiyor." Aurora bu sesi duyunca irkildi ve Ina kapı aralığında belirdi. "Buraya kimsenin girmesine izin verilmiyor."

Aurora yanakları kızarmış bir halde odadan aceleyle çıktı. "Özür dilerim. Odamın yolunu bulmaya çalışıyordum," dedi Ina'nın gözlerine bakmaktan kaçınarak.

Ina kapıyı sertçe kapattı ve Aurora, onun bakışlarını odadan kaçırdığını fark etti. Yıldız Yapımcısının isteğine tamamen saygı duyuyordu ve Aurora, Ina'nın kapıya ikinci bir bakış atmadan geçip gitmiş olmayı diledi.

Ina, "Burada olduğunuzu Starmaker'a söylemeyeceğim çünkü birinin bu odada bulunduğunu bilmenin onu rahatsız edeceğini düşünüyorum," dedi. "Ama lütfen onun mahremiyetine saygı göstermenizi rica ediyorum. O da, siz de, hepimiz de bunu hak ediyoruz."

Aurora, o anda daha kötü nasıl hissedebileceğini hayal edemeyerek, "Elbette," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Ina uzanıp nazikçe eline dokundu. "Eminim bu gün senin için son derece zor geçti. Kendine çok yüklenme."

Ina, Aurora'yı odasına geri götürdü ve Aurora yalnız kaldığı anda, küçük bir yatakta uyumaya çalışan ölümsüz bir büyücüyü hayal edince gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

Komik Bir Durum

Aurora ertesi sabah uyandığında, sadece birkaç saat uyumuş olmasına rağmen, hâlâ pişmanlık içindeydi. O odaya asla girmemeliydi; sadece Yıldız Yapımcısının isteklerinin açık bir ihlali olduğu için değil, aynı zamanda o odanın görüntüsü zihnine kazınmış ve onu silemez olduğu için de. Bir şey içinde derin bir yas duygusu uyandırmış, beklenmedik bir yalnızlık ve umutsuzluk görüntüsü yaratmıştı. İlk başta gizlice içeri girdiği için daha çok üzülmeye gerektiğini biliyordu, ama en çok pişman olduğu şey, o odayı her düşündüğünde ona vereceği azaptı.

Aurora yatakta doğruldu, genellikle gece çöken soğuğa karşı kendini hazırladı ama gerek yoktu. Odası hala sıcaktı ve şöminede sağlıklı bir ateş çıtırdarak yanıyordu. Birinin gece odasına gelip ateşe bakması fikrinden hoşlanmadı ama bunu düşündüğü anda, alevleri canlı tutan şeyin sihir olduğunu hatırladı.

Odanın aydınlığı dışında her yer karanlık ve sessizdi. Aurora yatağın diğer tarafına bakıp kız kardeşini göremiyordu, ama Elsie'nin iyileşmiş olduğunu bilmek ona teselli veriyordu. Elbette Elsie'yi yakında görmek için ısrar edecekti, ama şimdilik kız kardeşinin sağlıklı ve güvende olduğunu bilmekle yetiniyordu. Ve her yeni günle birlikte, mutlu olabileceği başka

şeyler bulmayı umuyordu. Aurora, birlikte diktikleri yorganı çenesine kadar çekti ve derin bir nefes aldı.

Kapı çalındı ve Ina bir an sonra içeri girdi. Aurora, birkaç saat önce aralarında geçen konuşmayı hatırlayınca yüzü kızardı ve tekrar özür dilemek istedi, ancak konuşmadan Ina anlayışla hafifçe başını salladı. "Günaydın," dedi, mumları yakıp gardıroba doğru giderken. "Bugün yeni bir başlangıç, değil mi?" Gözleri nazik, gülümsemesi yumuşaktı ve Aurora'nın suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletti.

"Öyle," dedi Aurora. "Teşekkür ederim."

Ina, gözlerinde tam bir samimiyetle Aurora'ya baktı. "Teşekkür etmeniz gereken bir şey yok, hanımefendi."

"Öyleyse bunun yerine sizden bir ricada bulunabilir miyim?"

"Elbette."

Aurora yataktan kalktı. "Ev özlemi çekiyorum ve lütfen ismimi kullanmanızı rica ediyorum."

Ina, Aurora'ya anlayışlı bir gülümseme sundu. "Özür dilerim, Aurora."

"Teşekkür ederim." Aurora, Ina'nın durduğu yere doğru yürüdü ve gardıroptan kalın yün bir elbise çıkardı. Elbise, Reverie'nin ötesindeki buzul gölleri gibi açık ve canlı, güzel bir mavi tonundaydı ve Aurora parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi. Ina da kalın çoraplar, bir iç etek ve kürk astarlı botlar çıkardı.

"Bunlar sizi yeterince sıcak tutmalı, ama sihirinize alıştıktan sonra bu kadar ağır elbiselere ihtiyacınız kalmayacak. Kanınızdaki güneş ışığı sizi sıcak tutacak."

Aurora, önce çoraplarını, sonra da iç eteğini giyerken, "Ne zamandır buradasın?" diye sordu. Daha önce bir kumaşın hem sıcak hem de yumuşak olamayacağına inanıyordu, ama yanılmış gibi görünüyordu.

“Bütün hayatım boyunca,” dedi Ina. “Annem, büyükannem ve büyükbabam, onların ebeveynleri de kaleye sahip çıktılar. Bir gün, eğer çocuklarım olursa, umarım onlar da burada kalırlar.”

“Annen şimdi nerede?”

“Annem babamla birlikte köye geri döndü. Babam ömrünün geri kalanını büyüdüğü evde geçirmek istedi, annem de ömrünün geri kalanını onunla geçirmek istedi.” Ina kendi kendine gülümsedi.

"Zor mu? Yaşlanırken 'Yıldız Yaratıcısı' aynı kalırsa?"

“Bunu hep biliyordum,” dedi Ina, Aurora’nın iç eteklerinin bağlarını kavrayıp sıkıca çekerken. “En zor şey Yıldız Yapımcısının ölümünü izlemek olacak; umarım bu benim ömrümde olmaz.” Ina bu sözleri sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi söyledi, sonra Aurora’nın tam önünde durduğunu hatırlamış gibiydi. “Affedersiniz, gelişinizden dolayı moralimin bozulduğunu ima etmek istemedim.”

Aurora, Ina'ya dönerek gülümseyerek, "Eğer öyleyse, ikimiz de aynı fikirdeyiz," dedi. "Ve arkadaşlığa gerçekten ihtiyacım var."

Ina hafifçe güldü. "Teşekkür ederim."

Aurora, Ina'nın bu sözleri söyledikten sonra bakışlarının nasıl düştüğünü fark ederek, "Umarım uzun yıllar boyunca ona veda etmek zorunda kalmazsınız," dedi.

"Umarım öyle olmaz."

Aurora, Yıldız Yapımcısının büyüğü azaldıkça yaşlanmaya başlayacağını ve yıllar sonra yaşlı bir adam olarak öleceğini varsaydı. Kendisi aynı kalırken onun yaşlanacağı biriyle evlenme fikrinden hoşlanmıyordu, ancak birlikteliklerinin yalnızca göz kamaştırıcı bir çizgi için olduğunu düşünürsek, kendini evli olarak bile görmeyeceğini tahmin ediyordu.

Ina yün elbiseyi kaldırdı ve Aurora kollarını başının üstüne kaldırarak elbiseyi giydi. Elbisenin ona ne kadar iyi oturduğuna hayran kaldı; kolları bileklerinde tam doğru noktada bitiyor, üst kısmı ise rahat ama sıkmayan bir

şekilde oturuyordu. "Bütün bu kıyafetler, kimse ölçülerimi almadan nasıl oluyor da bana bu kadar iyi oturuyor?"

"Güneşin kendisi seni seçti," dedi Ina, gardıroba doğru yürüyüp Aurora'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel pelerini çıkarırken. Pelerin, annesinin pişirme şekerinin rengine kadifedendi, kenarları yumuşak beyaz kürkle kaplıydı ve tamamı gümüş iplikle işlenmiş yıldızlarla süslenmişti. "Yakında öğreneceğin gibi, bu kale hepimizin kavrayabileceğinden daha fazla sihir barındırıyor. Yıldız Yapımcısı seni bulduğunu söylediğinde, onu kurmak için bu odaya geldik ve gardırobun zaten dolu olduğunu gördük."

Aurora'nın söyleyebildiği tek şey "Anlıyorum" oldu. Hayatının kendisine ait olmadığı, kaderinin kendisinden başka biri tarafından belirlendiği hissinden hoşlanmıyordu. Eğer bu konuda hiçbir seçeneği yoksa Güneş'i nasıl sevebilirdi ki?

Aurora giyinmeyi bitirdiğinde, Ina onu Yıldız Yapımcısı'nın oturduğu yemek odasına götürdü. Constance onun yanındaki sandalyede oturuyordu ve Aurora'ya yargılayıcı bir bakışla bakıyordu. Yıldız Yapımcısı ise ona hiç bakmadı. Aurora masanın diğer ucuna oturdu, sabah gazetesini kenara itti, kendisine ait olması gereken Eternal Reverie'deki köşe yazısını görmek istemiyordu.

Aurora, personelden birinin önüne, evinde yediğinden çok daha büyük olgun meyvelerle süslenmiş sıcak bir kase yulaf lapası koymasına üzerine, "Biliyorsunuz, misafir odaya girdiğinde onu karşılamak adettir," dedi.

Yıldız Yapımcısı, çayından bir yudum aldıktan sonra nihayet ona bakarak, "Sen benim misafirim değilsin," dedi. "Artık burada yaşıyorsun ve bu evin sakini olarak öğreneceğin şeyler var; bunlardan ilki, sabahları pek sevmediğim."

Aurora neredeyse kahkahayı bastı. "Ama sen her gün saat beşte uyanıyorsun."

“Evet,” dedi Yıldız Yapımcısı. “Rolümün gerçekten trajik bir sonucu.” Yemeğine tekrar baktı ve Aurora da aynısını yaptı, ancak bu konuşma taşıdığı gerginliğin bir kısmını hafifletmişti. Yıldız Yapımcısı'nın her şeyi göz kamaştırıcıydı, ancak erken kalkmayı sevmemesi sıradandı, bir ölümsüze değil, bir insana yakışan bir özellikti.

Aurora kaşığını istemeden daha sert bir şekilde masaya bıraktı. "Özür dilerim, ama yüzlerce yıldır yaptığınız bu rutine gerçekten bir türlü alışamadınız mı?"

Yıldız Yapımcısı yavaşça başını kaldırdı. Çalışanlarına yan gözle baktı ve içini çekerek başını salladı.

"Evet," dedi.

Aurora kendini tutamadı; uzun ve yüksek sesle güldü, başını geriye atıp gözlerini kapattı. Saraya geldiğinden beri duyduğu en güzel şey belki de buydu. Kimsenin onunla birlikte gülmemesi, personelin ona dehşetle bakması veya Yıldız Yapımcısı'nın kaşlarını çatmasının, o güldükçe daha da derinleşmesi umurunda değildi.

"Açıklık getirmek gerekirse," dedi kendini toplamaya çalışarak, "siz—Yıldız Yapımcısı, Reverie'ye gün ışığını getirmekten sorumlu kişi—sabah insanı olmadığınızı mı söylüyorsunuz?" Bir kahkaha dalgası daha yükseldi ve personelden birinin ciddi bir yüz ifadesi takınmakta zorlandığını fark etti.

Yıldız Yapımcısı, "Durumumun sizi bu kadar eğlendirmesine sevindim," dedi, sesi ifadesiz, kuru ve hiç de eğlenceli olmayan bir tonda.

“Ah, çok memnun oldum,” diye yanıtladı Aurora, kaşığını tekrar eline alıp kahvaltısına dalarken. Yıldız Yapımcısı daha önce dokunulmaz gibi gelmişti, neredeyse bir tanrıymış ve Aurora da onun varlığında kaybolmuş bir kızmış gibi. Ama o anda, sadece uyumak isteyen ve kendisiyle ilgili şakalara pek aldırış etmeyen yorgun bir adamdı. Bu onu gerçek kılıyordu.

Aurora yulaf lapasına baktı. Çalışanların gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama umursamadı. Ailesinden ayrıldığından beri ilk kez gülmüştü ve bu ona yeniden kendisi gibi hissettirmişti.

Birkaç dakika sonra Ina görüldü. "Kızıağınız hazır, Majesteleri."

"Teşekkür ederim, Ina." Yıldız Yapımcısı Constance'ı birkaç kez okşadıktan sonra ayağa kalktı ve Aurora'ya döndü. "Gitme vakti geldi."

Aurora ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadan, "Ama kahvaltımı henüz bitirmedim," dedi.

"Belki de bu çılgın kahkahalarınıza yenik düşmeden önce bunu düşünmeliydiniz."

Aurora bir lokma daha aldı, ağzını sildi ve masadan uzaklaşarak Yıldız Yapımcısının durduğu yere doğru yürüdü. "Buna değdi."

Yemek odasından çıkıp, antreden geçerek karanlık sabaha doğru yürürken, Aurora'ya değil de daha çok kendi kendine, "Çok yorgunum," dedi sadece.

Aurora, eldivenlerini takıp soğuktan korunmak için pelerinini başına çekerek onun arkasından yürüdü. Dikkatini vermediği için neredeyse durup yukarı bakan Yıldız Yapımcısının arkasına çarpacaktı. Aurora, bakışlarını yıldızlara çevirdi ve ulaşamayacakları bir dünyanın mutlak parlaklığını içine çekerken derin bir nefes aldı.

"Benim kulübem, Reverie'de güneş ışığına maruz kalmayan tek ev," dedi Aurora. Yıldız Yapıcı'nın kendisine baktığını hissetti ama gözlerini gökyüzünden ayırmadı. "Karanlık beni hiç rahatsız etmedi. Soğuk. Eğer Don tehdidi olmasaydı, hayatımın geri kalanını ışığın ulaşamayacağı bir yerde yaşamaktan fazlasıyla memnun olurum."

"Ben de karanlığı severim," dedi, onu şaşırtarak. "Kendime ayırabildiğim tek zaman o."

Aurora sonunda gözlerini yıldızlardan ayırıp ona baktı. "O zaman sabahları sevmemen mantıklı geliyor sanırım."

Yıldız Yapıcı cevap vermedi, bunun yerine kar geyiklerinin yanına yürüdü ve burunlarını okşayarak onları selamladı, sonra kızağa bindi. Aurora'nın neredeyse vurduğu geyik ona baktı, bekliyordu ve Aurora suçluluk duygusuyla ona doğru ilerleyip, pişmanlık duyarak başını okşadı.

"Adı ne?" diye sordu kızağa binerken.

"Onun yok," dedi Yıldız Yapımcısı, geyik hızla uzaklaşırken, kızak taze kar örtüsünün üzerinden süzülüyordu.

"Neden?"

"Çünkü isim çok özeldir ve öldüklerinde işler daha da zorlaşır."

Aurora onun sözlerini son derece üzücü buldu ve o anda, geyiklere isim vermeye karar verdi, hatta bu isimleri sadece kendisi kullanacak olsa bile. Sonra tavşanı hatırladı. "Constance'ın bir adı var."

Yıldız Yapımcısı, "Constance asla ölmeyecek," dedi ve ses tonu yaratığa karşı hiçbir sevgi beslemediğini gösterse de, Aurora kahvaltıda onu nasıl okşadığını görmüştü. "O, Güneş tarafından ilk Yıldız Yapımcısına verildi ve hepimizden daha uzun yaşayacak; bu kaderden de hiç rahatsız görünmüyor."

Demek ki Aurora'nın portrede gördüğü tavşan Constance'tı. Hayvanın tüylerinin ışıktaki nasıl parladığını, neredeyse başka bir dünyaya aitmiş gibi görünmesini düşündü ve kendi kendine gülümsedi. Ölümsüz bir tavşan, kendisinden daha uzun süre yaşayamayacağı tek canlı. Bu ona inanılmaz bir teselli verdi ve Aurora, dün geceki talihsiz olaydan sonra Constance'ın sevgisini kazanmaya yemin etti.

Yıldız Yapıcı başka hiçbir şey söylemedi ve Aurora battaniyeyi kucağına çekti, geyikler onları köye giden patikadan aşağı çekerken ellerini battaniyenin içinde büktü. Gözlerini kapattı ve bir önceki gün donun onu vurduğu bölgeden geçerken battaniyeyi daha sıkı kavradı, ancak ağaçların arasından ve dağ yamacından aşağı doğru hızla ilerlerken yara almadan kurtuldu.

Geyik yavaşlayıp yürümeye başladığında, Aurora'nın yüzü o kadar soğumuştı ki sanki buzla kaplanmış gibiydi. "Bu yolculuğa alışacaksın," dedi Yıldız Yapımcısı.

Geyikler köyü çevreleyen ağaçların arasından bir patikada ilerliyordu ve Aurora tanıdık bir şey görebilmek için boynunu uzattı. Uzakta hafif ışıklar titriyordu, ama Reverie'den görebildiği tek şey buydu ve ailesinin içeride güvenli bir şekilde, mışıl mışıl uyuyor olmasını umuyordu.

Uzaktan hiçbir ışık görünmeyince, geyikler ağaçların arasından sıyrılıp köyün hemen güneyindeki bir platoya çıktılar. Aurora bunun dünyalarının sonu olduğunu biliyordu; plato, dik bir uçurumun kenarına kadar uzanan uçsuz bucaksız bir buzulun yerini alıyordu. Karşı taraftaki zirve, ölümcül bir uçurum oluşturacak kadar uzaktaydı; aşağı inmenin de yukarı çıkmanın da bir yolu yoktu ve köyü çoktan bu düşmanca ortama teslim olmuş olmalıydı, ancak Güneş gelip başka türlü karar vermişti. Bu, Aurora'nın kaderini öğrendiğinden beri Güneş'e duyduğu ilk minnettarlık anıydı ve ona karşı isyan etmek yerine, bu duyguyu hissetmesine izin verdi.

Geyikler buzulun kenarında durdu ve Yıldız Yapıcı kızaktan inip sessizce yürümeye başladı. Aurora onu takip etmesi gerektiğini varsayarak buzun üzerine çıktı ve onun peşinden ağır ağır yürüdü. Ayaklarının altındaki karlı zeminin çıtırtısı ve arkalarındaki geyiklerin sesi dışında sessizlik hakimdi, ancak hayvanların homurtuları kısa süre sonra sessizliğin içinde kayboldu.

Bir süre sonra, büyük altın bir sokak lambası görüldü ve Aurora ilk başta hayal gördüğünü sandı. Gözlerini kırptırdı, ama sokak lambası buzlu tarlada tek başına, güzel, büyülü ve tamamen beklenmedik bir şekilde yerinde duruyordu. Yıldız Yapıcı durdu ve Aurora'ya döndü, ona yetişmesini beklerken sabırsız görünüyordu.

"Bu, dün gece yaptığımıza benzer olacak, ancak çok daha yoğun," dedi. "Size yalan söylemeyeceğim: Güneşin sıcaklığına alışana kadar oldukça acı verici, ama zamanla alışacaksınız."

Aurora, alaycı bir şekilde, "Görünüşe göre birçok şeye alışmam gerekecek," dedi.

"Ben de öyle yapacağım," diye mırıldandı Yıldız Yapımcısı ve Aurora neredeyse ne demek istediğini soracaktı, sonra onun kendisinden bahsettiğini fark etti.

Ona öfkeyle baktı. "Biraz merhamet seni öldürmezdi," dedi Aurora. "Sen de bir zamanlar bir can verdin, yoksa unuttun mu?"

Yıldız Yapımcısı ona döndü. "Unutmadım." Sadece bunu söyledi ve Aurora'yı, onun için işleri kolaylaştırmakla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünmesi öfkelenirdi. Çocukluk odası şatoda saklıydı, yine de Aurora'nın yeni koşulları hakkında hiçbir endişesi olmaması gerektiğini düşünüyormuş gibi davranıyordu.

"Belki senin hayatın yas tutmaya değmezdi, ama benimki değdi. Kusursuz değildi, ama dolu dolu ve güzeldi ve onu geride bırakmam zaman alacak."

Yıldız Yapımcısı, "Vazgeçtiğim hayattan hiçbir şey bilmiyorsun," dedi, sesi o kadar sertti ki Aurora'nın tüylerini diken diken etti. Aile fotoğrafını, kız kardeşine nasıl sarıldığını, içine kızın resminin saklandığı günlüğü hatırladı. Dün gece ona karşı yoğun bir empati duymuş olsa da, şimdi bu kadar soğuk davrandığı için aynı empatiyi yeniden bulamadı.

"Sanırım siz de bu konuda hiçbir şey söylemeyeceksiniz, bana hiçbir teselli veya anlayış göstermeyeceksiniz."

"Bayan Finch, sizi teselli etmek benim işim değil. Benim işim, hâlâ yapabiliyorken bu sihir hakkında bildiğim her şeyi size öğretmek. Bu dağın tamamı yakında sizin sorumluluğunuzda olacak ve sizinle tanışmadan önceki hayatınız beni pek ilgilendirmiyor." Konuşurken ona aşağıdan baktı, nefesi soğuk sabahın içinde yanından geçen beyaz bulutlar oluşturdu.

"Burada yaşayan insanlara bu kadar az önem verirken, bu dağı sevdiğinizi nasıl iddia edebilirsiniz?"

“Seni çok önemsiyorum, bu yüzden yoluna devam etmene yardım etmeye çalışıyorum. Odanıza çay getirsem, şöminenin yanında oturup bir daha asla göremeyeceğiniz bir çocukla nişanlandığınızı anlatsanız daha iyi olur mu sizce? Belki de çocukluğunuzdan hikayeler anlatırken birbirimizin saçlarını örebiliriz.” Başını salladı ve uzakta parlayan yumuşak ışıklara doğru vadinin yukarısını işaret etti. “Siz bir Yıldız Yaratıcısınız, Bayan Finch, ve artık buna göre davranmanızın zamanı geldi.”

"Eğer yıldız yaratmak duyarsız ve acımasız olmayı gerektiriyorsa, o zaman ben yıldız yaratıcısı değilim."

"Şimdiki zamanda bulunmayı gerektiriyor, ancak inatla geçmişe saplanıp kalıyorsunuz."

“Dün saraya vardım! Bu pek de geçmiş sayılmaz.” Aurora, Yıldız Yapıcısından o kadar bunalmıştı ki hareket etmek zorunda kaldı ve Yıldız Yapıcı henüz Reverie'nin üzerine ışığı çekmemiş olmasına rağmen, saatlerce güneşte durmuş gibi ısınyordu.

“Kanında Güneşin ateşi var ve bana dokunduğun anda bir saat işlemeye başladı—büyünü kullanmalısın. Burada durup kontrolümüz dışında olan şeyler üzerinde kafa yorabiliriz ya da ışığı çağırarak ölümünü engelleyebiliriz.” Yıldız Yapıcı derin bir nefes verdi ve elini saçlarının arasından geçirdi; karanlıkta bile saçları yıldız ışığıyla bezenmiş gibi parıldıyordu. “İkincisini seçmenizi öneririm.”

Aurora hareket etmeyi bıraktı ve onu izledi, kalbi çılgınca çarpıyordu. Tartışmaya devam etmek, sesi kısılana kadar ona bağırarak istiyordu, ama o "biz" demişti ve belki de saf ya da hayalperest davranıyordu, ama bunun onun şefkatini gösterme şekli olduğuna inanmayı seçti. Ve bu yüzden, buna ihtiyacı olduğu için, bunu kabullendi.

Aurora sonunda, "Her şey senin için çok kötü," dedi. "Ama eğer haklıysan ve kesin ölüme doğru gidiyorsam, sanırım başlamalıyız."

Aralarındaki mesafe elektrik yüklüydü ve Aurora, birbirlerine duydukları öfkenin havada çarpıştığını, hayvanlar gibi kavga ettiklerini hissedebiliyordu. Dersinden sonra da orada olacaklarından emindi, ama şimdilik önündeki yolculuk hakkında bilmesi gereken her şeyi öğrenmeye odaklanacaktı. Yıldız Yapımcısı bu geçici rahatlamayı fark etmiş gibiydi ve başını sallayarak köye doğru döndü.

“Unutmayın ki, büyüünüz sizinle Güneş arasındaki ilişkinin sonucudur. Kişiseldir; belirli dualar veya büyüler yoktur. Güneş sizi onunla konuşmaya layık gördü, bu yüzden size uygun olan her şeyle ona gelin. Onun Reverie'ye ulaşmasının tek yolu biziz; aramızda görünmez bir bağ oluşturan kanımızdaki büyüdür ve köyümüzü ayakta tutan tek şey budur.” Yıldız Yapımcısı gözlerini kapattı. “Taşınması ağır bir gerçektir, ancak daha hafif, daha parlak bir gerçeğe hafifletilir: O, bizim hayatta kalmamızı istiyor.”

Aurora çocukken, Güneş'i gökyüzünde, dünyayı aydınlatan güneş ışığından bir kuyruğu olan altın ipek bir elbise giyen bir prenses olarak hayal ederdi. Her şey çok büyüleyici geliyordu ve Aurora, Güneş'in ilk Yıldız Yaratıcısı'na duyduğu sevginin ne kadar güçlü olduğunu, birlikte olamasalar bile ona evini koruyacak sihir verdiğini hayretle düşünürdü.

Aurora ancak büyüdüğünde bu tür bir sevginin ne kadar büyük bir yük olduğunu anlamıştı ve Güneş'in, Yıldız Yapıcı'ya duyduğu sevginin sonsuza dek sürecek bir ayrılık ve kederi hak ettiğini düşünüp düşünmediğini merak ettiğinde kendini hain gibi hissetmişti. Sonra babası ölmüştü ve Aurora, annesine onu rahatsız eden soruyu sormaya cesaret edememişti: Buna değdi mi?

Aurora, böyle bir yükü asla taşımak zorunda kalmayacağı için mutluydu ve Güneş'in bunu seçmiş olmasına daha da minnettardı.

Yaşanan her şeye rağmen Aurora hâlâ bu hikâyeleri çok seviyordu. Bu dağa çok bağlıydı ve hayal edilemez bir aşktan doğan sihirle ayakta durma

biçimine hayran kalmıştı. Yıldız Yapımcısının sözleri o an aklına geldi ve dondurucu soğukta yanaklarının kızardığını hissetti.

Eğer hayatınızda yaşadığınız tek aşk buysa, sizin için üzgünüm.

Yıldız Yapıcı konuşmaya başladı, Aurora'yı bu düşünceden kurtardı ve Aurora'nın anlayamadığı, anlamak isteyip istemediğinden de emin olmadığı kelimeler söyledi.

Yıldız Yapıcı, beklediği sertlikten eser olmayan alçak bir sesle, "Elini ver," dedi. Aurora önce hareket etmedi, ellerini pelerininde tuttu, ona dokunmak istemiyordu. Ona dönmeden önce derin bir nefes verdi. "Öğrenirken seninle benim birleşmemiz gerekiyor; dün gece Ay ışığın gücünü azalttığı için Güneş'i kendi başına çağırabildin, ama şimdi aracı görevi gören bir Ay yok. Seninle Güneş arasında doğrudan bir hat var ve başlangıçta ısının büyük bir kısmını senden uzaklaştırmam gerekecek. Yoksa onun tarafından alt edileceksin."

Aurora tereddüt etti. Acıdan mı yoksa resmen görevine başlamaktan mı daha çok korktuğundan emin değildi ve Yıldız Yapıcı'ya elini uzatmak neredeyse imkansız gibi geliyordu. Vadinin yukarısındaki ışıklara baktı ve içlerinden birinin Farren'in evine ait olup olmadığını merak etti. Kulübesi buradan görülemeyecek kadar uzaktaydı, ama ailesini, rahat ve sıcak bir şekilde hayal etti ve onları o kadar çok özledi ki neredeyse nefesi kesildi. Ona hareket etmesi için gereken gücü veren de işte bu görüntüydü— ailesinin görüntüsü. Bunu onlar için yapacaktı.

Aurora yavaşça elini pelerinininden çıkardı ve eli titrese de, Yıldız Yapımcısına uzattı.

Eli onun eline değdiği anda, adam elini sıkıca kavradı. "Isıyı ilk hissettiğinde benden uzaklaşmak isteyeceksin," dedi Yıldız Yapımcısı. "Yapma."

Aurora'nın kalbi göğüs kafesine çarptı ve vücudunu sakinleştirmeye çalıştı, ancak titreme daha da kötüleşti. Dağa, köyün ötesine ve Reverie'yi

güneşten koruyan sivri, sivri zirvelere doğru baktı. Her yer karanlıktı. Hareketsizdi. Sessizdi. Sonra, birdenbire, güneş ışığı zirvelerin arasından sıyrılıp onlara doğru yuvarlanmaya başladı. Aurora daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve bu muhteşem manzara karşısında gözleri yaşlarla doldu. Işığın köyün üzerinden kayıp, bulundukları vadinin üzerinden geçmesini hayranlıkla izledi. Görülmeye değer, alev alev yanan sarı bir çığ gibiydi ve kalbinin bir anlığına titremesi durdu ve sadece bu gösterinin tadını çıkardı.

Sonra güneş ona ulaştı.

Vücudunda dayanılmaz bir sıcaklık dalgası yayıldı, yakıcı bir acı dudaklarından bir çığlık koparmasına neden oldu, gözlerini acıya karşı sımsıkı kapattı. Kaçmaya, elini Yıldız Yapıcı'nın kavrayışından kurtarmaya ve ışığın dışına çıkmaya çalıştı, ama ne kadar çok çekerse, Yıldız Yapıcı o kadar sıkı tuttu. Dağ güneş ışığında parıldıyor, canlanıyordu, ama Aurora'nın görüşü bulanıklaştı ve hiçbir şey göremiyordu. Yanağını sertçe ısırdı ve kan tadını aldı, içindeki ateş ise şiddetle yanmaya devam etti.

Karın üzerine daha da yaklaşmak için dizlerinin üzerine çöktü ve neyse ki Yıldız Yapıcı da onunla birlikte diz çöktü. Yere yüzüstü uzandı ve yüzünü soğuğa gömdü; Yıldız Yapıcı, yerde kıvrılırken bile elini sıkıca tutmaya devam etti. Sonunda, uzaklaşmaya çalışmaktan vazgeçti. Aurora'yı bilinçli tutan tek şey kardı ve çıplak teni kara değebilsin diye pelerininin kolunu çıkardı ve bununla birlikte nefes alışverişi yavaşlamaya başladı.

Aurora ancak o zaman Yıldız Yapıcısının sırtını okşadığını fark etti; tıpkı annesinin onu küçükken uykuya yatırırken yaptığı gibi yumuşak, dairesel bir hareketti bu. Hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemedi, çünkü hareket durursa acının onu diri diri yakacağından ve Reverie buzulunda geriye sadece bir kabuk bırakacağından korkuyordu.

Aurora, ne kadar süre o şekilde kaldıklarından emin değildi, ama doğrulduğunda acı dinmişti ve tekrar nefes alabiliyormuş gibi hissediyordu.

Yıldız Yapıcı, avucunu hızla sırtından çekti, sonra da yavaşça onu tamamen bıraktı. Eli, o tutmadığı için çok soğuktu ve elini pelerinin altına sakladı.

Yıldız Yapımcısı ayağa kalktı ve Aurora, onun altın renkli lamba direğine doğru yürümesini ve direğin dibindeki küçük platforma çıkmasını izledi. Işığın kenarını sıkıca elinde tuttu ve onu fenerin küçük bir kancasına asarak Reverie'nin üzerine yerleştirdi, onu Güneş ile lamba direği arasında parıldayan ince bir kumaş parçası gibi gerdi.

"En kötüsü geride kaldı," dedi ona doğru dönerken. Aurora'yı ayağa kaldırmadı ve Aurora, elinin sırtında olduğunu hayal mi ettiğini, acıdan o kadar sayıkladığını ve bununla başa çıkmak için her şeyi uydurduğunu mu düşündü. "Güneş ışığı Reverie'yi kapladığına göre, günün en büyük işi bitti. Ayrıca ters giden herhangi bir büyüü düzeltmekle de sorumluyuz ve haftada birkaç kez, Don'un köye yaklaşmadığından emin olmak için ormanda devriye gezeceğiz."

Aurora ona bakakaldı, söylediği kelimeleri zar zor duyuyordu. "Daha önce hiç böyle bir acı yaşamadım ve hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam etmemi mi bekliyorsunuz?"

"Sana söylemiştim, en kötüsü geride kaldı."

"Eğer her gün sizinle birlikte buraya gelmeye devam edeceğimi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz."

Yıldız Yapıcı ona döndü, altın rengi gözleri gün ışığında daha da parlıyordu. "Bunu yapmaya devam edeceksin, çünkü yapmazsan öleceksin."

Aurora ona inanmak istemedi. Bunu bir korkutma taktiği, rolüne olabildiğince huzurlu bir şekilde adım atmasını sağlamanın bir yolu olarak görmezden gelmek istedi, ama az önce hissettiklerinden sonra haklı olduğunu biliyordu. Bu sihir onu öldürebilirdi.

"Güneşe karşı bir sevgi geliştirmem gerekiyorsa, bu oldukça tuhaf bir sonuç olmaz mı?"

"Büyünün de bir bedeli vardır, tıpkı dünyada sahip olmaya değer her şeyin bir bedeli olduğu gibi."

Aurora duraksadı ve Yıldız Yapıcı'yı izledi. "Oysa hayatında sahip olduğun tek şey sihir. Bahsettiğin diğer şeylerin maliyetine değmediğine karar vermiş gibisin."

Yıldız Yapıcı Aurora'ya bir adım daha yaklaştı. "Birçok yaşam yaşadım ve birçok bedel ödedim. Kalemde bir gün geçirdiğiniz için beni tanıdığınızı düşünmek bir yanılğı olur."

"Ve beni Sun gazetesi tarafından seçildiğim için tanıdığınızı düşünmek bir yanılğı olurdu."

Yıldız Yapımcısı kızağa doğru dönerek, "İşte bu noktada farklı düşünüyoruz, Bayan Finch," dedi. "Sizi hiç düşünmüyorum."

* * *

Yıldız Yaratıcısı

Yıldız Yapımcısı hiçbir zaman kelimelerle arası iyi olmamıştı, ama "Seni hiç düşünmüyorum" sözünün özellikle kötü bir seçim olduğunu kendisi bile biliyordu. Böylesine küstahça konuşulmasına alışkın değildi ve Yükselen Yıldız Yapımcısının kim olduğuna dair varsayımlarda bulunmasını son derece sinir bozucu bulmuştu.

Yine de bu sözler gereksizdi ve daha da önemlisi, doğru değildi.

Belki de onu en çok kızdıran şey buydu.

Daha kibar olmanın bir yolunu bulamazsa kadının ondan nefret edeceğini biliyordu, yine de nefret, alternatife kıyasla o kadar üstün bir duyguydu ki özür dilemeyi kendine yediremiyordu. Yıldız Yapımcısının kendi akıl hocası kaba ve duygusuzdu ve adam öldüğünde bile onun için son derece zor olmuştu. Yıldız Yapımcısının ona karşı bir yakınlık hissetmiş olsaydı

durumun ne kadar daha kötü olacağını ancak hayal edebiliyordu. Yıldız Yapımcısı, bunun ödemek istemediği bir bedel olduğundan emindi.

Elbette, kızla evlenmek planladığı bir şey değildi, ama buna izin verirse işler daha da karmaşıklaşacaktı ve o buna izin vermeyecekti. Bundan emindi.

Bu yüzden nişanlısına hiçbir şey söylemedi, onun kendisinden nefret etmesine razı oldu.

Sadece Sözleşme Kapsamında

Aurora, günün geri kalanında Yıldız Yapımcısı ile konuşmadı; ormanda Don'u ararken ve köyün sınırındaki floksları kontrol ederken bile. Yıldız Yapımcısı, aktaracak bilgisi olduğunda konuştu, ancak aksi takdirde sessizliğe aldırış etmiyor gibiydi. Günün ışığını serbest bırakıp kaleye geri döndüklerinde, Yıldız Yapımcısı tamamen pes etmişti, ona bir şey öğretmeye bile çalışmamıştı.

Kızak daha yeni durmuştu ki Aurora atlayıp içeri koştu, Ina geçerken adını söylediğinde bile durmadı. Aurora yatak odasının kapısını çarparak kapattı ve kapıya yaslanıp gözlerini kapattı.

Yıldız Yapımcısı en kötüsünün geride kaldığını söylemişti ama o bir daha asla o acıyı yaşamak istemiyordu. Daha önce de birkaç kötü kaza geçirmişti; avlanırken dizini bir kayaya çarparak yaralamış, mutfakta yağla kendini yakmış ve çatı katından inerken bir basamağı kaçırıp ayak bileğini kırmıştı. Bunların hepsi o sabah yaşadıklarının yanında sönük kalıyordu ve bunu nasıl tekrar yapabileceğini bilmiyordu.

Bunu her gün nasıl yapabildiğini anlamıyordum.

Ve Yıldız Yapımcısının acımasızlığı—"Seni hiç sevmiyorum"—işleri çok daha kötü hale getirdi.

Şöminenin yanındaki sehpanın üzerinde onu bekleyen bir demlik çay vardı ve akşam yemeğinde giyeceği elbise de hazırđı. Banyoya göz attı ve sıcak bir küvetin buharının yükseldiğini gördü; işte o zaman Ina'nın önceki gün söylediği sözleri anladı: buraya geri dönebilmenin ne kadar değerli olduğunu gerçekten anlamıştı.

Şöminenin yanına oturdu ve kendine bir fincan çay doldurdu. Tepsinin üzerinde duran mektubu fark etti. Farren'den gelmemesini, yine beklemesini istememesini umuyordu, ama sonra Elsie'nin eşsiz el yazısını görünce rahat bir nefes aldı. Zarfın arkası, Aurora'nın geçen yıl kız kardeşine verdiği doğum günü hediyesi olan, gümüş benekli koyu macenta bir mühürle süslenmişti; Elsie için mükemmel rengi bulmak için Reverie'nin kırtasiye dükkanında bir saatten fazla zaman geçirmişti ve Elsie çok beğenmişti. Aurora mektubu yırtarak açtı.

Sevgili Aurora,

Sizden bu kadar kısa sürede haber aldığımıza çok sevindik! Mektubunuz için teşekkür ederim. Sizi çok özliyorum ve en kısa zamanda ziyarete gelmekten çok mutlu olurum. Annem bile evden uzaklaşmaya çalışacağını söyledi, bu beni şaşırttı. Babam öldüğünden beri uzun bir süre evden ayrıldığını sanmıyorum.

İyiyiz ve bir sonraki mektubunuzu sabırsızlıkla bekliyoruz.

Aşk,

Elsie

Not: İşler yolunda gitmiyorsa, bunu söyleyebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?

Aurora ayını içerken okudu ve mektubu katlayıp tepsiye geri koyduğunda, günün yorgunluğunu biraz olsun üzerinden atmıştı. Yıldız Yaraticısı onun nasıl olduğunu umursamayabilir, ama ailesi umursuyordu ve bu ona büyük bir teselli olmuştu.

Çayını bitirdikten sonra, akşam yemeğine hazırlanmadan önce banyo yaptı. Aurora o gün Yıldız Yapımcısı'nı tekrar görmek istemiyordu, ama çok acıkmıştı ve sarayın tüm içeriğini yiyebilecekmiş gibi hissediyordu. Ayrıca, burası artık onun eviydi ve odasında yalnız başına saklanmayı reddediyordu. şatoya dönüş yolculuğunun soğukluğundan sonra banyosuyla ısındıktan sonra, yumuşak şeftali rengi elbisesini giydi ve hazırlandı.

Aurora, yemek salonuna erken gelmeye zen gösterirdi. Zamanında gelse bile Yıldız Yapımcısının huzuruna izinsiz giriyormuş gibi hissetmekten nefret ederdi ve bu sefer onun kendisini yakalamasını isterdi. Salonun Constance dışında boş olması da ayrı bir avantajdı; böylece yemek başlamadan önce yalnız başına oturup sakin bir şekilde akşama başlayabilirdi.

Constance, her zamanki gibi Yıldız Yapımcısı'nın sandalyesinin yanındaki yerinden Aurora'ya baktı, sonra masanın boyunca zıplayarak Aurora'nın yanındaki koltuğa oturdu. Gerçekten de muhteşem bir tavşandı ve Aurora, nceki geceki davranışından dolayı özür dilemek için tereddütle elini uzattı. Constance bir an ona baktıktan sonra burnunu Aurora'nın parmağına bastırdı ve Aurora bunun affedildiği anlamına geldiğini umdu.

Tam o sırada mutfaktan kapı açıldı ve personelden biri boğulur gibi bir ses çıkardı. "zr dilerim hanımefendi, sizi beklemiyordum." Odayı taradı, yüzünde dehşet ifadesi vardı. "Sizi karşılayacak ve oturtacak kimse yok muydu?"

Aurora ona gülümsedi. "Oturmakta hiçbir sakınca görmüyorum. Peki, adınız nedir?"

"Frederick," dedi, sesi belirgin bir şekilde gergindi.

"Ben Aurora. Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum."

Frederick, Aurora'dan daha genç görünüyordu, muhtemelen Elsie'nin yaşına daha yakındı; kısa kahverengi saçları ve kusursuz duruşu vardı. Elleri arkasında duruyordu ve mum ışığı açık tenini ısıtıyordu. Onu izlemeye devam etti ve sonunda Aurora ayağa kalktı.

"Oturmama yardım ederseniz kendinizi daha iyi hisseder misiniz?" diye sordu.

Frederick rahatlamış görünüyordu, aceleyle yanına gidip sandalyesini çekti ve oturduktan sonra kucağına keten bir peçete örttü. "Teşekkür ederim, Bayan Finch."

"Lütfen bana Aurora deyin," dedi ve adam tereddütlü görünse de başını salladı. Ardından Constance'ın yer değiştirdiğini fark etti ve Aurora'nın rahatını önemsediği kadar tavşana da yastığını ve kristal kasesini getirdi. Aurora kendi kendine gülümsedi.

Tam o sırada Yıldız Yapıcı uzun ve hızlı adımlarla odaya girdi, ancak Aurora'yı görünce aniden durdu. "Erken geldin."

"Dün gece saat bir dakika geçe geldiğimde sizi çok rahatsız ettiğimi gördüğüm için, sizin ışıltınızı bekletmekten nefret ederdim."

Ona kaşlarını çatarak baktı. "Belirtilen saatte, ne erken ne de geç gelmek gerçekten bu kadar zor mu?"

"Erken geldiniz," diye belirtti Aurora.

"Bununla ilgilenmem beklenmeden önce biraz yalnız kalmayı seviyorum"—eliyle belirsiz bir şekilde onu işaret etti—"bununla."

Yıldız Yapımcısı daha sonra Constance'ın nerede oturduğunu fark etti ve başını yana eğerek tavşana uzun ve hoşnutsuz bir bakış attı. İçini çekerek yerine doğru yürüdü ve Frederick ona yardım edemedi oturdu; Aurora ise zavallı Frederick'in ne kadar şaşkın görüldüğüne gülmek için kendini zor tuttu. Sonunda, omuzları düşük ve yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesiyle mutfak kapısından geri çıktı.

“Kendinize epey zaman ayırdınız, değil mi?”

Yıldız Yapımcısı iç çekti ve ona baktı. "Evet, yaptım." Kristal kadehinin üzerinden onu süzdükten sonra uzun bir yudum su içti. "Yalnızlığa çok uygun bir mizacım var."

"İşte buna tamamen inanıyorum."

Yıldız Yapımcısı kadehini yere bıraktı ve dudakları sert bir çizgi haline geldi. "Deniyorum, Bayan Finch; belki siz de aynısını yapmalısınız?"

Aurora'nın teni kızardı, içindeki öfke yükseldi. "Eğer bu senin çabansa, kayıtsız kalmanı görmek istemem." Duraksadı, başını salladı. "İkimiz arasında, çabayı gösterenin ben olduğum oldukça açık."

“Çaba kavramına dair ilginç bir fikriniz var galiba. Unutmuş olabilirsiniz, ama bu sabah ışığı söndürdükten hemen sonra kendinizi kapattınız ve size başka hiçbir şey öğretmeme izin vermediniz. Burada olmaktan ne kadar hoşlanmadığınızı gösteriyorsunuz. Ayrıca inatçısınız ve arkadaşlarınızın ve ailenizin hayatta kalmak için kelimenin tam anlamıyla bağımlı olduğu sihirden çok beni sinirlendirmekten zevk alıyor gibisiniz.”

Aurora, ellerini masaya koyup Yıldız Yapıcı'ya bakarak, "İki şeye değineceğim," dedi. "Birincisi, o sihir beni öldürüyormuş gibi hissettirdi. Rahatsızlıktan veya acıdan korkmam, ama bu dayanılmazdı ve beni buna hazırlamak için hiçbir şey yapmadınız. Eğer ben bu tür bir acıyı kabullenmeyi öğreneceksem, siz de sabırlı olmayı öğrenebilirsiniz." Aurora'nın sözleri konuşurken daha da sertleşti ve durduğunda nefes nefese kalmıştı. Derin bir yudum su içti ve hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

"Peki ya ikincisi?" diye sordu Yıldız Yapımcısı soğukkanlılıkla.

"Hem sizden bir şeyler öğrenebilirim hem de sizi sinirlendirebilirim; biri diğerini dışlamaz."

Yıldız Yapımcısı kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz, böyle bir dâhinin huzurunda olduğumun farkında değildim."

Masada karşılıklı durup birbirlerine dik dik baktılar, ta ki Aurora sonunda bakışlarını kaçırıp Frederick'in ve diğer birkaç personelin yemek salonuna girdiğini ama sanki oldukları yerde donup kaldıklarını fark edene kadar. Odadaki gerginlikten etkilenmeyen tek kişi Constance'tı ve Aurora ile Yıldız Yapımcısı'nı sanki akşamın eğlencesiymiş gibi izledi.

Kimse konuşmayı bölmeye cesaret edemedi ve Aurora sandalyesine yaslanarak içindeki birikmiş mücadeleyi biraz olsun dindirmeye çalıştı. "Frederick, beklettiğim için özür dilerim. Akşam yemeği servisine başlayabilirsin."

Frederick ilk başta kıpırdamadı, gümüş tepsiyi sanki bir yemek değil de bir soru soruyormuş gibi tuttu. Yıldız Yapımcısı başını salladı. "Evet, Frederick, kendimi her zamankinden daha aç hissediyorum," dedi Aurora'ya hitaben.

Yıldız Yapımcısı ve Aurora'ya yemekler servis edilir edilmez, Frederick neredeyse koşarak odadan çıktı ve Aurora başını eğip önündeki çorbaya başladı. Yapabilecekleri tek şey tartışmak gibi görünüyordu, ama Aurora'nın bazı cevaplara ihtiyacı vardı, bu yüzden Yıldız Yapımcısı'na tekrar hitap ederken sesindeki sertliği yumuşatmaya çalıştı. "En kötüsünün bittiğini söylemiştin," diye başladı, gözlerini yemeğinden ayırmadan. "Bu sabah, Reverie'nin üzerine güneş ışığını çektikten sonra. Bu doğru mu?"

Yıldız Yapımcısı hemen cevap vermedi ve sözlerini düşünüyor gibiydi. Sonunda, "Doğru," dedi, "ama size yalan söylemeyeceğim; bir süre zorlu bir mücadele olacak."

"Bu ne anlama gelir?"

"Bu, bugünün olabilecek en acı verici gün olduğu anlamına geliyor. Güneş vücudunuzu haritalandırıyor, kalbinizin gücünü ve kanınızın akışını öğrenmek için sizi tarıyordu. Güneş ışığını çekmek istiyorsanız, güneşin sizi alt etmemesi şarttır."

Aurora, ses tonu yeniden küçümseyerek, "Bu sabah olanların tam olarak bu olduğuna oldukça eminim," dedi.

Yıldız Yapıcı yemeyi bıraktı, kaşığını yere koydu ve Aurora'ya öyle yoğun bir bakışla baktı ki, Aurora yerinde kıpırdandı. "Eğer Güneş seni alt etmiş olsaydı, şimdi burada oturuyor olmazdın."

Aurora onun sözlerine tepki vermemeye çalıştı, ama omurgasından aşağıya bir ürperti geçti ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Sadece nasıl hissettiğimi anlatıyorum."

"Bir daha asla öyle hissetmeyeceksin," dedi Yıldız Yapımcısı. "Bana sessiz muamele uygulamaya başvurmasaydın -ki çatışma anlarındaki olağanüstü olgunluğunu kabul etmeliyim- yarının, ondan sonraki günün ve ondan sonraki günün daha kolay olacağını öğrenmiş olurdun. Yanlış anlama: kolay olmayacak, ancak her geçen gün pratik yaptıkça acı azalacak ve bir gün tamamen katlanılabilir hale gelecek."

Aurora, olgunluk yorumuna cevap vermemek için kendini zor tuttu, oysa ki bunu çok istiyordu. "Acı hep böyle mi kalacak?"

Yıldız Yapımcısı, sanki sorusunu gerçekten düşünüyor gibi sandalyesine yaslandı. "Her zaman yoğun bir his olacak. İnsan vücudu bu tür bir ısıya, hatta sihir taşıyan ısıya bile dayanacak şekilde tasarlanmamıştır. Ama artık bana acı vermiyor; sadece iş gibi geliyor."

Aurora başını salladı. Çalışmakta iyiydi; ışığın ulaşamayacağı bir kulübede yaşamak, hayatta kalmak için çok çaba gerektiriyordu. Sürekli ateş yakmak, pencereleri, kapıları ve çatıyı hemen tamir etmek zorundaydılar ki Don'dan korunabilsinler ve Aurora'nın aynaları sürekli temizlenip yeniden konumlandırılmalıydı. Aurora çalışmaya alışkındı ve eğer ışığı çekmek, Yıldız Yapımcısı için olduğu gibi onun için de bir iş gibi gelmeye başlarsa, o zaman kendisinden isteneni başarma şansının olabileceğini düşündü.

"Yapabileceğim bir iş," dedi Aurora ve bunu gerçekten kastediyordu.

"İyi."

Aurora başka bir soru sormak üzereyken Ina yemek odasına girdi ve Yıldız Yapımcısına bir yığın kağıt uzattı. "İşte istediğiniz planlar, Kraliçem," dedi Aurora'ya hafifçe gülümseyerek.

"Teşekkür ederim, Ina," dedi Yıldız Yapımcısı ve tekrar odadan çıktı.

"Planlar?"

"Düğün için," dedi, hoşnutsuzluğunu pek de iyi gizleyemeden. Evlilik Aurora'nın şartı olsa da, Yıldız Yapımcısı kadar mutlu değildi. Ama ailesinin parlama çizgisine ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu ve sonunda ona kavuşacakları için rahatlamıştı. İçtenlikle umuyordu ki, bu karanlıkta yaşamlarını biraz olsun kolaylaştıracaktı.

"Ah, evet. O. Siz Yıldız Yapımcısı olduğunuz için, töreni gerçekleştirecek birini buraya kolayca bulabileceğinizi varsayıyorum." Aurora, Yıldız Yapımcısına ailesine ihtiyaç duydukları soy hattını sağlamaya tamamen kararlı olduğunu göstermek için sesindeki tüm tereddüdü gizledi.

"Hayır," dedi Starmaker, belgelere bakarak. "Bu olmaz."

Aurora, içindeki öfkenin yeniden alevlenmesini belli etmemeye çalıştı. "Hatırlamakta zorlanıyorsanız, evlilik anlaşmamızın bir parçasıydı."

"Hafızam oldukça iyi."

"Öyleyse, yüce Yıldız Yapıcı Hazretleri'nin sözünün eri olmadığını mı ima ediyorsunuz?" Aurora'nın sesi alaycı bir tondaydı, ama Yıldız Yapıcı sadece sıkılmış görünüyordu.

"Sözümün eriyim ve seninle evlenmeye niyetliyim. Ama burada, sadece ikimiz birlikte evlenmek olmaz."

Aurora bir anda her şeyi kavradı ve kalbi hızla atmaya başladı. "Kesinlikle hayır. Reddediyorum."

Yıldız Yapımcısı masanın karşısından onu izliyordu, gözleri yaramazlıkla parıldıyordu, sanki onun öfkesinden gerçekten zevk alıyormuş gibiydi. "Ailenin kendi bakışlarını çekmesini istiyorsun ve ben gizlice evlenmeyi reddediyorum."

Aurora, kelimeleri birbirine karıştırarak, "Gizli olmayacak," dedi. "Sadece özel olacak. İkimiz arasında."

"Ya seni herkese göstermek istersem?" diye sordu Yıldız Yapımcısı, bakışlarını yüzünün hemen altına indirip tekrar gözlerine odaklayarak.

Aurora kızardı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Avantajını nasıl bu kadar feci şekilde kaybettiğinden emin değildi ve onu geri kazanmak için çaresizdi. "Benimle alay ediyorsun ve bundan hoşlanmıyorum."

"Öyle bir şey yapmıyorum. Çok güzel bir kadınsınız, fark etmediğimi mi sandınız?"

Sözlerinin bu kadar açık ve doğrudan olması onu daha da öfkeliendirdi ve sözlerinin içini arzuya çok yakın bir hisle kıvrandırmasını görmezden gelmeye çalıştı.

"Sizin benim hakkımdaki düşüncelerinizle ilgilenmiyorum."

"Ormanda karşılaşmamızdan beri oldukça açık olan bir gerçek bu," dedi Yıldız Yapımcısı. Onunla aynı fikirdeydi, ama bu bir hakaret gibi geliyordu. Şarabından sakince bir yudum aldı ve Aurora yardım için Constance'a baktı, ancak tavşan sadece havucundan bir ısırık aldı.

Aurora, artık hayal kırıklığını gizlemeye çalışmadan, "Neden bu kadar gösteri yapma konusunda ısrarcısınız?" diye sordu.

"Çünkü evlilik umudun sembolüdür ve Reverie'nin Yıldız Yapımcısı ölmek üzere. Birleşmemizin köylüler için neler yapacağını bir düşünün. Tarih kitaplarında ve çocuk hikayelerinde yazılacak. Reverie'nin büyüünü güçlendirecek ve kutlanacak bir şey olacak." Yıldız Yapımcısı duraksadı. "Bu evliliği istemiyorum ve sanırım siz de istemiyorsunuz; en azından bunu dağın iyiliği için kullanalım. Yıldız Yapımcısı ile Yükselen Yıldız Yapımcısı

arasındaki bir evliliğe tanık olmak gerçekten olağanüstü olurdu. Ailenizin bir ışık çizgisine ihtiyacı var ve bu dağın bir hikayeye ihtiyacı var.”

"Bizim kendi hikayelerimiz var ve neredeyse hiç kimse benim 'Yükselen Yıldız Yaratıcısı' olduğumu bilmiyor; bu gerçeği şimdilik gizli tutmak istiyorum."

“Bayan Finch, köylüler yakında yokluğunuzu fark edecekler. Yıldız Yaratıcısı olarak kimliğinizi gizli tutmak istiyorsanız, yer değiştirmeniz için başka bir açıklama yapmanız gerekecek. Bazen soğuk davranabilirim, ama masum kadınları evlerinden kaçırın vahşi bir hükümdar olarak ün kazanmaktan kaçınmayı tercih ederim. Büyük bir törenle evlenmek bu iki endişeyi de giderecektir.”

Aurora itiraz etmek istedi ama onun haklı olduğunu biliyordu. Eğer tüm dağın kanında sihir olduğunu öğrenmesine hazır değilse, o zaman evlilikleri, kaleye ani taşınmasının tek gerekçesiydi. Bir düğün her soruyu cevaplayacaktı ve Aurora sırrını istediği kadar saklayabilirdi.

“Bunu kabul etmek bana ne kadar acı verse de, sanırım haklısın,” dedi Aurora iç çekerek. “Yine de ölümünün bununla neden bir ilgisi olması gerektiğini anlamıyorum. Büyün bana aktarıldıktan sonra, sanki hiç ölümsüz olmamışsın gibi, kaldığın yerden yaşlanmaya devam etmeyecek misin?”

Yıldız Yapımcısı rahatsız görünüyordu ve bakışlarını masaya indirdi.

"Özür dilerim," dedi hızla. "Ölümünüzü hafife almak istemedim. Sadece şunu belirtmek istedim ki, bu durum size çok yakın gelse de, köylüler için öyle olmayacak."

Yıldız Yapıcı sessizdi ve söyleyeceği sözleri dikkatlice düşünüyor gibiydi. "Ölümümle kendinizi yormayın, çünkü bu sadece sözleşmeye dayalı bir evlilik olacak. Benim açımdan, sözleşme tören tamamlandığında ve kale ile ailenizin evi arasında göz kamaştırıcı bir çizgi oluştuğunda yerine getirilmiş olacak."

Konuşmanın yönündeki bu değişiklik onu şaşırttı ve Aurora tekrar konuşmadan önce şarabından bir yudum aldı. Ne ima ettiğini bildiği için yüzü kızardı ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de, bu düşünce aklından geçmişti. Adam inanılmaz derecede yakışıklıydı ve beyni onu çoğu zaman sinir bozucu bulsa da, bedeni bunun fazlasıyla farkındaydı. Yine de, onunla aynı yatağı paylaşmaya hazır olup olmadığından emin değildi ve onun da bunu beklemediğini duymaktan memnundu.

En azından zihni memnundu; mesaj henüz bedeninin geri kalanına ulaşmamıştı.

"Kendi odamda mı kalacağım?" diye sordu, onun ne demek istediğini anladığından emin olmak için.

"Elbette." Yıldız Yapımcısı bunu sanki çok açık bir şeymiş, düşünülmesi bile saçma bir şeymiş gibi söyledi. "Yalnızlığımı çok daha fazla tercih ederim..." Sanki kabalığının farkına tam zamanında varmış gibi sözünü kesti.

"Bu mu?" diye sordu Aurora, kendini işaret ederek.

Yıldız Yapımcısı bir kez başını salladı ama en azından biraz pişmanlık duyduğunu belli edecek kadar nezaket gösterdi. Bir sonraki konuşmasında sesi daha nazikti. "Hayatımın geri kalanını böyle yaşamayı hayal etmemiştim ve biliyorum ki sizin için de aynı şey geçerli. En azından bu konuda hemfikir olabiliriz." Yıldız Yapımcısı yemeğini bitirdi ve ayağa kalktı, Constance'a son bir sinirli bakış attıktan sonra Aurora'ya döndü. "İna düğün hazırlıklarıyla ilgilenmeye devam edecek, böylece biz de sizin büyüñüze odaklanabileceğiz."

Odayı terk etmeye başlamıştı ki Aurora masadan geriye doğru çekilip hızla peşinden koştu ve bileğinden yakaladı. Yavaşça ona döndü.

"Lütfen beni aptal yerine koymayın," dedi, o kadar sessizce ki kelimeler kaba bir fısıltı gibi çıktı ağızından. Eğer Reverie'nin tamamının önünde görkemli bir törenle ve gülünç bir elbiseyle duracaksa, en azından samimi

görünmesi için ondan bir güvenceye ihtiyacı vardı. Kendi iyiliği için olmasa bile, ailesinin iyiliği için.

Yıldız Yapımcısı irkildi, Aurora bu ince hareketi ancak birbirlerine çok yakın durdukları için fark etti. Birkaç nefes boyunca birbirlerini izlediler, ikisi de daha fazla mesafe yaratmak için geri adım atmadı ve Aurora bu yorumun ne kadar savunmasız hissettirdiğinden, onu ne kadar açıkta bıraktığından nefret etti.

"İstesem bile," dedi, kalbinin bir atışına kadar gözlerini ondan ayırmadan, "yapabileceğime inanmıyorum." Sonra gitti ve Aurora olduğu yerde durup, giderken arkasından baktı.

Kar Meleği

Bir hafta geçti ve Yıldız Yapıcı haklıydı: Güneş ışığını çekmenin ilk sabahı en kötüsüydü. Acı devam etti, ancak her geçen gün Aurora'nın vücudu damarlarını dolduran ısı şokuna daha çok alıştı. Rahat değildi, kolay da değildi, ama katlanılabiliirdi ve bu bir başlangıçtı.

Aurora, ışığı çekip lamba direğine astıktan sonraki zamanı en çok dört gözle bekliyordu. Yıldız Yapıcısıyla birlikte saatlerce dağda dolaşıyor, toprak hakkında ve geçmişteki Yıldız Yapıcılarının dağı zaman içinde nasıl daha da büyülü hale getirdiğı hakkında daha fazla şey öğreniyordu. Bedenlerinin dünyayı ayakta tutmaya yardımcı olduğunu biliyordu—bunu hikâyelerden ve gençken ailesiyle birlikte mezarlarını ziyaret ederken öğrenmişti—ama bunun ne kadar büyük bir boyutta olduğunu bilmiyordu. Yüzlerce yıl boyunca yavaş yavaş toprağı salınan büyüleri, Reverie'nin neredeyse her türlü ürünü destekleyebilmesinin, hayvanların gelişmesinin ve çiçeklerin yıl boyunca açmasının nedeniydi.

Mezarlıklardan daha büyülü tek yer, kalenin arazisiydi; çünkü Güneş'in kendisi kalenin inşa edildiğı toprağın üzerine ağlamış, toprağı gözyaşlarıyla beslemişti. Bu yüzden saray bu kadar şifa vericiydi; Aurora'nın antrenman sırasında aldığı her yara, saraya döndüğünde iyileşiyordu. Yıldız Yapıcı'yı

ışığı çekmeye devam edecek kadar sağlıklı tutmak için ne kadar çok sihir gerektiğine hayret ediyordu.

Mezarlık alanları en yoğun nüfuslu bölgelerdeydi; bu da Aurora'nın evinde sihir olmamasının sebebiydi; Yıldız Yapımcılarının mezarlarından çok uzaktaydı. Kulübesinin altındaki toprak, bir Yıldız Yapımcısı daha yakına gömüldüğünde daha fazla sihir emecekti, ancak o zamana kadar tamamen aynalara ve yansıma çizgilerine bağımlıydılar.

Senin için huzur olmayacak. Ölümde bile.

Yıldız Yapıcı ona, dağın kendisinin de büyüünü sürdürmek için yeni bedenlere ihtiyaç duyduğunu söyledi. Güneş'in ilk Yıldız Yapıcı'yı gerçekten ölümsüz yapamamasının sebeplerinden biri de buydu. Toprağın her gün ışık alması yeterli değildi; don da dahil olmak üzere sert çevreyle mücadele etmek için büyüye de ihtiyacı vardı ve Güneş, ilk Yıldız Yapıcı'yı ona vermeden önce olabildiğince uzun süre beklemişti. Yıldız Yapıcı bunu Aurora'ya onu derinden etkileyen bir ciddiyetle anlattı; ona, sevgilisinin varlığını kısaltıp sevdiği toprağı sürdürmesini sağlamanın Güneş için ne kadar zor olduğunu, Aurora'nın sonsuza dek sadece onun anısıyla yaşayacağını bilmenin ne kadar acı verici olduğunu hayal etmesini söyledi.

Aurora, Güneş'in çektiği acılara karşı kayıtsız kalmak istiyordu, ancak bunu başaramadığını fark etti. Bu, katlanılması gereken olağanüstü bir şeydi ve hatta Aurora'nın hikâyeleri daha da çok sevmesine neden oldu.

Ormanın sağlığını kontrol edip don belirtisi olmadığından emin olduktan sonra Yıldız Yapımcısı, "Bugün köye gitmeliyiz," dedi. "Tilly kalenin arazisinden uzaklaştı ve onu bulup geri getirmemiz gerekiyor."

"Tilly mi?" diye sordu Aurora, ismi tanımadığı için.

“Kar meleği.”

Aurora hâlâ anlamayınca, Yıldız Yapımcısı iç çekti. “Hikayesini bildiğini varsaymıştım, ama şimdi düşününce, en son ortadan kaybolduğundan beri uzun yıllar geçti.” Yıldız Yapımcısı büyük bir ağaç gövdesinin üzerinden

atlayıp ormandan çıktı ve pazara doğru yürümeye başladı. “Tilly, ben Yükselen Yıldız Yapımcısı olduğum zamanlarda genç bir kadındı. Bir gün, ölümcül olduklarını bilmeden bir avuç porsuk ağacı tohumu yedi, sonra evinin önündeki tarlaya gidip bir kar meleği yaptı. Karda öldü ve cesedi götürüldükten sonra kar meleği canlandı. Bu, sihrin beklenmedik bir yerde ortaya çıktığında ne kadar güçlü olabileceğini gösteren ilk örneklerden biriydi. Artık sihrin ters gitmesine alışkınız, ama her zaman böyle değildi.”

Aurora'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu dağda gerçekten yaşayan bir kar meleği mi var?"

“Evet,” dedi Yıldız Yapımcısı. “Başlangıçta çok sorun çıkardı, sürekli evden eve gidip kendini arıyordu. Zihninin artık insan bedeninde değil, kar bedeninde olduğunu anlamadı ve huzursuzlanıp kafası karıştı. Akıl hocam onu ormana sürgün etmek istedi, ama ben onun sorumluluğunu üstlendim ve o zamandan beri kale arazisinde yaşıyor.”

Aurora, Yıldız Yapımcısının konuşma tarzından meleğe karşı bir sevgi beslediğini anlayabiliyordu; bu, tahmin edemeyeceği bir şeydi. Aurora'ya büyüünün ters gittiği diğer durumları anlattığında, bunları her zaman Yıldız Yapımcıları olarak başa çıkmak zorunda oldukları son derece can sıkıcı durumlar olarak sunmuştu. Diyardaki büyü inanılmaz bir hediye idi ve Reverie'de yaşamalarını sağlayan şey buydu, ancak arada bir yolundan sapıyor ve olmaması gereken bir yere varıyordu. Ama Yıldız Yapımcısı Tilly'den sinirlilik veya yorgunlukla bahsetmiyordu; onun için gerçekten endişeleniyor gibiydi.

“Tilly hâlâ kendini bulmaya çalışıyor ve nadir de olsa köye inip arayışa girebiliyor.” Yıldız Yapımcısının sesinde bir hüznün tonu vardı, ancak Aurora'ya göre meleğin içinde bulunduğu zor durumdan etkilenmemeye çalışıyordu.

Aurora, sesindeki duyguyu gizleyemeyerek, "Bu belki de şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey," dedi.

“Evet. Yıllardır onun huzur bulmasına yardım etmeye çalışıyorum ama nafile.” Yıldız Yapımcısı duraksadı. “Bu, tüm saltanatım boyunca bana musallat oldu.” Sözler sessizdi, sanki onları sesli söylemek istememiş gibiydi.

Aurora o anda yürümeyi bıraktı ve Yıldız Yapımcısı da aynı şeyi yapınca, Aurora onun gözlerini buldu. "Ona senin gibi birinin bakması büyük bir şans."

“Bunun adil bir değerlendirme olduğundan emin değilim. Sonuçta çok etkili bir bakıcı olduğumu kanıtlayamadım.” Yıldız Yapımcısı arkasını dönüp yürümeye devam etti ve Aurora da onu yakından takip etti. Yolculuğun geri kalanında sessiz kaldılar.

Daha pazara girmeden bile Aurora, kardan meleğin orada olduğunu biliyordu. Köy merkezinde büyük bir kalabalık oluşmuştu, insanlar birbirlerine bağıyor ve boyunlarını uzatıyorlardı. Çocuklar anne babalarının omuzlarında, işaret ediyorlardı ama korkmuş görünmüyorlardı. Büyülenmiş gibiydiler.

"Ah, Tilly," diye mırıldandı Yıldız Yapımcısı, adımlarını hızlandırarak.

Aurora, köylülerle nadiren etkileşim kurduğu için bu kadar kalabalığın içine girmekten çekinebileceğini düşündü, ancak adam hiç tereddüt etmedi. Sanki Tilly buzulun kenarına doğru emekleyen bir çocukmuş gibi, yüzü gerginlikten buruşmuş ve kolu uzanmış bir şekilde Tilly'ye doğru koştu.

"Affedersiniz," dedi Yıldız Yapımcısı kalabalığa ulaştığında. "Lütfen beni mazur görün, geçmem gerekiyor."

Eğer köylülerin dikkatini canlı bir kar meleğinden uzaklaştırabilecek bir şey varsa, o da dokunulabilecek kadar yakın olan Yıldız Yapımcısı'nın kendisiydi. Kalabalık dağıldı ve "Bakın!" ve "Yıldız Yapımcısı!" fısıltıları insan denizinin arasından yankılanmaya başladı, ardından saygılı bir sessizlik çöktü. Aurora, tanınmak istemediği için birkaç adım gerisinde

kaldı ve pelerinini başına çekti, ama bunun bir önemi yoktu; kimse ona dikkat etmiyordu.

Yıldız Yapıcı, Aurora'nın sahip olmadığını bildiği bir sabırla kalabalığın arasından ilerledi ve Aurora da onun arkasındaki boşluğa geçerek, kardan meleğe giden yolunu takip etti. Sonunda ona ulaştı.

Tilly, Aurora ve Elsie'nin çocukken yaptıkları kar meleklerine tıpatıp benziyordu, tek farkı Aurora kadar uzun olmasıydı. Sanki yeni yağmış kara bir kurabiye kalıbı bastırılmış, pürüzsüz kenarları ve mükemmel tanımlanmış yüz hatları olan bir melek oyulmuş gibiydi. Kanatları büyüktü ve elbisesinin eteği nazikçe yere değiyordu. Tilly, ışıktaki muhteşem bir şekilde parlıyordu, hatta Yıldız Yapımcısının saçlarından veya Constance'ın kürkünden bile daha parlaktı, sanki onu oluşturan kara milyonlarca minik kristal sıkıştırılmış gibiydi.

Aurora bir anlığına, her şeyin büyüüne kapılmış bir şekilde bakakaldı, ama sonra hızla gözlerini kaçırdı. Tilly'nin kendini rahatsız hissetmesini istemiyordu.

"Merhaba, Tilly," dedi Yıldız Yapımcısı, sesi yumuşak ve nazikti.

"Merhaba," diye yanıtladı, tıpkı kendisi gibi büyüleyici olan melodik bir ses tonuyla. "Bana yardımcı olabilir misiniz? Sanırım yolumu kaybettim."

"İşte bu yüzden buradayım," dedi Yıldız Yapımcısı. "Size yardım etmek için."

Yıldız Yapımcısı Tilly ile konuşurken kalabalık sessizliğe bürünmüştü, tüm pazar yeri suskun kalmıştı. Tüccarlar satış yapmayı bırakmış, dükkanların üzerindeki çanlar susmuş, hatta çocuklar bile oynamayı bırakmıştı.

"Bu harika!" diye haykırdı Tilly. "Eminim buralarda bir yerlerdeyimdir. Beni gördünüz mü?"

Konuşurken Yıldız Yapımcısının yüzü yumuşadı ve onlarca insan tarafından izlenmesine rağmen gözlerini ondan ayırmadı. "Seni görüyorum

Tilly, tam burada, karşımda duruyorsun. Güneş ışığını yansıtıyorsun, bu pazardaki en parlak şeysin. Kanatların genişçe açılmış ve elbisen kabarık bir etekle yere kadar uzanıyor. Ve parıldıyor olsan da, üzgün görünüyorsun.” Yıldız Yapımcısı durakladı ve Aurora, konuşurken nefesini tuttuğunu fark etti. “Seni görüyorum Tilly. Benimle gelersen, kendini görmene yardım etmek isterim.”

Kar meleği bir an sessiz kaldı ve sanki yönünü şaşırması gibi pazarın etrafına bakındı, başını farklı yönlere çevirdikten sonra tekrar Yıldız Yapımcısına odaklandı. "Beni görüyor musun?" diye sordu sessizce.

“Kış sabahından daha berrak.”

Bu sözler Tilly'yi biraz olsun sakinleştirmiş gibiydi ve Yıldız Yapımcısına doğru tereddütlü bir adım attı, sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki kalabalığın arasından yan yana yürüyene kadar. Yıldız Yapımcısının arkasından "Işık için teşekkürler" mırıltıları yükseldi, ancak o tüm dikkatini meleğe vermişti.

Aurora, kalabalık dağılmaya başlayana kadar bekledi ve ardından Yıldız Yapımcısı ve Tilly ile aynı yöne doğru yürüdü; pazar yerinden çıktıklarında onlara yetişmek için koştu. Onlarla kızıağın yanında buluştu ve Yıldız Yapımcısının Tilly'yi banka çıkarmasına şahit oldu.

"Tilly, seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum," dedi Yıldız Yapımcısı. "Bu Aurora. Günün geri kalanını bizimle geçirecek."

Tilly, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve Aurora kızıağa binip yanına oturdu. "Belki de arama çalışmalarımızda bize yardımcı olabilirsiniz."

"Çok memnun olurum," dedi Aurora.

Yıldız Yapımcısı dizginleri eline aldı ve kızak karda hızla ilerlerken pazarın sesleri kayboldu, kısa süre sonra buzul görüş alanına girdi.

Kar geyiği durduğunda Yıldız Yapımcısı meleğe, "Burada bizi bekle," dedi. "Işığı serbest bırakmamız gerekiyor, sonra da seni bulma işine bakabiliriz."

Tilly kızağa yerleşirken, "Pekâlâ," dedi. "Bekleyeceğim."

Aurora buzulun üzerine indi ve lamba direğine doğru yürürken Yıldız Yapıcı'ya bakmamaya çalıştı, ama bu oldukça zordu. Onun farklı bir yönünü görmüştü, sanki hafifçe dönmüş bir prizma gibiydi, normal beyaz ışığı bir gökkuşağı renklerine dönüşmüştü.

Aurora, sesindeki ağırlığı gizlemeye çalışarak, "Onunla gerçekten harika ilgileniyorsun," dedi.

"Ondan ben sorumluyum," diye karşılık verdi Yıldız Yapımcısı, ama Aurora onun ses tonundaki derinliği, kayıtsız görünmek için verdiği mücadeleyi duyabiliyordu.

"Ona karşı ilgisiz olmak bir kusur değil." Aurora, sanki her ne pahasına olursa olsun gömülmesi gereken kınanacak bir şeymiş gibi, sevgisini itiraf etmekten neden kaçındığını anlayamıyordu.

Yıldız Yapıcı ona dönerek, "Bu benim en büyük hatam," dedi. Aurora aniden durdu, nefesi boğazında düğümlendi. "Yakın zamana kadar bu dağda sihir gücüne sahip tek kişi bendim, ona yardım etme şansı olan tek kişi bendim ve yine de durumu iyileştiremedim. Yüzlerce yıldır acı çekiyor ve ben acısını hafifletemedim."

"Gerçekten de onunla ilgilenen hiç kimse olmamasının daha iyi olacağını mı düşünüyorsunuz?"

Yıldız Yapımcısı başını salladı ve kızağa doğru baktı. "Hiç umut kalmadığında ona tekrar tekrar umut veriyorum. Bu korkunç bir şey."

"Hayatta kalmak için umut şarttır," dedi Aurora, sesi sertti. Yeni hayatında onu ayakta tutan tek şey umuttu; işlerin daha iyiye gideceğine dair umut, içindeki sihri takdir etmeyi öğreneceğine dair umut, ölümsüzlüğün acısını taşımayı öğreneceğine dair umut. Umut olmadan, o hiçbir şeydi.

"Belki başlangıçta öyleydi," dedi Yıldız Yapımcısı. "Ama her şeyin bir sınırı vardır, umudun bile, ve korkarım Tilly o noktayı yıllar önce aştı."

Şimdi umut, zulümden başka bir şey değil."

Yıldız Yapımcısı yürümeye devam etti ve Aurora, onun konuşmayı bitirdiğini anladı. Söylediklerini kabul etmek, umudun sınırları olduğunu kabullenmek çok zor olduğu için onunla tartışmak istedi, ama o, onun yaşadığı zamanın çok küçük bir bölümünü yaşamıştı. Umut çok kolay bir şekilde zulme dönüşebilirdi ve Aurora bunu kendi gözleriyle keşfetmek için henüz yeterince uzun yaşamamıştı.

Hafif bir kar yağışı başladı ve Aurora, Yıldız Yapımcısının lamba direğine yaklaşıp fenerin kapağını açarak ışığı çıkarmasını izledi. Altın rengi ışınlar onların yanından hızla geçerek buzulun üzerinden, köyün üzerinden ve Reverie'nin zirvelerinden dışarı doğru yayıldı. Aurora, ışığın kaybolma hızına hala alışamamıştı, ama kesinlikle görülmeye değer bir manzaraydı.

Aurora, kar ve buzla kaplı bir kaya yamacına sessizce kurulmuş, karanlığın içinde rahatça oturduğu kulübesinin konumu göz önüne alındığında, görmediği çok şey vardı. Köylerinin her köşesini keşfettiğini sanmıştı, ama yanılmıştı ve henüz keşfetmediği tüm şeyleri hayal ederken içinden küçük bir heyecan geçti. Sonra aklına bir şey geldi: Işığın gittiği yolu neden hiç görmemişti? Dağda o kadar çok yürümüştü ki, haritası hafızasına kazınmıştı.

Aurora, kızağa doğru yürürken, "Işığı içeri çekip serbest bıraktığınızda neden hiç izleyici olmuyor? Bu, insanların izlemek isteyeceği bir şey gibi görünüyor," dedi.

"Çok tehlikeli," dedi Yıldız Yapımcısı. "Tüm ısı, köye yayılana kadar tek bir noktada yoğunlaşıyor. Eğer biri yoluna çıkarsa ölür. Toprağın büyüsunün bir parçası da, ışık dağa yayılana kadar kimsenin farkında olmaması ve çalıştığımız yerdeki lamba direğini kimsenin görememesidir."

Aurora, buzulun üzerinde dikkatlice ilerlerken, "Bunu daha önce neden hiç görmediğimi merak ediyordum," dedi.

"Ormanda karşılaşmamızdan sonra sizin için görünür hale gelmiş olmalıydı."

"Dağ, fark ettiğimden çok daha fazla sihir barındırıyor," dedi Aurora, daha çok kendi kendine, Yıldız Yapımcısına değil, ama o yine de cevap verdi.

"Hepimizin kavrayabileceğinden çok daha fazlası."

"Bu size teselli veriyor mu?"

"Bu bir gerçek," dedi Yıldız Yapımcısı, sanki bu tür şeylerden teselli bulma fikri sadece aptallara özgüymüş gibi.

Aurora ona dönerek, "Sana hiç iyi bir arkadaş olmadığını söyleyen oldu mu?" diye sordu.

"Sanırım bunu sana defalarca söylemeye çalıştım." Kızak göründü ve Aurora, Tilly'nin hâlâ oturmuş, sabırla dönüşlerini beklediğini görünce memnun oldu. "Dinleme becerilerin biraz geliştirilmeli, çünkü bu seni sürekli şaşırtıyor gibi görünüyor."

"Birinin gerçekten senin kadar somurtkan olabileceğini kabul etmekte zorlandığımı itiraf ediyorum."

Yıldız Yapımcısı iç çekti ama başka bir şey söylemedi ve sessizce kızığa ulaştılar. Tilly, sanki el sallıyormuş gibi kanadının üst köşesini bükerek Yıldız Yapımcısına döndü.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi Yıldız Yapımcısı.

"Hiç sorun yok."

Yıldız Yapıcı ve Aurora kızığa bindiler ve kar geyikleri buzulun arkasında kalarak patikaya doğru yola koyuldular.

Aurora, Tilly'ye dönerek, "Sanırım sizi kısa süre önce bahçelerde gördüm," dedi. "Tanışma fırsatı bulduğumuza sevindim."

"Ah evet, bahçeleri çok seviyorum," dedi Tilly. "En azından öyle düşünüyorum. Hafızam eskisi gibi değil." Tilly bir şey düşünüyor gibi

duraksadı. “En azından öyle olduğunu sanmıyorum.”

“İnsanlar değişir, biliyorsunuz. Eskiden bahçeleri sevmeseniz bile, şimdi sevebilirsiniz. Eskiden erken kalkmaktan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapardım, şimdi ise dünyanın geri kalanı uyanmadan önce, sabahın erken saatlerinde kalkmayı seviyorum.”

"Ne kadar şanslısın," diye mırıldandı Yıldız Yapımcısı ve Aurora dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı.

“Tilly, demek istediğim şu ki, her şey tarihe dayanmak zorunda değil. Fikrini değiştirebilir ve tekrar eski haline getirebilirsin. Yarın nefret etsen bile bugün neyi sevdiğine karar verebilirsin. Geçmişte kim olduğuna o kadar takılıp kalma ki, şimdi kim olduğunu göremeyesin.”

Tilly, sanki gerçekten de şimdiye kadar aklından geçen tüm düşünceleri hatırlamaya çalışıyormuş gibi, "Sanırım bunu daha önce hiç düşünmemiştim," dedi. "Kendimi bulduğumda sormak isterim."

Aurora, kar meleşinin cevabını oldukça üzücü buldu, ancak Tilly oldukça memnun görünüyordu, bu yüzden Aurora elinden geldiğince durumu kendi haline bırakmaya çalıştı. Geyik, saraya giden tepenin son zirvesini döndü ve Yıldız Yapımcısı, Aurora ve Tilly, akşamın huzuruna uyan rahat bir sessizlik içinde oturdular.

Kaleye vardıklarında Ina dışarıda bekliyordu ve Tilly'nin de onlarla birlikte olduğunu görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Kızak durdu ve Tilly, Yıldız Yapımcısı'na veya Aurora'ya bir daha bakmadan karların üzerine atlayıp bahçelere doğru yöneldi. Bahçeleri çok sevmiş gibiydi; hatta o kadar çok sevmişti ki, kendisini arama işini ertelemeye razı olmuştu.

Aurora, Yıldız Yapımcısının gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ve içeri girmeden önce ona döndü. "Tilly senden hoşlanıyor," dedi, sanki şaşırmış gibi.

"Anlaması sizin için zor olsa da, aslında beni seven birçok insan var."

“Bunu anlamakta zorlanmıyorum,” diye yanıtladı Yıldız Yapımcısı ve bu sefer şaşırın Aurora oldu. “Ama Tilly çoğu insana iyi tepki vermez. Güvenmekte yavaş davranır ve insanlar onunla konuşmaktan çok ona tepeden bakmaya meyillidirler.”

Aurora duraksadı, kelimelerini dikkatlice seçti. “Biliyorum ki yıllar içinde birçok umudunuz suya düştü,” dedi. “Siz ve Tilly. Ama ben ikiniz kadar uzun yaşamadım, bu yüzden kendimi bolca umutla dolu buluyorum. Eğer kabul ederseniz, artık sizin için umut edeceğim, böylece siz artık umut etmek zorunda kalmayacaksınız.”

Yıldız Yapımcısı onu inceledi, gözleri kısıldı ve Aurora'nın teni onun bakışları altında alev alev yandı. Ne düşündüğünü bilmeyi çok isterdi. Belki de yanlış bir şey söylemiş, onu bir şekilde üzmüştü. Ama sonra konuştu. "Tilly'nin bunu çok beğeneceğine inanıyorum." Duraksadı. "Ben de öyle."

Aurora başını salladı ve içeri girmek için döndü; Yıldız Yapımcısının gecenin geri kalanında ona nasıl baktığını bir türlü unutamadı.

Varlığınızdan onur duyuyorum.

Birkaç gün sonra Aurora, en kalın yünlü giysisine sarınmış, bahçedeki bir bankta oturmuş gece gökyüzünü izliyordu. Kuzey ışıklarının, gece gökyüzünde dans eden mor ve yeşil şeritlerin, efsanevi öykülerini duymuştu. Işıkların, Güneş'in sevdiğini kaybettiği için o kadar derin bir yas tuttuğu ve gözyaşlarının uzaydan geçerek Dünya atmosferine ulaştığı sırada ağladığı söyleniyordu. Aurora onları her zaman görmek istemişti, ancak on sekiz yıllık hayatında hiç görünmemişlerdi ve bunun belki de gerçekte bağdaşmayan bir öykü olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Yine de onları aramaktan vazgeçemedi.

İlk Yıldız Yapıcı'nın yaşadığı zamandan bu yana çok uzun zaman geçmişti ve Aurora, bu tür bir acıyı yüzlerce yıl boyunca taşımayı hayal bile edemiyordu. Belki de Güneş dökebileceği tüm gözyaşlarını dökmüştü ve şimdi geriye hiçbir şey kalmamıştı. Aurora eskiden geceleri annesinin ağladığını duyardı ve bu artık nadir bir olay olsa da, annesinin bunu istemeyeceğine kendini ikna ederek, onu kontrol etmek için kapısını hiç çalmadığı için utanıyordu. Şimdi, bunca yıl sonra annesinin hâlâ babası için ağlayıp ağlamadığını merak ediyordu.

Tam o sırada bahçenin kapıları açıldı ve Ina, üzerinde turuncu bir gül bulunan gümüş bir tepsiyle dışarı çıktı. Aurora'nın oturduğu banka doğru

yürüdü ve bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

"Çok güzel bir gece," dedi.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Aurora. "İna, hiç kuzey ışıklarını gördün mü?"

"Ben yapmadım, ama annem gençken yapmıştı."

"Gerçekten mi?" diye sordu Aurora, sesi heyecan doluydu.

"Evet, onlardan sık sık bahsederdi." İna gökyüzüne bakarken sesi hüzünlüydü.

"Işıkların Güneş'in ağlamasından kaynaklandığına inanıyor muydu?"

"Evet, yaptı," dedi İna. "Ve ben de buna inanmaya meyilliyim. Bu fikir bana, canlı bir kar meleği ya da güneş ışığını tutan bir sokak lambası kadar akla yatkın geliyor."

Aurora gülümsedi. "Doğru, ama umarım Güneş bunca zaman sonra hala yas tutmuyordur."

"Böyle şeyleri ummazdım, çünkü kederinin ağırlığı sevgisinin derinliğinden kaynaklanıyor ve Reverie'yi hayatta tutan da bu sevgi."

Aurora bunu düşündü. "Sanırım haklısın."

"Bir gün ben de böyle bir aşk bulmak isterim." Aurora, İna'nın gülümsediğini gördü. Bir insanın tüm hayatını ikiye bölebilecek kadar kırılgan bir şeye neden ihtiyaç duyacağını anlamıyordu.

"Senin gibi birini sevmek herkes için büyük bir şans olurdu."

"Teşekkür ederim, Aurora; çok nazıksın." İna, bahçeye neden geldiğini hatırlamak istercesine elinde tuttuğu tepsiye baktı. "Bugün sana bir mektup geldi." Zarfı Aurora'ya uzattı, sonra içeri geri döndü ve Aurora'yı bir kez daha yalnız bıraktı.

Aurora, bankın yanındaki fenere baktı ve keşke yanında bir kibrit getirmiş olsaydı diye düşündü. Tam bunu düşündüğü anda fener

kendiliğinden yandı ve turuncu alev, Aurora'nın okuyabileceği kadar ılık saçı.

"Teşekkür ederim," dedi içgüdüsel olarak, sonra da bunu kendisini duyamayan bir nesneye söylediğini fark edince başını salladı.

Aurora mektubu çevirip Elsie'nin mor mührünü gördü ve heyecanla zarfı yırttı. Elsie'nin kusursuz el yazısı onu karşıladı ve kız kardeşinin el yazısını görmek, ona kalenin çay takımından veya sıcak bir banyodan daha fazla sıcaklık verdi.

Sevgili kız kardeşim,

Düğün davetiyeniz bugün geldi—şimdiye kadar gördüğüm en güzel davetiye! Annem geldiğinde çok memnun oldu, ama itiraf etmeliyim ki ben onun kadar memnun kalmadım. Bunun hayatınız için planlarınızın bir parçası olmadığını biliyorum ve mutluluğunuz için endişeleniyorum.

Seni görmeyi çok istiyorum ve seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok özlüyorum. Eğer Yıldız Yaratıcısı izin verirse, seni ziyaret etmeyi çok isterim. Umarım sana iyi davranıyordur ve durumun bazen korktuğum kadar kasvetli değildir.

Mümkün olan en kısa zamanda tekrar yazın lütfen.

Seni seviyorum,

Elsie

Aurora mektubu birkaç kez okudu, anladığından emin olmak için. Hatta doğru görüp görmediğinden emin olmak için fenerin yanına daha da

yaklaştı, ama sayfadaki kelimelerde hiçbir değişiklik olmadı. Düğün davetiyeleri onun bilgisi dışında gönderilmişti ve Aurora çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Kağıdı o kadar sıkı tuttu ki eli titremeye başladı ve daha iyi düşünmeden bahçeden fırlayıp Yıldız Yapımcısını aramak için kaleye koştu.

Aurora yemek odasına aceleyle girerken Frederick, "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, ancak Yıldız Yapımcısı orada değildi.

"Yıldız Yaratıcısı Nerede?"

"Muhtemelen odasındadır, hanımefendi. Her şey yolunda mı?" diye sordu, Aurora'nın elindeki mektuba bakarak.

"Odası nerede?" Aurora'nın sözleri aceleyle ağzından döküldü ve öfkesinin dalgalar halinde ondan yayıldığını biliyordu, ama engel olamıyordu.

Frederick duvardaki büyük saate baktı. "Bu saatlerde uyumaya hazırlanıyor olmalı," dedi tereddütle. "Belki orucunuzu açarken onunla konuşabilirsiniz?"

"Hayır, bekleyemez. Odası nerede?" diye tekrar sordu, iki kez sormak zorunda kalmanın verdiği rahatsızlığı gizlemeye bile çalışmadı.

Frederick hemen cevap vermedi, Aurora'nın Yıldız Yapımcısı'nı bölmesi fikrinden açıkça rahatsızdı. Ama sonunda pes etti. "Merdivenlerin tepesinde sağa dönün ve koridoru sonuna kadar takip edin. Sağınızda sarmal bir merdiven olacak: ondan çıkın, kapısı en üstte."

Aurora aceleyle odadan çıktı, ancak Frederick, "Majesteleri rahatsız edilmekten hoşlanmaz!" diye seslenmeden önce değil.

"Majestelerinin neyi sevdiği umurunda değil," diye yanıtladı Aurora, ancak Frederick'in onu duyamayacağından emindi, çünkü zaten büyük merdivenin yarısına kadar çıkmıştı. Tökezlememek için yün eteklerini elleriyle sıkıca tuttu ve sarmal merdivene ulaşana kadar koridorda koştu.

Her yerde taze çiçekler vardı, Yıldız Yapımcısının odasına yaklaştıkça sayıları daha da artıyordu. Her renkten güller mobilyaları süslüyordu ve Aurora, cam korkuluğu tutarken dikkatli olmak zorundaydı, çünkü o da limon rengine canlı çiçeklerle kaplı sarmaşıklarla örtülüydü.

Kalbi hızla çarpıyordu ve dış giysileriyle bile terlemeye başlamıştı, vücut ısısı her yerinden yayılıyordu. Elindeki mektubun yanıp kül olacağını hissetti ve sihrinin böyle bir şey yapıp yapamayacağını kısaca düşündü.

Aurora merdivenlerin tepesine ulaştığında hiç tereddüt etmedi. Kapı kolunu kavrayıp kapıyı hızla açtı ve içeri daldıktan sonra aniden durdu.

Yıldız Yapıcı, odanın ortasında, sıırıslıslam ıslak bir halde duruyordu. Üzerinde gömlek yoktu ve pantolonu kalçasında çözülmüş bir şekilde duruyordu. Banyosundan buhar yükseliyor ve havada lavanta kokusu vardı; Aurora, onu tamamen çıplak bulmaktan sadece birkaç saniye uzakta olduğunu fark edince kızardı. Göğsünden aşağıya büyük su damlaları aktı, inci gibi parlayan saçlarından sarktıktan sonra yere düştü ve ona öyle sert bir bakış attı ki, Aurora bir kez daha sihirlerinin bir şeyleri ateşe verebileceğini merak etti. Eğer verebilseydi, Yıldız Yapıcı'nın odasında küle dönüşeceğinden emindi.

"Kapıyı çalmaya inanmıyor musun?" diye sordu, sesinden saçlarından damlayan su gibi bir rahatsızlık hissediliyordu. Güneşin izi sağ pazusunda parlıyordu, karmaşık desen loş ışığı yakalıyordu.

"Gömleklere inanmıyor musun?" diye sordu Aurora, pantolonunun bağcığını bağlarken ve gardırobunda asılı duran ince beyaz pijamayı alırken vücudunun nasıl gerildiğini ve kasıldığını görmemeye çalışarak. Söylemek istediği bu değildi ama dikkati çok dağılmıştı ve büyük bir çabayla gözlerini yüzüne çevirdi. "Bunu açıklamak ister misin?" diye sordu, mektubu uzatarak.

Yıldız Yapımcısı, önce sağ kolunu, sonra sol kolunu gömleğine yavaşça geçirdi. Her bir düğmeyi yavaşça ilikledi ve Aurora, giyinmeyi bitirdiğinde

içindeki hayal kırıklığıyla kendinden nefret etti. Sinir bozucu derecede uzun bir süre sonra, sonunda yanına yürüdü ve mektubu ondan aldı. Kelimeleri gözden geçirdi, sonra sıkılmış bir ifadeyle ona baktı. "Kız kardeşin seni özliyor ve senden haber almak istiyor gibi görünüyor." Mektubu Aurora'ya geri verdi ve Aurora, bıkkınlıkla mektubu aldı.

Aurora, sesini sakın tutmaya çalışarak, "Okuma konusunda gayet yetenekliyim," dedi.

"Öyleyse bana neyin açıklanmasını istediğinizi neden söylemiyorsunuz?" Yıldız Yapımcısı tamamen ilgisiz görünüyordu ve bu Aurora'yı daha da öfkeliyordu.

"Bana danışmadan nasıl davetiye gönderebilirsiniz?"

"İkimiz de yaklaşan evliliğimizden pek heyecan duymadığımız için, Ina hazırlıkları yapıyor ki biz de senin eğitime odaklanabilelim. Sanırım bunu sana söylemiştim." Yıldız Yapımcısı elini saçlarının arasından geçirdi, parmakları ıslandı. Aurora onun ne kadar yakışıklı olduğundan nefret ediyordu ve yüzünden okunan düşünceyi görmemesi için başını aşağıya eğdi.

"Onları göndermeden önce bana sormanız gerekirdi. İznim olmadan nişanımızı resmen duyurdunuz."

Yıldız Yapımcısı, askıdan koyu lacivert bir sabahlık alıp giydi. "Düğün dört gün sonra, bunun farkındasınızdır zaten. Ne bekliyordunuz ki?"

Aurora, ona büyük bir hayal kırıklığıyla bakarak, "Sıradan nezaket kuralları," dedi. "Ancak anlaşılan yine senin düzgün davranma yeteneğini fazla abartmışım."

"Bayan Finch, bu konuşma beni çok yoruyor. Gerçekten neyden rahatsızsınız?"

"Kime davetiye gönderildi?" diye sordu Aurora, sesi sonlara doğru titreyerek. Kalbi hızla çarpıyordu ve ondan beklediği cevaptan başka bir cevap vermesini diledi.

“Herkes Reverie'de.”

Aurora, bu sözlere karşı gözlerini kapattı. Farren'e yazmalı, bunun geleceği konusunda onu uyarmalıydı. Özür dilemeliydi. Her şeyi yapmalıydı. Kaleye gitmeden önce Yıldız Yapımcısı ile evleneceğini söylemişti, ama Farren ona gelmemesini söylediğinden beri dört mektup yazmıştı ve Aurora hiçbirine cevap vermemişti. Haberi ondan duymalıydı, ama bunun yerine sanki sıradan bir köylüymüş gibi gösterişli bir davetiye almıştı.

"Farren'e davetiye gönderdiniz, bana onu uyarma fırsatı vermediniz."

“Yeterince fırsatınız oldu. Odanızda kırtasiye malzemeleri ve mürekkep bulunan bir masa yok mu? Ona yazmak için iki haftadan fazla vaktiniz olmadı mı?” Yıldız Yapımcısı çay fincanını alıp içine baktı, sonra kaşlarını çatı. “Bana öyle geliyor ki, kendi korkaklığınızdan beni sorumlu tutmak için odama daldınız. Çayım bitti, sabrım da tükendi.” Kapıya doğru baktı, onu neredeyse kovarcasına.

"Ona yazmadım çünkü bunun daha iyi olacağını düşündüm."

“Kimin için daha iyi? Gerçekten de senden sessizlik beklediğine inanıyor musun?” Yıldız Yapımcısı odadaki tek büyük kadife koltuğa oturdu ve bir kitap aldı. “Aşkı bildiğini iddia ediyorsun ama davranışların aşktan hiç anlamadığını gösteriyor.” Kitabını açıp okumaya başladı ve Aurora onu inanmaz bir şekilde izledi.

"Sen merhametten hiçbir şey anlamıyorsun," dedi sesi öfkeden titreyerek.

“İşte burada yanıyorsun.” Yıldız Yapıcı tekrar yukarı baktı, bakışlarını ona dikti. “Sorun şu ki, benim şefkatim sana değil, ona yöneliktir.”

Sözler nefesini kesti ve gözlerindeki yanma hissiyle mücadele etmek zorunda kaldı. En kötü yanı ise, içten içe Yıldız Yapımcısının haklı olduğunu biliyor olmasıydı. Korkak davranmıştı ve şimdi Farren, bir ay önce gönderdikleri davetiyelerin yerine yeni bir düğün davetiyesi almıştı. Mutfak masasının üzerinde eğilerek hepsini elle yazmışlar, gümüş

kurdelelerle tamamlamaları için küçük kız kardeşlerine vermişlerdi. Gökyüzü mavisi kağıt üzerinde isimlerinin yan yana ne kadar mükemmel göründüğünü düşündüğünü hatırladı.

Göğsündeki acı aksini söylese de, o davetler artık gerçek gibi gelmiyordu.

Aurora üzgündü ve kızgındı, tam arkasını dönüp gidecekken Constance, Yıldız Yapımcısının sandalyesinin arkasından başını uzattı. Tavşan masanın ayaklarının arasından atladı, ama mesafeyi yanlış hesaplamıştı anlaşılan, çünkü tüm sehpa sallanıp yere düştü. Constance odanın uzak bir köşesine kaçtı ve Yıldız Yapımcısı dağınıklığa bakarken uzun bir iç çekti. Yere çöktü, tavşanı süzerek temizliğe başladı.

Aurora'nın en son istediği şey Yıldız Yapımcısına yardım etmektir, ama büyüdüğü kulübede her zaman yapılacak işler olmuştu ve bu da onda önüne çıkan her görevi üstlenme konusunda bastırılmaz bir ihtiyaç yaratmıştı. Bu yüzden paramparça olmuş çaydanlık ve fincana doğru koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve keskin bir parça avucunu delip geçene kadar kırık parçaları topladı.

Aurora, elinde biriken kanı görünce nefesini tuttu. Kan görmekten hiç hoşlanmamıştı ve kan karşısında bayılma gibi talihsiz bir alışkanlığı vardı—iki ağabeyi olduğu düşünüldüğünde bu trajik bir alışkanlıktı—ve kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı. Oda dönmeye başladı, Yıldız Yapıcı, ateş ve çaydanlık görüş alanında şekil değiştiriyordu ve Aurora bilincini korumak için mücadele ederek yere doğru eğildi.

"Eliniz kanıyor," dedi Yıldız Yapımcısı.

"Ne kadar isabetli bir gözlem," diye yanıtladı Aurora, sözleri birbirine karışarak.

Yıldız Yapımcısı onun yorumunu görmezden geldi ve yatağından birkaç büyük yastık aldı. "Size yardım edeyim."

Diz çöktü ve yastıkları dikkatlice arkasındaki halının üzerine yerleştirdi; Aurora'nın teklifini yeniden düşünüp düşünmediğini merak ettiğı çok uzun bir anın ardından, kolunu sırtına doladı ve uzanmasına yardım etti. Baş dönmesi kötüleşiyordu ve görüşü bulanıklaşırken Yıldız Yapımcısının omzuna tutundu. Dokunuşu altında kaskatı kesildi ama uzaklaşmadı.

“Ben,” diye başladı, sonra derin bir nefes alarak durakladı, “vücut dışında olan kanı sevmem.”

“Öyle mi?” Aurora yastıklara yerleştiğinde, Yıldız Yapıcı yavaşça onu bıraktı. “Birkaç bandaj getirene kadar burada bekle.”

Yıldız Yapımcısı banyosuna girdi ve Aurora derin bir nefes alarak yan tarafına döndü. Dikkatini dağıtmak için yerdeki gümüş ve altın renkli halının üzerindeki tek tek iplikleri takip ederken Constance görüş alanına girdi. Hafifçe pişman görünüyordu ve Aurora, yaralanmamış eliyle onu okşamak için uzandı.

Birkaç saniye sonra tavşan zıplayarak uzaklaştı ve Yıldız Yapımcısının çıplak ayakları halının üzerinde belirdi. Aurora, Yıldız Yapımcısının tam yanına oturup, yere su dolu tahta bir kase koyup beyaz bir bezi suya batırdıktan sonra elini uzatmasına şaşırdı.

“İzin verin,” dedi ve Aurora tereddütle elini onun eline koydu. Yarayı sildi, hareketleri sabırlı ve yavaştı, sanki yarası gerektiriyorsa saatlerce orada kalacakmış gibiydi. Bezi sıktı ve yarayı tekrar yıkadıktan sonra küçük bir cam kavanoza uzandı. “Bu merhem biraz yakacak, ama sabaha kadar iyileşmiş olacaksınız.”

Aurora, "Az önce bana korkak dediğinizi düşünürsek, oldukça nazik davranıyorsunuz," dedi.

Yıldız Yapımcısı duraksadı, gözlerini kadının yarasına dikti. "Sizin korkakça davrandığınızı söyledim, korkak olduğunuzu değil. Arada fark var."

Aurora hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bu hâlâ bir hakaret."

"Öyle," dedi Starmaker. "Ben sadece, hakaret olsun ya da olmasın, kişinin sözlerinde dikkatli olması gerektiğine dikkat çekiyorum."

Aurora'nın ağzı açık kaldı ve konuşmak için birkaç saniye beklemesi gerekti. "Beni tamamen tüketiyorsun."

Yıldız Yapıcı, eline tekrar müdahale etmeye başladı. Orta parmağını merheme batırdı, sonra yavaşça kesiğin üzerine sürdü, diğer parmakları da avucuna değdi. Kadın tekrar baş dönmesi hissetmeye başladı ve bunun dokunuşundan değil, kandan kaynaklanan bir reaksiyon olduğunu kendine söyledi.

"Peki, bana ne yapmayı hayal ediyorsun?" diye sordu, gözlerini ondan ayırmadan ona bakarak.

Aurora hemen cevap vermedi, bunun yerine zihninde son birkaç haftayı gözden geçirdi. Hafifçe güldü. "Görünüşe göre ortak bir noktamız var."

Yıldız Yapıcı başını salladı, temiz bir bandaj alıp Aurora'nın avucuna sardı. Aurora emin olamıyordu ama gerekenden daha fazla zaman harcıyormuş gibi görünüyordu ve elini sarmayı bitirip bırakmadığında Aurora emin oldu.

Yıldız Yapımcısı sonunda onu bırakarak, "Birbirimize meydan okuyoruz," dedi.

"Sanırım öyle."

Birkaç saniye birbirlerini izlediler, sonra Yıldız Yapımcısı kadının oturmasına yardım etti. Kendisi de ayağa kalktı ve büyük bir adım geri attı. "Geç oluyor," dedi.

Aurora gözlerini kırptırdı, kendine geldi. "Evet," diye onayladı, ama aklı hâlâ onun dokunuşunda, gözlerinde ve birbirimize meydan okuduğumuzu söylediği sözlerdeydi. "Yardımanız için teşekkür ederim."

Yıldız Yapımcısı başını salladı ve Aurora ayağa kalkıp Elsie'nin mektubunu alarak kapıya doğru ilerledi. Kapı koluna basarken duraksadı.

"Bilmelisin ki," dedi ona dönerek, "ben asla bir meydan okumadan geri adım atmam."

Çok loş olduğu için net bir şey görünmüyordu, ama Aurora, Yıldız Yapımcısının ağzının kenarında hafif bir sırıtış olduğunu neredeyse kesin olarak hissedebiliyordu. Sonra odadan çıktı ve görüntü kayboldu.

İyi Bir Koca

Aurora her zamanki gibi rahat ve sıcak bir şekilde uyandı ve kız kardeşini o kadar çok özliyordu ki canı yanıyordu. Bu yüzden Elsie'nin yatağında oturup onu izlediğini görünce, Aurora belki de bir rüyanın içinde sıkışıp kaldığını düşündü. Birkaç kez göz kırptı ve doğruldu, ama kız kardeşi olduğu yerde kalmış, gülüyordu.

“Elsie mi?” diye sordu Aurora, sesi neredeyse fısıltı gibiydi; gördüklerinin gerçek olmadığını, memleket özleminin zihnini yanılttığını düşünerek korkuyordu.

"Günaydın abla," dedi Elsie ve Aurora yatağın karşısına fırlayarak ona sıkıca sarıldı.

Aurora, henüz kız kardeşini bırakmaya hazır olmadan, "Burada ne yapıyorsun?" diye haykırdı kız kardeşinin saçlarına doğru.

"Nefes alabilir almaz size söyleyeceğim."

Aurora sonunda pes etti ve topuklarının üzerine geri çekildi. Odanın ortasında, nefis yiyeceklerle dolu büyük gümüş bir servis arabası vardı; çörekler, reçeller ve meyveler canlı pembe bir örtünün üzerine taşmıştı ve hamur işlerinin arasına büyük bir çaydanlık yerleştirilmişti, yanında da iki fincan vardı.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu Aurora.

"Elbette, düğün gününüz için. Yıldız Yapımcısı her şeyi ayarladı ve bunu size vermemi istedi."

Elsie, Aurora'ya kar üzerindeki güneş ışığı gibi parıldayan kalın parşömen üzerine yazılmış bir mektup uzattı. Aurora kız kardeşine baktı, sonra dikkatlice, Yıldız Yapımcısının kolundaki işaretle aynı olan güneş desenli, mermer desenli altın rengi balmumu mührünü çıkardı.

Aurora,

Bunun istediğiniz düğün olmadığını biliyorum. En azından, lütfen güneş ışığıyla ben ilgileneyim de siz de günü kız kardeşinizle geçirin.

Belki çok iyi bir arkadaş olmayabilirim ama iyi bir koca olacağım. Bunu size söz verebilirim.

Saat yedide görüşürüz.

Geç kalmayın.

Saygılarımla,

Yıldız Yaratıcısı

Aurora mektubu okurken kız kardeşinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Mektup ona hiç benzemiyordu ve bugün ona karşı bu kadar nazik davranması neredeyse onu sinirlendiriyordu. Duygusuz ve soğuk olsaydı daha kolay olurdu. Öfke, üzüntü kadar zor bir duygu değildi, pişmanlık kadar dayanılmaz değildi. Onun nezaketine ihtiyacı yoktu, ama kız kardeşine baktıkça belki de yanıldığını fark etti. Belki de buna çok ihtiyacı vardı.

Aurora mektubu bir kenara bırakıp kız kardeşini şöminenin yanındaki sandalyelere doğru çekerken, "Bana her şeyi anlat," dedi. Tabaklarını alabildikleri kadar çok pastayla doldurdular, sonra karşılıklı oturdular ve Aurora, Elsie'nin orada olduğu için o kadar minnettardı ki, gözlerini ondan zorlukla ayırabiliyordu.

"Yıldız Yapımcısı dört gece önce bana yazdı," diye başladı Elsie, lokmalarını yerken. "Kaleye gelip düğün gününüzü sizinle geçirmek isteyip istemediğimi sordu, ben de hemen kabul ettim." Elsie, bir eli havada, çörekten bir lokma daha almak için hazır bir şekilde odanın etrafına bakındı. "Burası inanılmaz bir yer," dedi.

"İmkansız," diye yanıtladı Aurora, ama kız kardeşi ona sorgulayan bir bakış atınca sadece başını salladı. Akli Elsie'nin söylediklerine takılmıştı: Yıldız Yapımcısı'nın dört gece önce ona mektup yazdığına. Aurora'nın davetiyeler konusunda onunla yüzleştiği geceydi bu ve Yıldız Yapımcısı'nın, merhametinin onunla ilgili olmadığını söylediğinde doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Ya da belki de yarasını tedavi ettikten sonra duyguları değişmişti. Bilmiyordu, neden önemli olduğunu da anlamıyordu. Ama önemliydi.

Aurora düşüncelerini bir kenara bıraktı. "Gerçekten çok özel. Geçtiğimiz haftaların kolay geçtiğini söyleyemem, çünkü gerçek şu ki hayatımın en zor haftalarıydı. Sanırım bir Yıldız Yapımcısının hayatta kalmasının tek yolu, böyle büyülü bir yere sığınabilmek."

"Sana iyi davranmıyor mu?"

"Bana karşı..." Aurora nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak sözünü kesti. "Kanındaki tüm güneşe rağmen, üzerine inmek soğuk bir yer. Sinir bozucu ve merhametsiz, günlerimin çoğunu ona kızgın geçiriyorum. Aslında, beni ondan daha çok sinirlendiren birini daha önce hiç tanımadım." Başını salladı, ateşe bakarak. "Ama tüm kusurlarına rağmen, ki bunların sayısı çok fazla," diye vurguladı Aurora, "bu dağa son derece

bağlı. Ve bazen, en şaşırtıcı anlarda, birbirimizi sandığımızdan daha iyi anlıyor muyuz diye merak ediyorum.” Aurora son kısmı söylemeyi planlamamıştı, ama söyler söylemez, kelimeler sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacanın eksik parçasıymış gibi yerine oturdu.

Elsie'nin yüzünde tuhaf bir ifade vardı; neredeyse bir gülümseme, ama tam olarak değil. "Biliyor musun, o da senin için aynısını söyledi."

“Onunla konuştunuz mu?”

"Bu sabah beni almaya gelen oydu," dedi Elsie ve Aurora şaşkınlığını gizleyemedi.

"Bunun için saraydan birini gönderdiğini varsaydım."

“O zaman belki de onu sandığınız kadar iyi tanıımıyorsunuzdur.” Elsie ayağa kalktı ve arabadan başka bir pasta aldı.

Aurora konuşmayı ilerletmek istiyordu ama merakı ağır bastı ve sormak zorunda kaldı. "Benim hakkımda ne söyledi?"

“Çok inatçı olduğunu ve onu sinirlendirmek için elinden gelen her şeyi yaptığını söyledi.” Elsie kaşlarını kaldırdı ve sırttı. “Ama aynı zamanda Güneş'in neden seni seçtiğini anladığını da söyledi.”

"Öyle mi?" diye sordu Aurora.

"Yaptığınız şeyin çok zor olduğunu ve çoğu insanın buna dayanamayacağını söyledi. Çok güçlü olduğunuzu söyledi."

Aurora, hayal kırıklığıyla başını salladı. "Keşke bir kerecik de bana bunları söylese."

“Belki de onu eğlence olsun diye sinirlendirmeyi bırakırsan,” dedi Elsie azarlarcasına, ama sonra kahkaha attı, hem de Aurora da gülmeye başladı.

Karnı ağrıyana kadar güldükten sonra çayını bitirdi ve yüzünde hüzünlü bir ifadeyle kız kardeşine baktı. "Farren nasıl?" diye sordu usulca.

Elsie, “Bu onun için zor oldu,” dedi. “Yıldız Yaratıcısı'nın sizi bu role zorlayan zalim bir yönetici olduğuna inanıyor. Aspen ve ben onunla

konuşmaya, Yıldız Yaratıcısı'nın kanınıza sihir koyan kişi olmadığını açıklamaya çalıştık, ama sanırım suçlayacak birini bulmak, suçlamamaktan daha kolay.”

“Ona yazmalı, her şeyi açıklamalıydım,” dedi Aurora. Yere çöktü, bir battaniye kaptı ve şöminenin önüne uzandı. Elsie de yanına geldi ve Aurora ikisini de battaniyeyle örttü. “Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden neredeyse hiçbir şey söylemedim. Buraya gelmemesini söyledim çünkü böyle daha iyi olacağını düşündüm. Ama korkaklık ediyordum, Yıldız Yapımcısı da bunu bana hatırlatmaktan çekinmedi.”

Aurora, zihninde Yıldız Yapımcısının ona korkak demediğini açıklayan itirazlarını duyabiliyordu; bu düşünce onu gece onun odasında geçirdikleri zamana geri götürdü.

“İstediğin zaman onunla iletişime geçebilirsin,” dedi Elsie ve Aurora, düşüncelerinin Farren'den Yıldız Yapımcısına ne kadar çabuk kaydığını fark edince suçluluk hissetti. “Bunu senden duyması ona yardımcı olabilir.”

“Haklısın.” Aurora sırtüstü uzandı ve tavana baktı. “Düğünden sonra ona mektup yazıp her şeyi anlatacağım.”

“Çok fazla ertelemeyin. Suçlama duygusundan zehir doğabilir.”

"Yapmayacağım," diye söz verdi Aurora.

Tam o sırada kapıya hafif bir çarpma sesi geldi ve Aurora kapıyı açmak için kalktı. Kimseyi görmeyince aşağı baktı ve karşısında Constance'ı, iri mavi gözleriyle onu izlerken gördü. Aurora güldü.

"Lütfen içeri gelin," dedi kapıyı ardına kadar açarak. Constance içeri atladı ve yangından önce Elsie'nin yattığı yere gitti.

Elsie, hayvanı okşamak için elini uzatarak, "Bu kim?" diye sordu sevinçle.

“Constance,” diye yanıtladı Aurora. “O burada ikamet ediyor.” Tekrar halının üzerine oturdu ve battaniyenin köşesini bacaklarının üzerine çekti. “Diğerleri nasıl?”

“Alışmaya çalışıyoruz,” dedi Elsie, Constance’ı okşamaya devam ederken. “Anne seninle çok gurur duyuyor. Kızının Sun gazetesi tarafından seçildiğine inanamıyor. Nedense bu durum onu babadan daha çok bahsetmeye itti. Bu çok güzel.” Gülümsedi. “Ama senin evde olmaman zor ve hepimiz senin için endişeleniyoruz. Bu senin için ne kadar zor olmalı.”

“Öyle,” dedi Aurora. Kız kardeşine karşı cesur bir tavır takınmak, işlerin yolunda gittiğini ve rolüne alıştığını söylemek istiyordu. Ama bir kişinin daha önünde sahte bir güç gösterme düşüncesine katlanamıyordu, bu yüzden dürüst oldu. “Çoğu gün bunun hayatım olacağına inanamıyorum ve en zor günlerde nasıl hayatta kalacağımı merak ediyorum. Ama aynı zamanda harika bir tür sihir. Açıklaması zor, ama Güneş’e bağlı olduğumda, dünyayı farklı bir mercekten görüyormuş gibi oluyorum. Güneş ışığını çektiğim zaman kadar doğal dünyaya minnettar hissetmemiştim.” Aurora kız kardeşine doğru döndü. “Bence bu beni daha iyiye doğru değiştiriyor ve nadir anlarda bundan pişman olmakta zorlanıyorum.”

"Anlayabiliyorum," dedi Elsie. "Sende görebiliyorum."

“Ne görüyorsunuz?”

“Güç. Elbette her zaman güçlüydün. Ama bu farklı. Yaşadığın şeyleri küçümsemek istemiyorum ve eğer beni kaçırıp buradan çok uzaklara götürmemi isteseydin, hiç düşünmeden yapardım.” Elsie duraksadı. “Ama kendini bulmuş gibi görünüyorsun.”

Aurora’nın gözleri yanmaya başladı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Daha önce, o kadar çok bize odaklanmıştın ki kendine hiç aldırış etmiyordun. Sanırım bu, bu dağın bekçisi olacaksan iyi bir özellik. Ama kendini o kadar meşgul ettin ki neredeyse bir kalkan oldu, gerçi tam olarak neyden kendini koruduğunu hiç anlamadım.” Elsie, gözleri parıldayarak Aurora’ya baktı. “Bu role adım atarken, her zaman olman gereken kişi oluyormuşsun gibi görünüyor ve belki korkuyorsun ama aynı zamanda ışıldıyorsun da.”

Aurora yanaklarından süzülen gözyaşlarını tutamadı ve kız kardeşine uzandı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi.

Elsie de ağlıyordu ve Aurora'yı iki eliyle sıkıca tuttu. "Senin benim koruyucu meleğim olduğunu her zaman biliyordum. Yakında Reverie'nin tamamı için de öyle olacaksın ve sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

Aurora gözyaşlarını silerek güldü. "Ama istesem beni kaçırdınız, değil mi?"

Elsie gözlerinde ateşle, "Hiç şüphesiz," dedi. "Senin için her şeyi yaparım."

"Biliyorum." Aurora sustu ve göğsünde nefesini kesen şiddetli bir acı başladı. Elsie'ye bakarken, kız kardeşini görebileceği en genç halinin bu olduğunu fark etti. Elsie her geçen gün yaşlanıyordu ve hayatı uzun olsa bile, Aurora'nın hayatı önünde uzanmaya devam ederken asla yeterince uzun olmayacaktı. İşte o anda neredeyse kız kardeşinden bunu yapmasını, onu kaçırmasını isteyecekti ki onsuz yaşamak zorunda kalmasın. Böyle bir şeye nasıl dayanabilirdi ki? Yüzünü elleriyle kapattı ve ağladı, bir an için duramayacağından endişelendi.

Elsie, Aurora'nın başını okşadı ve ellerini gözlerinden nazikçe çekti. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Bence bu hayatın getirdiği tüm zorluklar arasında, senden daha uzun yaşamak açık ara en zoru olacak."

Elsie onu kendine doğru çekerek, "Ah, kız kardeşim," dedi. "Çok uzun bir süre vedalaşmak zorunda kalmayacağız."

"Ne kadar uzun süre kazanırsak kazanalım, yeterli olmayacak."

"Hayır," dedi Elsie, başını Aurora'nın omzuna yaslayarak. "Öyle olmayacak."

Tam o sırada, Aurora'nın komodininin üzerindeki altın mendil havada süzülerek hem Aurora'yı hem de Elsie'yi ürküttü. Önce Aurora'nın yanaklarını, sonra Elsie'ninkileri sildi ve ardından tekrar masaya geri döndü.

Elsie inanmazlıkla güldü. "Demek sihirli bir diyarda yaşamak böyle bir şeymiş."

"Kale, tüm yerler arasında en büyülü olanı ve sanırım ona asla alışamayacağım. Aslında, alışmamayı umuyorum."

Kapı çalındı ve Ina bir an sonra içeri girdiğinde Elsie ve Aurora'nın yüzlerindeki kalan gözyaşlarını sildiğini gördü. Aurora'ya endişeyle bakarak, "İyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyiz. Sadece birbirimizi çok özledik."

"Öyleyse bizimle kalmaya gelmen ne büyük bir mutluluk," dedi Ina, Elsie'ye. "Kız kardeşine çok benziyorsun."

Aurora gülümsedi. Ina, kaleye adım attığı andan itibaren onu sıcak bir şekilde karşılamış ve Aurora yeni hayatına alışırken sabırlı davranmıştı. Aurora ona minnettardı ve bir gün, daha da yerleştiğinde, bunu ona söyleyecekti.

"Benim saçımda beyaz teller yok," dedi Elsie, parmaklarını Aurora'nın örgüsünde gezdirirken. "Çok güzel."

"Ne kadar hızlı değiştiğine şaşırdım," dedi Aurora. "Bu da öyle." Uyku elbisesini omzundan indirdi ve Elsie'ye Güneş'in işaretini, her geçen gün daha da belirginleşen altın çizgileri gösterdi. "Yıldız Yaratıcısı bana bir gün, sihri tamamen kavuştuğumda, saçlarımın tamamen inci gibi parlayacağını ve işaretin tamamlanacağını söylemişti."

Elsie parmaklarını dövmenin üzerinde gezdirdi ve derin bir nefes aldı. "Çok etkileyici," dedi. "Işık gibi parlıyor."

"Eğer köy halkının senin 'Yükselen Yıldız Yaratıcısı' olduğunu bilmesini istemiyorsan, düğün için ikisini de örtbas etmemiz gerekecek," dedi Ina.

"Bunu çok takdir ederim."

"Öyleyse hazırlıklara başlayalım mı?" diye sordu Ina ve Aurora başını salladı.

“Sanırım öyle. Bu sizin etkinliğiniz, o yüzden bana ne yapmam gerektiğini ve ne zaman yapmam gerektiğini siz söyleyin.”

Ina kaşlarını çatı. "Evlenmek için hiç mi heyecanlanmıyorsun?"

Aurora duraksadı, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Ina'nın Yıldız Yapımcısı'nı ailesi gibi sevdiğini biliyordu ve onu gücendirmek istemiyordu. "Ailemi görmeyi çok istiyorum ve köy merkezini nasıl dönüştürdüğünüzü görmek için heyecanlıyım." Bunu olabildiğince coşkulu bir şekilde söyledi, ama bunun Ina'nın aradığı cevap olmadığını biliyordu.

“Sınırı aşmak istemem ama eğer aradığınız şey aşksa, onu burada bulacağınıza inanıyorum.” Ina ona nazik bir gülümseme sundu ve Aurora da karşılık olarak gülümsemekten edemedi. Söylenecek çok nazik bir şeydi ama çok yersiz hissettirdi ve Aurora aynı kişiden mi bahsediyorlar diye merak etti. Yıldız Yapımcısı mesafeli ve içine kapanıktı, çok yakınlaşmaktan korktuğu için hayvanlarına bile isim vermiyordu. Aşk, onda bulabileceği son şeydi ama itiraz edecek cesareti yoktu. Sonra Ina devam etti. “Belki geleneksel anlamda değil ama bu kale aşk üzerine inşa edildi ve duvarları ağzına kadar aşkla dolu. Eğer bakmaya istekliyseniz, burada bulabilirsiniz.”

Aurora o anda Ina'nın Yıldız Yapımcısı'ndan hiç bahsetmediğini fark etti ve yanakları utançtan kızardı. "Teşekkür ederim, Ina," dedi biraz aceleyle. "Şimdi ne yapabilirim?"

Ina yeniden planlama moduna girmişti ve Aurora'yı banyoya götürdü. "Banyonu al, bir saat sonra stilistlerinle birlikte geri döneceğim."

Aurora, Ina'ya ve kız kardeşine bakarak, "Kuaförler mi?" diye sordu. Elsie omuz silkti.

“Tabii ki. Düğün gününde kendinizi hazırlayacağınızı düşünmediniz, değil mi?”

Aurora, Ina'ya tam da bunu düşündüğünü belli eden bir ifadeyle baktı. "Bunu kendim yapmaktan memnuniyet duyarım."

Ina onu omuzlarından tutarak nazikçe çevirdi, böylece yüzü aynaya dönük oldu.

“Sevgili kızım, Yıldız Yaratıcısı ile evlenmek üzere sin. Parlaman gerekiyor.”

Netlik

Aurora hayatında hiç bu kadar çok kurcalanmamıştı ve sonunda köye giden kızağa binme vakti geldiğinde rahatlamıştı. Stilistler işlerini bitirdiğinde aynaya bakmaktan çok korkmuştu, ama endişelenmesine gerek olmadığı ortaya çıkmıştı. Hala kendine benziyordu, sadece biraz daha az bakımlıydı. Ve etkinliğin büyüklüğünden derinden rahatsız olsa da, Ina'nın seçtiği elbiseye aşık olmuştu.

Aurora, eteğine ayakkabısıyla takılmamaya dikkat ederek kızağa bindi. Buz mavisi elbise o kadar soluktu ki beyaz sanılabilirdi; dar korsesi binlerce kristalle kaplıydı. İpek şifon katmanları sıvı gibi birbirine karışarak yere kadar uzanıyordu ve narin uzun kolları, kolundaki Güneş işaretini gizleyecek kadar sıkı dokunmuş aynı ince kumaştan yapılmıştı. Boynundan kuyruk sokumuna kadar sırtında düzinelerce ipek kaplı düğme vardı ve eteğin üst katmanı diğerlerinden daha uzundu, küçük bir kuyruk oluşturunuyordu.

Aurora, elbisesine zarar vermekten korkarak yavaşça kızağa oturdu, ardından Elsie ve Ina da yanına bindiler ve kar geyiği köye doğru yola koyuldu. Elsie, Aurora'nın elini tüm yol boyunca tuttu ve Reverie'nin ışıkları görünür hale geldiğinde Aurora'nın tutuşu sıkılaştı ve avuç içleri terlemeye başladı.

Köy merkezi bambaşka bir görünümüne bürünmüştü. Sokak lambaları pırıl pırıl beyaz ışıklarla sarılmıştı ve kaldırım taşları, titreyen mumlar tutan cam fenerlerin etrafına sarılmış yüzlerce çiçek aranjmanı, beyaz güller ve mavi gelinciklerle süslenmişti. O sabah her daim yeşil ağaçlar kaldırım taşlarını temizlemişti ve yüzlerce ateşböceği karanlıkla mücadele etmek için havada uçuşuyordu. Hafif bir kar yağıyordu ve yolları ve fenerleri buzlu beyaz bir örtüyle kaplıyordu.

Yıldız Yapıcı saatler önce ışığı zirveler arasından sızdırmıştı ve onlarca demir kaide üzerinde canlı turuncu alevlerle yanan bakır kaplar duruyordu. Tüm yollar, genellikle pazarın kurulduğu büyük, açık bir daire olan Reverie'nin merkezine çıkıyordu, ancak bugün tezgahlar düğün için kaldırılmıştı. Ortada buzdan yapılmış bir platform vardı ve etrafına o kadar çok sandalye dizilmişti ki, Aurora onları görünce nefesi kesildi, orada ne kadar çok insan olacağını fark etti. Sandalyelerin arasında cam direklerin durduğu dar koridorlar vardı ve direktan direğe ince kumaşlar sarkıyordu, bu kumaşlar yumuşak ışıklarla dokunmuş ve bölgeye güzel bir parıltı yayıyordu.

Çatılara ve ağaçlara yapışmış kar, ay ışığında parıldıyordu ve çiçekler, yapraklarında ışıldayan düşen kar tanelerini yakalıyordu. Hava tatlı ve taze kokuyordu ve Aurora kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

Yıldız Yapımcısının düğünü olması gerektiği kadar büyüdü ve Aurora bir an için, böylesine güzel bir başlangıca sahip bir evliliğin nasıl kötü olabileceğini merak etti. Israrla istediği halde bu günden korkuyordu, ama her şeyin güzelliğine kapılmamak imkansızdı.

Köy merkezi zaten insanlarla doluydu, neredeyse her sandalye kapılmıştı ve Aurora, Yıldız Yapımcısının haklı olduğunu biliyordu: bu gece kesinlikle dağın hikayeleri arasında yer alacaktı.

Elsie, Aurora'ya sarılarak, "Ben yerime oturacağım," dedi.

"Sonra beni bulmaya gel." Aurora kız kardeşine sarıldı ve gözlerini kapatarak, hızla atan kalbini sakinleştirmeye umutsuzca çalıştı.

“Yapacağım. Söz veriyorum.”

Elsie ayrıldı ve Aurora, köyün ışıklarının hemen ötesinde, Ina ile birlikte kızakta beklemeye devam etti. Sonra, hazır olmadan önce, bir yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya başladı ve zaman gelmişti.

Aurora henüz Yıldız Yapımcısını görmemişti ve kızaktan inip yola adım attığında, onu görebilmek umuduyla boynunu uzattı. Müzikte bir duraklama oldu, sonra başka bir şarkı başladı ve herkes ayağa kalkarak Aurora'nın görüşünü engelledi. Başının çok hafiflediği ve her an bayılacakmış gibi hissettiği için sendeledi ve kendine nefes almasını söyledi. Tek yapması gereken nefes almaktı.

Aurora geçerken insanlar mırıldandı, ama o fark etmemeye çalıştı. Yıldız Yaratıcısı olarak kimliğini gizli tutmak istemişti ve bu yüzden ailesi ve Farren bunu sır olarak saklamıştı. Ailesi bunu Aurora'nın istediği için yapmıştı, ama Farren'in hâlâ kaleden ayrılıp ona geri dönebileceğini umduğunu tahmin ediyordu. Aurora, tüm köyün ağırlığını üzerinde hissetmeden sihrini öğrenebilmek için bir tür yalnızlık duygusunu korumak istemişti ve şimdi bunun bir hata olup olmadığını merak ediyordu. Başını kaldırıp komşularının gözlerine bakmaya zorladı kendini, ama kimse onu yargılayıcı bir şekilde bakmıyordu. Bunun yerine, nazikçe gülümsüyorlar ve her koltuğa konulmuş dantelli mendillerle gözlerini siliyorlardı. Onun için mutluydular ve bu onu derinden etkiledi.

Aurora bir adım attı, sonra bir adım daha; her adım onu Yıldız Yapıcı'ya daha da yaklaştırıyordu. Elindeki buketi sıkıca tutuyordu; yeni yağan karla aynı beyazlıkta, muhteşem bir gül aranjmanıydı bu. Herkesin başı ona doğru dönerken sakin kalmaya çalıştı. Hiçbir zaman ilgi odağı olmak istememişti, kimsenin odağı olmak istememişti, yine de Reverie'nin tamamı Yıldız Yapıcı'nın evlenmesini izlemek ve gelinini görmek için gelmişti.

Duraksadı.

Şu anda o sadece Yıldız Yapıcısının geliniydi. Aurora Finch ya da Yükselen Yıldız Yapıcı değildi, bir kız kardeş ya da bir kız çocuğu ya da bir yazar da değildi. Tamamen Yıldız Yapıcısının çekim gücü tarafından ele geçirilmişti ve o anda bunun köylülerin anlatacağı bir hikaye olacağını, ancak gerçek bir hikaye olmayacağını anlamıştı.

Aurora kendini zorlayarak devam etti ve sonunda Yıldız Yapımcısını görebilecek kadar yaklaştı. Gözleri anında onun gözlerine kilitlendi ve bakışlarını kaçırmadı. Çenesi gergindi ve duruşu kaskatıydı, ama Aurora onun bakışlarıyla karşılaştığında, sanki sonunda tuttuğu nefesi bırakmış gibi omuzlarının düştüğünü gördü.

Aurora o anda bunun birlikte olduğunu anladı. Evlenmek onun için bir zorunluluk olabilirdi, ancak bu, kontrolünün çok ötesindeki koşullar tarafından yapmak zorunda kaldığı bir şeydi; Yıldız Yapımcısı'nın da kontrolünün çok ötesindeki koşullar. Orada bulunan herkes muhteşem bir şeye tanıklık ediyordu, ancak Aurora ve Yıldız Yapımcısı için bu, yıldızlarda yazılmış bir hayattı ve onlar sadece sonsuz gece gökyüzünde sürükleniyorlardı.

Aurora titrek bir nefes aldı ama zihnini susturamıyordu. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu ve aniden sadece kendine değil, Yıldız Yapımcısı'na da öfkelenildi. Hikayeleri önemliydi, ama sırf dikkat çekmek ve onun kaleye taşınması için kabul edilebilir bir sebep bulmak uğruna yalan söylüyorlardı.

Gerçek değildi. Hiçbiri gerçek değildi. Ve Aurora'nın emin olduğu tek şey, başkasının kurgusunda rol almak için hayatını feda etmediğiydi. Bunu yapmazdı.

Tekrar yürümeye başladı, ta ki Yıldız Yapımcısı'nın durduğu buzlu platforma kadar. Adam ona elini uzattı ve o da elini tutarak gümüş bir halının üzerine çıktı ve onunla yüzleşti. Ona karşı duyduğu kızgınlığın, bir zamanlar kendisi için planladığı hayat gibi, uzaklaştığını, kaybolduğunu

hissedebiliyordu. Adam önünde netleşirken bu his bulanıklaştı, ta ki onu son derece net bir şekilde görene kadar. Bir zamanlar ölümlüydü, günlük tutan, şiir okuyan, bitkiler ve yıldızlar hakkında kitaplar toplayan bir çocuktü. Bir zamanlar aşık olmuştu, bir ailesi vardı, bir zamanlar bir rol yerine bir insandı.

Aurora, Yıldız Yapımcısının kendisinin onun adına öfkelendiğini bilmesinin en iyi ihtimalle sinirlendireceğinden emindi. Neredeyse kendisi de gülecekti. Ama bir gün onun yerini alacaktı ve dağları koruyup köyü güvende tutacak olsalar da, kendilerini buna kaptırmaları gerektiğine dair hiçbir şey yoktu.

Yıldız Yapıcı, Aurora'nın elbisesiyle aynı renkte, beyaz bir takım elbise ve açık mavi bir pelerin içinde göz kamaştırıyordu. Düz saçları omuzlarının biraz altına kadar uzanıyor, yıldızların altında parıldıyor ve gözleri onu izlerken ısılt ısılt parlıyordu. Ona bakış şekli ve ellerini nazikçe tutuş şekli tamamen sahteydi ve Aurora artık duygularını bir kenara bırakamıyordu.

Öfke paniğe dönüştü, nefesleri çok hızlı ve sığıdı. Ailesine ve onların bu ısılt hattına ne kadar ihtiyaç duyduklarına odaklanmaya çalıştı, ancak bu düşünce sıkıntısının ortasında aklına yerleşemedi. Hiçbir şey yerleşemedi ve o anda düşünebildiği tek şey oradan çıkması gerektiğiydi. Aurora ellerini Yıldız Yapımcısının ellerinden çekti ve kalabalığın içinde, tamamen iyileşmiş ve sağlıklı olan Elsie'yi buldu.

Yıldız Yapımcısı anlaşmanın kendi tarafını yerine getirmişti, ama Aurora bunu yapamamıştı, ondan istediği şeyi gerçekleştirememişti. Evlenmelerini istemişti, ama bunu yapamamıştı.

Yıldız Yapıcı, sesi o kadar kısık ve gergin çıkıyordu ki sadece Aurora duyabiliyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim." Ona baktı ve hissettiği her şeyi ona anlatmaya çalıştı. Ama etrafta çok fazla insan vardı, başlamak için sabırsızlanan bir rahip ve aralarındaki mesafe, en samimi duyguların bile kapatamayacağından emin

olmadığı bir mesafeydi. Hızlı davranmalı, Yıldız Yapımcısının anlayacağı bir şey söylemeliydi. “Kız kardeşim iyileşti ve ben de sizin büyünüzü öğrenmek için kaleye taşındım. Ama bunu yapamam.”

Ve bunun üzerine Aurora platformdan atlayıp olabildiğince hızlı koştu, Yıldız Yapımcısını Reverie'nin önünde tek başına bıraktı. Koridorun sonunda durdu, ona bir kez daha bakmak için döndü, yerinde donakalmış ve tamamen şaşkına dönmüştü. Sonra kendini hareket etmeye zorladı. Attığı her adımla paniği azaldı, kayboldu ve sonunda kızağa ulaştığında tamamen kurtulmuştu. Seçiminin gerçekliği üzerine çöktüğünde paniğin geri döneceğini biliyordu, ama bu daha sonra halledeceği bir sorundu. Şimdilik özgür hissediyordu.

Aurora arkasında patlak veren kaosu duyabiliyordu; insanlar ayağa kalkıp boyunlarını uzatarak onu, Yıldız Yapımcısını veya her ikisini birden görmeye çalışırken sandalyelerin yere sürtünme seslerini işitiyordu. Sesler gittikçe yükseliyordu, ama Aurora gözlerini önünde tutuyordu. Dizginleri eline aldı ve kar geyiği koşmaya başladı, onu çok uzaklara doğru sürüklüyordu.

Ormanda Yıldız Yapımcısıyla karşılaştığından beri kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti ve arkasında düğün, saçlarında rüzgarla birlikte gülümsedi.

* * *

Yıldız Yaratıcısı

Yıldız Yapımcısı'nın gerçekten şaşırdığı son zamanların üzerinden uzun yıllar geçmişti, utanç duyduğu son zamanların üzerinden ise daha da uzun zaman geçmişti. Ama Aurora Finch, birkaç saniye içinde her ikisini de başarmayı başarmıştı.

Yıldız Yapımcısı, kendisini izleyen herkesin farkındaydı ve söyleyecek bir şey bulması gerektiğini biliyordu, ama şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Ensesinde ter birikti ve çenesini sıktı. Hiçbir zaman halk önünde konuşmaktan hoşlanmamıştı ve şimdi de neden ortada bir gelin olmadan nikah masasında bırakıldığını açıklamak zorundaydı.

O kızın ne cretkarlığı!

Kızgın olması gerektiğini biliyordu ve kızgındı da. Aslında, öfkesinden deliye dnmştı, ama sorun da buydu. Vücudu, uzun zamandır unuttuğu duyularla dolup taşıyordu, sanki sinir sistemi çok uzun bir uykudan sonra uyanıyordu. Düzgün düşünemiyordu. Hiç düşünemiyordu.

Bu çok sinir bozucuydu.

Oldu...

...canlandırıcı.

Yıldız Yapımcısı, bir anda, gerçekten de, yaşamanın ne kadar olağanşt bir şey olduğunu hatırladı.

Çok Eski Şarap

Aurora kaleye vardığında, onu karşılayacak kimse yoktu. Personel düğün için köydeydi ve Aurora sarayın tamamen kendisine ait olmasından dolayı minnettardı. Dönüş yolculuğu heyecan verici olmuştu, ama şimdi buradayken adrenalini azalmaya başlamıştı ve ne kadar yorgun olduğunu fark etti.

Aurora, boş koridorlarda odasına doğru yürürken, adımlarının yankılanmasından keyif alıyordu. Düğünü gerçekleştiremeyeceğini son ana kadar anlamamış olmasından gurur duymuyordu, ama pişman olmayı da kendine yediremiyordu.

Aurora yatak odasına ulaştı, kapıyı arkasından kapattı ve sırtını tahtaya yasladı. Gözlerini kapattı ve birkaç derin nefes alıp ağzından verdi. Ailesine yazması ve Yıldız Yapımcısı'na kendini açıklaması gerektiğini biliyordu ve bunu yapacaktı. Ama şimdilik tek istediği uyumaktı.

Sonunda gözlerini açtı ve neredeyse çılgılık attı.

"Aurora," dedi Farren odanın ortasında durarak. "Seni korkutmak istemedim."

Aurora'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye aceleyle sordu, sanki Yıldız Yapımcısı her an ortaya çıkacakmış gibi

omzunun üzerinden etrafa bakınıyordu.

“Yeni hayatını görmek için buraya geldim. Belki de benim de yoluma devam etmeme yardımcı olur diye düşündüm.” Farren başını salladı ve yere baktı. “Düğüne gitmek istemedim ve herkes törende olduğu için kaleye girmenin oldukça kolay olacağını düşündüm.” Omuz silkti; sonra aklına bir şey gelmiş gibiydi ve daha dik durdu. “Neden bu kadar çabuk geri döndün?”

Aurora, başında hafif bir ağrı hissederek, "Ben Yıldız Yapımcısıyla evlenmedim," dedi.

“Biliyordum.” Farren’in dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ona doğru koştu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu ne kadar özlediğini mırıldandı; Aurora önce gözlerini kapattı ve ellerini onun elleriyle örttü. Farren’in kokusu, gazete mürekkebi, odun dumanı ve hafif bir ter kokusuyla duyularını doldurdu; çok tanıdıktı. Ancak beklemediği şey, ona karşı tepkisinin ne kadar zayıf olduğuydu. Ona dokunuşundaki tanıdıklık, hatta kokusu bile artık uymuyordu ve rahatlatıcı olmak yerine onu gerginleştiriyordu. Nefes almak için alana ihtiyacı vardı ve bir adım geri çekildi.

"Neyi biliyordun?"

“Onunla evlenmeyeceğin.” Farren’in sesinde rahatlama ve umut karışımı vardı ve Aurora, onun kendisi için düğünden kaçacağını düşündüğünü anladı.

Başındaki ağrı giderek şiddetleniyordu ve şakaklarını ovuşturdu. "Farren, sana daha önce yazmadığım için özür dilerim. Yazmalıydım, her şeyi açıklamalıydım. Sana yaptığım şey adil değildi."

“Açıklama yapmana gerek yok—” diye başladı Farren, bir kez daha ona doğru uzanırken Aurora bir adım daha geri çekildi.

“Adil değildi, ama bu gece yaptığım şey... Bunu bizim için yapmadım.” Aurora bu sözleri olabildiğince nazıkçe söyledi, ama Farren'i nasıl

etkilediğini, yüzünün nasıl düştüğünü ve kaşlarının nasıl çatıldığını görebiliyordu. “Panikledim ve öfkelen dim, düğünü gerçekleştiremedim.”

“Anlamıyorum,” dedi Farren, koyu kahverengi gözleri onun yüzünü incelerken. “Benimle birlikte olmak istemiyor musun?” Bu soruyu o kadar açık bir şekilde sordu ki Aurora'nın kalbi kırıldı ve yapabileceği en nazik şeyin ona karşı dürüst olmak olduğunu biliyordu.

“Daha önce de öyle olmuştu ve o kaybın yasını hâlâ tutuyorum. Ama siz sürekli ilerlerken ben zaman içinde donup kalmak istemiyorum. Bu, kendim için arzu ettiğim bir hayat değil.”

Farren sözünü keserek, "Bununla ilgilenmiyorum," dedi.

“Ama öyle düşünüyorum. Ve bunu söylerken beni duymanı istiyorum. Yaşanan her şey için özür dilerim ve birlikte güzel bir hayatımız olabileceğini biliyorum. Ama artık uymuyor ve ne kadar zor olsa da, ikimizin de bunu kabul etmesi gerekiyor.”

"Bunu kabul etmek istemiyorum," dedi Farren. "Kabul etmeyeceğim."

“Yapmalısın.” Aurora içini çekti, hareket etme ihtiyacı duyuyordu ve odanın içinde yürümeye başladı. Ondan bıkmıştı, onu dinlemediği için, sözünü kestiği ve söylediklerini görmezden geldiği için bıkmıştı.

Farren, "Bunu uydurabiliriz," diye ısrar etti ve Aurora, onun neden bu kadar çok çabaladığını anlayamadı. Kendisi için. Onlar için.

Birdenbire fark etti ki, kendisi için güvenli bir aşk olan –annesini çalan ve Güneş'i saran kederden asla korkmak zorunda kalmayacağı bir aşk– onun için güvenli bir aşk olmayabilirdi. Belki de Farren için daha güçlü bir şeydi. Daha büyük bir şey.

Farren'e duyduğu sevginin umuttan çok korkuya, hayallerden çok korunmaya dayalı olup olmadığını, korkudan doğan bir sevginin gerçekten sevgi olup olmadığını merak ederken, göğsünde ezici bir hüznü yayıldı.

Aurora tekrar, "Özür dilerim," dedi ve gerçekten de içtenlikle söylüyordu. "Çok özür dilerim. Ama kararımı verdim ve umarım bir gün

beni anlayacaksınız."

"Bu sen değilsin." Farren başını salladı, sözleri sertleşti. "Bunu sana o yaptı. Seni değiştirdi. Kalbini biliyorum Aurora, ve bu senin kalbin değil."

Aurora, Farren'in durduğu yere doğru yürüdü ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Kalbim artık senin meselen değil, başkasının kaprisleriyle değiştirilebilecek kadar da esnek değil. Bu benim ve bunlar benim seçimlerim."

"Buna inanmayı reddediyorum," dedi Farren, ses tonu birkaç dakika öncekinden çok farklıydı. Neredeyse kaba bir tonda.

"Bu sizin hakkınız. Ama size, zaten oldukça açık bir şekilde belirttiğim şeylere inanmanızı sağlamak benim sorumluluğum değil."

Aurora o anda değiştiğini anladı. Yıldız Yapımcısıyla tanıştığı günkü kişi değildi artık, Farren'in evlilik teklifini kabul eden kız da değildi. Eskiden, Farren'le gerektiği kadar uzun süre oturur, sözünü kesmesine ve hatta gerekirse onu aşağılamasına bile izin verirdi. Ama şimdi bunu yapmazdı ve Yıldız Yapımcısıyla tartışmayı, Farren'i güvenle sevmekten daha çok tercih ettiğini fark ettikçe sabırsızlanmaya başladı.

Aurora usulca, "Bence gitmen en iyisi," dedi.

Farren başını salladı ve kapıya doğru bir adım attı. "Geldiğim için özür dilerim. Sizi üzme niyetinde değildim."

"Özür dilemenize gerek yok. Size yazmalıydım."

"Bir fark yaratacağından emin değilim," dedi Farren dürüstçe ve Aurora anladı. Bunu ondan bizzat duymaya ihtiyacı vardı ve bu konuda onu suçlayamazdı. "Şimdi gidiyorum."

"Kale üzerinden değil," dedi Aurora. Yıldız Yapımcısının geri dönüp dönmediğini bilmiyordu ama Farren'i görmesini istemiyordu. Kimsenin görmesini istemiyordu, ama neden böyle hissettiğinden emin değildi.

Farren'in yüz ifadesi asıklaştı ama hiçbir şey söylemedi, sadece balkona doğru yürüdü ve kapıyı sessizce açtı. Aurora onu takip etti, o korkuluktan atlarken arkasında durdu.

“Farren,” dedi kadın. Adam ona bakmak için döndü. “Eve giderken dikkatli ol. Bu ormanlarda don olayları çok etkili.”

Başını salladı, elma ağacının büyük dalına atladı, sonra yere indi ve gecenin karanlığında kayboldu.

Aurora birkaç dakika olduğu yerde durduktan sonra nihayet içeri geri döndü. Elbisesi inanılmaz derecede ağırdı, ama kendi başına çıkaramıyordu ve Ina ile yüzleşmeye hazır değildi, bu yüzden masasına gitti ve yazmaya başladı. Yapabileceği tek şey buydu ve düşüncelerini kağıda dökerek sayfalar dolusu yazdı. Farren'ı, düğünü ve büyüünü yazdı. Kaleyi, ölümsüzlüğü ve ailesini yazdı. Yıldız Yapımcısını yazdı ve bir kere başladıktan sonra duramadı.

Yıldız Yaratıcısı şurada, Yıldız Yaratıcısı burada.

Yıldız Yaratıcısı, Yıldız Yaratıcısı, Yıldız Yaratıcısı, tekrar tekrar.

Günlüğünü bitirdikten sonra ailesine yazdı, şüphesiz onlara yaşattığı karmaşa için özür diledi ve yakında onları ziyaret edeceğine söz verdi. İyi olduğunu, hatta çok iyi olduğunu söyledi, onları sevdiğini belirtti ve mektubu mühürledi. İhtiyaç duydukları aynayı takmayarak işleri onlar için daha da zorlaştırdığını biliyordu ve kalın bir suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Ama onu asıl altüst eden utanç duygusuydu. Ailesinin hayatını kolaylaştırmak evlenmek için yeterli bir sebep olmalıydı ve gerçekten de öyle olduğunu düşünmüştü, ama yanılmıştı. Belki de onlara daha fazla ayna alabilirdi, panik halindeki seçiminin onlara yüklediği yükü hafifletecek bir şey.

Saat geç olmuştu ve Aurora huzursuz ve açtı. Yıldız Yapımcısı ve personelin kaleye döndüğünden emindi, ama kimse onu rahatsız etmemişti, bu yüzden minnettardı. Aurora sessizce kapıyı açtı ve başını dışarı uzatarak

koridorlarda herhangi bir hareketlilik olup olmadığını dinledi, ancak kale sessizdi. Herkes için uzun bir gün olmuştu ve muhtemelen hepsi yataklarındaydı, tıpkı onun da olması gerektiği gibi. Ama uyuyamayacağını biliyordu, bu yüzden düğün ayakkabılarını terlikleriyle değiştirdi, bir mum yaktı ve mutfığa doğru yürüdü.

Aurora odaya girmek üzereyken Constance arabadan atladı ve Aurora ona çarpmamak için yana doğru adım atmak zorunda kaldı.

"Sen de uyuyamıyorsun, değil mi?" diye sordu tavşana mutfığa girerken. Sonra sustu.

Yıldız Yapımcısı sırtı ona dönük bir şekilde raftan bir tabak alıyordu. Yavaşça döndü ve gözleri onun gözleriyle buluştu, bu da onu nefessiz bıraktı.

"Özür dilerim," dedi olduğu yerde donakalmış bir şekilde. "Bu saatte kimsenin ayakta olacağını düşünmemiştim."

"Ben de aynı şeyi bekliyordum," dedi.

Aurora duraksadı. "Gitmeli miyim?"

Bir an daha gözlerini ondan ayırmadı, sonra dikkatini mutfak tezgahına çevirdi. Muhteşem bir tatlı ve pasta sofrası dokunulmadan duruyordu ve Aurora, personelin törenden önce bunu hazırlamak için bütün gün çalıştığını fark edince bir suçluluk duygusu daha hissetti.

"Hayır," dedi sonunda. "Bence emeklerinin boşa gitmediğini bilmek personeli çok mutlu ederdi."

Aurora tereddütle mutfığa girdi, sonra bir tabak aldı. Çok istekli görünmemeye çalıştı ama çok acıkmıştı ve sonunda tabağını alabildiği kadar yemekle doldurdu. Yıldız Yapımcısı kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Akşam yemeği yemedim," dedi ve sonra kendini gülünç hissetti; elbette yememişti. Düğün resepsiyonu başlamadan çok önce oradan ayrılmıştı.

“Hatırlıyorum.” Yıldız Yapımcısı tabağına biraz daha yemek koydu. “Oradaydım, biliyorsun.”

Aurora mutfak adasındaki bir tabureye oturdu ve yavaşça nefes verdi. "Sana bir açıklama borçluyum."

Hiçbir şey söylemedi, hatta ona bakmadı bile; Aurora bunu devam etmesi için bir davet olarak algıladı.

“Küçük bir kızken bile Reverie’nin öykülerini çok severdim. Hepsini ezberledim ve küçük yaştan beri yazar olmak istediğimi biliyordum. Çocukken duyduğum gibi öyküler anlatabilmek istiyordum.” Aurora, şeytani derecede tatlı bir pastadan bir ısırık alarak duraksadı. “Ormandaki karşılaşmamızdan önce, Eternal Reverie’nin sahibi ve işletmecisi olan Farren ile evlenecektim. Babası, oğluyla evlendikten sonra bana bir köşe yazısı yazacağıma söz vermişti.”

"Bana bütün hayat hikayeni anlatacak mısın?" diye sordu Yıldız Yapımcısı sinirli bir şekilde.

Aurora gözlerini devirdi. "Çok sabırsızsın," dedi. "Sadece dinle."

Yıldız Yapımcısı, kadının devam edip etmemesinin umurunda değilmiş gibi elini havada salladı.

“Seni sunağın önünde dururken görünce çok sinirlendim, istemediğin bir rolü oynamaya zorlandığın için çok sinirlendim. İkimiz de zorlandığımız için sinirlendim. Sonra bu öfke paniğe dönüştü ve kendimi sakinleştiremedim, kaçma içgüdümü görmezden geledim.” Aurora, hâlâ o duyguyla dolu bir şekilde başını salladı, yoğunluğuna hâlâ şaşıırıyordu. “Biz Yıldız Yapımcılarıyız ve hikayelerimiz nesiller boyu anlatılacak; en azından gerçek olmaları gerekmez mi? Bunu hak etmiyor muyuz?”

Yıldız Yapımcısı sessizdi ve Aurora onun kendisine cevap verip vermeyeceğinden emin değildi. Sonra konuştu. "Bilmiyorum," dedi yorgun bir şekilde ve Aurora bunun samimi bir cevap olduğunu anlayabiliyordu. "Yıldız Yapımcısı olmanın dışında artık kim olduğumu bilmiyorum."

Ona söylediği en dürüst Şeylerden biriydi ve bu söz, hem üzüntü hem de anlayışla göğsünü acıttı. Çocukluk odasını düşündü; sanki yıllardır kimse oraya ayak basmamış gibi ydi.

“Şey, öncelikle, huysuzsun. Sabah insanı değilsin. Gündelik sohbetlerdense sessizliği tercih ediyorsun ve hayvanlara karşı özel bir sevgin var. Ayrıca çaydan, çiçeklerden ve şiirden de oldukça hoşlanıyorsun. Ve her seferinde kar geyikleri bizi buzul yolundaki o özellikle dik yamaçtan aşağı çektiğinde, sanki hayatında hiç bu kadar eğlenmemişsin gibi heyecanlı bir ifade takınıyorsun.” Aurora, itirafının ağırlığını hafifletmeye çalışarak bunu hafifçe söyledi, ancak Yıldız Yapıcı onu şaşkınlıkla izledi. Sonra ifadesi değişti ve gerçekten duygulanmış gibi göründü. Ama bu ifade neredeyse göründüğü kadar çabuk kayboldu ve Aurora, onu gerçekten görüp görmediğini sorgulamaya başladı.

"O düşüşü gerçekten seviyorum," diye itiraf etti. "Yoksa pek de nazik bir tanımlama olmazdı, değil mi?"

“Peki Şöyle yapalım: Bana olağanüstü olabileceğimi hissettiriyorsun.” Aurora, bu sözler ağzından dökülünce şaşkına döndü ve anında geri almak istedi. Bunu sesli söylediğine inanamadı ve utanç içinde başka yöne baktı. Onu nikah masasında terk edip aynı gece Farren'ı reddetmesi onu cesurlaştırmıştı; olması gerekenden daha cesur, diye düşündü.

Ama sözler aynı zamanda doğru ydu. Birlikte geçirdikleri ilk günden itibaren, Yıldız Yapımcısı'nın ondan tek beklentisi harika olması ydı; ona asla başka bir Şeymiş gibi davranmamıştı ve bu da ona daha önce hiç yaşamadığı bir Şekilde gç vermişti.

Yıldız Yapımcısı yerinde kıpırdandı ve kadın onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. "Sen olağanstsn," dedi, sanki dünyanın en bariz Őeyiyemiř gibi. "Güneş seni bir sebeple seçti."

"O da sana aynısını yaptı," dedi Aurora. "Seçilme nedenlerini unutman büyük bir trajedi olurdu."

“Hım,” diye karşılık verdi sadece, gümüş bir kovada duran buz şarabı şişesine uzanırken. Yıldız Yapımcısı tereddüt etti. Sonunda raftan iki şişe alarak, “Bir kadeh ister misiniz?” diye sordu. “Bunu saklıyordum ve şimdi tam zamanı gibi görünüyor. Bu şişe özellikle düğününden kalma.”

"Evli miydiniz?" diye sordu Aurora, şaşkınlığını gizleyemeyerek.

“Neredeyse,” dedi Yıldız Yapımcısı. “İptal ettim. Tabii ki törenden önce ona söyleme nezaketini gösterdim, ama sihrimi kazandıktan aylar sonra olmuştu ve bir zamanlar umduğum evlilik olmayacağını biliyordum. O yine de devam etmek istiyordu, ama bir gün onun yavaş yavaş yok olmasını izlemek istemiyordum.”

Bu durum Aurora'ya Farren'le yaptığı konuşmayı hatırlattı ve anladı. Tamamen anladı. "Bu ana kadar hep evliliğin istediğim bir şey olduğunu varsaydım. Ama şimdi fark ediyorum ki, aslında istediğim şey evlilik değil, evliliğin bana sağlayabileceği hayatmış." Aurora bunu sanki utanması gerekiyormuş gibi yumuşak bir sesle söyledi. Eternal Reverie'deki pozisyonunu kaybetmenin Farren'le olan hayatından daha çok yasını tuttuğunu düşündü ve şimdi nedenini biliyordu.

“Eğer Yıldız Yapımcısı olmasaydım, bir koca olmayı isterdim. Tamamen bir başkasına ait olmayı.” Sözler o kadar sessizdi ki Aurora onları zar zor duydu, yine de içindeki derin bir şeyi harekete geçirdi. Anlamlandıramadığı için konuyu değiştirdi, başka bir şeye odaklanması gerekiyordu.

"Tören öncesinde size söylemediğim için özür dilerim."

Yıldız Yapıcı, iki kadeh şarap doldurup birini Aurora'ya uzatırken, "Ben de öyleyim," dedi. "Özellikle de senin Yükselen Yıldız Yapıcı olduğunu ilan etmemi zorunlu kıldığı için."

Aurora ona şaşkınlıkla baktı. Onu orada yalnız bırakıp gitmişken incinmesinin haksızlık olduğunu biliyordu, ama elinden bir şey gelmiyordu. "Bunu yapmayacağına söz vermiştin."

“Evet, tıpkı evleneceğimiz konusunda anlaştığınız, hatta ısrar ettiğiniz gibi. Ama kaleye bu kadar ani taşınmanızın nedenini açıklamak zorundaydım ve bu mükemmel bir sebep; aileniz dedikodu konusu olmayacak ve kale koruduğu kişilerin güvenini kaybetmeyecek.” Duraksadı, gözlerine baktı. “Özür dilerim.”

“Bunu yapmak zorunda değildin. İstedğin her şeyi söyleyebilirdin.” Aurora’nın sesi yükselmeye başladı ve sakın kalmaya çalıştı, ancak tüm dağın ağırlığı omuzlarına çökmüş, onu eziyordu.

"Hazırlanmak için fazla zamanım olmadı," dedi Starmaker, ses tonunu ona uygun bir şekilde.

“Sen Yıldız Yaratıcısısın! Onlara ne söylersen inanırlardı,” dedi Aurora ayağa kalkarak, onun tarafından ihanete uğradığını hissetmekten nefret ediyordu. Nikah masasında terk edilmeyi, kendisinin bunu atlatmasından daha iyi atlatmıştı ve Aurora bunu biliyordu. O da biliyordu.

"Terk edilmiş Yıldız Yapımcısı," diye düzeltti ve Aurora nedenini bilmiyordu, hatta geleceğini bile hissetmiyordu ama kahkaha attı; bu, ancak kıkırdama olarak tanımlanabilecek, gerçekten akıl almaz bir şeydi. Yıldız Yapımcısı, dudaklarından çıkan sese inanamıyormuş gibi ona baktı ve sonra o da gülmeye başladı.

Aurora karnını tutarak o kadar çok güldü ki gözlerinden yaşlar aktı ve enerjisi tükenince tekrar yerine oturdu.

“Sana daha önce söyleme fırsatım olmadı ama çok güzel görünüyorsun.” Yıldız Yapımcısının sesi alçaktı ve Aurora nefes alamadan onu izledi. Bakışları yüzünden aşağı, boynundan geçerek, loş mum ışığında parıldayan elbisesinin göğüs kısmını taradı.

"Çıkaramıyorum," diye itiraf etti sonunda. "Çok dar ve çok doluyum, tek istediğim bu elbiseden kurtulmak." Duraksadı. "Bana yardım eder misiniz?"

Yıldız Yapımcısı yutkundu, çenesi gerildi. "Size yardım edeyim mi...?"

“Elbisemin düğmelerini açın. Ina'yı uyandırmak istemiyorum ve bu elbiseyle asla uyuyamayacağım. Çok büyük bir şey olmasına gerek yok; sadece kendi başıma arkaya ulaşamıyorum.”

Yıldız Yapıcı birkaç nefes boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra başını salladı.

Aurora ayağa kalktı ve Yıldız Yapımcısı'nın oturduğu yere doğru yürüdü. Ona sırtını döndü ve saçlarını omzunun üzerinden atarak beklemeye başladı.

Ve bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Sonunda, Yıldız Yapımcısının parmakları tenine dokundu, düğmeleri tek tek yavaşça açtı. Nefes verişlerinin sırtında fısıltılarını hissedebiliyordu ve omurgasında oluşan tüylerin diken diken olmasını Yıldız Yapımcısının görmemesini umarak titredi. Ona bunun büyük bir şey olmadığını, sadece yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti, ancak bedeni mesajı tam olarak içselleştirmemişti ve derin bir ağrı başlarken nefesleri sığlaştı.

Parmakları ta kuyruk sokumuna kadar indi, tenini çok nazıkçe okşadı ve Aurora ayakları üzerinde dengesizleşti. Yıldız Yapımcısı boğazını temizledi. "Bitti," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Aurora yavaşça döndü, elbisesini önünde tuttu. Gözleri buluştu ve Aurora'nın birdenbire dudaklarını onun dudaklarına bastırma, tadını öğrenme, nasıl hissettirdiğini öğrenme isteği doğdu. Bu bir arzu değil, bir ihtiyaçtı ve Aurora arzuyla başı dönüyordu.

Yıldız Yapımcısının gözleri karanlıktı, kadının yüzünü inceliyor, dudaklarına takılıyordu. Sonra aniden göz kırptı ve başını çevirerek, sanki ek desteğe ihtiyacı varmış gibi tezgâhı kavradı.

Aurora derin bir nefes alıp şarabına uzanırken kendine geldi; aralarında az önce yaşananlara tamamen hazırlıksızdı.

"Birbirimize meydan okuyalım," dedi, kadehini ona doğru eğerek, o anki gerginliği gidermek için çaresizce.

Yıldız Yapımcısı da kadehini kaldırdı. Kadehleri birbirine değdi ve Aurora, tatlı şarabın serinliğinin boğazından aşağı kayıp mide bulantısını yatıştırmasını umarak uzun bir yudum aldı. Ancak bunun yerine, diline berbat bir ekşilik çarptı ve Aurora başını şiddetle çevirerek içeceği mutfağın her yerine püskürttü.

Yıldız Yapımcısının düğün şarabı—yüzlerce yıldır biriktirdiği o kıymetli sıvı—Aurora'nın çenesinden aşağı akıp tezgâhın üzerine damlıyordu. Önündeki karmaşayı görünce tamamen şok oldu. Her yer şarapla kaplıydı ve tek kelime etmeden odadan çıkma isteğine karşı koydu. Ne trajik bir olaylar zinciri. Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu ve utanç içinde Yıldız Yapımcısına döndü.

Ona bakarak, kadehini yavaşça burnuna götürdü. "Hım," diye mırıldandı kendi kendine. "Sanırım tatlı şarabı da bozulabiliyor."

Bardağını yudumlamadan yere bıraktı, ayağa kalktı ve Aurora'ya doğru yürüdü. "Şurada bir şey var," dedi. Başparmağını yavaşça çenesine götürdü ve bir nefes kadar orada gezdirdi. Sonra arkasını dönüp odadan çıktı, Aurora'yı şarap lekeli elbisesini tutarak, utanç içinde bıraktı.

Her yer sessizdi.

Sonra kahkahası kalenin duvarlarından yankılanarak ta mutfağa kadar ulaştı.

Karların erimesi

Aurora kısa bir an için kahvaltıyı atlamayı ve bir daha asla odasından çıkmamayı düşündü, ama Yıldız Yapımcısı'na yüzünü göstermekten daha kötü tek şey saklanmak olurdu. Derin bir nefes aldı, kendini toparladı ve başını dik tutarak yemek odasına girdi.

Yıldız Yapımcısı çoktan oturmuş, yanında Constance ile kahvaltısını yapıyordu ve Aurora içeri girdiğinde ona şöyle bir baktı. Hiçbir şey söylemedi ama Aurora dudaklarında hafif bir kıpırdanma fark etti.

Ona öfkeli bir bakış attı.

Frederick ve Ina duvara yaslanmış, gözleri Aurora ve Yıldız Yapımcısı arasında gidip gelirken, nasıl tepki vereceklerinden emin değillerdi. Aurora, "Yıldız Yapımcısı ile dün gece konuştuk," dedi. "Sizi temin ederim ki iyiyiz."

"Bunu duyduğuma çok sevindim, hanımefendi," dedi Ina ve Aurora ona anlamlı bir bakış attı. "Özür dilerim, Aurora."

"Teşekkür ederim. Ve Ina, senden özür dilemeliyim. Düzenlediğin düğün gerçekten çok güzeldi ve tüm emeğinin erken ayrılışım yüzünden gölgede kalmasından dolayı çok üzgünüm. İnanılmaz bir iş çıkardın."

Ina duygulanmış görünüyordu ve Aurora'ya hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim, Aurora. Beğenmene çok sevindim."

Frederick aceleyle yanına gidip Aurora'nın sandalyesini çekti ve Aurora oturup Yıldız Yapımcısına baktı. Yıldız Yapımcısı göz temasından kaçınarak önündeki yemeğe çok dikkatli bir şekilde odaklandı, yüzü gergin bir ifadeyle bakıyordu.

"Hadi bakalım," dedi Aurora kuru bir sesle. "Söyle bakalım."

Yıldız Yapımcısı uzun ve yüksek sesli bir kahkaha attı, sonra boğazını temizleyip ağzını peçeteyle sildi. "Özür dilerim," dedi.

Ina ve Frederick oldukça şaşkın görünüyordu.

Aurora dikkatini kahvaltısına çevirdi, ancak Eternal Reverie gazetesinin ön sayfasındaki manşeti görünce keyfi kaçtı.

YILDIZ YARATICI, BUZ GİBİ SOĞUK GELİN TARAFINDAN NİKAHTA TERK EDİLDİ

"Zekice," diye mırıldandı kendi kendine. Reverie'nin tamamı artık onun Yükselen Yıldız Yaratıcısı olduğunu biliyordu ve bastıkları manşet bu muydu? Makalenin yazarı belirtilmemişti, ama Aurora Farren'in yazdığından emindi. Konuşmalarının olabildiğince dostane geçtiğini düşünmüştü, ama yanılmış gibi görünüyordu.

"Elbette bu saçmalıklardan daha iyisini yazabilirdin," dedi Yıldız Yapımcısı ve Aurora şaşkınlıkla yukarı baktı. Gerçekten de onu daha iyi hissettirmeyi başarmıştı.

"Yapabilirdim," diye onayladı.

Kahvaltılarını yerken sessizdiler, sonra pelerinlerini giyip kızağa bindiler. "Bugün ışığı yakaladıktan sonra ailemi ziyaret etmemiz sizin için uygun

olur mu? Dünkü olaylardan sonra onları görmem gerektiğini düşünüyorum."

"Sanırım  yle. O kadar gerideki ormanı da kontrol etmek, floksların durumuna bakmak faydalı olurdu."

Yıldız Yapımcısı eski haline d nm   t , ancak aralarında daha önce olmayan bir rahatlık seviyesi vardı. Belki de insan kendini bu kadar feci şekilde rezil ettiğinde i lerin doğal ilerleyişi buydu, ama her iki durumda da Aurora buna minnettardı.

Ailesini yakında göreceği için mutluydu. Onu endi elendiren sadece düğün ve Reverie'nin yeni rolünden haberdar olması değil, aynı zamanda büyüsü deydi. Artık anlamlı bir ilerleme kaydedemiyordu ve bir şeylerin ters gittiğinden, yeni rolünü üstlenecek kadar güçlü olmadığından endi eleniyordu. Ailesinin yazlığına gitmek şüphesiz kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı ve ilerlemenin anahtarını bulmasına yardımcı olabileceğini umuyordu.

Aurora, daha öncekinden daha fazla ışık tutmaya çalışıp başarısız olduğu bir başka sinir bozucu sabahın ardından, buzuldan ayrılıp Güneş'in ulaşamayacağı yerdeki kulübesine gitmek için can atıyordu.

"  inde hissedebiliyorum," dedi Yıldız Yapıcı, kızağa geri döndüklerinde. "B y m . Benden sana daha çok aktarıldıkça, sende daha çok ya adık a, bunu hissediyorum." Yıldız Yapıcı sessizce konuştu ve ona bakmadı. "Az önce ışığı çekerken, senin hayal kırıklığın sanki benimkiymi  gibi içimden geçti. Anlamıyorum," dedi neredeyse nefessiz. Durakladı. " imdi birbirimize bağlıyız gibi görünüyor."

Aurora zaten değişen duygularıyla mücadele etmiyor olsaydı bile, onun sözleri aralarındaki değişimin gerçekleşmesini neredeyse kesinle tirmi ti. Bunu adlandıramıyordu, hatta tarif bile edemiyordu, yine de bunun olduğunu biliyordu. Gözlerini ondan kaçırdı ve sanki çok uzun süre havasız kalmış gibi derin bir nefes aldı.

“Bunu düşünmek bile istemiyorum,” dedi Aurora. “Senin sihrini almak.” Bütün sihir ona geçtiği anda, onun ölümlü olacağını, eskiden korunduğu her şeye –yaşlanmaya, hastalığa ve ölüme– maruz kalacağını biliyordu. Bu içini parçalıyordu.

"İşler böyle yürüyor," dedi kısaca.

"Bunu kabul etmek sizin için kolay olabilir, ancak unutmayın ki siz olacıklara alışmak için yıllarınızı harcadınız, ben ise sadece birkaç haftamı harcadım."

Yıldız Yapımcısı, hızla yanından geçen ağaçlara bakarak nefes verdi. "Sanırım haklısın."

Tam o sırada, ormanda karşılaştıklarında söylediği sözler aklına hücum etti ve hatırladıkça göğsünde keskin bir acı başladı: Seni uzun zamandır bekliyordum. Bunu daha önce nasıl fark etmediğini bilmiyordu ve Yıldız Yapıcı'ya sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

Hükümranlığının sona ermesini istiyordu. Büyüsünü ve sorumluluklarını devretmeye hazırdı ve Aurora onun ne kadar yorgun olduğunu birden fark etti.

İkisi de farklı şeyler istiyordu: Aurora, bir sonraki Yıldız Yapımcısı olmayı öğrenmek için ne kadar zamana ihtiyacı varsa o kadar zaman ayırabileceğini umuyordu, Yıldız Yapımcısı ise onu mümkün olan en kısa sürede hazırlamak istiyordu. Şimdi, sürekli birbirleriyle yaşadıkları hayal kırıklıkları ve rahatsızlıklar ona çok mantıklı geliyordu; farklı hedeflere doğru çalışıyorlardı ve bu farkındalık içinde sismik bir şok etkisi yarattı.

Aurora, on sekiz yılının çoğunu hayatı için en güvenli yolu belirlemekle geçirmişti ve bunu da harika bir şekilde başarmıştı. Ancak Yıldız Yapıcı'yı izlerken, bu güvenliğin eriyen kar gibi elinden kayıp gittiğini hissetti ve ona ne kadar sıkı tutunursa, o kadar hızlı kayboluyordu.

Yıldız Yapımcısı, ona dönme zahmetine girmeden, "Bana öylece bakıyorsun," dedi.

Haklıydı, ama Aurora kendini tutamadı. Çok etkileyiciydi, ona bakmak acı verse de gözlerini ondan ayırmak imkansızdı. Sonunda -ve biraz çaba sarf ederek- bakışlarını ondan ayırdı, ama aklından geçenleri düşünmeyi bırakamadı, zihninin dönmesini engelleyemedi.

Yıldız Yapıcı, ölümsüzlüğünü ona kaybedeceğini bilmesine rağmen Aurora'nın gelişini memnuniyetle karşılamıştı. Ve aniden, Aurora ufka doğru baktığında, gördüğü tek şey dayanılmaz bir keder ve yalnızlıktı. Yıldız Yapıcı saltanatına son vermeye bu kadar istekliken, gelecek nasıl başka bir şey sunabilirdi ki?

Aurora, kulübesi uzaktan görüldüğünde minnettar kaldı ve yeterince yaklaştıklarında adeta kızaktan fırladı. Kapı tam zamanında açıldı ve Aurora doğruca Elsie'nin kollarına koştu.

Aurora'nın tutuşu sıkılaşıırken Elsie fısıldayarak, "İyi misin?" diye sordu ve Aurora önce cevap vermedi. Sadece kız kardeşine sıkıca sarıldı.

"İyiyim," dedi sonunda geri çekilirken, annesi mutfaktan çıkıp ellerini havluyla kuruladı.

"Burada ne yapıyorsun canım? Her şey yolunda mı?" diye sordu, Aurora'yı içeriye davet ederken. Aurora annesinin peşinden gitti, sonra da kapıda duran ve içeri girip girmeme konusunda kararsız olduğu anlaşılan Yıldız Yapımcısını gördü.

"İçeri gel," dedi Aurora ve adam tereddütle bir adım attı. Aurora annesine döndü. "Her şey yolunda. Evin arkasındaki ormanı kontrol etmemiz gerekiyor ve dün yaşananlardan sonra iyi olup olmadığını kontrol etmek için uğramak istedim."

"Öyleyse iyisiniz, öyle mi?"

"Evet, elbette," dedi Aurora.

Annesinin yüz ifadesi o anda endişeden hoşnutsuzluğa dönüştü. "Sadece soruyorum çünkü eğer dediğin gibi sağlıklıysan, neden kendini ve aileni bu kadar rezil ettiğini anlayamıyorum."

Aurora annesine şaşkınlıkla baktı. Ailesinin olanlardan mutlu olmasını beklemiyordu, ama bunu da beklemiyordu. "Özür dilerim. Bunu yapabileceğimi sandım, ama yanılmışım. Keşke daha önce bilseydim de hepimizi bu manzaradan kurtarabilseydim."

Aurora masanın üzerindeki Eternal Reverie'yi görünce hemen gözlerini kaçırdı, ancak manşet zihninde yanıp sönmeye devam etti. Tam o sırada Aspen kapıdan içeri girdi, Aurora'ya, Yıldız Yapımcısına ve tekrar Aurora'ya bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Aurora bıkkınlıkla, sonra Aspen'e özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim, buraya geldiğimde bu sorunun bu kadar çok kez sorulacağını beklemiyordum."

Annesi başını sallayarak, "Elbette bizi suçlayamazsın," dedi. "Doğrusu Aurora, ne düşünüyordun?"

"Samimi gelmedi," dedi Aurora ve cevabın ne kadar tatmin edici olmadığını, ne kadar zayıf olduğunu duyabiliyordu. "Kızdım ve panikledim. Göz kamaştırıcı çizginizi alamayacağınız için çok üzgünüm."

"Yıldız Yapımcısıyla bir anlaşma yaptın ve sözünden döndün. Sadece ona değil, hepimize." Ama kızgın gibi görünmüyordu. Daha çok hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve Aurora o zaman annesinin kaleye giden bir hatta ne kadar çok güvendiğini anladı.

"Özür dilerim anne."

"Kızınızın yaptığı şey kolay değil." Aurora, arkasından Yıldız Yapımcısının sesini duyunca şok oldu; neredeyse orada olduğunu unutmuştu. "Floklarınızı düzenli olarak kontrol edeceğiz ve Don'dan güvende kalmanız için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Size söz veriyorum."

Aurora duyduklarına inanamayarak ona baktı. Acaba... onu savunmaya mı geliyordu? Hem de onu tamamen küçük düşürdükten sonra?

Birkaç saniye sonra, sesi daha yumuşak bir tonda, "Haklısın tabii ki," dedi annem. "Sanırım tüm bu heyecana kapıldım."

"Sizi suçlayamam," dedi Aurora. "Zaten amaç da buydu."

"Yukarıda sizin için durumun nasıl olduğunu düşünmeliydim, aşağıda bizim için durumun nasıl olduğuna takılıp kalmadım. Her gün sendika hakkında konuşmak isteyen ziyaretçilerimiz vardı ve ben bu tür bir ilgiye alışkın değildim. Özür dilerim, Aurora."

Aurora başını salladı. "Üzülme. Anlıyorum."

Elsie onlara çay ikram etti ve hepsi birlikte masaya oturdu. Yıldız Yapımcısını evinde, sayısız aile yemeği yediği masada, sanki yüzlerce kez orada bulunmuş gibi otururken görmek tuhaftı. Tam olarak rahat değildi, ama çaba gösteriyordu. Uygun zamanlarda gülümsüyor ve dinlerken başını sallıyordu ve bu Aurora'nın kalbinde garip bir etki yaratıyordu, sanki tamamen yeni bir ritimle atıyordu.

Onun neden böyle davrandığını anlamıyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Rahatsız ediciydi, ama bir yandan da tam ona ihtiyacı olan şeydi.

İşleri bittiğinde Aurora ailesine sarıldı ve yakında yazacağına söz verdi, ardından Yıldız Yapıcı ile ormanda dolaştıktan sonra kızağa geri döndü. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu ve Aurora'nın onları parıltı çizgisinden mahrum bırakmaktan duyduğu suçluluk biraz hafifledi. Sonra aklına görmezden gelemeyeceği bir düşünce geldi.

"Size göstermek istediğim bir şey var," dedi.

Yıldız Yapıcı hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve Aurora dizginleri aldı. Kar geyiği çekmeye başladı ve birkaç dakika sonra uzakta yüzden fazla ayna belirdi; bu aynalar o kadar parlak bir ışık yansıtıyordu ki hem Yıldız Yapıcı hem de Aurora gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Kar geyiği bile doğrudan onlara bakmaktan kaçınmak için başlarını çevirdi.

Yıldız Yapımcısının şaşkınlığı geçtikten sonra, oturduğu yerden doğruldu ve daha iyi görebilmek için boynunu uzattı. "Bu nedir?" diye sordu.

"Ailemizin bazı ürünleri yetiştirme yöntemi bu. Komşularımızdan bu otlak alanını kiraliyoruz ve ışığı kendi arazimize yansıtıyoruz. Elbette ideal değil, ama arazimizin verimliliğinde önemli bir fark yaratıyor."

"Zekice," dedi ve gerçekten de etkilenmiş gibiydi. "Çok zekice."

"Aynalara her zaman hayranlık duymuşumdur ve bir gün kendi kendime, neden onları ailemin yararına kullanmayayım diye düşündüm."

Yıldız Yapımcısı ona baktı. "Bu senin fikrin miydi?"

"Öyleydi." Aurora aynalarla o kadar uzun zamandır ilgileniyordu ki, bu artık rutin bir parçası haline gelmişti, ancak onları Yıldız Yapımcısının gözünden görmek onlara yeniden hayat vermişti ve Aurora hepsine bakarken derin bir gurur duydu. "Koleksiyonumu oluşturmak yıllarımı aldı, ama bence oldukça güzel bir şekilde bir araya geldi."

"Bu olağanüstü," dedi Yıldız Yapımcısı ve Aurora ona gülümsedi. "Güneş'in seni seçmesi hiç de şaşırtıcı değil."

Aurora, onun bunu olumlu bir anlamda söylediğini biliyordu, ama bu sadece her sabah ışığı içeri çekmeye çalışırken ne kadar berbat bir iş çıkardığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı. Sinirli bir şekilde banka geri oturdu. "Görünüşe göre ışığı yansıtmakta, onu çekmekten çok daha iyiyim."

"Zamanla geçer," dedi Starmaker. "Zaten ateşin çıkmadan önce muhtemelen sadece birkaç seansımız daha kaldı. Belki de bu ara sana iyi gelir."

"Ateş mi?" diye sordu Aurora. Bunu ilk defa duyuyordu.

Yıldız Yapıcı dizginleri kaptı ve kar geyiğini buzulun yönüne doğru çevirdi. "Kanındaki sihir, onu ne kadar çok kullanırsan vücut sıcaklığını o kadar artırıyor. Başlangıçta normal bir ateş gibi hissedeceksin ve üşüme ve terleme yaşayacaksın. Ama kısa sürede alışacaksın."

"Bu tehlikeli mi?"

"Hayır, ama birkaç gün boyunca oldukça hasta olacaksınız. Vücut sıcaklığınız yükseldikçe ateşiniz de artacak ve çok halsiz kalacaksınız. Ancak kalenin iyileştirici özellikleri vücudunuzun uyum sağlamasına yardımcı olacak ve yakında iyileşeceksiniz."

Aurora arkasını döndü. "Daha da çok heyecan verici şey var," dedi.

Uzaktan köy görünmeye başladı ve Aurora, hareketli pazar yerini görebiliyordu. Ama baktıkça, içini daha da derin bir hüznün kapladı, kurtulamadığı ağır bir duygu. Konuşan ve gülen insan kalabalığını izledi ve hepsinden daha uzun yaşayacağını fark etti. Sanki karnına bir darbe yemiş gibi, nefesi kesildi ve bu acımasızlık karşısında tamamen hazırlıksız yakalanarak belinden eğildi.

Yıldız Yapıcı ona doğru eğildi ve gözlerinin içine baktı. "Ne oldu?" diye sordu, ama Aurora kulaklarında gümür gümür atan kalbinin sesi yüzünden onu zar zor duyabiliyordu. Dizginleri geri çekti ve kar geyiği yavaşça durdu.

Annesine, erkek kardeşlerine ve Elsie'ye teker teker veda etmek zorunda kalacaktı ve bunu kaldırılabileceğini düşünmüyordu. Göğsüne dayanılmaz bir ağırlık çökmüş, göğüs kemiğini sarmış ve nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" diye sordu nefes nefese, dağılmamak için kollarını sıkıca beline dolayarak.

"Ne ayı?" Sesi şaşkın geliyordu ve bakışlarını köyün merkezine çevirdi.

"O pazardaki herkes ölecek bir gün gelecek. Sevdiğim herkes gidecek. Ve ben hala burada olacağım." Sözler titreyerek ağzından döküldü ve Aurora ağlamamak için kendini zor tuttu. Bu farkındalık o kadar ani gelmişti ki, artık başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Kendine, hayatında kayıp yaşayacak tek kişinin kendisi olmadığını, insan olmanın bir parçası olarak sevmenin, kaybetmenin ve yas tutmanın olduğunu, bir şekilde dayanmanın gerektiğini söylemeye çalıştı. Kendi

kendine, kendisinden önce gelen herkesin kendi trajedilerini yaşadığını, kendisinin de babasını kaybettiğinde hayatta kaldığını söyledi. Ama kalbi göğüs kafesine çarpıyor, başı zonkluyor ve içine düştüğü çukurdan kendini çıkaramıyordu.

Ağaçlar sessizdi, karla kaplı dalları pazarın uzaktan gelen seslerini içine çekiyordu ve kısa süre sonra Aurora'nın duyabildiği tek şey kendi kalp atışı oldu. Yıldız Yapıcı ona doğru yavaşça yaklaştı ve ellerini uzattıktan sonra aniden geri çekti, sanki bir şey yüzünden kendi içinde bir savaş veriyordu.

"Bana bak," dedi, ellerini nereye koyacağından emin değilmiş gibi beceriksizce göğsünün önünde tutarak. Aurora'nın nefesleri hızlı ve sığdı ve birdenbire kendi üzerindeki kontrolünün ne kadar az olduğunu farkına vardı, ama yine de dediğini yaptı.

Yıldız Yapıcı o anda bir karar vermiş gibiydi ve yavaşça, çok yavaşça, elini tuttu ve göğsüne koyarak sıkıca bastırdı. "Benimle birlikte nefes al."

Nefes alışverişleri abartılıydı ve Aurora da onun izinden giderek aynı şeyi yaparken o da nefeslerini yavaşça verdi. Kalbinin yavaş ve istikrarlı ritmi, Aurora'nın çılgınca atan kalbinin ritmini yatıştırıyordu ve Aurora kendine gelene, panikten kurtulana kadar gözlerini ondan ayırmadı, onunla birlikte nefes aldı.

Yıldız Yapıcı basitçe, "Buna katlanacaksın," dedi, "çünkü bunu yapabilecek güce sahipsin."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Aurora, sesi titreyerek.

"Çünkü sen bunun için doğdun. Kanında Güneş'in ateşi var Aurora, ve bununla birlikte mantığa meydan okuyan bir güç de var. Kolay olmayacak ve kalbinin hala attığını unutacağın günler olacak, ama başka şeylerde anlam ve amaç bulacaksın. Kalıcı şeylerde."

"Ne gibi?" diye sordu Aurora, tutunabileceği gerçek bir şeye ihtiyaç duyarak. "Anlamı nerede buluyorsun?"

“Onu koruduğum dağda buluyorum. Yıllar geçtikçe açmaya devam eden çiçeklerde buluyorum. Onu yıldızlarda, ayda ve damarlarımda dolaşan gerçek güneş ışığında buluyorum. Bu dünyanın tüm zenginliklerini keşfetmek için sonsuzluk bile yetmez.” Yıldız Yapıcı derin bir nefes aldı ve uzun ve yavaşça nefes verdi. Aurora da aynısını yaptı. “Bu, ailenize duyduğunuz sevgiden farklı bir sevgi türü. Ama bu sevgi ve eğer izin verirsiniz, sizi ayakta tutacaktır.”

Aurora gözlerini kapattı ve kalp atışlarının artık Yıldız Yapımcısınıninkisiyle aynı olduğunu fark etti. "Korkuyorum," diye fısıldadı.

“Biliyorum.” Yıldız Yapımcısı elini daha sert bir şekilde göğsüne bastırdı, ama Aurora hâlâ ona bakmayı reddediyor, gözlerini kapalı tutuyordu.

"Korktun mu?" diye sordu, sonunda gözlerine bakarak.

Yıldız Yapıcı yavaşça elini onun elinden çekti ve bankta yana kayarak aralarında Aurora'nın istemediği veya talep etmediği bir mesafe yarattı. "Çok korkmuştum."

“Onu daha iyi yapan neydi?”

Yıldız Yapımcısı, sesindeki yumuşaklık, kendisinin geri kalanıyla uyuşmuyordu, "Zaman," dedi. "Bolca sahip olduğunuz bir şey."

Aurora başını salladı. Durumun bir daha düzeleceğine inanıp inanmadığından emin değildi, ama şimdilik kalbi düzenli atıyor, nefesi derinleşiyor ve kendini yeniden kontrol altında hissediyordu. "Teşekkür ederim," dedi, ses tonunun ne kadar içten olduğunu yansıtmamasını umarak.

“Rica ederim.” Dizginleri tekrar eline aldı ve kar geyiği çekmeye başladı; Aurora, adını koyamadığı bir nedenden dolayı, elinin hâlâ onun elinin altında olmasını, kalbinin atışını hissetmeyi diledi. O anın biraz daha uzun sürmesini diledi. Ama hiçbir şeyin sonsuza dek süremeyeceğini, Yıldız Yapıcı'nın bile süremeyeceğini hızla öğreniyordu.

Kalıntılar

Ertesi sabah Aurora, buzulun üzerinde durmuş, ışığın gelişinden korkuyordu. Bir gün Güneş'i tek başına taşıyacağına inanmak onun için zordu, çünkü Yıldız Yapımcısına yardım etmekte bile düzgün bir iş çıkaramıyordu. Onun daha fazla ışık taşımasını istediğini biliyordu, ama o yerinde sayıyordu, her gün sadece bir önceki gün taşıdığı kadarını taşıyabiliyordu.

Aurora bir türlü çözemiyordu. İyileşmek, bir atılım yapmak istiyordu ve ışığı çekme konusunda ne kadar ilerleme kaydederse, hayatının geri kalanına da o kadar kolay adapte olacağını düşünüyordu. Ama ilerleme bir türlü yakalayamıyordu ve Yıldız Yapıcı'nın yanındaki buzulun üzerinde dururken, bir başka hayal kırıklığı gününe hazırlanıyordu.

Aurora, uzaktaki karanlıkta beliren devasa zirvelere doğru dağın yamacına bakarken titredi. Berrak bir sabahtı, gece boyunca yağan derin ve taze kar vardı ve burnu ile yanakları soğuktan kızarmıştı. Geyiklerin homurtusunu duyamayacak kadar uzaktaydı ve nefes alışverişi ile Yıldız Yapımcısı'nın nefes alışverişi dışında, kar tüm sesleri yutuyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Yıldız Yapımcısı, ona doğru bakarak. Hâlâ onun görüntüsüne alışamamıştı; kas ve kemik yerine yıldız tozundan

yapılmış gibi görünüyordu ve zihninin bunu görmezden gelememesini son derece adaletsiz buluyordu.

Aurora, "Bu soruya bir kere bile 'evet' diye yanıt verdim mi?" diye sordu.

Yıldız Yapımcısı iç çekti. "Yapmadınız," diye kabul etti. "Ama önce sormadan başlamak pek de kibar olmazdı."

"Hiç kibar olmayı önemsediniz mi?"

"Belki de her şey, içimde sihirin yaşamaya başladığını hissetmeye başladığımda başladı," dedi ve Aurora güldü.

"Yani çok uzun sürmeyecek."

"Kaba davranmamı mı tercih edersiniz?"

Aurora ona şaşkınlıkla baktı, ama adam tamamen ifadesiz kaldı. Alaycı mı davranıyordu yoksa gerçekten ne kadar sık kaba davrandığının farkında değil miydi, anlayamadı.

"Ne?" diye sordu, onu izlerken.

Aurora, ses tonunu kuru tutarak, "Hiçbir şey," dedi. "Bu noktada sana oldukça alıştım, ama kibar olmanın ilerlememe yardımcı olacağını düşünüyorsan, elbette deneyebiliriz."

Yıldız Yapımcısı onun yüzünü inceledi ve normal halinin kabalık olduğu imamını derin derin düşünüyor gibiydi. Kaşlarını çattı. "Başlayalım."

"Başlayalım," diye onayladı.

Yıldız Yapımcısı ona son bir kez baktı ve kadın özür dileme fırsatını değerlendirmeyince kaşlarını çattı ve ondan uzaklaştı.

Yıldız Yaratıcısı Güneş'e selamlarını fısıldamaya başladı ve bunu yaparken elini uzattı. Aurora elini tuttu ve sıcaklığın yoğunluğuna karşı kendini hazırladı, gözlerini sıkıca kapattı ve bunu başarabileceğini kendine telkin etti. Daha fazla ışığı göğüslemeye hazır olduğunu kendine telkin etti. Ancak altın ışınlar zirvelerden süzülüp dağdan aşağı, doğrudan buzulun üzerine doğru kayarken, özgüveni sarsıldı.

Gözlerini açtığında, gözlerine çarpan ve ısı dalgasıyla birlikte gelen bir ışık seline maruz kaldı ve Yıldız Yapıcı'ya sıkıca tutundu. Işınları ondan çekerken acıyla inledi, tüm vücudu sanki anında yanacakmış gibi hissedene kadar çekti, çekti, çekti. Elinden geldiğince tuttu, ağırlığıyla baştan ayağa titriyordu. Reverie'nin tamamını kaplayacak kadar ışık çağırdıklarında, dönüp birlikte lamba direğine doğru yürüdüler, sıcak battaniyeyi de yanlarında sürüklediler. Aurora'nın her adımı bir öncekinden daha zordu ve ışığın ucunu fenerin kancasına astıklarında Aurora sıırıslam terliyordu ve nefesi düzensizdi. Kara düştü ve göğsünü tuttu, Yıldız Yapıcı da fenerin kapağını kapattı ve yanına oturdu.

"Nasıl yaptım?" diye sordu, gözlerini yere dikmişti, Yıldız Yapımcısının sinir bozucu derecede güzel yüzünde hayal kırıklığı görmek istemiyordu.

"Aynı şey," dedi ve Aurora hâlâ nefes nefese kalmış bir halde başını salladı. "Ateşin yakında başlayacak," diye devam etti Yıldız Yapımcısı. "Haftayı birlikte tamamlayacağız ve sonra vücudun yeni sıcaklığına alışana kadar bir süre ara vereceksin."

"İlerleme kaydedemememin sebebi bu mu?" diye sordu Aurora, içinde umut yeşeriyordu. "Ateş mi?"

"Sanmıyorum," dedi Yıldız Yapımcısı. "Henüz tam olarak idrak edemedim ve idrak edene kadar da bunun için yeterince güçlüsün. Ateşim çıkana kadar her gün daha fazla ışık taşıdım."

Aurora hayal kırıklığıyla inledi. "O halde belki de Güneş bir hata yapmıştır ve sonuçta ben senin halefin olmayacağım."

"Güneş hata yapmaz."

"Eğer ben bu sorunu çözemezsem, sonsuza dek yaşayabilirsin."

Yıldız Yapımcısı ayağa kalkıp Aurora'ya elini uzatarak, "Öğreneceksin," dedi. Aurora uzanıp elini tuttu ve ayakları üzerinde sağlam durduğundan emin olana kadar bırakmadı.

“Artık birbirimize bağılı olduğumuzu söyledin.” Aurora, Yıldız Yapımcısını izledi, ışııkta görünüşüne alışmak zorunda kalmış gibi gözlerini kırptırdı. Gözleri daha parlak bir altın rengindeydi, saçları güneş ışınlarıyla parıldayan kar gibi ışııldıyordu, o kadar parlaktı ki dokunmak için elini uzatmaktan kendini zor tuttu. Başını salladı, sormak istediğı şeyi hatırlamaya çalıştı. “Bununla ne demek istedin?”

"Büyümün damarlarınızda aktığını hissedebiliyorum," dedi Yıldız Yapıcı ve genellikle konuştuğı özgüvenin yerini başka bir şey aldı. Tam olarak bir tiksinti değildi, ama bu hissin onun için son derece rahatsız edici olduğunu anlayabiliyordu. "Bir şeye özellikle güçlü bir tepki verdiğinizde veya Güneş'i aktif olarak çektiğimizde, duygularınızı hissedebiliyorum. İlk başta fark etmedim, ancak büyümün daha fazlası size aktarıldıkça, bu daha belirgin hale geldi."

Aurora, adam konuşurken nefesini tuttu; sözlerinde ağır ve samimi bir şey vardı, bu da midesini alt üst etti ve sanki serbest düşüşteymiş gibi kasıklarını kramp soktu. Onun bu tepkiyi hissetmesinden korkarak gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı.

"Akıl hocanız da size karşı böyle miydi?" diye sordu, sesini olabildiğince sakın tutarak.

"Öyleyse bile, bundan hiç bahsetmedi."

Aurora başını salladı ve Yıldız Yapımcısı'nın yüzüne bakmaktan kaçınarak, rahatlamaya ve hiçbir şey belli etmemeye zorlayarak Reverie'ye doğru baktı. "Şanslısın ki duygularımı mükemmel bir şekilde kontrol edebiliyorum."

Yıldız Yapımcısı kaşını kaldırdı. "Biraz fazla tepkiselsin, değil mi?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, konuşmalarım ve deneyimlerimle meşgulüm."

Hayır, sanırım kastettiğim bu değil.

Aurora iç çekti ve lamba direğinden sarkan ışığa baktı. "Büyü yeteneğimi geliştiremezsem, bunun senin için çok daha dayanılmaz hale geleceğinden şüpheleniyorum."

Yıldız Yapıcı, kadının bakışlarını lamba direğine ve ötesine kadar takip etti. "Benimle gel," dedi yürümeye başlarken. "Görmen gereken bir şey var."

Sokak lambasının yanından ağır adımlarla geçerek, dağın yamacından aniden aşağıya doğru inen, dünyalarının son noktası olan buzulun kenarına doğru ilerledi. Aurora, tökezleyip uçurumdan aşağı kaymaktan korkarak adımlarını yavaşlattı. Bu, ölümsüz bir Yıldız Yapımcısı için bile oldukça büyük bir düşüş olurdu.

"Büyünü kaç yaşında keşfettin?" diye sordu Aurora, adam sağa doğru, uzakta dağınık kayalar gibi görünen küçük bir buzul yarığına doğru yönelirken onu takip ederek. Aurora onları daha önce hiç görmemişti, ama elbette görmemişti—kimse bu kadar uzağa gitmezdi ve Aurora bugüne kadar Yıldız Yapıcılarının bile sınırının sokak lambası direğinde olduğunu varsaymıştı.

"On dokuz yaşındaydım."

Aurora tereddütle, "Sevdiğin biri olduğunu biliyorum," dedi. "Düğünü iptal ettiğin için hiç pişman oldun mu?"

Yıldız Yapımcısı durdu ve ona bakmak için döndü. "Hayır," dedi. "İkimiz için de doğru karardı. O evlendi, çocuk sahibi oldu ve hayatının gidişatından memnun olduğuna inanıyorum."

"Memnun oldum."

Yürümeye devam edecekmiş gibi görünüyordu, ama sonra tekrar konuştu. "Bay Glenn ile ilişkinizi bitirdiğiniz için pişman olacağınızdan endişeleniyorsanız, onu görmelisiniz. Onunla konuşmalısınız. Pişmanlıkla yaşamınızı istemiyorum, hele ki üzerinde düşünmek için uzun bir zamanınız olacakken." Yıldız Yapımcısı, sanki sonraki sözlerini dikkatlice

düşünüyor gibi durakladı. “Ve onu gizlice içeri sokmanıza gerek yok. Kale artık benim olduğu kadar sizin de eviniz; balkonlardan atlayıp geceleri saklanmasına gerek yok.”

Aurora tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ve son cümlesinde bir gerginlik sezmişti, gerçi bunu hayal edebilirdi. "Hiçbir şey olmadı," dedi hızla, bunu neden söyleme ihtiyacı duyduğundan emin değildi. Yine de, onun bilmesini istiyordu.

"Olan biten umurumda değil."

“Saraya döndüğümde Farren odamda beni bekliyordu; onunla birlikte olabilmek için düğünü iptal ettiğimi düşünüyordu.” Aurora, konuşmanın aldığı bu yön karşısında şaşkına dönmüştü; aklında hiç Farren yoktu, ancak Yıldız Yapımcısı'nın düğün gecesi şatoya yaptığı ziyaretten haberdar olduğunu bildiği için ona gerçeği söyleme fırsatı bulduğuna sevinmişti.

"Dediğim gibi, olanlarla hiçbir ilgim yok."

“Yine de sana söylemek istiyorum,” dedi Aurora, hayal kırıklığıyla. Eğer o bu konuyu açacaksa, en azından düzgün bir yanıt almayı hak ediyordu.

"Her zaman bu kadar inatçı olmak zorunda mısın?"

Aurora soruyu görmezden geldi. "Farren'e gitmesini söyledim çünkü onunla birlikte olmak istemiyordum; onun yerine seninle tartışmak istiyordum."

Yıldız Yapımcısı keskin bir nefes aldı. "Peki bunun sebebi ne?"

"Çünkü artık tek iyi yaptığım şey sana kızmak."

Yıldız Yapımcısının ağzı bir yandan hafifçe kıvrıldı, dudaklarında bir tür eğlence ifadesi belirdi ama o bunu fark eder etmez neredeyse anında kayboldu. "Bu işte gerçekten yeteneklisin," dedi, gözlerini ondan ayırmadan.

Aurora fısıldayarak, "Pişman değilim," dedi. "Farren'le ilişkimizi bitirdiğim için."

Yıldız Yapıcı başını salladı, yüzünde Aurora'nın anlamlandıramadığı bir ifade belirdi. Döndü ve tekrar yürümeye başladı, Aurora da onu takip etti. Konuşma bir şekilde önemli hissettirmişti ve buzulda ilerlerken zihninde tekrar tekrar canlandırdı. Saatlerce yürümüş gibi hissettiler, ama daha kısa da olabilirdi; Aurora emin değildi, çünkü düşünceleri tamamen içinde yeşeren özleme odaklanmıştı ve aptalca bir şekilde Yıldız Yapıcı'ya yaşadığı her duyguyu anlatmakta ısrar ediyordu. Bunu neden istediğini anlayamıyordu ve pelerinini göğsüne daha da yaklaştırmak yürümeye devam etti.

Hedeflerine yaklaştıkça Aurora, büyük kayalar gibi görünen şeylerin aslında harabeler olduğunu fark etti. Düşüncelerini bir kenara bıraktı ve Yıldız Yapımcısının ona göstermek istediği şeye odaklandı.

Yanına durdu. Bakılacak birçok bina vardı, hiçbiri neredeyse tanınmaz halde taş iskeletlerden ibaretti. Aurora, kendisine en yakın duvara doğru yürüdü; tüm yüzeyi neredeyse yara izine benzeyen soluk beyaz bir tabakayla kaplıydı. Eldivenini çıkardı ve parmaklarını üzerinde gezdirdi; yüzey soğuk ve pürüzlüydü, çevrenin geri kalanına kıyasla son derece donuktu. Reverie, pırıl pırıl renklerle, pembeler, turuncular ve mavilerle, yıl boyunca açan çiçeklerle ve her yüzeyde parıldayan güneş ışığıyla doluydu; tamamen büyülü bir köy gibiydi, parlak ve büyüleyici, hem rahat hem de güzel olan harika bir gösteri. Ama burası bunlardan tamamen yoksundu.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu Aurora.

"Bu evler eskiden köy meydanının kenarındaydı," dedi Yıldız Yapımcısı. "Hepsi, ilk Yıldız Yapımcısı saltanatına başlamadan önce Buz tarafından ele geçirildi. Zamanla, buzul dağın yamacından aşağı doğru hareket ederken, binaları da beraberinde götürdü." Gözleri, önlerinde serili olan kayıpları incelerken uzaklara dalmıştı. "Bazen buraya, neden bu kadar önemli olduğunu kendime hatırlatmak için geliyorum."

"O mu?" diye sordu Aurora.

Yıldız Yapıcı dağa doğru işaret etti. “Işık, sihir. Sonsuz yaşam. Günler uzayıp birbirine karışırken, kanımızdaki sihirle ancak uzak tutulabilecek çok gerçek bir tehdit olduğunu unutmak kolaydır. Sen ve ben, Aurora,” dedi Yıldız Yapıcı. “İşte bu kadar.”

Aurora önündeki onlarca harabeye baktı ve uzakta bir şey dikkatini çekti. Yıkımın labirentini andıran taş duvarların etrafından dikkatlice geçti, sonra eğilip tek bir çiçeği yerden aldı: buz içinde mükemmel bir şekilde korunmuş, soluk gri renkli şeker çizgili bir floks çiçeği.

Elsie'nin don tarafından etkilenmesinden hemen önce evinin arkasındaki griye dönmüş çiçekleri hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. Floksu pelerinine sakladı ve Yıldız Yapıcısının durduğu yere doğru geri döndü.

"Sen ve ben," dedi ve ne yaptığının farkına bile varmadan uzanıp parmaklarını onun parmaklarıyla kenetledi.

Aurora onun irkildiğini hissetti ve adam yavaşça gözlerini bulmadan önce ellerine baktı. Ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve Aurora birden ne kadar cesur davrandığının farkına vardı. Yıldız Yapımcısı, yakınlıktan korktuğu için hayvanlarına bile isim vermezdi ve işte o, sihir gerektirdiği için değil, sadece istediği için isteyerek onun elini tutuyordu.

“Şimdilik,” dedi, elini onun elinden çekip boğazını temizledi. Reverie’ye doğru baktı, sonra Aurora’nın onu takip edip etmediğine bir kez bile bakmadan, lamba direğine doğru uzun yürüyüşüne başladı.

Utanç duygusu onu sardı ve Yıldız Yapımcısının, onu reddetme şekline verdiği tepkiyi hissetme riskini almak istemediği için olduğu yerde kaldı. Ona ne olduğunu bilmiyordu; neredeyse Farren'le ilişkisine devam etmesi için onu teşvik etmişti ve o da elini tutmuştu. Ne kadar aptalca davranmıştı.

Aurora derin bir nefes aldı ve hâlâ ölü şeker çizgili floks çiçeğini tutarak buzulun tepesine doğru geri yürümeye başladı.

Şimdilik, demişti Yıldız Yapımcısı, sözleri zihninde tekrar tekrar yankılanıyordu ve Aurora ne kadar uğraşsa da bunları durduramıyordu.

Talihsiz Özlemler

Aurora aynada kendine baktı. Kolundaki Güneş işareti büyüyordu, Yıldız Yapımcısı ile daha çok ders aldıkça desen daha da belirginleşiyordu. İlk başlarda olduğu kadar nefret etmiyordu artık ve görüntünün sihirle parlamasının güzel olduğunu düşünmeye başlamıştı. Saçları da değişiyordu, Yıldız Yapımcısı'ninkine benzer daha fazla beyaz tel kahverengi dalgalarının arasına karışıyor, ışıhta parılıyordu.

Aurora ona bu fiziksel değişimlerin amacını sormuştu ve o da Güneş'in Reverie'nin tamamının sevgilisini tek bir bakışta tanımasını istediğini söylemişti. Bu, her Yıldız Yapımcısına aktarılan bir şeydi, Güneş'in bir insana duyduğu sevginin fiziksel bir temsiliydi.

Aurora ne kadar çok hikaye duyarsa, Farren'e duyduğu aşkın gerçekten aşk olup olmadığını o kadar çok sorgulamaya başladı. Aşk olduğuna inanmak istiyordu ve birçok farklı aşk türü olduğunu biliyordu, ama Güneş ile ilk Yıldız Yapımcısı'nın paylaştığı şeye özlem duymaya başlamıştı. Hikayelerin trajedisi onu her zaman büyülemişti ve kendine asla böyle bir aşk istemeyeceğini söylemişti. Ama belki de bu hayranlık aslında hayranlık değildi; belki de özlemdi. Belki de Aurora en derin arzularını emanet edebileceği en güvenli yer hikayelerdi.

Bu düşünce onu çok huzursuz etti.

Belki de kanındaki Güneş ışığı, içindeki bu özlemi uyandırmıştı. Acaba Güneş'in asıl Yıldız Yapımcısı'na duyduğu sevgi, büyüyle birlikte kan dolaşımına girmiş ve Aurora'nın önceki mutluluğunu anlamsız kılmış olabilir miydi diye düşündü.

Aurora, bir gün buzulun yanına doğru giderken, ışığı içeri çekmeye hazırlanırken Yıldız Yapımcısı'na aynı şeyi söylediğinde, o hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Bunun her zaman doğru olduğuna inandım," dedi. "Sihir, dünyayı acı verici derecede güzel kılıyor ve bununla birlikte yoğun bir özlem geliyor, çünkü biliyoruz ki onun derinliğini asla tam olarak takdir edemeyeceğiz. Ne kadar istesek de, kavrayabileceğimizden çok daha fazlası var."

"Yaşlanmaya başlamaktan korkuyor musun?" diye sordu Aurora, sesi kısık bir tonda. Yıldız Yapımcısının ses tonunda, sınırlı yıllarını düşündüğünü düşündüren bir şey vardı ve kaba olmak istemese de, bunu öğrenmek istedi.

Yıldız Yapımcısı, onun bakışlarından kaçınarak, "Hayır," dedi. "Hazırım."

Aurora, yanlarından geçen ağaçlara bakarak, "Acaba sıra bize geldiğinde hepimiz için de böyle mi olacak?" diye sordu.

"Akıl hocam için durum böyle değildi." Üçüncü Yıldız Yapımcısı'ndan nadiren bahsederdi ve Aurora ona bakmak için döndü. "Ölmek istemiyordu ve bence sonsuza dek yaşamaktan da memnun olurdu."

"Ah," dedi, nasıl cevap vereceğini bilemeden. "Bu da kendi içinde üzücü."

Aurora, söylediklerine gerçekten inanıp inanmadığından emin değildi. Hayatını kaybetmeye asla hazır olamayacağını düşünüyordu; hayatının henüz başındaydı ve dağın sunduğu her şeye açtı. Korkmuştu ama açtı. Aurora, bu açlığı kaybetmenin, ölmek istememekten çok daha üzücü olacağına karar verdi.

Yıldız Yapımcısının sesi, onun düşüncelerini böldü. "Dürüst davrandım. Ama pişmanlıktansa huzuru tercih ederim."

"Sanırım umabileceğimiz tek şey bu."

Yıldız Yapıcı başka hiçbir şey söylemedi ve yolun geri kalanını sessizce kat ettiler. Buzula vardıklarında Aurora kızaktan indi, ardından Yıldız Yapıcı da indi ve yan yana lamba direğine doğru yürüdüler. Bu, haftalar içinde alıştıkları bir rutindi ve Aurora'ya büyük bir rahatlık veriyordu. Kulübedeki tüm günlerine aynı şekilde başlamıştı ve yeni hayatında benzer bir istikrar bulmak, hafife almadığı küçük bir mutluluktu.

Aurora, lamba direğine ulaştıklarında durdu, kalbi hızlanmaya başlamıştı, olacakları tahmin ediyordu. Sonra aklına öyle şaşırtıcı bir düşünce geldi ki nefesini kesti: Ya Yıldız Yapımcısının ölümlü olmasını istemediği için ilerleyemiyorsa? Ya onu burada, yanında tutmaya çalışıyorsa, bu hayatta onu gerçekten anlayabilecek tek kişiyi kaybetmekten korkuyorsa?

Bunu düşündüğü anda, içinde gerçeklerin örülmüş olduğunu anladı, çünkü gözleri yanmaya başladı ve Yıldız Yapımcısının bu ani duygusunu görmesini istemediği için gözlerini sıkıca kapatmak zorunda kaldı.

Onu kaybetmek istemiyordu.

Bu, elbette saçma bir arzuydu ve bunu hemen aklından uzaklaştırması gerekiyordu. Acımasız gerçek şuydu ki, onun varlığı Yıldız Yapımcısını sonuna doğru hızlandırıyordu. Büyüsünün güçlenmesi, onun zayıflaması anlamına geliyordu ve ömrünün uzaması, onun ömrünün kısılması anlamına geliyordu. Ayrılmaz bir şekilde birbirlerine bağlıydılar ve sonunda sadece biri hayatta kalacaktı: o.

O anda kederden ne kadar derinden korktuğunu fark etti. Etrafındaki insanları kaybetmekten dehşete düşen bir ölümsüz—bu durumun acı mizahı midesini çok bulandırdı.

Ona teselli veren tek şey, Yıldız Yapımcısının kaçınılmaz ölümünü kabullenmek için zamanı olduğunu bilmektir. Bunu hemen kabullenmek

zorunda değildi. On dokuz yaşında yaşlanmayı bırakmıştı, bu da tekrar ölümlü olduğunda önünde uzun yıllar yaşam olacağı anlamına geliyordu. Bu gerçeğe bir can simidi gibi sarıldı ve bırakmayı reddetti.

Yine de, zihninin bir köşesinde, çok hafif bir fısıltı vardı: Keşke hiç yaşlanmak zorunda kalmasaydı.

"Başlamaya hazırım," dedi sesini titretmemeye çalışarak.

"Bu tekrar tekrar olacak." Yıldız Yapımcısı ona anlaşılmaz bir ifadeyle baktı.

"Ne olacak?"

"Gelecekte olacakları düşündüğünüzde içinizin boşalması."

Yavaşça gözlerini onun gözlerine çevirdi. "Bu hiç bitmeyecek mi?"

"Hayır, ama eskisi kadar sık olmayacak. Gerçekliğinize alışacaksınız. Ancak birçok yönden hayatınız ölümle damgalanacak ve bu asla kolaylaşmayacak."

"Akıl hocanı özleyor musun?" Aurora aklından geçenleri dile getirmeye cesaret edemedi, ama sanki ateşmiş gibi, dokunmak onu yakacakmış ama yaklaşmak onu ısıtacakmış gibi, onların etrafında dolanıp duruyordu.

Yıldız Yapımcısının ifadesi çok az da olsa değişti. Bir bakıma daha yumuşak görünüyordu. Ya da belki de ona acıdı; bu çok daha kötü olurdu.

"Onu çok iyi tanı mıyordum," diye açıkladı sonunda Starmaker. "Ama o gittiğinde derin bir yalnızlık hissettim."

Aurora, Yıldız Yapımcısının gözlerine daha fazla dayanamayınca göz kırptı ve yüzünü çevirdi. "Güneşi bekletmeyelim," dedi.

Yıldız Yapıcı başını salladı ve Reverie'nin sivri zirvelerine baktı. Güneş ışığı olmadan, sadece gölgelerdi; o kadar siliklerdi ki, Aurora küçük bir kızken her çizgisini ezberlememiş olsaydı, orada olduklarını bilemezdi. Köyün merkezinde oturur, parmaklarıyla zirveleri takip eder, bir gözünü sonra diğerini kapatarak onları netleştirirdi. Aurora, Güneş'in onu bir

sonraki Yıldız Yapıcı olarak seçmesinin sebeplerinden birinin bu olup olmadığını, dağa ve hikâyelere olan sevgisinin onu mükemmel bir aday yapıp yapmadığını merak etti.

Bu teori bir bakıma onun kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

Aurora omuzlarını dikleştirdi ve zirvelere doğru bakarak gün ışığını karşılamaya hazırlanıyordu. Henüz doğal gelmiyordu ama yakında ilerlemesini sağlayacağını umduğu bir ritim buluyordu. Yıldız Yapımcısının kendisini geri tuttuğunu, onu bunaltmamak için ışığın çoğunu hala kendisinin aldığını biliyordu ve sonunda gelişme eksikliğini anladığından şüpheleniyordu ama o sabah kendini zorlayamazdı.

Zirveler arasından ışık sızıp Reverie'yi kapladığında, Aurora Yıldız Yapıcısının sıkı çenesini ve vücudundaki hafif titremeyi görmezden gelmeye çalıştı. Bunların ona duyduğu hayal kırıklığının mı yoksa Aurora onun büyüünden daha fazla aldıkça zayıfladığının mı işaretleri olduğunu bilmiyordu. İlkini umuyordu ama ikincisinden korkuyordu ve onu dengelemeye çalışarak elini sıkıca tuttu. Ama Güneş onlara ulaşır ulaşmaz, elini hızla Aurora'nın elinden çekti ve lamba direğine çıkarak lambayı astı.

"İyi misin?" diye sordu Aurora.

"Benimle ilgilenme," dedi kara doğru inerken. "Kendine odaklanmalısın."

"İkisini de rahatlıkla yapabilirim," dedi, ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz yalan söylediğinden korktu. Yıldız Yapımcısı kaşlarını kaldırdı ve o anda onun da yalanın farkında olduğunu anladı. Başını salladı ve odasının mahremiyetine ve şöminesinin sıcaklığına sığınarak arkasını döndü.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ama sesindeki şüphe onunla aynıydı.

Aurora kızığa bindi ve Yıldız Yapıcı da onu takip etti, kar geyikleri onları köye doğru çekti. Başa çıkmaları gereken tuhaf bir sihir vakası vardı ve Aurora, ne kadar garip olsa da, bu dikkat dağıtıcı şeyden memnundu.

Duyan herkesin anında uykuya daldığı kadar güçlü bir ninni söylemeye başlayan bir sokak lambası hakkında raporlar almışlardı ve Aurora bunun ciddi bir durum olduğunu bilse de, onu görmek için can atıyordu.

Aurora, aralarındaki gerginliği biraz olsun azaltmak umuduyla, "Köyde olduğumuz şu sıralar birkaç dakika alışveriş yapmak istiyorum," dedi. "İsterseniz kızakta bekleyebilirsiniz, ama ben Tilly için bir hediye almak istiyorum."

Yıldız Yapımcısı ona şaşkınlıkla baktı. "Bir hediye mi?"

"Size ayna koleksiyonumu gösterirken aklıma geldi. Tilly'ye istediği zaman kendini görebileceği bir ayna almak istiyorum. Aklıma şu geldi: Bütün zamanını dışarıda geçirdiği için muhtemelen kendi yansımasını hiç görmüyor ve acaba bu yüzden mi kendini bu kadar sıkışmış hissediyor—şu anki haliyle kendini tanımıyor."

"Bu ilginç bir fikir," dedi Yıldız Yapımcısı ve sesi tarafsız olsa da, Aurora'nın kar meleği hakkında düşünmüş olmasından gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "Kesinlikle denemeye değer." Duraksadı. "Sakıncası yoksa, aynayı seçmenize yardımcı olmak isteyebilirim."

Aurora dudaklarında beliren gülümsemeyi ve göğsünde yeşeren sıcaklığı bastırmaya çalıştı. "Hiç sakıncası yok."

Köye kadar olan yolun geri kalanında sessiz kaldılar. Yıldız Yapımcısı, kar geyiğini pazardan epey uzakta durdurdu ve Aurora ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"Onların içinde sihir yok. Sokak lambasının ninnisini duyarlarsa, köylüler gibi onun büyüüne kapılırlar."

Kızıktan indiler ve kontrolden çıkan büyüü halletmek için aceleyle pazara gittiler; Aurora, sokak lambasına vardıklarında durdu. Kaldırım taşlarının üzerinde düzinelerce insan derin uykudaydı; bazıları üst üste yığılmış, birçoğunun ellerinde veya yanaklarında düşme sonucu oluşan

sıyrıklar vardı. Kar yağıyordu ve en uzun süre uyuyan köylüler beyaz katmanlarla kaplıydı.

Yıldız Yapıcı, sokak lambasına oldukça sinirli bir bakış attı, ancak lamba bunu fark etmemiş gibiydi ve şarkı söylemeye devam etti.

Aurora gözlerine inanamayarak, "Bunu daha önce hiç gördün mü?" diye sordu.

"Sihrin bir sokak lambasına sızması ilk kez olmuyor, ancak daha önce hiç böyle bir soruna yol açmamıştı."

"Ve biz bu ninniye, kanımızdaki sihir sayesinde mi dinleyerek karşılayabiliyoruz?"

"Evet," diye yanıtladı Yıldız Yapımcısı. Başını salladı. "Bunu nasıl çözeceğime dair en ufak bir fikrim yok."

Sokak lambasına doğru yürüdü; lamba usulca ninnisini mırıldanıyordu ve onun varlığından hiç etkilenmemiş gibiydi.

Bir dağın eteğinde, zirvelerle kaplı bir örtünün içinde,

karanlık ve yıldız ışığı, arayan herkes için

en derin uykuda,

huzur da,

Sizin yeniden uyanmanız için şarkı söylüyorum.

Peki ya size şöyle deseydim?

Şarkım asla durmaz

Ve sonsuza dek düştüğün taşların üzerinde mi kalacaksın?

Günler yıllara dönüşüyor; kulağa oldukça kasvetli geliyor.

Ama endişelenmenize gerek yok, çünkü uyuyorsunuz!

Yıldız Yapımcısı, Aurora'nın şimdiye kadar duyduğu en uzun ve en derin iç çekişi yaptı ve Aurora gülme isteğini zorlukla bastırdı.

"Oldukça can sıkıcısın, değil mi?" diye sordu Yıldız Yapımcısı, ama sokak lambası hiç etkilenmemiş gibiydi ve ninnisini söylemeye devam etti.

Yıldız Yapıcı, lambayı susturmak için birkaç şey denedi; önce içindeki büyüü emmeye çalıştı, sonra da onu çok fazla büyüyle boğmaya çalıştı. Ancak bunların hiçbirisi işe yaramadı ve Yıldız Yapıcı daha da sabırsızlandı.

"Zaten bu iş yeterince tatsız değilmiş gibi, bir de çalışırken bu berbat şarkıyı dinlemek zorundayız. İnanılmaz," diye mırıldandı Yıldız Yapımcısı kendi kendine.

Adam lambanın ışığıyla tamamen dikkati dağılmışken, Aurora bir kağıt ve kalem aramaya gitti ve bunları en yakın tezgahta buldu; tezgahtaki satıcı ise derin uykudaydı. Adam uyanık olmadığı için onu duymasa da, Aurora işi bitince geri getireceğine söz verdi ve ardından kollarını kavuşturmuş, lambaya kaşlarını çatarak bakan Yıldız Yapımcısının yanına aceleyle geri döndü.

Aurora'nın kağıda kelimeler karalamasını izlerken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. İşini bitirince, kağıdı ona göstermek için uzattı.

"Böylesine berbat bir şarkının sözlerini neden istiyorsun ki?"

Aurora bunun o kadar da kötü olduğunu düşünmüyordu, ama Yıldız Yapımcısına bunu söylemeye cesaret edemedi. "Ben öyle düşünmüyorum. Ama ya ona ninni söylesek? Lamba direğinden çok daha fazla sihirimiz var; eminim onu sonsuza dek uyutabiliriz."

"Yani..." Yıldız Yapımcısı sözünü tamamlayamadı, yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Çok iyi bir fikir. Bunu ben de düşünmeliydim."

"Şarkıyı bu kadar sinir bozucu bulurken nasıl bu kadar net düşünebildiğinizi anlamıyorum."

"Bu berbat," dedi Yıldız Yapımcısı, sanki bunu yaparak sesi engelleyebilecekmış gibi gözlerini kapatarak. "Bir deneyelim."

Aurora şarkı sözlerini ikisinin de görebileceği şekilde tuttu ve birlikte şarkı söylemeye başladılar. Sokak lambası daha yüksek sesle şarkı

söylemeye başladı, sesine biraz panik karışmıştı, bu yüzden Aurora ve Yıldız Yapımcısı da daha yüksek sesle şarkı söylediler. Birkaç saniye sonra, neredeyse hepsi bağıırıyordu, ancak daha sonra sokak lambasının sözleri yavaşlamaya ve birbirine karışmaya başladı, sanki su altında şarkı söylüyormuş gibi duyuluyordu.

Sonunda uykuya daldı.

Aurora ve Yıldız Yapımcısı, lambanın tamamen söndüğünden emin olana kadar şarkı söylemeye devam ettiler, tekrar uyanma riskini almak istemiyorlardı. Birkaç dakika sonra durdular ve lambanın yanındaki banka oturarak ne olacağını beklemeye başladılar.

Yere dağılmış insanlar yavaş yavaş kıpırdanmaya başladılar; şaşkın, kafası karışık ve çok sersemlemişlerdi. Aurora köylülere olanları anlattı ve lambadan en ufak bir ses daha duyarlarsa hemen kaleyi uyarmalarını istedi.

Yıldız Yapımcısı ona katıldı ve köylüler eğilerek ışık için ona teşekkür ettikten sonra günlük hayatlarına devam ettiler. Lamba uyanma belirtisi göstermediği için Aurora ve Yıldız Yapımcısı, Tilly için bir ayna aramak üzere pazarda dolaştılar.

Aurora tüm aynaların çok güzel olduğunu düşünüyordu, ancak Yıldız Yapımcısı en iyisini seçtiklerinden emin olmak için her birine tek tek bakmakta ısrar etti. Altın çerçeveli, güller ve ateş böcekleri işlenmiş ve normalde parlayacakları yerlerde kristaller bulunan bir ayna bulduklarında, Yıldız Yapımcısı aynayı yakından inceledi, her santimini gözden geçirdikten sonra mükemmel olduğunu ve Tilly'nin onu seveceğini söyledi. Satın alma işlemini yaptıktan sonra, kar geyiklerine giderken lambayı kontrol ettiler, ancak lamba hala uykudaydı.

Kızağa geri döndüklerinde Aurora bitkin düşmüştü. Ama bu iyi bir yorgunluktu; mutluluk dolu bir günün ardından gelen türden bir yorgunluktu. Yıldız Yapımcısıyla pazarda yürümek, Tilly için bir hediye seçmek, lambayla ilgilenmek çok normal gelmişti; çok güzeldi. Ve işte o

zaman Aurora, Yıldız Yapımcısıyla sadece tartışmak istemediğini, her şeyle ilgilenmek istediğini fark etti.

Keşke hiç yaşlanmak zorunda kalmasaydı.

Yıldız Yapıcı o anda inledi ve Aurora'yı düşüncelerinden kopardı. "Ne oldu?" diye sordu, bir şeyi unuttuklarından veya dikkatlerini gerektiren yeni bir sorun çıktığından endişeleniyordu.

“O saçma şarkı aklıma kazındı ve korkarım ki asla çıkmayacak.” Bu düşünceden iyice etkilenmiş gibiydi ve Aurora kendini tutamadı, güldü.

* * *

Yıldız Yaratıcısı

Akşam yemeğinden sonra, kale sessizleştğinde, Yıldız Yapıcı sade bir tahta kapıya gelene kadar koridorlarda dolaştı. Odaya ayak basmasının üzerinden uzun yıllar geçmişti, ancak Yükselen Yıldız Yapıcı'nın gelişi onu düşüncelere sevk etmişti ve durup tereddüt ettikten sonra kapıyı iterek açtı.

Tam da hatırladığı gibiydi: Kanındaki sihir keşfedilmeden önceki yatak odasının birebir kopyasıydı. Kaleye ilk geldiğinde uyuyamamıştı, korkunç bir uykusuzluk onu ele geçirmişti. Odasının kaleye getirilmesi kız kardeşinin fikriydi, böylece dinlenebilsin. Kız kardeşi her zaman Yıldız Yapımcısı'ndan farklı olarak yaratıcı bir kişiliğe sahipti.

İlk başta bu fikre karşı çıkmış, yaşadığı zorlukların derinliğinden utanmıştı. Ancak uykusuz geceler daha da kötüleşince umutsuzluğa kapılmış ve evindeki odasını birebir kopyalayana kadar tüm eşyalarını şatoya taşımıştı.

O kadar birebir aynıydı ki, içindeyken neredeyse anne babasının ve kız kardeşinin duvarın diğer tarafında mışıl mışıl uyuduklarına kendini inandırabiliyordu. Yavaş yavaş tekrar uyumayı öğrenmişti.

Geride bıraktığı bitkilerin hâlâ canlı olduğunu, sihrin toz içinde kalmış unutulmuş bir odada bile onları beslemeye devam ettiğini görmek onu çok sevindirdi. Yapraklara nazikçe dokundu ve çiçeklerin kokusunu içine çekti; bir an için artık Yıldız Yapımcı değildi. Uyuyamayan, üstlenmesi beklenen rolden dehşete düşmüş on dokuz yaşında bir çocuktü.

Yıldız Yapımcısı, yaşadığı hayata derin bir takdir besliyordu, ancak odaya şöyle bir göz gezdirdiğinde, ufukta sonsuz olasılıkların olduğu, geleceğe heyecan ve istekle baktığı günleri hatırladı. Eski yazı masasına doğru yürüdü ve orada yıpranmış günlüğünü gördü, ama bir şeyler ters gidiyordu.

Masadaki toz izlerini inceledi, günlüğün biraz yerinden oynatıldığını fark etti ve başını salladı. Tabii ki Aurora odayı bulmuş ve eşyalarını karıştırmıştı. Bunu bilmeliydi.

Yıldız Yapımcısı kaşlarını çattı.

Günlüğü eline aldı ve sayfaları bir asırdan fazla önce yazdığı en son girişe kadar çevirdi. Cümlelerin ortasında yazmayı bırakmıştı ve ona baktığında, Yıldız Yapımcısı yıllar önce o geceye geri döndü; Yıldız Yapımcısı olduktan sonra yazdığı her girişin ve gelecekte yazabileceği her cümlelerin aynı şekilde okunacağını fark ettiği güne. Bu yüzden yazmayı tamamen bırakmış, günlüğü kapatmış ve bir daha asla eline almamıştı.

Ne kadar trajikti ki, artık sanki her kelimesi yeni bir anlamla, çoktan unuttuğu yabancı acılarla dolu sayfalar doldurabilecekmiş gibi hissediyordu.

Son yazdığı sayfaya baktı ve hayatının başka bir şekilde ilerleyip ilerleyemeyeceğini merak etti. Yıllar önce yalnızlığın bir Yıldız Yapımcısı olmakla en uyumlu şey olduğuna karar vermişti, ancak Yükselen Yıldız Yapımcısının farklı bir yol seçeceği açıktı. Ve nedenini tam olarak bilmesede, başarılı olacağından emindi.

Yıldız Yapımcısı günlüğü kapattı ve masaya geri koydu, iki adımda odadan çıktı ve kapıyı arkasından sertçe çarptı. Aurora ile pazara gitmek eğlenceliydi, uzun zamandır kullanmadığı bir kelimeydi bu. Sokak lambasının o berbat ninniye söylemesine rağmen, keyif almıştı. Ve Tilly için bir ayna almak üzere alışveriş yaparken, Yıldız Yapımcısı olduğunu unutmuştu. Tüm bu deneyim o kadar acı verici derecede insaniydi ki.

Yıldız Yapıcı şatosunun koridorlarında yürürken, içinde sessiz bir bunalım kabarmaya başladı. Çok uzun hayatında ilk kez, yalnızlığın gerçekten büyüünün bedeli mi yoksa gereksiz yere ödediği bir bedel mi olduğunu merak etti.

Canlı Hayal Gücü

Aurora, Yıldız Yapımcısı'nın yanında nasıl davranacağından emin olmadığı için kahvaltı boyunca sessiz kaldı. Düşüncelerini duyabildiğinden, kalbinin atışında ve midesindeki düğümlerde içindeki sırları hissedebildiğinden emindi. Her nefes verişinde, "Seni kaybetmek istemiyorum" sözlerinin odada sağır edici bir çığlık olarak yankılanacağından korkuyordu. O sabahki Eternal Reverie dergisi ona alaycı bir şekilde bakıyordu.

GELİN ADAYI, YENİ YILDIZ YARATICI
OLACAK

Kaçınmaya çalıştığı şeyin bir başka hatırlatıcısı.

Neden bu kadar önemsedğini bilmiyordu. Çoğu zaman Yıldız Yapımcısı'ndan hoşlanmıyordu bile. Ama arada bir –ve dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda daha sık– bir bakışı ya da söylediği bir şey onu geçici olarak katlanılabilir kılıyordu. Hatta hoş bile. Bu onu çileden çıkarıyordu ve öfke gösterebildiği tek duygu gibi görünüyordu, bu yüzden masanın diğer ucunda sessizce oturup gözlerini önündeki kaseye dikti.

Constance da yanına oturdu, kendi kasesini görmezden gelip Aurora'yı izledi, sanki hayvan da onun düşüncelerini okuyormuş gibi.

Aurora ona öfkeli bir bakış attı.

Yıldız Yapımcısı onu merakla izledi ama hiçbir şey söylemedi ve Aurora, onun sözsüz yemeklerden hoşlanmasından belki de ilk kez minnettar oldu.

Kahvaltının ardından Aurora, Yıldız Yapımcısının önüne koştı ve kızağa yerleşti, ısınmak için kalın bir battaniyeyi gövdesinin üzerine çekti. Yanına oturduğunda göz teması kurmadı, bunun yerine bakışlarını dümdüz ileriye dikti. Kar geyikleri hareket etmeye başladı ve Aurora, karda toynaklarının çıkardığı sese ve saçlarındaki rüzgara sevindi.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Yıldız Yapımcısı, kahvaltıda onu selamladığından beri ona söylediği ilk sözlerdi bunlar. Görünüşe göre Yıldız Yapımcısı da sessizlikten sıkılabiliyordu.

Aurora cevap vermek istemedi çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Ona, ölümlü olmasını istemediği için büyüsünün ilerlemediğini nasıl anlatabilirdi? Bunu nasıl kabulleneceğini bilmediğini nasıl itiraf edebilirdi?

Yapamazdı—açık nedenlerin yanı sıra, Yıldız Yapımcısının söylemediği bir şeyi söylediğini düşünmesini istemiyordu. Gerçekte duyguları önündeki hayatın mutlak yalnızlığıyla bağlantılıyken, ona karşı hisleri olduğunu düşünmesini istemiyordu. Bundan neredeyse emindi.

"Bugün nasıl daha iyi performans gösterebileceğimi düşünüyorum."

"Peki, ne buldunuz?" diye sordu Yıldız Yapımcısı, bunu yapabileceğine dair en ufak bir inancı bile yokmuş gibi.

Aurora iç çekti. Ona en rahatsız edici gerçeğini anlatamazdı, ama ona doğru bir şey söyleyebilirdi. "Kardeşim Don'dan etkilendiğinde, uyanık olduğum her anı onun bakımına adadım. Ona vereceğim şifalı otları araştırdım ve sürekli ateşin yandığından emin oldum. Karnının sıcak kalması için ona kendi yemeğimden verdim ve uyurken battaniyeleri üzerinden düştüğünde her gece üzerini örttüm." Aurora, kızıağın yanından

geçen gölgeleri izledi. “En kötü anlarımda, keşke kardeşimi hiç tanımamış olsaydım diye düşündüm.”

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

“Çünkü kız kardeşimi sevdiğim sürece onu kaybetme korkusuyla yaşadım.”

Yıldız Yapımcısının yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi. "Ve şimdi bu bir garanti."

Aurora yutkundu. "Evet." Yıldız Yapımcısına bakarak duraksadı. "Ve bu olduğunda, bana bu süreçte yardımcı olacak tek bir kişi bile olmayacak." Sen bile, diye düşündü.

Yıldız Yapımcısı uzun süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu: "Bunu atlatacak kadar güçlüsün."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Aurora, o kadar alçak sesle ki, bu sözleri sesli mi söylediğinden emin değildi.

"Çünkü inatçısın ve bu en sinir bozucu özelliklerinden biri olsa da, bu hayatta sana çok fayda sağlayacak."

Aurora şaşkına döndü. "Bunlar mı cesaretlendirici sözleriniz? İnatçı olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Yıldız Yapımcısı. "Cevabı beğenmemeniz, onun doğruluğunu değiştirmez."

"Tanıdığım en tesellisiz insan sen olabilirsin."

"Şimdi öyle diyorsun ama bu gece, yatağında uyuyamadığın zaman, bu konuşmayı hatırlayacak ve haklı olduğumu anlayacaksın."

"Sana temin ederim, yatağında seni düşünmeyeceğim."

Yıldız Yapımcısı ona yan gözle baktı. Karanlıkta zor olsa da, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirdi, ama emin olamadan yüzü her zamanki keskin, mizahsız hatlarına geri döndü. "Bunu kastetmedim." Duraksadı. "Eğer öyle olsaydı, bilirdin."

Hiç beklemeden, Yıldız Yapıcısının çarşaflarına dolanmış halinin canlı görüntüleri zihninde canlandı ve onları düşünmemeye ne kadar çok çalışsa da, görüntüler o kadar ısrarcı hale geldi. Parmaklarını onun Güneş işaretinin üzerinde gezdirdiğini, onun çenesine uzanıp dudaklarını onunkilere bastırıldığını, sıcaklığını en derinlerinde hissettiğini gördü. Bunu o kadar net gördü ki, gözlerini kapatmak zorunda kaldı, bu da durumu daha da kötüleştirdi. Onun tadının nasıl olduğunu, çıplak teninin nasıl bir his verdiğini merak ettiğini fark ettiğinde dehşete kapıldı.

Aurora'nın yanaklarına bir kızarıklık yayılıyordu ve onun sözleri ile bu sözlerden doğan imgeler, su üzerinde yuvarlanan taşlar gibi içini hoplatıyordu. Battaniyeyi daha sıkı kavradı ve başını gökyüzüne doğru eğerek ağaçları öyle bir dikkatle inceledi ki boynu ağrımaya başladı. Gökyüzündeki her yıldıza yalvardı ki, kalbinin hızlanmasını hissetmesin; ama öyle olsa bile, uzayan sessizliğinin Yıldız Yapımcısına tam olarak ne düşündüğünü anlattığını biliyordu ve kısa bir an için kızaktan atlamayı düşündü.

"Bir çıkış yoluna ihtiyacınız var," dedi Starmaker.

Aurora'nın çenesi açık kaldı ve vücudunda onu yerinde kıpırdanmaya iten şiddetli bir ateş parladı. "Affedersiniz?" diye kekeleyerek sordu.

"Üzüntü korkunuzdan kurtulmanızı ve böylece anı yaşamınızı sağlayan bir şey."

Aurora, yüzündeki şaşkın ifadeyi silmeye ve Yıldız Yapımcısının kastettiği anlamın içindeki ateşi söndürmesine izin vermeye çalıştı; çünkü Yıldız Yapımcısı, Aurora'nın yaşadığı ağır nefes alışverişleri ve aç dokunuşlar vizyonlarını açıkça yaşamıyordu. Ama çok yavaş davrandı ve Yıldız Yapımcısı tekrar konuştu: "Daha fazla ilerleme kaydetmelisin, Aurora."

"Bunu biliyorum," diye tersledi ve nefesini sertçe verdi.

"İyi."

Kar geyikleri buzulun yanına vardıklarında yavaşladılar ve Aurora kızıktan inip buz alanının ortasındaki lamba direğine doğru yürüdüğünde, kalbinin atış hızını normale döndürmeyi başarmıştı, ancak bu hiç de kolay olmamıştı. Sabahın soğuğu yardımcı olmuştu ve Yıldız Yapıcı elini tutup boşta kalan kolunu Reverie'nin zirvelerine doğru uzattığında, Aurora ışığın kendi payını almaya hazırды.

Duraksadı. "Belki de Tilly'ye hediyesini bu gece vermeliyiz?"

Aurora bu soru karşısında şaşırdı ve onun meleği ne kadar çok sevdiğini düşününce kalbi sızladı. "Bunu çok isterdim."

Yıldız Yapıcı başını salladı ve Aurora gözlerini kapatmak üzereyken ağaçların gölgesinde bir şey hareket etti ve dikkatini dağıttı—belki de vahşi bir hayvan ya da kar geyiklerinden biriydi. Ama sonra Yıldız Yapıcı konuşmaya başladı ve Aurora buzulun içine geri çekildi. Sesi adeta sihir gibiydi, gözlerinin kapanmasına ve vücudunun gerilmesine neden oldu; Güneş'i beklerken, kontrol edemediği bir refleksle hareket etti. Sonra, parlak bir anda, ışık zirveler arasından süzülerek Reverie'nin üzerinden Yıldız Yapıcı'yı selamlamak için hızla ilerledi. Aurora, elinin kendi elinde gerildiğini hissetti ve anında bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Gözlerini tam zamanında açtı ve ışığın Yıldız Yapıcı'nın içinden sanki hiç yokmuş gibi, sadece bir hava parçasıymış gibi geçtiğini gördü; ve tüm ışık, Yıldız Yapıcı'nın büyüünün daha da fazlasıyla birlikte, doğrudan göğsüne saplandı. Bu kuvvet onu havada savurdu, tüm vücudu sıcaktan yanıyordu. Yıldız Yapıcı ile bağlantısı kopunca, Güneş ona geri döndü, ancak hasar çoktan verilmişti.

Aurora gençken bir keresinde kaynar su dolu tencereyi ocaktan düşürmüş ve bir kısmı koluna sıçramıştı. Derisi kızarmış ve kabarmış, Aurora saatlerce acı içinde ağlamıştı. Şimdi de aynı acıyı hissediyordu, ancak bu acı sadece kolunda değildi; her yerindeydi, derisinde, kaslarında, organlarında ve kemiklerinde. Nefesi kesildi, dünya etrafında dönerken

görüşü bulanıklaştı. Yıldız Yapımcısı ona doğru koştu, ancak adımları tökezlemiş ve dengesizdi ve Aurora onun da yaralandığını hemen fark etti.

Büyüsünün çok büyük bir kısmı zaten Aurora'ya geçmişti—çok fazla—ve yine de Güneş ona öyle bir güçle çarpmıştı ki, darbeyi savuşturmak için tüm büyüsüne ihtiyacı olacaktı. Ayakta durabiliyor olması bile bir mucizeydi ve onu izleyen Aurora, zamanlarının tükenmekte olduğunu biliyordu. Eğer kısa süre içinde daha fazla ışığı tutmayı öğrenemezse, Aurora Reverie'ye tek başına bakabilecek duruma gelmeden önce Yıldız Yapıcı'nın büyüsü tamamen tükenecekti.

Yıldız Yapıcı ona doğru ilerlemeye devam etti, bir sonraki adımı zorlukla attı ve Aurora bunun onun için ne kadar acı verici olduğunu görebiliyordu. Ona ulaşmaya, yerden kalkıp yanına koşmaya çalıştı ama çok güçsüzdü ve Yıldız Yapıcı'nın dizlerinin üzerine çöküp yere yığılmasını izledi. Aurora ona seslendi ama ses o kadar kısık çıktı ki kar onu yuttu, Yıldız Yapıcı'nın kulaklarına hiç ulaşmadı. Ona uzandığını sandı ama emin değildi. Dünya gittikçe daha hızlı döndü ve sonunda her şey karanlığa gömüldü.

Yedi Beyaz Kurt

Mırıldanma sesleri Aurora'nın zihnine ulaştı ve onu uyandırdı. Başı sanki bir kaya kadar ağırdı ve uyandıktan bir saniye sonra, yanma hissi şaşırtıcı bir güçle geri geldi. Çığlık attı, ama sesi daha çok bir inilti gibiydi; sesi günlerdir kullanılmamış gibi kısıktı.

Gözlerini açmaya çalıştı ve birkaç saniye sonra nihayet açıldılar. Aurora gözlerini kırıştırdı, duvarlarda dans eden ateş ışığını ve başının üzerinde asılı duran kadife çiçeği ipeklerini görmeyi bekliyordu. Ama bunun yerine, üstünde taş, altında sert toprak vardı. Üzerinde yattığı kır çiçekleri dışında her yüzey buzla kaplıydı ve panik içinde çocukken bulduğu, Farren'le paylaştığı mağarada olduğunu fark etti. Başı zonluyordu ve her yeri yanarken donduğu için ateşinin çıktığından emindi.

Aurora parçaları bir araya getirmeye, mağaraya nasıl geldiğini ve kiminle birlikte olduğunu hatırlamaya çalıştı, ama zihni ay ışığı olmayan bir gökyüzü kadar karanlıktı. Sonra, bir anda, Güneş'in Yıldız Yapıcı'dan geçişine dair görüntüler zihnini doldurdu ve bu anıyı hatırlayınca irkildi. Işğın ve Yıldız Yapıcı'nın büyüsünün bedenini doldurduğunu, havada hızla ilerleyip karla kaplı toprağa çarptığını gördü. Yıldız Yapıcı'nın sendelediğini, sonra da hareketsiz bir yığın halinde yere yığıldığını gördü.

Ona ulaşmak zorundaydı.

Aurora dirseklerinin üzerine doğruldu, mağaranın dönme hareketine karşı gözlerini sıkıca kapattı. Sanki uyurken dünya eğilmişti ve eksenini yeniden öğrenmesi gerekiyordu.

“Merhaba?” diye sordu, kelime neredeyse fısıltı gibiydi. Tekrar denedi, bu sefer daha yüksek sesle: “Merhaba?”

Mırıldanmalar kesildi ve bir an sonra Aurora mağaranın girişinde iki bacak gördü. Farren eğilip içeri girdi.

"Merhaba, Lora."

"Bana öyle seslenme," dedi, sesi çabadan titriyordu. Kimi beklediğinden emin değildi ama Farren değildi ve korkusu yerini hayal kırıklığına bıraktı. "Yıldız Yapımcısı nerede?"

“Seni buzulun öbür ucuna fırlattıktan sonra onu takip etmeyi bıraktım.” Farren’in sesi sakindi, ama ona hiç benzemeyen bir gerginlik vardı.

Aurora, ormanda gördüğü kişinin Farren olduğunu fark etti ve ışığı çekmeden önce biraz araştırma yapsaydı keşke diye düşündü. Eğer dikkati dağılmasaydı, şu anda Yıldız Yapımcısı ile birlikte sarayda olurdu; sağlığının nasıl olduğunu bilirdi ve onun için endişelenmezdi.

Doğrulamaya çalıştı ama tüm vücudu isyan etti ve sertçe yere düştü. İçinde bir ateş yanıyormuş gibi hissediyordu ve Ina'nın ona Yıldız Yapıcı'nın ışığı çekmekte geciktiğinde hissettiği acıdan bahsettiğini hatırladı. Kalenin iyileştirici büyüünden ne kadar uzakta olduğunu ve bu kadar uzakta topraktan ne kadar az büyü aktığını fark edince içinde panik yükseldi.

“Ne zamandır buradayım?” diye sordu Aurora, tekrar oturmaya çalışarak. Farren hemen yanına koştu ve kalkmasına yardım etti, ama Aurora onu itti, yanında olmasını istemiyordu. Saçlarını yüzünden çekti ve cevabını bekledi.

"İki gün," dedi Farren.

“İki gün!” Aurora ayağa kalkmaya çalıştı ve birkaç denemeden sonra nihayet ayaklarının üzerine çıktı. Taşa tutunarak mağaradan sendeleyerek çıktı ve günün saatini belirlemeye çalışarak gökyüzüne baktı. Hava kararmıştı, güneşin hiçbir izi yoktu. “Son iki gündür ışık var mıydı?” diye sordu Aurora nefesini tutarak.

Farren hemen cevap vermedi ve Aurora, bunu bilerek yaptığını düşünmeden edemedi. Sonunda "Evet," dedi.

Aurora, içini rahatlatan bir nefes verdi. Yıldız Yapıcı iyiydi. Ama Aurora'nın damarlarında bu kadar çok sihir varken, ışığı tek başına çekmesi kesinlikle kolay değildi. İşte o anda aklına ikinci bir istenmeyen düşünce geldi ve onu rahatsız etmeye başladı: O gün buzul yolunda daha fazla ilerleme kaydetmesi gerektiğini söylemişti ve acaba onu kasten çok mu zorlamıştı, acıyı ona veren kendisi miydi, yoksa sandığı gibi Güneş miydi diye düşünürken içinde öfke yükseldi.

“Hemen saraya dönmeliyim,” dedi Aurora. Pelerinini vücuduna yakın olacak şekilde yeniden bağladı, ancak bir adım atmaya çalıştığında baş dönmesi geri geldi. Mağaranın ağzına yaslandı ve alnındaki teri sildi, sonra bir kez daha denedi, ama Farren önüne geçti.

"Oraya geri dönemezsin," dedi. "Sana zarar verdi ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

“Burada olduğunuzu bilen var mı? Uyandığımda fısıltılar duyduğumu sandım—kiminle konuşuyordunuz?”

Farren'in dudakları sert bir çizgi halinde büzüldü. "Kimse. Stresli durumlarda kendi kendime konuşma eğilimindeyim."

“Stresli bir durumda mısın?” Aurora başını salladı, Farren'e ve ötesindeki yola bakarak kaleye nasıl döneceğini merak etti. “Kurtarılmaya ihtiyacı olan bir genç kız değilim. Ben Yükselen Yıldız Yaratıcısıyım ve senden tek istediğim yolumdan çekilmen, böylece gidebileyim.”

"Hayır," dedi Farren kararlılıkla.

Aurora sakin kalmaya çalıştı, ancak ağrı ve ateş yüzünden tekrar bayılacakmış gibi hissediyordu. Ne kadar güçsüz olduğunu belli etmemeye çalışarak daha dik durdu.

“Bunu neden yapıyorsun? Düğünden sonra konuştuk ve anladığını sanıyordum. Başka neye ihtiyacın var?”

“Artık birlikte olmadığımızı kabul ediyorum, ama bu artık sana bakmak zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?”

“Evet!” dedi Aurora, sesi yükselerek. “Artık senin derdin değilim ve bana bakmana ihtiyacım yok.”

“Elbette yle,” diye karşılık verdi Farren. “Yaralandın Rora. Hem de çok kötü. İki gün boyunca tepkisizdin ve o kadar kötü görünüyordun ki, ölümünü ailene bildirmek zorunda kalacağımı düşündüm.”

“Beni ormana götürüp buz mağarasına fırlatmanın işleri daha da kötüleştirebileceği aklına hiç geldi mi?” diye sordu Aurora, sabırsızlığı kelimelerinin keskinliğini artırarak. “Sarayda bana iyi bakılıyor ve bu büyünün acı verici ve düşündüğümden daha zor olduğunu kabul etsem de, hayatımı tehdit etmiyor.” Aurora gözlerini kısarak Farren'e dik dik baktı. “En azından düzenli olarak kullandığım zaman değil. Eğer pratik yapmazsam beni öldürür, ki son iki gündür yapmalıydım.”

“Belki de bu, Yıldız Yapımcısının sizi kalede kalmaya ikna etmek için uydurduğu zekice bir yalandır,” dedi Farren. “Kendinize bakın, neredeyse ayakta duramıyorsunuz. Bu büyünün size gerçekten yardımcı olduğuna inanıyor musunuz?”

Aurora o anda bir aynaya ya da bakabileceği berrak bir suya ihtiyaç duyardı, ancak bu seçeneklerin hiçbiri mevcut olmadığı için, berbat göründüğünü varsaymaktan başka çaresi yoktu.

“Beni korumak senin görevin değil ve kaleye geri dönmeyi çok isterdim,” dedi. “Senin yaptıkların aşık bir adamın davranışları değil ve

davranışlarını haklı çıkarmak için kullandığın çarpık mantığa kapılmak istemiyorum. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun, Farren.”

“Ben bundan daha iyisini hak ediyordum. Sonra nişanlım beni terk edip, hiç düşünmeden tanımadığım bir adamla evlendi.”

Aurora bıkkınlıkla içini çekti. Baş dönmesi giderek kötüleşiyordu ve ekstra destek olmadan düşeceğinden korkarak taşı tutarken eli titriyordu. Sıcak bir banyoya ve sıcak bir yemeğe çok ihtiyacı vardı ve kendinden emin bir şekilde konuşsa da, kaleye tek başına geri dönmek için nasıl güç toplayacağını bilmiyordu.

“Öncelikle, Yıldız Yapıcı ile evli değiliz, ancak bunun sizinle hiçbir ilgisi yok, sanırım bunu açıkça belirtmiştim.” Farren bunu söylediğinde gözlerini kaçırdı, incinmişti, ama Aurora'nın sabrı tükenmişti. “İkincisi, bu kiminle evleneceğimle ilgili değil. Bu, damarlarımdaki sihirle, bu dağla ve Reverie'yi yuva olarak gören her bir insanla ilgili. Bunu ben seçmedim, ama kabul ediyorum. Sizin de aynısını yapmanız gerekiyor.”

"Öyleyse bana yardım edin," dedi Farren, rahatsız görünerek.

“Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?” Aurora, yanma hissi şiddetlenince irkildi ama belli etmemeye çalıştı. Kızgındı ve Farren ona Yıldız Yapıcı'nın hala gün ışığı getirdiğini söylemiş olsa da, Aurora onun için endişeleniyordu. En son onu karda, ulaşamayacağı bir mesafede büzülmüş halde görmüştü. Onu görmek istiyordu—hayır, görmeye ihtiyacı vardı.

Aurora zihninde buz mağarasından kaleye giden yolu haritalamaya çalıştı, ama yol çok uzaktı ve kendisi de güçsüzdü. Ayrıca, Don'un aktif olduğu karanlık ormandan geçme düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu; damarlarındaki sihir dışında ona karşı hiçbir koruması yoktu ve onu kullanacak durumda da değildi. Yine de denemek zorundaydı.

Farren, "Mutlu ve güvende olduğunuzu görmem gerekiyor," dedi.

“Sana bunu borçlu değilim.” Aurora'nın başı döndü. “Mutluluğumun ya da güvenliğimin hakimi sen değilsin.” Duraksadı, mağaraya ve çevredeki ağaçlara baktı. “Açıkça belli.”

"Buzulun ortasında, buzların üzerinde savrulmaktansa, burada benimle birlikte daha güvendesin."

Aurora gözlerini kapattı. Onunla tartışmaktan bıkmıştı. "Manşetlerini yazabilirsin, kin ve nefretinde boğulabilirsin, ama bir daha asla bana bulaşmayacaksın."

Bunun üzerine, Farren'i geçip kaleye doğru uzun yürüyüşüne başlamak niyetiyle tüm gücünü topladı. Ancak ilk adımını attığı anda vücudu pes etti ve yere yığıldı.

Farren ona doğru koştu ve elini tuttu. "Bir doktora ihtiyacınız var," dedi telaşla etrafına bakınarak, sanki sonunda Yıldız Yaratıcısı Yükselişi'ni izole etmenin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını sorguluyormuş gibi.

Aurora, doğrulmaya çalışırken, "Saraya gidip sihrimi kullanmam gerekiyor," diye zar zor söyleyebildi. Çok fazla terliyordu ve alnında ve ensesinde nemli damlacıkların biriktiğini hissedebiliyordu.

Sonra uzaktan bir ses duydu. Bilincini açık tutmaya zorladı ve Farren'den uzaklaşmaya çalıştı, arkadaşlarından bazılarının takviye olarak geldiğinden korkuyordu. Ateş ve sihir vücudunda şiddetle yayılıyordu ve kaleye asla geri dönemeyebileceğinden endişelenmeye başladı. Yürüyebilecek kadar güç vereceğini umarak sihrini çağırmaya çalıştı, ama çok güçsüzdü.

Farren, sesi telaşlı bir şekilde, "Lütfen," dedi, "beni eli boş eve göndermeyin."

“Neyden bahsediyorsun?” diye sordu Aurora. Farren'in elinden kurtulmaya çalıştı ama Farren bırakmadı ve Aurora sonunda pes ederek karlı toprağa gömüldü. Gücü tükenmişti ve derin bir nefes alarak gece gökyüzüne baktı.

"Evim karanlıkta olmayabilir, ama biz de göz kamaştırıcı bir ışık hattı bekliyorduk."

Aurora'nın başı dönüyordu ve ne dediğini anlayamıyordu. "Ama gazete iyi gidiyor ve iyi bir geçim sağlıyor. Reverie'deki en az büyülü eve neden bir güneş ışığı hattı çekmeye ihtiyacın olsun ki?"

"İşler iyi gidiyordu. Anlaşılan köylüler, Yıldız Yaratıcısı Yükseliyor hakkındaki olumsuz manşetlere pek tahammül etmiyorlar. Son iki günde okuyucu kitlemizin neredeyse yüzde onunu kaybettik ve babam bana çok kızgın." Farren elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama bu hatta bir süredir ihtiyacımız vardı. Tüm mahsullerimiz ölüyor ve nedenini anlayamıyoruz. Evinize –en düşmanca ortamlarda bir şekilde yiyecek yetiştirmeyi başardığınız yere– bir güneş ışığı hattı çok yardımcı olurdu." Duraksadı. "Daha önce bu kadar önemli değildi, ama şimdi gazete eskisi gibi gelir getirmediğine göre, toprağımızı işlememiz gerekiyor."

"Farren, şu anda sana karşı sempati duymakta zorlanıyorum. Lütfen sadede gel." Uzaktan bir dal kırıldı ve Farren panik dolu gözlerle Aurora'ya bakarken elini daha da sıkılaştırdı.

"Evlerimiz arasında bir ışık geçirgenliği çizgisi oluşturmanızı istiyorum."

"Ne?" diye sordu Aurora. "Beni buraya kadar getirip, sana göz kırpmam için beni korkutmaya mı çalıştın gerçekten?"

"Bu adil olan. Bana hiçbir çare bırakmadınız, ilişkimizin bitmesinde söz hakkı vermediniz."

"Tıpkı bir sonraki Yıldız Yapıcı olup olmayacağıma karar verme yetkimin olmaması gibi!" Aurora, sesinin gücüyle fiziksel gücünün eksikliğini telafi etmeyi umarak Farren'e baktı. "Benim böyle bir gücüm yok; parlama çizgileri sadece Güneş tarafından yaratılır. Ama böyle bir yeteneğim olsa bile, onu senin için kullanmazdım. Beni kaçırdın, beni tehlikeye attın ve bileğimi o kadar sıkı tutuyorsun ki canım acıyor."

“Babam,” diye başladı Farren, boğazından boğuk bir ses çıktı. “Çok kızgın. Eve bir şeyle gitmem lazım. Lütfen.”

“Size yardım etmeyeceğim. Bir daha benden istemeyin.”

Aurora, bir insanın ne kadar çabuk aşık olabileceğine dair hikayeler sık sık okumuştı, ancak bunun tersinin de doğru olduğunu keşfediyordu. Farren'e karşı duyduğu tüm duygular bir anda yok oldu, tamamen kayboldu, sanki onu hiç sevmemiş gibiydi.

Etraflarındaki orman aniden alçak, derin hırıltılarla doldu ve Aurora bir kez daha doğrulmayı denedi ama başaramadı. Sonra yedi beyaz kurt görüldü, dişlerini göstererek yavaş ve kararlı adımlarla etraflarında dönmeye başladılar.

“Bu kurtlar tam olarak istediğimi yapacaklar.” Yıldız Yapımcısının sesi sabırlıydı, her hecenin mükemmel bir zamanlamayla söylendiğinden emin oluyordu. Sesi Aurora'nın üzerine sıcak bir banyo gibi aktı ve Aurora onu görmek için boynunu uzattı. Bakışları onunkiyle buluştuğunda, gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü. Devam etti, “Onu hemen serbest bırak ve sonra bana neden kolunun vücudundan koparılmaması gerektiğini açıkla.”

Farren'in eli sonunda düştü, onu bıraktı ve Aurora bileğini ovuşturdu. Farren'in panikten onu tutmuş olmasını umuyordu; babasından her zaman biraz korkmuştu ve Aurora, Farren'in eve dönüp onunla yüzleşmesinin ne kadar zor olacağını biliyordu. Ama yine de, çok fazla sınırı aşmıştı ve Aurora onu asla eskisi gibi göremeyecekti.

Yıldız Yapımcısı onu dikkatle izliyor, gözleri vücudunda gezinerek herhangi bir yara veya hasar arıyordu.

"İyiyim," dedi ona, sesi yumuşaktı. "Ama kalkmamda biraz yardıma ihtiyacım var."

İki uzun adımla ona ulaştı, onu yerden kolayca kaldırdı ve kollarına aldı. Aurora, onu kucağına aldığı için gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordu, ancak Farren'e tekrar baktığı anda bu rahatlama kayboldu.

"Peki?" diye sordu Yıldız Yapımcısı.

Farren, neredeyse hırlayarak, "Ona zarar veren sensin," dedi. "Buzulda olanları gördüm. Ona yardım etmeye çalışıyordum."

"Yaptığınız tek şey, Starmaker Rising'i tehlikeli derecede soğuk ve kabul edilemez derecede aç bırakmak oldu."

Aurora anı yaşamaya çalıştı ama çok zordu ve Yıldız Yapımcısının kollarında tüm vücudu gevşedi.

Farren, sözlerinden kin fışkırarak, "Onunla ilgileniyormuş gibi yapma," dedi.

Yıldız Yapıcı, Aurora'yı daha sıkı tuttu. Aurora gözlerini açık tutmaya çalıştı ama çok yorgundu. "Onu böyle bir aldatmacayla aşağılamaya asla cesaret edemezdin."

Aurora, göğsünün iniş çıkışını, kollarındaki ve omuzlarındaki gerginliği hissedebiliyordu. Endişelenmişti ve bu her kasında ve her hareketinde belli oluyordu. Başını geriye doğru çevirip ona, keskin altın rengi gözlerine baktı ve kalbinin bir anlığına sadece ikisi vardı. Farren, kurtlar ve mağara kayboldu, geriye sadece Aurora ve Yıldız Yapımcısı kaldı, karla kaplı bir alanda birbirlerine bakıyorlardı.

Aurora, "Beni eve götür," dedi; son kelime, Yıldız Yapımcısının en güzel kokulu güllerinin kokusu gibi aralarındaki boşlukta asılı kaldı. Tatlı, güçlü ve parlak.

Başını salladı, sonra Farren'e baktı. "Eğer onun açık izni olmadan bir daha yanına yaklaşırsan, seni ormanın en karanlık köşesine atarım; orada kurtlar ve Buz senin etin için yarışır." Yıldız Yapımcısının sesi o kadar sakin, o kadar soğuktu ki Aurora'yı ürpertti. Başka bir şey demeden döndü, Aurora'nın göz kapakları ağırlaştı ve başı zonkladı.

"Lütfen beni bırakmayın," dedi Starmaker'a.

"İstedığınız sürece buradayım," dedi, sesi sert ama yumuşaktı, sanki yemin ediyormuş gibiydi.

Kızak göründü ve Yıldız Yapıcı, Aurora'yı sıkıca kollarında tutarak banka otururken kurtlar öne doğru koştu. Onu önce bir pelerinle, sonra da bir battaniyeyle örttü ve başı göğsüne yaslandığında, elinin saçlarını okşadığını hissetti.

"Ya sonsuza dek deseydim?" diye sordu gözlerini kapatırken. Bu sözleri sesli söylemeyi planlamamıştı, ancak Yıldız Yapıcı'nın bunları söylediğinde donup kalması, bunu yaptığını gösterdi ve o anda bunun umurunda olmadığını fark etti.

* * *

Yıldız Yaratıcısı

Yıldız Yapımcısı, Aurora'yı kızağa geri taşıırken damarlarında adrenalin akıyordu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, kaburgalarına çılgınca çarpıyordu.

Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Kaşlarını çattı ama onu bırakmaya bir türlü cesaret edemedi.

Bu gerçekten çok kötüydü.

İnkâr

Aurora, tıkırtı sesiyle uyandı. Başı zonluyordu ve gözlerini açabilmesi dakikalar sürmüş gibiydi. Vücudu, bir önceki gün hissettiği yanmayı neredeyse tamamen dindiren bir merhemle kaplıydı, ancak bitkin ve güçsüzdü ve ateşin etkisiyle çarşafları terden sırılsıklam olmuştu. Tıkırtı devam etti ve başını çevirip Yıldız Yapımcısının yatağının yanında oturmuş, ateşe bakmakta olduğunu gördü. Kucağında açık bir kitap vardı ve parmakları yıpranmış sayfalarda huzursuzca hareket ediyordu.

"Ne okuyorsun?" diye sordu, sesi uykudan kısılmıştı.

Yıldız Yapımcısı sıçrayarak kitabı hemen kapattı ve yatağının yanına doğru ilerledi. "Pek fazla kitap okuyamadım," diye itiraf etti. "Sen nasılsın?"

"Yorgunum ve başım ağrıyor, ama yanıklar çok daha iyi durumda."

Başını salladı ama hâlâ endişeli görünüyordu. Kaşları çatıktı ve dünkü gerginlik hâlâ omuzlarını ve omurgasını geriyor, onu her an ikiye ayrılacak kadar gergin bir hale getiriyordu. Normalde parıldayan saçları mattı ve gözlerinin altındaki deri koyuydu. Aurora kendini doğrultmaya çalıştı ama bu hareket odanın dönmesine neden oldu ve yavaşça tekrar uzandı.

"Dinlen," dedi.

“Önce konuşmamız gerek.” Aurora, onun kendisini ilerlemeye zorlamak umuduyla, kaldırabileceğinden daha fazla ışık gönderdiğinden şüphelenmekten kendini alamıyordu. Onun güvende olmasına çok sevinmişti ama ikisini de tehlikeye attığı için de çok öfkeliydi. “Lütfen bana karşı dürüst ol. Beni kasten aşırı ışıkla mı boğdun?”

Yıldız Yapıcı önce cevap vermedi. Çenesini sıktı ve Aurora'nın ötesine, balkon kapılarına ve dışarıdaki dünyaya baktı. Başını salladı ve ona geri döndüğünde... deli gibi görünüyordu. "Gerçekten de bana bu kadar değersiz mi bakıyorsun ki, sana bu şekilde zarar vereceğimi düşünüyorsun? Herhangi bir şekilde?"

Aurora, onun ne kadar sert konuştuğuna şaşırdı ve kendini doğrultarak oturdu. "Buzulun yolunda bana nasıl ilerlemem gerektiği konusunda ders verdin, sonra da bu oldu. Ne düşünmem gerekiyordu ki?"

Yıldız Yapımcısı hemen yanıt vermedi. Sonunda, "Haklısınız," dedi. "Aksini düşünmeniz için size bir sebep vermedim."

Aurora, konuşmanın bittiğini ve Yıldız Yapımcısının odadan ayrılacağını düşünmüştü, ama o bunun yerine yanında oturmaya devam etti ve gözlerinin içine baktı. "Aurora, çok dindar bir evde büyüdüm ve sana inandığım kadar hiçbir şeye inanmadım."

Aurora şaşkına döndü. Sözler, sanki yorulmak bilmeden aradığı bir anahtarı açığa çıkarmış gibi, içindeki bir şeyi açmıştı. Derin bir nefes aldı ve Yıldız Yapımcısına elini uzattı; o anda onun adını kullanmayı ne kadar çok istediğini fark etti. Unvanını değil, dünyanın onu tanıdığı ismi değil, gerçek adını. "Adın ne?" diye sordu.

Soru, Yıldız Yapımcısını hazırlıksız yakaladı ve gözle görülür şekilde geri çekildi. "Ben Yıldız Yapımcısıyım," dedi, ancak ses tonu tam olarak ne sorduğunu bildiğini ele veriyordu.

"Adınız," diye açıkladı, daha dik oturarak.

Yıldız Yapımcısı başını salladı, bakışlarından kaçındı. "Önemli değil. O kadar uzun zaman oldu ki, neredeyse tanıyamam bile."

"Bilmek istiyorum," diye ısrar etti Aurora. Ona önemli, samimi geliyordu ve o an, adını öğrenmeyi her şeyden çok istiyordu. Ancak o anda, tam da bu samimiyet yüzünden ona söylemeyeceğini fark etti.

"Üzgünüm," dedi Yıldız Yapımcısı ayağa kalkıp yataktan uzaklaşırken. "Akrabalarımın sonuncusu vefat ettiğinden beri bunu kimseyle paylaşmadım. Bir parçamın onlarla birlikte gömülmesi gerektiğini hissettim."

Aurora'yı derinden üzen şey, Yıldız Yapımcısının insani yönünün yok olmasıydı; artık bir adam, bir oğul ya da bir kardeş değil, sadece ışığı çeken kişiydi. Belki de onun için bu şekilde daha kolaydı; belki de kendisinin o yönünü hatırlamak çok zordu. Aurora, bu hayatın acısıyla başa çıkmak için kendi yollarını bulacağını ve Yıldız Yapımcısını kendi acısıyla yargılamayacağını biliyordu.

"Anlıyorum," dedi. "Peki, bana buzulda neler olduğunu anlatsanıza?"

Yıldız Yapımcısı, kadının sorusunu bu kadar kolayca geçiştirmesine rahatlamış görünüyordu ve volta atmayı bıraktı. "Olaydan beri bunu düşünüyorum ve Güneş'in senin hazır olduğuna karar verdiğine inanıyorum. Işığın sana ulaşmasını engellemeye çalıştım ama yeterince güçlü değildim."

Aurora, Güneş hakkındaki iddiasına karşı çıkmak üzereydi ki, son sözlerini söyleme biçimi—"Yeterince güçlü değildim"—onu duraksattı. Şaşırmış gibiydi ama kesin bir şekilde konuşuyordu ve Aurora onun tekrar ölümlü olmaya başladığını fark etti.

Hayatının sonu başlıyordu.

"Başlıyor," dedi Aurora usulca.

Yıldız Yapımcısı sandalyesine geri oturdu ve Aurora, yaşlanma belirtisi olup olmadığını kontrol etti, ancak hiçbir şey bulamadı. Yorgun ve dağınık görünüyordu, ama yine de her zaman olduğu gibi haksız yere güzel bir

Yıldız Yapımcısıydı; yeni kırışıklıkları veya kağıt gibi kuru bir cildi yoktu, saçları beyazlamamıştı veya adımları yavaşlamamıştı. Kusursuzdu, Aurora'nın kabul etmekten nefret ettiği ama inkar edemediği bir gerçektir bu.

"Güneş sizin hazır olduğunuza karar verdi," dedi tekrar. "Yakında kendi ışığınızı kendiniz yakacaksınız."

Aurora, boğazında yükselen paniği bastırmaya çalışarak, "Güneş açıkça yanılıyor," dedi. "Beni gördünüz, günlerce baygındım. Buna hazır olmamın imkanı yok."

"Seni hazır hale getirecek," dedi Yıldız Yapımcısı. Aurora bunu hayal ediyor olabilirdi, ama sesindeki korkuyu gizlemek için çok çaba sarf ettiğini düşündü. "Ve bir daha böyle bir şekilde incinmemen için elimden gelen her şekilde seni destekleyeceğim."

"Bunu hissettim," dedi gözlerini kapatıp anıyı yeniden yaşarken. "Bana ulaşan sadece ışık değildi; daha çok senin büyüünün içimden geçmesiydi."

"Ben de hissettim." Yıldız Yapımcısı duraksadı ve Aurora gözlerini açıp ona baktı. "Daha fazla ışık tutmaya alışmanı sağlamalıyız; sihrim sana aktarılmaya devam edecek ve bu olduğunda, sana yardım etme yeteneğim azalacak."

"Ya güneş, ben ışığı tutabilecek duruma gelmeden önce tüm büyüyü bana aktarırsa?"

Yıldız Yapımcısı başını salladı. "Bu olmayacak."

"Ya öyle olursa?"

İçini çekti. Sonunda, "Emin değilim," dedi. "Sanırım bu, her şeyi halledene kadar Reverie'nin karanlıkta kalacağı anlamına gelir."

"Büyünün ben hazır olmadan önce neden bana doğru hareket ettiğini anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Yıldız Yapımcısı ve ikisi de sustu. Aurora'nın Güneş'i, büyüünü ya da başka herhangi bir şeyi sorgulamaya devam

edecek enerjisi yoktu, bu yüzden bunun yerine sadece, “Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Buzulda geçirdiğiniz o sabahın sizin için de kolay olmadığını biliyorum,” dedi.

Yıldız Yapıcı cevap vermedi, ama uzaklaşmadı da ve Aurora, sanki bir şey yüzünden kendi içinde bir savaş veriyormuş gibi onu izledi.

"Bu nedir?" diye sordu.

Yıldız Yapımcısı ayağa kalktı ve tekrar odasında volta atmaya başladı, yatağının yanında durmadan önce birkaç tur attı. "Senin için endişeleniyordum Aurora. Nerede olduğunu ya da güvende olup olmadığını bilmemek işkenceydi. Hiç hoşuma gitmedi."

Aurora, son cümleyi tiksintiyle söyleme şekline neredeyse kahkaha atacaktı. "Eminim halefinizin güvende olup olmadığını bilmemek sizin için çok zordu."

Yıldız Yapımcısı, kelimeyi neredeyse tükürerek, "Halefim için endişelenmiyordum," dedi. "Senin için endişeleniyordum, Aurora." Yutkundu. "Senin için."

Sözleri söyler söylemez, aralarındaki boşluk elektriklendi; sanki kelimeler havanın kimyasını değiştirmiş ve her parçacık Aurora'nın midesinin tepki verdiği gibi tepki veriyordu. Kalbi hızlandı ve Yıldız Yapımcısının gözleri o kadar yoğunlu ki, bakışlarını sabit tutmak için kendini zorlaması gerekti, gözlerini kaçırmak istemiyordu.

“Ben de senin için endişelendim,” dedi sessizce. “Uyandığımda aklıma gelen ilk şey sendin ve Farren bana ben baygınken ışığın geldiğini söylediğinde, hayatımda hissettiğim en tatlı rahatlamayı yaşadım. Tek istediğim sana ulaşmak ve iyi olduğundan emin olmaktı.”

"Eskiden benimle tartışmak için beni arayıp gelmesinden tamamen farklı bir durum." Yıldız Yapımcısı göğsünden gelen kısık bir hırıltıyla güldü.

“İkisini de yapabilirim.”

“Evet,” dedi Yıldız Yapımcısı. “Görünüşe göre yapabilirsiniz.” Bir an duraksadı. “Biraz dinlenmelisiniz.”

Aurora yastığına yaslandı ve Yıldız Yapıcı, yeterince örtülü olmasına rağmen yorganını yukarı çekti. Hareketleri yavaştı ve yorganı omuzlarının altına sıkıştırmak için zaman ayırdı. Elleri orada bir süre oyalandı, sanki ne yapacağına karar verememiş gibiydi ve Aurora onu izlerken nefesi kesildi.

Tanıştıklarından beri birçok nedenden dolayı ona kızgındı, ama belki de en büyüğü aralarında mesafe bırakmak istememesiydi. Parmakları, uzanıp onu kendine çekme, ağırlığı altında ezilme, dudaklarının kendi dudaklarına değmesini hissetme arzusuyla kaşınıyordu. Sonsuza dek burada olmayacaktı ve bedeni yaşlanmaya başladıkça zayıflayacaktı, ama şu an buradaydı. O buradaydı, o da buradaydı ve o anda onu istemenin aptalca olduğuna ikna olmamıştı.

Yavaşça kolunu battaniyenin altından kurtardı ve Yıldız Yapımcısının bileğini kavradı. "Ya burada kalsaydın?" diye sordu, gözlerini ondan ayırmadan.

“Yorgun değilim.” Sözler boğuk çıkmıştı ve Aurora, başının dönmesinin nedeninin yorgunluk mu, ağrı mı, ateş mi yoksa Yıldız Yapıcı'nın kendisi mi olduğunu, onu kendi yörüngesine mi çektiğini merak etti.

"Uykuya dalmak niyetinde değildim."

Çenesi gerildi ve vücudu kaskatı kesildi. "Aurora," diye başladı sesi kısık bir şekilde, "yapamam. İhtiyacın olan son şey, seni kaçınılmaz olarak terk edecek başka birine bakmak."

"Kim 'ilgilenmek'ten bahsetti ki?"

Aurora, ağzının bir tarafının yukarı kıvrıldığını, şeytani bir sırıtışla gülümsediğini izledi; bu da arzusunu daha da güçlendirdi. "Beni hiç mi önemsemiyorsun?" diye sordu, kelimeleri söylerken eğildi, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "En ufak bir şekilde bile mi?"

Aurora dirseklerinin üzerinde tekrar doğruldu, aralarındaki mesafeyi kapattı, dudakları neredeyse onun dudaklarına değiyordu. "Şu anda sana oldukça kızgıyım."

Yıldız Yapımcısının gözleri ateş ışığında parılıyordu, yüzünde eğlence ifadesi vardı. Dudaklarını onun dudaklarına bastırduğunda, Aurora'nın hayal ettiği gibi açgözlü veya huzursuz değildi. Aksine, sabırlıydı. Nazik. Hatta sevgi doluydu.

Dudakları yumuşak ve sıcaktı, çay tadı vardı ve Aurora'nın aklından geçen tek şey daha fazlasıydı. Daha fazla öpücük, daha fazla dokunuş, onu Yıldız Yaratıcısı Yükselişi rolünden çok uzaklara götüren daha fazla an. İçinde bir ses fısıldıyordu ki, bu -o- şimdiye kadar yaşadığı en büyük maceraydı, onun kollarında olmak belki de kendini en çok evinde hissettiği anlardı. Onu kendine daha da yaklaştırdı, ama o sadece dudaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra ayağa kalktı. Altın rengi gözleriyle onu izledi, Aurora'nın tek istediği ışığı unutmakken, o güneşi ona yansıtıyordu.

Yıldız Yapımcısı, "Seni istiyorum," dedi, o kadar açık bir şekilde ki Aurora'nın kalbi kırıldı. Kendini korumak için çok uğraşmıştı, bir kişiyi daha sevmenin ne anlama geleceğinden, kederin onu nasıl yok edebileceğinden korkuyordu. Sadece üç kelimeydi, ama dürüst ve gerçekti ve Aurora, umutsuzca inkar etmeye çalıştığı bir şeyi dile getirdiği için ona kızgındı.

Ona her zaman kızgındı.

"Seni istemek karmaşık bir şey. Varlığın benimkini bitiriyor, yine de seni tanımış olarak ölmeyi, binlerce hayatı yabancı olarak yaşamaktan daha çok tercih ederim." Yıldız Yapımcısı kapıya doğru yürüdü, ancak ayrılmadan önce bir kez daha ona baktı. "Önünde çok uzun bir hayat var. Bunu zorlaştırdığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

Sonra gitti, kapıyı arkasından usulca kapattı. Aurora, onun durduğu yere bakakaldı; sözlerinden, nezaketinden ve ilgisinden şaşkına dönmüştü. Zihni

karmakarışık olmuştu ve inanılmaz bir ağlama isteği duyuyordu.

O, Yıldız Yaratıcısıydı ve o da Yükselen Yıldız Yaratıcısıydı; asla birlikte olamazlardı ve Aurora, onun kendisini hayata döndürdüğü sırada kendisinin de onu öldürdüğü gerçeğinden kaçamıyordu.

Kalp nadiren boyun eğiyor.

Aurora kendini daha iyi hissediyordu, ancak annesi Farren'le olanları duyar duymaz kaleye gelmekte ısrar etti. Yıldız Yapımcısı ona karanlık ormanda eşlik etti, bu da normalden çok daha erken uyanmasını gerektirdi ve Aurora onun bu dayanılmaz saate sessizce lanet ettiğini bilse de, şikayet etmedi. Bu, ne kadar saçma olsa da - sıradan bir olaya böylesine abartılı bir tepki - ona önemsendiğini hissettirdi.

Aurora annesine gelmesinin gerekli olmadığını söylemişti, ancak annesi kapıyı hızla açıp yatağa doğru koştuğunda Aurora'nın gözleri yaşlarla doldu.

"Merhaba anne," dedi yutkunarak.

"Buraya olabildiğince çabuk geldim." Annesi elini saçlarının üzerinden geçirdi ve yüzünü inceledi, elinin tersini Aurora'nın tenine dayadı. Aurora'nın yakın bir tehlikede olmadığına ikna olmuş gibi başını salladı. "Bana ne olduğunu anlat."

Aurora, ailesine ateş ve mağara hakkında mektup yazmıştı, ama şimdi annesi karşısında, yatağında yanında otururken, ona her detayı anlattı. Ailesinin Farren'den nefret etmesini istemiyordu, ama onun için yalan söylemek onun sorumluluğu değildi ve hiçbir şeyden geri durmadı.

Beklemediği bir şekilde iyileştirici oldu ve hayatında olup bitenler hakkında annesiyle konuşabilmeyi ne kadar özlediğini fark etti.

“Farren’in böyle bir şey yaptığına inanamıyorum,” dedi annesi, eli Aurora’nın elini sıkıca kavramış halde. “O mağarada ölebilirdin.” Aurora annesini uzun zamandır bu kadar üzgün görmemişti ve annesinin her zamanki yumuşaklığının yanı sıra içinde bir ateş olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Daha kötü olmamasına sevindim."

“Asıl sevinmesi gereken Farren; Yıldız Yapımcısı yolculuk boyunca sorularımı yanıtlarken öfkesini zorlukla gizleyebildi. Buraya kadar tüm yol boyunca surat astı.”

Aurora yatakta kıpırdanarak, "Bu sadece onun yüzü," dedi ama annesi başını salladı.

"Sana karşı sevgi beslemeye başladı canım. Bunu mutlaka görüyor olmalısın."

Aurora nasıl cevap vereceğinden emin değildi. İlişkilerinde bir değişim olmuştu ve Yıldız Yapıcı eskisi kadar soğuk değildi, ama Aurora ne kadar yaklaştırmaya çalışsa da onu hâlâ uzakta tutuyordu. Öpüşmelerinin anısını, unutamadığı içindeki o kalıcı arzuyu hatırlamamak için gözlerini kapattı. Ondan daha fazlasını istiyordu.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi.

Onun her şeyini istiyordu, ruhunun derinliklerinde destansı bir aşk istediğini hissediyordu. Bu yıkıcı bir farkındalıktı ve Aurora, görüşü tekrar bulanıklaştığında şok oldu.

“Ne oldu?” diye sordu anne, Aurora’nın yanağını silerken.

Aurora duraksadı, derin bir nefes aldı. "Sanırım onu çok seviyorum." Bu sözleri o kadar alçak sesle söyledi ki annesi duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı ve ardından Aurora'nın boğazından bir hıçkırık koptu.

“Ah, canım,” dedi annesi Aurora'yı kendine doğru çekip kollarını ona sararak. “Biliyorum, öyle istiyorsun.”

“Ama yapamam,” dedi Aurora derin bir nefes alarak, kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Senin babamla yaşadıklarını yaşamak istemiyorum.”

O anda Aurora'nın annesi geri çekildi ve gözlerinin içine baktı; Aurora'nın nadiren gördüğü bir sertlik yansıtıyordu. "Bunu söyleme. Bunu asla söyleme."

“Neden olmasın? Onu kaybetmek neredeyse seni öldürüyordu.”

Annenin gözleri de yaşlarla dolmuştu ve sehpanın üzerindeki mendil hemen harekete geçerek önce kendi yanaklarını, sonra da Aurora'nın yanaklarını sildi.

"Şimdi değil," diye fısıldadı Aurora usulca ve mendil, kalkış anındaki coşkusundan çok daha az bir istekle masaya geri düştü.

Anne, yüzündeki sert ifade geri dönmeden önce altın rengi kumaşa gülümsedi. “Hayatımın en kötü dönemiymi,” dedi. “Keşke senin ve kardeşlerin için daha fazla orada olabilseydim. Keşke sana ihtiyacın olduğu şekilde orada olabilseydim ve bunu her zaman pişmanlıkla hatırlayacağım. Ama pişman olmadığım, asla pişman olamayacağım bir şey var, o da babanı sevmek.” Duraksadı ve Aurora'nın ellerini tuttu. “Ve eğer tekrar yaşamak zorunda kalsaydım, onu tekrar severdim, tekrar seçerdim, çünkü birlikte geçirdiğimiz hayat buna değerdi. Olağanüstü bir sevgi yaşadım ve onun ölümünde hissettiğim ve bugün de hissetmeye devam ettiğim acı bunu silmiyor, aksine yansıtıyor.”

Aurora'nın içinde bir şeyler kırılıyordu, sanki tüm organları ve kemikleri annesinin söylediklerine yer açmak için yeniden düzenleniyordu. Aurora, böyle birini sevmenin buna değmeyeceğinden emindi, ama annesi öyle bir inançla konuşuyordu ki Aurora'nın nefesi kesildi. En kötü sonucu yaşamıştı, yine de buna değdiğine inanıyordu.

Aurora o anda Güneş'in de aynı şeyi söyleyeceğini, bir insana aşık olmanın acıya değdiğini anlamıştı. Bunu kanındaki büyüde hissedebiliyordu ve nasıl bu kadar yanıldığını merak ediyordu.

Aurora gözyaşları içinde annesine bakarak, "Babamı çok özlüyorum," dedi. "Onu çok özlüyorum."

"Biliyorum, ve o senin geldiğin noktadan çok gurur duyardı." Annesi bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onun yüzünden kendini aşktan soyutladığını düşünmek onu üzerdi. Reverie'de babandan daha romantik kimse yoktu."

Aurora, dudaklarından hafif bir gülümseme kaçarken, "Güneş'in bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir," dedi.

"Belki de öyle olurdu," dedi anne. "Ama yine de inanıyorum." Aurora'nın ellerini sıktı. "Lütfen gelecekte o kadar korkma ki, şimdinin tadını çıkarmayı ihmal etmeyesin. Geleceğinin kaçınılmaz gibi görüldüğünü biliyorum, ama nasıl görüneceğine, hayatının ne kadar dolu olacağına, ne kadar sevgi içereceğine, ne kadar mutluluk, kahkaha ve neşe barındıracağına sen karar vereceksin. Lütfen yokluklarında bırakabilecekleri acıdan korktuğun için kendini bunlardan mahrum etme. Hayat acıyı da içerir canım, ve ondan kaçamazsın ya da onu alt edemezsin."

"Bunu öğreniyorum," dedi Aurora.

"Evet, öyle görünüyor," diye onayladı annesi.

Birkaç dakika sessiz kaldılar; Aurora'nın nefesi normale dönene ve gözleri kuruyana kadar yeterince uzun bir süreydi bu. Zihninin bir köşesinde hâlâ küçük bir ses fısıldıyordu; ona annesi veya Güneş kadar güçlü olmadığını, bu tür bir kayba dayanamayacağını söylüyordu. Ama eğer Yıldız Yaratıcısı olmak ona bir şey öğretmişse, o da düşündüğünden daha güçlü olduğuydu.

Belki de, kendini tamamen kaptırarak sevebilecek kadar güçlü.

* * *

Bir süre sonra Aurora uykuya daldı ve annesinin mercimek yemeğinin kokusuyla uyandı. Bu, evlerinde biri hastalandığında annesinin yaptığı aynı yemektir ve Aurora bu kokuyu her yerde tanırdı. Hem bu koku hem de sıkıca sarılmış çocukluk yorganının kokusuyla, neredeyse kulübede olduğuna ikna olmuştu.

Gözleri aralandı ve annesi yatağın kenarında oturmuş, üzerinde büyük bir kase çorba ve biraz taze ekmek bulunan bir tepsi tutuyordu.

"Aşçı senin için bir şeyler yapmayı teklif etti ama ben bunun uygun olmadığını söyledim." Anne gülümsedi ve Aurora'nın oturmasını bekledikten sonra tepsiyi kucağına koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Aurora, hevesle bir kaşık alarak. İyileştikçe iştahı da artmıştı ve yemeğini bir anda bitirmemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

"Bu yemeğin tarifini sizin için yazacağım, böylece kendinizi iyi hissetmediğiniz zamanlarda bakabilirsiniz."

Aurora, annesinin çok uzak bir gelecekte, kendisi öldükten çok sonraki zamanlardan bahsettiğini düşünmedi, ama sözleri yine de Aurora'nın göğsüne saplandı ve acıyı dindirmek için derin bir nefes aldı.

"Bunu çok isterdim."

"Kız kardeşin benimle gelemediği için çok üzgündü ve hem o hem de Aspen sevgilerini gönderiyorlar. Sen uyurken onlara yazdım ve iyileştiğini öğrenince çok sevinecekler."

"Evander ve Samuel nasıl? Onlar iyi mi?"

Anne duraksadı. "Kaleye gitmek için yola çıktığınız sabahtan beri kardeşinizi görmedim, ama Aspen bana hem onun hem de Samuel'in iyi olduklarını söyledi."

Aurora annesinin sesindeki kırılganlığı duydu ve sorduğu soruya pişman oldu. "Özür dilerim anne. Sormamalıydım."

"Kendi eylemlerimin sonuçlarından beni korumak senin sorumluluğun değil." Annem bunu hüzünlü bir gülümsemeyle, gözlerini aşağıya indirerek söyledi. "Evander babasını yeni kaybetmişti—hepiniz kaybetmiştiniz—ve ben ona bu süreçte destek olamadım. Hiçbirinize destek olamadım. Bu benim kendi hatam ve hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacağım."

Aurora annesinin elini tutarak, "Elinden gelenin en iyisini yaptın," dedi.

"Yeterli değildi." Sesi titriyordu, derin bir nefes aldı ve gözlerini sildi. "Ama şimdi onun için orada olmaya çalışmaya devam edeceğim. Belki bir gün bana izin verir."

Aurora, annesiyle daha önce hiç bu kadar açık bir konuşma yapmamıştı ve annesinin ne kadar çok şey taşıdığına şaşırdı. Babasının ölümünden sonra ailelerinde yaşanan değişimin ne kadar farkında olduğunu ve Evander ile arasındaki uçurumdan kendini nasıl sorumlu tuttuğunu gördü. Annesinin konuşma biçimindeki açıklık Aurora'yı derinden etkiledi ve annesinin şimdi eskisinden daha güçlü olduğunu düşündü.

Annesi konuyu değiştirerek, "Yıldız Yapıcı sen uyurken birkaç kez seni kontrol etti," dedi. "Işığı söndürür söndürmez kaleye geri döndü."

Aurora annesinin sözlerine tepki vermemeye çalıştı, ama içinde bir sıcaklık filizlendi ve dışarıya yayıldı. "Öyle mi?"

Annesi başını salladı ve Aurora'nın kirpiklerine takılmış bir tutam beyaz saçı düzeltti. "Bence bu kadar çok önemseyen tek kişi sen değilsin."

Aurora bakışlarını balkon kapısından uzaktaki karla kaplı ağaçlara çevirdi. "Benimle ilgilenmek istemiyor."

"Siz de onun için aynı şeyi yapmayın, fakat kalp nadiren aklın arzuladığına boyun eğ."

“Evet,” dedi Aurora, “oldukça sinir bozucu bir zellik.” Bu, Yıldız Yapımcısı'nın söyleyeceği bir şeydi ve neredeyse gülecekti.

“Evet, yle,” diye onayladı annesi ayağa kalkıp tepsiyi alırken. “Şimdi dinlen. Daha çok şey var.”

Aurora annesinin ne demek istediğinden emin değildi, ama tekrar yatağına uzandı, göz kapakları ağırlaştı ve sorma fırsatı bulamadı.

Uyurken, Yıldız Yapımcısını rüyasında gördü. İki elini de tutuyordu, güzel yüzü onun yüzüne yaslanmış, dudakları onun dudaklarına zar zor değiyordu. Yıldız ışığıyla yıkanmış siyah kadife bir gökyüzünün altında, en yüksek zirvenin tepesinde duruyorlardı. Dudakları onun dudaklarıyla buluştuğunda gülümsedi.

Sonra birden koparıldı, elleri onun kavrayışından kaydı, Aurora arkasından çığlık atarken sonsuz geceye doğru çekildi.

Yansımalar

Aurora'nın kalede kendi başına dolaşabilecek kadar iyileştiği ilk gün, Yıldız Yapıcı aceleci adımlarla ona yaklaştı.

“Şimdi tekrar ayakta durabildiğine göre, Tilly’ye hediyesini verebileceğimizi düşündüm.” Bu sözleri, bir hediyeden değil de bir hastalıktan veya kıtlıktan bahsediyormuş gibi bir ciddiyetle söyledi ve Aurora da yüz ifadesini onun ses tonuna uydurmaya çalıştı.

"Sanırım haklısınız," dedi abartılı bir üzüntüyle, ama Yıldız Yapımcısı onun şakasını fark etmemiş gibiydi.

“Katılmanıza sevindim.” Bir elini arkasında saklıyordu ve elini çıkararak melek için seçtikleri aynayı gösterdi. “Hadi gidelim.”

Arkasını dönüp büyük bir aceleyle koridorda yürümeye başladı. Aurora'nın kaledeki ilk gecesinde fark ettiği portrenin yanından geçtiler, ancak bu sefer portrede kar yoktu; bu kez köşeden parlak bir ışık parlıyordu, o kadar yoğun ki Aurora'nın gözlerini kamaştırıyordu. Resme bakmak için durdu ve Yıldız Yapıcı, onun durduğunu ancak avluya açılan kapıyı onun için açık tutarken fark etti. İçini çekti ve portrenin yanında onunla buluştu.

"Hava her gün değişiyor," dedi, kadının bakışlarını takip ederek.

"İnanılmaz."

Aurora'nın büyük sevinciyle, bahçıvan bir kez daha çitlerin arkasından belirdi, bu sefer o kadar büyük bir şemsiye taşıyordu ki, tahta doğru yürürken tökezleyip düştü. Tahta ulaştığında, şemsiyeyi kenara yerleştirdi ve Yıldız Yapıcı ile Constance'ın gölgelenmesini sağladı. Yerleştirmeden memnun kalınca tekrar uzaklaştı ve Aurora onu görene kadar izledi.

"Bir keresinde bahçıvanın kar fırtınası tarafından savrulup bir kenara atıldığını gördüm. Onun için çok endişelendim, ama ertesi gün geri dönmüş, fırtınanın ardından temizlik yapıyordu."

Aurora, sonunda gözlerini tablodan ayırarak, "Sanırım her gün bu portreye uğramam gerekecek," dedi.

"Eskiden öyle yapardım," dedi Yıldız Yapımcısı, ardından sözlerinden pişman olmuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Eskiden?"

"Özür dilerim," diye yanıtladı, elini saçlarının arasından geçirerek. "Bir noktada, görebileceğim her hava durumunu gördüğümü fark ettim ve bu durum tekrarlayıcı gelmeye başladı."

Aurora'nın söyleyebildiği tek şey "Ah," oldu, sevinci yavaş yavaş kayboluyordu.

"Ama umarım her gün ziyaret edersiniz. Her gün." Yıldız Yapımcısı başını salladı. "Şimdi anlıyorum ki hayatım monoton geldi çünkü yıllar önce böyle olacağına karar vermiştim. Kendime yeni deneyimlerin veya yeni insanların zevkini yaşama izni vermedim." Duraksadı, bakışları sanki ulaşamayacağı bir şeyi arıyormuş gibi koridorda gezindi. "Benden çok daha iyisini yapacaksınız."

Aurora bir an sessiz kaldı. "Bu hayatla nasıl başa çıktığınız için özür dilemenize gerek yok."

"Senin keyfinden birazını çaldığında yapıyorum."

"Öyleyse affedildin, ve eğer bu seni rahatlatacaksa, söz veriyorum bu portreyi her gün ziyaret edeceğim."

Yıldız Yapımcısı başını salladı. "Bu beni daha iyi hissettirirdi."

"Öyleyse bunu bir söz olarak kabul et." Aurora'nın hayal kırıklığı kayboldu ve yerine sessiz bir kararlılık geçti. Yıldız Yapımcısı olarak hayatını kendi şartlarıyla, kendi yolunda yaşayacaktı. Kaleye gitmeden önce Aspen'in ona söylediği sözleri, tüm benliğini yanında taşıması gerektiğini hatırladı ve kardeşinin her zaman doğru şeyi nasıl söylediğini, her zaman yaşının çok ötesinde bir bilgeliğe sahip olduğunu merak etti.

Yıldız Yapımcısı gözle görülür bir rahatlama yaşadı ve yan yana bahçeye çıktılar. Tilly'yi bulmak uzun sürmedi, çünkü tam önlerinde, gül çalılıklarının üzerine eğilmişti.

"Güllerin kokusunu çok sevdiğime karar verdim," dedi melek ve bu Aurora'nın kalbini sevinçle doldurdu. Neyi sevip neyi sevmediğine karar veriyorsa, belki de yeni benliğini yavaş yavaş kabul etmeye başlıyordu.

"Bu benim de en sevdiğim şeylerden biri," dedi Yıldız Yapımcısı ve bu Tilly'yi mutlu etmiş gibiydi.

"Sizin için bir hediyemiz var," dedi Aurora ve kar meleği Aurora ile Yıldız Yapımcısı'nın durduğu yere doğru ilerledi. Yıldız Yapımcısı paketi uzattı ve Tilly kanadının ucuyla kağıdı dikkatlice açtı.

Yıldız Yapımcısı, "Aurora, kendinizi görebilmekten hoşlanabileceğinizi düşündü," dedi.

"Ama ben kayıpım," diye yanıtladı Tilly şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi Yıldız Yapımcısı nazikçe. "Tam buradasın." Uzandı ve aynayı ters çevirerek camı ona doğru çevirdi, sonra yavaşça yüzüne doğru yaklaştırdı.

Tilly nefes nefese kaldı ve o kadar perişan görünüyordu ki Aurora, fikrinin fena halde hatalı olup olmadığını merak etti. Meleğe daha fazla

üzüntü vermek istemediği için Tilly'den aynayı almak üzere elini uzattı, ancak Yıldız Yapıcı koluna bastırdı ve sessizce "bekle" dedi.

Sonraki saniyeler dayanılmazdı. Tilly'nin aynaya bakışını izlediler; kanatları içeri doğru kıvrılmış, başı öne eğilmişti, sanki kendi görüntüsüne dayanamıyormuş gibi. "Bunun ben olduğumu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Aurora, Tilly'den aynayı alıp meleğe kendi yansımasını gösterdikten sonra aynayı Yıldız Yapıcı'nın önüne koyarak, "Bak," dedi. "Önünde ne varsa onu yansıtıyor."

Tilly başını yana eğerek, Aurora'nın aynayı güllerin üzerinde gezdirip sonunda tekrar Tilly'ye çevirmesini dikkatle izledi. "Bu sensin," dedi Aurora nazikçe, aynayı meleğe geri verirken.

Tilly, Aurora'dan Yıldız Yapımcısına baktı ve Yıldız Yapımcısı başıyla onayladı. Ardından Tilly yavaşça aynayı yüzüne yaklaştırdı.

"Ne kadar çok parladığımı seviyorum," dedi, başını bir o yana bir bu yana çevirerek kar tanelerinin ışıktaki parlamasını sağladı. "İkiniz de benim gibi parlamıyorsunuz."

"Hayır, yapmıyoruz," dedi Yıldız Yapımcısı, sesi titreyerek. Boğazını temizledi ve Aurora'nın gözleri yaşlarla doldu.

"Kendinizi kaybolmuş hissettiğinizde aynaya bakıp tam da olmanız gerektiği gibi olduğunuzu görebilirsiniz," dedi.

Tilly, Aurora'nın sözlerine başıyla onay verdi ama aynayı sıkıca önünde tuttu. "Ya sürekli kaybolmuş hissedersen?"

Aurora, "İstediğin kadar aynaya bakabilirsin. Ayna senin ve belki zaman geçtikçe kendini o kadar da kaybolmuş hissetmeyeceksin," dedi.

Tilly, sonunda aynadan Aurora ve Yıldız Yapımcısına bakarak sessizce, "Bu bana verilen en güzel hediye," dedi. "En azından öyle düşünüyorum."

Aurora, hediyeinin tüm övgüsünü kendine almak istemiyordu, ancak Yıldız Yapımcısı konuşamıyor gibiydi, bu yüzden Aurora meleğe gülümsedi. "Beğenmenize çok sevindik."

Tilly aynayı alıp kaçtıktan ve Aurora ile Yıldız Yapımcısı içeri geri döndükten sonra, derin bir nefes aldı. "İşte bu," dedi, doğru kelimeleri bulmak için duraklayarak, "hayatımın en güzel anlarından biriydi."

Aurora, "Ve siz çok uzun bir ömür yaşadınız," diye belirtti.

"Evet," diye onayladı Yıldız Yapımcısı. "Onun için ve benim için yaptıklarınız için teşekkür ederim."

Aurora gülümsedi. "Rica ederim."

"Şimdi, izniniz olursa, dikkatinizi gerektiren bir şey daha var."

"Biliyorsun, ağır bir hastalıktan iyileşiyorum," dedi, en az bir iki gün daha dinlenmeyi hak ettiğini düşünerek. Annesi o sabah erkenden eve dönmüştü ve artık Aurora'nın neye enerjisinin yetip neye yetmediğini dile getirmesi gerekiyordu. Büyümüş ve evden uzakta yaşıyor olmasına rağmen, annesinin onu her zaman kızı gibi görmesi son derece rahatlatıcıydı.

"Bunun farkındayım, ancak yatakta uzanmaya kıyasla bunun kabul edilebilir bir alternatif olduğunu düşüneceğinizi sanıyorum."

Aurora buna şüpheyle yaklaştı, ama merakı ağır bastı. "Öyleyse görelim."

Yıldız Yapımcısı ikinci kata, ardından uzun bir koridordan geçerek sarmal bir merdivene doğru yol gösterdi. Bu merdiven, Yıldız Yapımcısının odasına giden merdivene benziyordu, ancak çok daha yüksekti ve Aurora boynunu uzatsa bile tepesini göremiyordu.

"Gerçekten de bunu tırmanmam konusunda ısrarcı mısınız?"

"Evet, öyleyim," dedi Yıldız Yapımcısı özür dileyerek, "ama ne kadar yavaş gitmeniz gerekiyorsa o kadar yavaş gidebiliriz."

Aurora, Yıldız Yapımcısına sinirli bir bakış attı, ama tırmanmaya başladı, gittikçe yükselirken acele etmedi. Yıldız Yapımcısı hemen arkasından geldi

ve ara sıra, durduğunda veya bir adımını kaçırdığında, eli hemen belinin alt kısmını buldu. Böyle bir anda, sırtını onun göğsüne yaslamamanın ne kadar kolay olacağını, ona yaslanmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşündü. Yatak odasında aralarında geçenlerin bir rüya olduğuna, dudaklarının sıcaklığının ateşli halindeyken yarattığı bir hayal olduğuna neredeyse kendini inandırmıştı. Ama bedeni bunun gerçek olduğunun fazlasıyla farkındaydı ve ona sürekli olarak bunun yaşandığını ve -daha da sinir bozucu olanı- bir daha yaşanmadığını hatırlatıyordu.

Aurora iç çekti ve tırmanışına devam etti; saatler sürmüş gibi gelen bir sürenin ardından nihayet zirveye ulaştı. Yıldız Yapıcı kapıyı onun için açtı ve Aurora, her türlü eşyayla dolu küçük, yuvarlak bir odaya girdi: bitkiler ve kitaplar, şamdanlar ve yemek takımları. Büyük bir halı rulo halinde duvara yaslanmış, yanında da uzun bir süpürge duruyordu. Yıldız Yapıcı hızla kapıyı arkalarından kapattı.

"Burada dikkatli olun," dedi.

"Bütün bunlar da ne?"

"Gördüğünüz her şey, büyüünün ters gitmesinin bir örneği ve onları düzeltmek için ne kadar uğraşsam da, bu şeyler açıkta bırakılamayacak kadar kontrolden çıkmış durumda. Örneğin, şu bitki ısırıyor," dedi Yıldız Yapımcısı, yeşil yapraklarla çevrili muhteşem kırmızı bir çiçeği işaret ederek. "Çok sert ısırıyor," diye ekledi. "Köşedeki kızak yerde yatay olarak hareket edemiyor; sadece dikey olarak tırmanabiliyor, bu da içindeki her şeyin düşme riskini artırıyor."

"Aynaya ne dersin?" diye sordu Aurora ve Yıldız Yapımcısı ona aynaya bakmasını işaret etti. Ancak baktığında ayna sıradan görünüyordu. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, onu izleyen Yıldız Yapımcısına döndü. Belki de merdivenleri çıkmak ya da dar alan kafasını karıştırıyordu ama onun, hareketsiz durmak gibi sıradan bir şeyi yaparken nasıl bu kadar

mükemmel göründüğünü anlayamıyordu. "Normal görünüyor," dedi, aynaya geri dönerek.

"Bekle biraz."

Aurora aynada kendine baktı ve aniden yansıması konuşmaya başladı: "Ayakta durmak gibi sıradan bir şeyi yaparken nasıl bu kadar mükemmel göründüğünü anlayamıyorum."

Aurora yansımasına şaşkınlıkla baktı, sonra aynanın görüş alanından kayboldu.

"Çoğu insan düşüncelerinin sesli olarak dile getirilmesinden hoşlanmaz," dedi Yıldız Yapımcısı ve sesi sakın kalsa da, sırtıtmaya zor da olsa direndiği açıkça görülüyordu.

"Bir beyefendi gibi davranıp aynanın ne işe yaradığını bana söyleyebilirdiniz."

"Size centilmen biri olmadığımı daha önce söylediğimi sanıyorum."

Aurora derin bir nefes aldı, utancının onu ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak. "Beni buraya ne görmeye getirdiniz?" diye sordu, konuyu değiştirmek için can atıyordu.

Balkona açılan cam kapıya dönerek, "İçeride değil," dedi. "Dışarıda."

Kapıyı açtı ve Aurora içeri adım attığında nefesi kesildi. Her korkuluktan aynalar sarkıyordu ve daha da fazlası, kaleye yaslanmış balkon korkuluğunun üzerinde duruyordu. Hepsi devasa, Aurora'nın koleksiyonundaki en büyük aynadan bile çok daha büyüktü ve her biri aynı yöne, Reverie'ye doğru bakıyordu. O kadar çok ışık yansıtıyorlardı ki Aurora neredeyse onlardan yayılan ısıyı hissedebiliyordu; nefesini kesen muhteşem bir görüntüydü bu. Her sabah Yıldız Yapıcı ile güneş ışığını içine çektiği zamanlar dışında, tek bir yerde bu kadar çok ışığın yoğunlaştığını hiç görmemişti.

"Hiçbiri senin zihnini okuyamaz," dedi Yıldız Yapımcısı ve Aurora onun sesindeki eğlenceyi görmezden geldi.

"Çok güzeller."

"Hepsi doğrudan kulübenize doğru açılı bir şekilde yönlendirilmiş," dedi. "İşe yarayacak bir yol bulmak kolay değildi, ama sonuçtan oldukça memnunum."

Aurora ona baktı, söylediklerini anlayamadı. "Bunu benim ailem için mi yaptın?" diye sordu.

"Bekledikleri parlamayı alamadıkları için endişelendiğinizi biliyorum. Bu yükü bir şekilde hafifletmeye yardımcı olmak istedim."

Aurora nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Ağzını açarsa ağlayacağından veya geri alamayacağı kadar ağır bir şey söyleyeceğinden korkuyordu. Tamamen altüst olmuştu ve Yıldız Yapıcısının bunu hissedip hissedemediğini, içindeki büyüünün içinden geçen her söylenmemiş kelimenin ağırlığını hissedip hissedemediğini merak ediyordu.

Uzakta, zirvenin eteğinde bir parıltı vardı ve Aurora daha net görebilmek için gözlerini kısarak baktı. Daha önce hiç fark etmemişti ve bunun bir tür optik yanılsama olup olmadığını merak etti. Yıldız Yapıcı onun bakışlarını takip etti ve boğazını temizledi.

"Kulübeye bir ayna götürdüm. Elsie'yi ve tüm ailenizi ne kadar özlediğinizi biliyorum. Bu ayna, aşağıya yansıttığımız ışığı yansıtıyor. Bunu bir çeşit selamlaşma olarak düşünün, özlem çok büyük geldiğinde bakabileceğiniz bir şey."

Aurora şaşkına dönmüştü ve Yıldız Yapıcısına bakakalmıştı, onun kendisi için yaptıklarına bir türlü inanamıyordu.

"Seni sevebilirim," diye fısıldadı, bu sözleri sesli söylediğinin farkına çok geçmeden vardı.

Yıldız Yapıcı hiçbir tepki vermedi, en ufak bir kıpırdama bile göstermedi ve Aurora, bunu o kadar sessizce söylemiş olup da duymamış olabileceğini düşündü. Bunun olup olmayacağına karar veremedi.

“Belki ailenize yazıp aynalardan bahsedebilirsiniz. Bir fark yaratıp yaratmadıklarını öğrenmek isterim.” Yıldız Yapımcısının sesi normaldi ve Aurora onun kendisini kesinlikle duymadığını fark etti ve adını koyamadığı bir nedenden dolayı içinde bir hayal kırıklığı uyandı.

“Elbette,” dedi, sesini sakın tutmaya çalışarak. “Elbette yapacağım. Onlar da ben de çok minnettar olacağız.”

Yıldız Yapımcısı ona baktı. "Bunlar sadece aynalar, ama sen hastayken dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu fark ettim."

Aurora, sesi kısık bir şekilde, "Bunlar sadece ayna değil," dedi.

Yıldız Yapımcısının gözleri, daha önce tanımadığı bir duyguyla doluydu; bu duygu, genellikle canlı olan altın rengini karartmıştı ve birdenbire nefes almakta zorlanmıştı. "Hayır," dedi sonunda. "Öyle değiller."

* * *

Yıldız Yaratıcısı

Yıldız Yapımcısı, tepki vermemeye, hareket etmemeye, konuşmamaya kendini zorlamıştı. Ailesinin son üyesi de öldükten sonra, kendisini seven kimsenin kalmadığı ve bir daha asla olmayacağı gerçeğiyle barışmıştı.

"Seni sevebilirim," demişti Aurora ve böylece onun yanıldığını kanıtlamıştı.

Yıldız Yapımcısı, Aurora'nın kederden derin bir şekilde korktuğunu biliyordu ve daha nefes bile alamadan, aklına öyle güçlü bir düşünce geldi ki, o zamandan beri duyduğu tek şey bu oldu.

Seni mahvedebilirim.

Ölen Yıldız

O gece geç saatlerde Aurora, balkonunun ötesinden gelen bir hışırtı sesiyle uyandı. Sesi görmezden gelip tekrar uyumaya çalıştı, ama ses devam etti ve merakı ağır bastı. Yangın birkaç küçük alev dışında sönmüştü ve Aurora dışarı çıkmadan önce sabahlığını giyip terliklerini ayağına soktu.

Balkonda durdu ve kollarını beline dolayarak nefesinin soğuk geceye karışıp gitmesini izledi. Gökyüzünde hilal şeklinde bir ay asılıydı ve uzaktaki yıldızlar, sanki biri dünyanın tepesinden bir avuç elması havaya fırlatmış ve bir daha asla yere düşmeyecekmiş gibi karanlığı süslüyordu.

Onu uyandıran ses devam ediyordu ve Aurora korkuluğa doğru yürüyüp aşağı baktı. Bu ona kaledeki ilk gecesini, Yıldız Yapımcısından kanında sihir olduğunu kanıtlamasını istediği geceyi hatırlattı. O gece çok uzun zaman önce olmuş gibiydi, sanki o zamandan beri birçok farklı hayat yaşamıştı. Belki de bir anlamda öyleydi.

Aurora bahçeleri taradı ve Yıldız Yapımcısının el arabasını serasına doğru ittiğini, arkasında karda bir iz bıraktığını gördü. Ona seslenmeyi düşündü ama adam çoktan odasının çok uzağındaydı, duysa bile duymamış gibi yapabileceği kadar rahat bir mesafedeydi.

Aurora bu düşünceye güldü.

İçeri döndü ve kapıyı arkasından usulca kapattı. Yatağa girdi ve gözlerini kapattı, ama tamamen uyanıktı ve uykunun onu bir daha bulamayacağını biliyordu.

Seni sevebilirim.

Aurora hâlâ bu sözleri yüksek sesle söylediğine inanamıyordu, ancak saatler sonra bile aklından çıkmayan düşünce, Yıldız Yapımcısının onu duymasını ne kadar çok istediği ve bir daha böyle bir şeyi söyleme cesaretini toplayıp toplayamayacağıydı. Tepkisinin ne olacağı umurunda bile değildi; sadece bilmesini istiyordu.

Aurora sırt üstü döndü ve tavana bakarak Yıldız Yapımcısının serasında ne yaptığını, ne tür bitkiler yetiştirdiğini merak etti. Aslında oraya hiç gitmemişti, ancak Yıldız Yapımcısı boş zamanlarının çoğunu orada geçiriyordu.

Birkaç dakika daha orada uzandıktan sonra Aurora, üzerindeki örtüleri üzerinden attı, tekrar sabahlığına sarındı ve ayaklarını botlarının içine soktu. Pelerinini almak için gardırobuna gitti, sonra sessizce koridorda ilerlediğini, merdivenlerden indiğini ve sabahın erken saatlerine doğru dışarı çıktığını fark etti.

Yıldız Yapımcısını takip etmek niyetinde değildi belki ama tam olarak bunu yaptı; karda bıraktığı izlerin yanında yürüdü, ayak izlerinin yanında birçok pati izi de yerdeydi. Tilly bahçedeki bir banka oturmuş, aynasını önüne doğru tutuyordu. Aurora durup onu birkaç an izledi, melek başını sola, sonra sağa, sonra tekrar sola eğdiğinde kalbi sızladı.

Aurora yürümeye devam etti ve uzaktan seranın görüntüsü belirdi, içeriden sıcak bir ışık yayılıyordu. Dış cephesi ay ışığında parıltıyan kırığıyla kaplıydı ve Aurora, Yıldız Yapımcısının kutsal yerine izinsiz girmek üzere olduğu endişesiyle adımlarını yavaşlattı. Daha önce onu rahatsız etmek hiç aklından geçmemişti, ama şimdi işler farklıydı. Tam

olarak neyin değiştiğini bilmiyordu, ama Aurora onu kızdırmamaya çalıştığını fark etti ki bu pek gerçekçi değildi.

Kapıya vardığında hiç tereddüt etmeden açtı.

Yıldız Yapımcısı'nın sırtı ona dönüktü ve içeri girdiğinde başını kaldırmadı ya da dönmedi. "Bu zevki neye borçluyum?" diye sordu, sesi alaycı bir tondaydı ve Aurora kendi kendine gülümsedi. Bir şeyler değişmişti, ama her şey değil.

"Beni rahatsız ettin, bu yüzden sana aynı şekilde karşılık vermenin adil olacağını düşündüm."

İçini çekti, yaptığı işi bıraktı ve yavaşça arkasını dönüyormuş gibi yaptı. Başını yana eğdi ve ellerindeki toprağı silkeledi. "Eğer sizi rahatsız ettiysem, bu kasıtlı değildi. Bu," dedi Aurora'yı işaret ederek, "oldukça kasıtlı görünüyor, değil mi?"

"Uyuyamadım," dedi, seranın içine doğru yürürken. Kapı arkasından usulca kapandı ve yukarı baktı, cam dondan buğulanmıştı. Sera tatlı ve topraksı bir kokuyla doluydu, Aurora'nın hayal edebileceği her renkte ve türde glle doluydu ve bu görüntü onu derinden etkiledi. Bu küçük alanda yıllarca süren bir çalışma, saatlerce tohum ekme, sapları budama ve her bitkinin yeterli su almasını sağlama emeği gördü ve bu emekler karşılığını vermişti, çünkü çiçekler canlıydı, her biri yumruğundan daha büyüktü. Aurora ve Yıldız Yapımcısı'nın birlikte ayakta durması için neredeyse yeterli yer yoktu ve gllere zarar vermemek için dikkatlice hareket etti, aralarında yavaşça dolaştı.

"Ben de," dedi Yıldız Yapımcısı işine geri dönerken ve Aurora, saçlarının omuzlarına dökülmesini izledi. Gllerin güzelliği, gecenin sessizliği ve onları ayıran azıcık mesafenin büyüsüne kapılmıştı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Aurora, bana burada ne yaptığını söyle ya da beni rahat bırak," dedi Yıldız Yapımcısı, ama sesinde daha önce olmayan bir acı vardı, sanki

ieklerinin yasını tutuyordu. Bu dnce nefesini kesti, kalbine sert bir yumruk gibi indi ve dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

Sanki çiçeklerinin yasını tutuyordu.

Aurora, bir Yıldız Yapımcısının halefi bulunduktan sonra yaşılanmaya başladığını ve hayatının geri kalanını ölümlü olarak geçirdiğini öğrendiği anı hatırlamaya çalıştı. Ama ne kadar uğraşsa da bulamadı ve bunun bir varsayım olduğunu fark ettiğinde midesi bulandı. Elbette mantıklı bir varsayımdı, ama şimdi Yıldız Yapımcısına baktığında ve Tilly'ye hediyesini vermek için ne kadar istekli olduğunu düşündüğünde, Aurora varsayımının yanlış olduğunu biliyordu. Sadece ne kadar yanlış olduğunu bilmiyordu.

"Yine aynısını yapıyorsun," dedi Yıldız Yapımcısı, ona bakma zahmetine bile girmeden.

"Ne yapıyorum?" diye sordu, sesi kısık çıkıyordu.

"Henüz geekleşmemiş şeyler için yas tutmak."

Sırtı hâlâ ona dönüktü ama Aurora gözlerini ondan ayırmadı, gllerine gösterdiği özenin ona aradığı cevapları verebileceğini umarak her hareketini izledi. "Akıl hocan ölmeden önce onunla ne kadar zaman geçirdin?" Bu sözleri o kadar sessizce söyledi ki, sanki seranın tüm boşluğunu kaplayıp, sabahın erken saatlerindeki sis gibi havada asılı kalmış gibiydiler.

Yıldız Yapımcısının elleri toprakta hareketsiz kaldı. "Yeterince uzun sürdü," dedi.

"Bu ne anlama gelir?"

"Tam olarak söylediğim şeyi kastediyor. Sun gazetesinin benim için ne planladığını bildiğimi iddia etmeyeceğim."

"Yalan söyleyerek benim için hiçbir şeyi iyileştirmiyorsun," dedi Aurora, sesi yükselerek. Kavga etmek istemiyordu ama sanki tüm dünya ayaklarının altında sarsılıyormuş gibi hissediyordu ve tutunabileceği sağlam bir şeye ihtiyaı vardı.

"Yalan söylemiyorum."

"Kasıtlı olarak belirsiz konuşuyorsunuz, ki bu aynı şey olmalı."

"Belki de hayatımın sonunu konuşmaktan hoşlanmadığımı hiç düşündün mü?" Yıldız Yapıcı uzun ve yavaş bir nefes verdi. Soluk ay ışığı saçlarından ve teninden yansıyarak onu yumuşak mavi bir parıltıya büründürdü ve sanki tamamen yıldız ışığından oluşmuş gibi görünmesini sağladı. Ona bakmak, acı verici, güzel ve gözlerinizi ondan ayırmanın imkansız olduğu, ölmekte olan bir yıldızı izlemek gibiydi.

"Ama hazır olduğunu söylemiştin." Aurora'nın sesi kısıktı ve ne kadar umutsuz çıktığından nefret ediyordu.

Yıldız Yapıcı cevap vermedi ve bunun yerine çiçeklerinin yanına geri döndü. Ama Aurora, zamanının geldiğini bilmek için bir cevaba ihtiyaç duymuyordu ve içindeki korkuyu, ezici üzüntüyü yatıştırmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı ve kendine paniğe kapılmadan önce daha fazla şey öğrenmesi gerektiğini, eğer Yıldız Yapıcı kaderi hakkında dürüst olmazsa bilgiyi başka yerden bulacağını söyledi. Ama şimdilik, sabahın bu erken saatlerinde, onunla tartışmayacaktı.

Aurora yavaşça yanına yürüdü ve ellerini nazikçe sırtına koydu. Dokunuşunun altında kasları gerildi, omurgası dikleşti, ciğerlerinden hafif bir nefes çıktı. "Benimle konuşmayacaksan, belki de bana göstereceksindir."

Yıldız Yapımcısı başını çevirdi, gözleri omzunun üzerinden onun gözleriyle buluştu. "Ne istiyorsun?"

"Öğrenmek istiyorum," dedi usulca. Ellerini sırtından çekti, parmaklarını omzunun üzerinden koluna doğru gezdirdi ve topraktaki elleriyle buluşturdu. "Çiçeklerini de kaybetmeye dayanamayacağımı düşünüyorum. Yokluğunda onlara nasıl bakacağımı bana öğret."

Yıldız Yapımcısının ifadesi tamamen okunamazdı. Yüzünün yarısı gölgedeydi ve eğik elmacık kemikleri ile keskin çene hattı karanlıkta daha

da belirginleşmişti. "Oldukça nazlı olabiliyorlar," dedi.

"Bu özelliği senden almışlar, hiç şüphe yok."

Yıldız Yapımcısı yüzünü Aurora'nın görmemesi için arkasını döndü. "Ben titizim. Bu aynı şey değil," dedi, sözleri neredeyse duyulmuyordu, sanki sadece kendisi için söylemiş gibiydi.

"Öğrenmek istiyorum," dedi tekrar.

Yıldız Yapımcısı duraksadı, aralarında ince bir sessizlik oluştu. Sonra, "Sana öğretmek istiyorum." dedi.

Sırtını ona dönmüştü ve Aurora uzanıp çenesine dokunarak yavaşça yüzünü kendine çevirdi. "Neden bana bakmıyorsun?"

Yıldız Yapıcı sonunda gözlerine baktığında, Aurora keşke onu kendi haline bırakmış olsaydı diye düşündü. Çok acı çekmiş, çok işkence görmüş görünüyordu. "Çünkü her seferinde, yaşama isteğim o kadar artıyor ki nefes almakta zorlanıyorum."

Aurora, sözlerden, onlara sinmiş olan acıdan, sanki tek bir hece tüm dağı yerle bir edebilecekmış gibi, sözleri öyle bir kısıtlamayla söyleme biçiminden çok etkilendi. "Öyleyse gözlerini kapat."

"Kuzey ışıkları—"

"Gözlerini kapat," dedi tekrar ve bu sefer kapattı. Aurora'nın zihni susmuyordu ve bunun son derece kötü bir fikir olmasının en az on nedenini kolayca sayabilirdi, ama umursamayı kendine yediremedi. O an değil. Ay ışığının yüzüne vurduğu ve itirafının sesinin aralarında yankılandığı bir anda değil.

Aurora onu öptüğünde, sanki Güneş'in sıcaklığını ilk kez hissetmiş gibiydi ve tek istediği daha fazlasıydı. Ama Yıldız Yapıcı kaskatı ve hareketsiz kaldı ve Aurora, onu çok fazla zorlamış olabileceğinden korkarak geri çekildi.

Sonra birdenbire hayata döndü.

“Buraya geri gel,” dedi, yüzünü iki eliyle kavrayıp, sanki o havaymış ve kendisi yıllardır nefes almamış gibi onu kendine doğru çekti. Dili onun diline değdiğinde nefesi kesildi ve adam ellerini saçlarının arasından geçirip nazikçe çekerek çenesini yukarı kaldırdı ve boynunu ortaya çıkardı. Ağzının kenarını, çenesini, köprücük kemiğini öptü, yüzünü tenine gömdü, onu sanki hayatın sonu değil de hayatın ta kendisiymiş gibi içine çekti.

Aurora özlemle uyandı ve sanki bir daha asla bütün olamayacakmış, sanki her bir parçasına onun dokunuşu ve onun her bir parçasına da onun dokunuşu olmadan asla huzur bulamayacakmış gibi hissetti. Bu sağlıklı olamazdı ve Aurora, onun kendisine yalnızca kendisine iyi gelen sevgiyi deneyimlediği için üzgün olduğunu söylediği anı hatırladı.

Artık ne demek istediğini anlamıştı. İlla ki kötü bir şey değildi. Sorun, ona doyumsuz ve sonsuz bir şekilde ihtiyaç duymasıydı ve ne kadar çok elde ederse, o kadar çok istiyordu. Bir daha asla tatmin olmayacaktı.

Yıldız Yapıcı, Aurora'nın dudaklarını bir kez daha buldu; öpücüğü sıcaktı, dudakları yumuşaktı ve dili onu tahrik ediyordu. Adamın eli göğüs kafesinden yukarı, göğsünün şişkinliğine doğru ilerlediğinde Aurora içini çekti.

Sonra durdu, aniden bir adım geri çekildi. Aurora ona ayak uyduramadı, kafası hala öpüşmelerinde, onun kendisine dokunuşundaydı.

"Yapamayız," dedi nefes nefese, arkasındaki masanın kenarını sanki kendini fiziksel olarak durdurması gerekiyormuş gibi sıkıca kavradı. "Bu sana adil olmaz."

“Adil olanı belirleme konusunda fazlasıyla yetenekliyim,” dedi Aurora, aralarındaki mesafeyi tekrar kapatıp dudaklarını onun kulağına yaklaştırarak. “Bunu istiyorum,” diye fısıldadı ve dudakları tenine değdiğinde tüm vücudu titredi.

“Ben de bunu istiyorum,” dedi Yıldız Yapıcı, sanki acı çekiyormuş gibi, sesi gergin ve alçak. “Ben de bunu istiyorum,” dedi tekrar, belinden

kavrayıp onu kendine doğru çekti ve sonra kendi arzusuna denk bir aceleyle onu öptü. Aurora'nın bedeni arzuyla, daha önce hiç bilmediği bir özlemle titredi ve Yıldız Yapıcı'ya daha da yaklaşmak isteyerek ona doğru kıvrıldı. Gömleğini çıkardı ve ellerini karnının üzerinde gezdirdi, kasları dokunuşunun altında gerildi, teni ateş gibi sıcaktı.

Yıldız Yapıcı inledi ve onu masaya doğru yönlendirdi, ona iyice sokuldu ve Aurora, onun kendisini ne kadar çok istediğini, onu kendine ait kılmak için ne kadar çaresiz olduğunu hissedebiliyordu. Aurora, karnında sızlayan ihtiyaçtan, gecelik elbisesinin altında açan sıcaklıktan hayrete düştü ve açlığından korkmak yerine, bu durum ona cesaret verdi.

Aurora kollarını onun boynuna doladı ve ona sokuldu, kalçaları onunkine sürtündüğünde Yıldız Yapımcısının nefes alışverişi hızlandı. Aurora başını geriye doğru eğdiğinde pelerindeki bağcığa uzandı ve önce açgözlüce, sonra daha yavaş bir şekilde boynunu öptü.

Yavaş,

Yavaş,

Sonunda tamamen durdu.

Başını onun omzuna yasladı ve birkaç derin nefes aldı; Aurora ellerini çektiğinde boynunda hafif bir ter izi hissetti.

"Özür dilerim," dedi başını kaldırıp ona bakarak. "Beni zayıf bir anımda yakaladınız."

Aurora ona her zaman ona karşı zaafı olduğunu söylemek istedi ama çenesini kasıp gözlerini kısmasından, sonunda aradığı kararlılığı bulduğunu anladı.

"Seçimlerinizden memnun olmanızı istiyorum," dedi usulca, ondan uzaklaşarak.

"İyi' kelimesini kullanmazdım," dedi Yıldız Yapımcısı, hâlâ süregelen bir hayal kırıklığıyla. "Çelişkili' daha doğru bir ifade, ama niyetinizi takdir

ediyorum.” Uzun ve derin bir iç çekti. “Eğer hâlâ ilgileniyorsanız, size güllere nasıl bakacağınızı göstermek isterim.”

Aurora'nın göğsü ağrıyordu ve gözlerindeki yanmaya karşı gözlerini kırıştırdı. "Evet," dedi. "Bunu çok isterim."

Trajik Simetri

Reverie'ye ışığı çekme zamanı geldiğinde, serada hiçbir şey olmamış gibiydi. Yıldız Yapımcısı her zamanki yorgun ve huysuz haline geri döndü ve Aurora, yaptıkları şeyden pişman olduğunu, kaçınılmaz ayrılığının onun için daha da zorlaştığından endişelendiğini biliyordu. Güllerine nasıl bakılacağını öğrettiğı yumuşak, nazik bir sabahı paylaşmış olsalar da, bu geçmişti ve şimdi gözlerine bakmıyordu. Sesi sert ve kesik kesikti ve sanki onu tekrar kendisinden nefret ettirmeye çalışıyormuş gibi, kızak bankında ondan olabildiğince uzağı oturdu.

Buzulun yanına vardıklarında Aurora kızaktan inerken, "Beni senden nefret ettiremezsin," dedi. Ona baktı. "İşe yaramayacak."

"İnatçılığın yoluna engel oluyor." Yıldız Yapımcısı yere atladı ve tek kelime etmeden lamba direğine doğru yürüdü; bu da Aurora'yı, konuşmalar bittiğinde her zaman yaptığı gibi, öfkелendirdi.

Hiç düşünmeden bir kar yığını aldı, avuçlarına sıkıştırdı ve Yıldız Yapımcısının sırtına olabildiğince sert bir şekilde fırlattı. "Benden uzaklaşma!" diye bağırdı, peşinden giderken.

Yıldız Yapıcı durdu ve sanki Dünya'nın etrafında tam bir tur dönerek ona doğru gelmiş gibiydi. "Bu çok kötü bir karardı."

“En azından bunu kendim yaptım,” diye öfkeyle söylendi Aurora. “Diğerlerinin hepsini sen benim için yapıyorsun gibi görünüyor.”

Yıldız Yapımcısı yavaşça ona doğru yürüdü ve yüzünden sadece birkaç santim ötede durdu. "Belki de bunun nedeni, onları yapmada pek iyi olmamandır."

“Aldığım kararlardan oldukça memnunum; zorlanan siz gibisiniz.”

Yıldız Yapıcı başını salladı, elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne dememi istiyorsun Aurora? Aklımda sadece seni tekrar öpmek olduğunu mu? Seni yere devirip dün gece ulaşamadığım yerlere dokunmamak için tüm gücümü kullandığımı mı?" İç çekti, uzaklara bakarak. "Sen dünyada isteyeceğim en son şeysin."

Yıldız Yapımcısı hızla yürüyerek lamba direğine doğru döndü ve Aurora da arkasından onu takip etti. Onun ne kadar acı çektiğinden, olanlardan dolayı kendini ne kadar açıkça suçladığından nefret ediyordu. Ona iyi olacağına, ihtiyacı olanın onun yanında olması olduğuna, birlikte geçirdikleri zamanın sonsuzmuş gibi çekip gitmemesi gerektiğine onu ikna edebilmeyi çok isterdi.

Onu lamba direğinin yanında karşıladı ve hiçbir şey söylemedi. Işığı içeri çekme ritüelini gerçekleştirirken, Yıldız Yapıcı'nın en son birlikte buzulda olduklarında neler olduğuna dair şüpheleri doğru çıktı. Güneş, Aurora'nın hazır olduğuna karar vermişti, artık onun gelişme eksikliğine tahammül etmiyordu. Aurora, zaten içinde var olan sihre yetişmek için mücadele etmesi gerekeceğini düşünmüştü ve Yıldız Yapıcı'nın sihri tamamen ona geçene kadar hazır olmayacağından korkmuştu. Ama yanılıyordu.

O sabah Aurora, direnmeye çalışmasına rağmen, daha önce hiç olmadığı kadar çok ışık çekti. İpliği kasten bırakıp Yıldız Yapımcısına geri göndermesine rağmen, bunu başaramadı. Engellemeye çalışmasına rağmen güçleniyordu ve çok geçmeden tüm bir günün ışığını tek başına tutabilecek, Yıldız Yapımcısının kaderini kendi kaderiyle birlikte mühürleyebilecekti.

Büyü yeteneğinde ilerlemek için çok çaba sarf etmişti ve sonunda başardığına göre, tek istediği yavaşlamaktı.

Reverie ışıkla kaplandıktan sonra, Don'un herhangi bir izini bulmak için ormanı kontrol etmeye gittiler ve gün ilerledikçe Yıldız Yapımcısı biraz rahatladı. Aurora memnundu, çünkü onunla konuşmak, onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu.

Yıldız Yapımcısı elbette hatırlanacaktı. Köylüler onun için özenle hazırlanmış bir mezar inşa edecek ve nesiller boyu orada dua edeceklerdi. Son dinlenme yerinde çiçeklerden asla eksiklik olmayacaktı ve ona duyulan saygının sona erdiği bir zaman asla gelmeyecekti. Ancak birini rolüyle hatırlamak, onu olduğu kişiyle hatırlamakla aynı şey değildi.

Reverie onu dördüncü Yıldız Yapımcısı olarak hatırlayacaktı, ama Aurora onu Güneş ışığının ötesindeki kişiliğiyle hatırlayacaktı. Bu yüzden onun gerçek adını öğrenmek istiyordu, ama o sabah odasında defalarca sormasına rağmen hâlâ paylaşmayı reddediyordu. Ama başka şeyler biliyordu, onun kim olduğuna dair parçaları kıymetli mücevherler gibi toplamıştı ve onları kalbinde saklayacaktı, yaşadığı sürece orada kalacaklardı.

Aurora ormanın derinliklerine doğru yürürken, "Söyle bana," dedi, "Eğer Yıldız Yaratıcısı sen olmasaydın, mükemmel günün nasıl geçerdi?"

Yıldız Yapıcı ona baktı, dudakları düz bir çizgi halinde sıkılıydı, kaşları hafifçe kalkmıştı. "Ben Yıldız Yapıcıyım."

"Bunu biliyorum," dedi Aurora. "Ama eğer öyle olmasaydın..."

Yıldız Yapımcısı, sanki bir rüyayı anlatıyormuş gibi sesi ağaçların arasında kaybolurken, "Eğer öyle olmasaydım," dedi, "sanırım geç saatlere kadar uyur, kahvaltımı avlu bahçesinde yapar ve hayvanlarla vakit geçirirdim."

"Hayvanları her zaman sevdin mi?" diye sordu Aurora. Bu, onun yakınlığa ne kadar karşı olduğunu düşününce onu şaşırtan bir özellikti. Bir insanın bir hayvanla paylaştığı bağ güçlü ve derindi ve o da tıpkı insanlarla

kurduğu bağlardan kaçındığı gibi bu bağlardan da kaçınmak isteyecek gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi Yıldız Yapımcısı. "Eskiden onların berbat şeyler olduğunu düşünürdüm."

"Bu senin kişiliğinle daha tutarlı," diye belirtti Aurora ve yanındaki Yıldız Yapımcısı homurdandı.

"Onlar beni Yıldız Yaratıcısı olarak tanımıyorlar, sihirimle de ilgilenmiyorlar," dedi. "Beni bir insan olarak görüyorlar ve bu çok uzun yaşam boyunca insanlığımı korumama yardımcı oldular. Onlardan ayrılmak beni çok üzecek."

Sözleri havada asılı kalmış gibiydi ve Aurora, onların gözlerinin önünde yeniden şekillendiğini adeta görebiliyordu: "Onları bırakmak beni çok üzecek, ölüyorum."

Aurora, olabildiğince rahat bir ses tonuyla, "Önce onlar ölmeyecek mi?" diye sordu. "Hayvanların yaşam süreleri çok kısa."

Yıldız Yapımcısı ona bakmadı, ama Aurora çenesinin gerildiğini gördü. Sonunda, "Hayvanlarım her zaman olacak," dedi, "ve zamanım geldiğinde onları bırakmanın benim için ne kadar zor olacağını biliyorum."

Aurora konuyu uzatmadı ve günün geri kalanı keyifli geçti. Kaleye döndüklerinde ve akşam yemeklerini bitirdikten sonra, Yıldız Yapımcısı odasına çekildi ve Aurora, Fredrick'i kenara çekti.

"Frederick," dedi genç uşaağ, "lütfeñ geyiklerin iyice beslendiğinden emin ol. Ben tekrar dışarı çıkıyorum."

"Hemen," dedi ama ayrılmadan önce Aurora ceketine dokundu.

"Lütfeñ sağduyunuzu koruyun," dedi alçak sesle. "Yıldız Yapımcısı bana eşlik etmeyecek."

Frederick yerinde kıpırdandı, odanın etrafına gergin bir şekilde bakındı. Sadece ikisiydiler, ama Aurora onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu,

sanki tüm köyün önünde Yıldız Yapımcısını öldürmesini istemiş gibiydi. Yanaklarına kırmızı lekeler yayıldı ve Aurora, ona bunu sorduğu için neredeyse kendini kötü hissetti.

"Bunda olağandışı bir şey yok," dedi onu rahatlatmaya çalışarak. "Sadece köydeki kitapçıya gitmek istedim."

Frederick, gözleri aydınlanarak, "Yıldız Yapımcısının kütüphanesi harika bir kütüphane," dedi. "Eminim aradığınız her şeyi orada bulabilirsiniz."

Aurora, büyük merdivenlere doğru yönelirken, "Olamaz," dedi. "Üzerimi değiştirmek için odama gidiyorum ve döndüğümde kızağın hazır olmasını bekliyorum."

"Elbette," dedi Frederick ve rahatsızlığını pek gizleyemese de, onun isteklerini yerine getirmek için koridorda ilerledi.

Aurora yüzünü yıkadı, saçlarını düzeltti ve köyde fark edilmeden dolaşabilmek umuduyla çok gösterişli olmayan bir pelerin seçti. Hazır olduktan sonra sarayın girişine doğru ilerledi ve önünde kendisini bekleyen tek kişinin Frederick olduğunu görünce rahatladı.

"Hanımefendi, size eşlik etmek isterim," dedi, gözleri ona yalvarır gibiydi.

"Frederick, sana temin ederim ki şehre gidip kendi başıma geri dönebilecek yeteneğe sahibim."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Frederick paltosunu çekiştirerek. "Ama soğukların yaklaşması ve son zamanlardaki..."

"Kaçırma mı?" diye sordu.

"Evet, bu durumda sizinle gitmek konusunda kendimi daha rahat hissederdim."

Aurora, onu atlatıp kızağa binerken, "Hadi o zaman," dedi. "Çok uzun süre uzakta olmak istemiyorum."

Frederick kızağın etrafından diğer tarafa koştı ve kar geyikleri hızla koşmaya başlayarak onları dağ yamacından aşağı doğru sürükledi. Frederick kızağa iki eliyle sıkıca tutundu ve midesi bulanacak gibi görünüyordu; köyün parıldayan ışıklarının altında durduklarında ise teni kül rengine bürünmüştü.

Aurora onu incelerken, "İyi görünmüyorsun," dedi.

"İyiyim," diye yanıtladı ve sonra gözleri kocaman açıldı ve kızaktan atladı. "Kitapçada görüşürüz!" diye seslendi omzunun üzerinden, koşmaya başlayarak. Midesinin rahatsız olmasından dolayı üzülse de, hastalığı planlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu, çünkü onu dükkana kendisiyle birlikte sokmaya hiç niyeti yoktu.

Aurora kızağıyla kitapçının yakınındaki dar bir sokağa girdi, kar geyiklerini sevdi ve onlara hızlı olacağına dair güvence verdi. Mümkün olduğunca dikkat çekmemek için pelerinini kapüşonunda tutarak taş binanın etrafından dolaşıp girişe doğru yürüdü. Kitapçı küçük, gökyüzü mavisi bir kapısı ve dik eğimli bir çatısı vardı; kenarından sarkan fenerler yumuşak bir turuncu ışık yayıyordu. Kapıyı açtığı anda başının üstünde küçük bir zil çaldı ve sarı ışığa karşı gözlerini kısarak baktı. Dükkan sahibi aceleyle yanına geldi ve elini tuttu.

"Yıldız Yaratıcısının Yükselişini her gün görmezsiniz," dedi yaşlı adam. "Bu bir onur."

"Lütfen, Bay Burgess. Ben hâlâ raflarınızdaki her kitabı okumakta ısrar eden kızım," dedi, ancak onun selamlamasından duygulanmıştı.

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle yüzünü inceledi. "Sanırım öylesin."

"Talebime bu kadar kısa sürede yanıt verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Kesinlikle hayır. Akşamları nadiren kalabalık olur."

Bay Burgess kapıyı kilitledi ve Aurora'yı arkadaki rahat bir masaya götürdü. "Size biraz çay ikram edebilir miyim?"

"Lütfen," dedi, ağırlığı altında gıcırdayan eski bir sandalyeye otururken.

İkisi de çaylarını içtikten sonra Aurora derin bir nefes aldı ve sorularını sormadan önce kendini toplamaya çalıştı.

"Bu dükkan nesillerdir ailenizin elinde, doğru mu?" diye başladı.

"Doğru. Büyük büyük büyük dedem açmıştı orayı. Şehrin ilk dükkanlarından biriydi."

Aurora gülümseyerek ve çayından bir yudum alarak, "Hikayeler üzerine kurulmuş bir köy için oldukça uygun," dedi.

Bay Burgess'in telli çerçevesli gözlüklerinin ardındaki gözleri parladı ve yüzü aydınlandı. "Kesinlikle doğru," dedi heyecanla.

"Bu dükkanın ilk olarak üçüncü Yıldız Yapımcısının hükümdarlığı döneminde açıldığını doğru mu varsayıyorum?"

"Öylesin," dedi, sesinde bir merak tonu vardı.

"Ölümü hakkında bana neler anlatabileceğinizi merak ediyorum." Aurora soruyu olabildiğince nazikçe sormaya çalıştı. Köylüler kasvetli veya karanlık konularla pek ilgilenmezlerdi ve Aurora, bir Yıldız Yapımcısının hayatının gerçeklerinden bahseden tek bir örneği bile hatırlayamıyordu.

Bay Burgess kaşlarını çatarak küçük dükkanındaki kitap yığınlarına baktı. "Korkarım bu konu hakkında çok az şey yazılmış. Son Karanlık Günü'nün tarihini biliyoruz, bu yüzden ölüm tarihini söyleyebilirim, ama ayrıntıları bilmiyorum."

Dükkân sahibi ayağ a kalktı ve istediğı kitabı bulana kadar deri ciltli kitapların üzerinde parmaklarını gezdirdi. Aurora'nın karşısına tekrar oturduğunda kitabı açtı, ancak kitap şiddetle kapandı.

"Ah, bundan başlamayın," diye mırıldandı Bay Burgess, kitabı bir kez daha zorla açarken; ama sayfaları çevirmeye başlar başlamaz kapak tekrar kapandı, elinin etrafında şak diye kapandı. "Özür dilerim," dedi Aurora'ya, şimdi ön kapağı tutarak iki eliyle zorla açtı. Dirseğıyle hızla masaya bastırđı ve kitap kapanmaya çalışsa da yeterince güçlü değildi. Bay Burgess zafer

kazanmışçasına içini çekti, aradığını bulana kadar sayfaları çevirdi, ama Aurora'nın bir tarihe ihtiyacı yoktu ve ısrar etmeye devam etti.

“Üçüncü Yıldız Yapımcısının saltanatının sonu ile Karanlık Gün arasında ne kadar zaman geçtiğini biliyor musunuz?”

Dükkân sahibi kadının ne sorduğunu anlamış gibiydi ve kitaptan başını kaldırıp, kitabı zafer edasıyla sertçe kapattı. "Bunu anlamak gerçekten zor olurdu. Bir Yıldız Yapımcısının saltanatı resmen Karanlık Günü'nde sona erer ve ertesi gün bir sonrakinin resmen başlangıcıdır."

Aurora, "Ancak şu anki Yıldız Yapımcısı, selevinin ölümünden önce sihrini tam olarak kazanmış olmalı," dedi.

"Doğru," diye onayladı dükkân sahibi. "Ancak Karanlık Gün'den önce Yıldız Yapıcı'nın Yükselişini kutlamak saygısızlık sayıldığından, metinler Yıldız Yapıcı'nın en erken günlerini kapsamıyor."

Aurora, Bay Burgess'e baktı ve yavaşça kapüşonunu indirerek neredeyse tamamen parıldayan beyaz saçlarını ortaya çıkardı. Dükkân sahibi titreyen bir elini ağzına götürdü. "Efendim, kitaplarınızda ne yazdığınızdan çok, ailenizin hikayelerini duymakla ilgileniyorum. Atalarınız hayatlarını Reverie'nin efsaneleri etrafında kurmuşlar; evinizde nesilden nesile aktarılan ama asla basılmamış hikayeler mutlaka vardır, değil mi?"

Bay Burgess birkaç saniye boyunca ona baktı, sanki konuşamıyordu. "Her şey çok çabuk oldu," diye fısıldadı.

“İstediğimden çok daha hızlı.” Yıldız Yapımcılarının kişisel hayatları hakkında o kadar az şey biliniyordu ki, Ebedi Düş onu Yükselen Yıldız Yapımcısı olarak ilan ettiğinde bile, kimse saltanatının ne zaman başlayacağını veya Yıldız Yapımcısının ne zaman öleceğini tahmin edemezdi. Bu, dağın gizemlerinden biriydi ve Aurora genel olarak rolüyle ilgili bilgi eksikliğini takdir etse de, kendisinin de karanlıkta kalmasını istemiyordu. “Sizin de anlatacak hikayeleriniz var, değil mi?”

Bay Burgess yavaşça başını salladı ve boğazını temizledi. "Elbette."

"Sakıncası yoksa, onları dinlemek isterim."

Elindeki fincan hafifçe titreyerek çayından bir yudum aldı. "Ailemizde şöyle bir söz vardır: Başlamak için bir son olmalıdır. Yas ve keder zamanlarında söylediğimiz şey budur. Yıldız Yaratıcısı, sahip olduğumuz en büyük umut sembolüdür, ancak bir başkasının yükselmesi için her birinin sona ermesi gerekir." Dükkân sahibi durakladı, parmaklarını masaya hafifçe vurdu. "Bir Yıldız Yaratıcısının yükselişi, selefinin son günleriyle örtüştüğü için, onursuz görünmemesi için yalnızca fısıltıyla konuşulur."

Aurora başını salladı. Yükselişinin Yıldız Yapımcısının sonunu gölgelemesini istemezdi ve bunun olmayacağını duymaktan memnundu. "Peki, o son günlerin ne zaman olacağını tahmin ediyorsunuz?"

"Bu sözün daha derin bir anlamı var," dedi yaşlı adam. "Şafak ile alacakaranlığın aynı günü paylaşması gibi, bir başlangıç da bir sonla aynı günü paylaşır. Bu ifadelerin kökenini tam olarak bilmiyorum, ancak ilk Yıldız Yapımcısının ölüm öyküsünden geldiğine inanıyorum." Duraksadı, gözlüklerini çıkardı ve gözlerinde hüznle Aurora'ya baktı. "İnancım odur ki, Yıldız Yapımcısının sonu, senin sihriye tamamen kavuştuğun gün gerçekleşecektir."

Aurora ona baktı, yanlış anladığından emindi. Soruyu doğru duymamış olmalıydı. "Ne zaman ölümlü olacağını sormuyorum; ne zaman öleceğini soruyorum."

"Anlıyorum," dedi Bay Burgess başını sallayarak. "Sanırım büyüünün son kısmı size geçtiğinde, ışığı tamamen kendinize çekip tutabildiğinizde ölecek."

"Ama artık neredeyse bunu yapabiliyorum!" dedi Aurora, sesi yükselerek.

"Üzgünüm." Yaşlı adam çayını bitirdi. "Bunu duymak çok zor olmalı." Duraksadı, onu izledi ve aniden, sanki neden dükkanına geldiğini tam olarak anlamış gibi, keskin bir nefes aldı. "Onu önemsiyorsunuz, değil mi?"

Aurora konuşmaya cesaret edemedi, ancak dükkân sahibine bakarken gözleri yaşlarla doldu.

"Bir Yıldız Yaratıcısı ve Yükselen bir Yıldız Yaratıcısı birbirine aşık oluyor!" diye haykırdı, neredeyse bir hikaye anlatıyormuş gibi. "Bu, Güneş ve ilk Yıldız Yaratıcısı'nın öyküsüyle trajik bir simetri taşıyor."

Aurora, paniğini gizleyemeyerek, "Evet, farkındayım," dedi.

Bay Burgess kendine gelmiş gibiydi, sesi çok daha yumuşak bir tona bürünmüştü. "Kitaplarımda bu inancı doğrulayan hiçbir şey yok; bu sadece ailemin hikayelerinden edindiğim bilgiler. Hepsi bu."

Ama o bunu söyler söylemez Aurora, içgüdüsel olarak haklı olduğunu anlamıştı. Yıldız Yapıcı, onun ölümlü olacağından bahsettiğinde onu asla düzeltmemişti, ne de ne zaman öleceği konusunda ona net bir cevap vermemişti. Anlayış, tüm gökyüzünün ağırlığı gibi, her yıldız, gezegen ve güneşin aynı anda üzerine çöktüğü gibi, üzerine yıkıldı. Onu korumaya çalışıyordu; tüm bu süre boyunca, sinirlendiği günlerde bile, yorgunluğunda bile ve yaklaşan ölümünü kabullenirken bile, onu korumaya çalışıyordu.

Ve bunu yaparak ona defalarca yalan söylemişti.

Aurora ayağa kalkarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Yardıminız ve gizliliğiniz için minnettarım."

"Elbette," dedi Bay Burgess, onu kapıya doğru yönlendirirken. "Sizinle paylaşabileceğim daha iyi haberlerim olmasını isterdim."

Ona güçsüz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de öyle düşünüyorum."

Aurora dükkandan çıktı ve Frederick'in beklediği kızağa bindi. Frederick konuşmaya başladı ama Aurora onu duymadı ve yüzündeki bir ifade ona konuşamayacak kadar dalgın olduğunu göstermiş olmalı ki, Frederick sustu.

Yıldız Yapıcısının yılları yoktu. Ayları yoktu. Belki haftaları bile yoktu ve Aurora'nın tüm vücudu bu gerçeğe buz kesti. Ölüyordu ve bu Aurora'nın kabul edebileceği bir şey değildi. Kaleye dönüş yolunda gözlerinden

sessizce yaşlar aktı ve kendini paramparça olmaktan, kalbinin donmuş toprağa dökülmesinden korumak için kollarını göğsüne sardı.

Ama hiçbir faydası olmadı.

Zihninin bir köşesinde tıklar tıklar işleyen bir saat başlamıştı ve yakında bir gün duracaktı.

Başlangıç ve Son

Aurora, Yıldız Yapımcısıyla hemen yüzleşmeyi düşünmüyordu. Kaleye döndüğünde doğruca odasına gitti ve kimseyle konuşmadı; Frederick iyi olup olmadığını sorduğunda ya da Ina endişelendiğini söylediğinde bile. Ancak saatlerce odasında bir aşağı bir yukarı yürüyüp zihnini susturamadıktan sonra daha fazla bekleyemedi.

Uyku elbisesinin üzerine uzun bir ipek sabahlık geçirdi ve öfkeyle Yıldız Yapımcısının odasına koştu. Eğer o uyuyamazsa, o da uyuyamayacaktı.

Dar merdivenlere ulaştığında, Aurora basamakları ikişer ikişer çıktı ve tek bir vuruş bile yapmadan kapıyı hızla açtı. Ancak Yıldız Yapıcı yatakta değildi ve Aurora onu uyandırmadığı için duyduğu hayal kırıklığını yuttu. Bunun yerine, şöminenin yanında oturmuş, bir şiir kitabı okuyor ve bir fincan çay yudumluyordu. Constance kucağında dinleniyordu ve Aurora göğsünde yarattığı acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

"Şüphesiz bu, senin en sevmediğim alışkanlığın," dedi Yıldız Yapımcısı, şiirinden başını kaldırmadan.

"Sırrını biliyorum," dedi Aurora, yanına yürüyüp elindeki kitabı alırken. Constance yere sıçradı ve Yıldız Yapımcısı içini çekti, sonunda Aurora'nın gözlerine baktı. Ne kadar canlı, ne kadar sağlıklı görüldüğü hiç mantıklı

gelmiyordu. Tam anlamıyla ölümsüz gibiydi ve görünüşüyle ölmekte olduğu gerçeğini bağdaştırmak zordu.

"Peki, o sır nedir?" diye sordu, ateş ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu.

"Büyümü tamamen kazandığım anda öleceksin." Kelimeleri zar zor söyleyebildi ve sesinin titremesinden utandı. Ona kızgın kalmak, odasında ortalığı dağıtmak, bağırıp çağırmak istiyordu ama bu itiraf onu tamamen bitirdi ve yere çöktü.

"Sandalyemi alabilirsiniz," dedi Yıldız Yapımcısı.

"Sandalyeinizi istemiyorum."

Uzun süre onu inceledi, tek kelime etmedi. Çayını yavaş yavaş yudumladı, bitene kadar içti, sonra koltuğuna geri oturdu ve Aurora, ne diyeceğini bilemediğinden mi, üzgün mü olduğundan yoksa gerçekten de sözünün kesilmesinden rahatsız mı olduğundan emin değildi.

"Daha fazla çaya ihtiyacımız olacak," dedi Yıldız Yapımcısı ve zilini çaldıktan sonra, bir görevli gümüş bir servis arabası içinde eksiksiz bir çay takımı ve bisküviler getirene kadar ikisi de konuşmadı. Aurora kendine dolu bir fincan çay doldurdu, iki bisküvi aldı, sonra tekrar yerine oturdu ve bekledi.

"Evet," dedi sonunda, tek kelime Aurora'nın kaburgalarına saplanan bir buz kıracağı gibi acıttı. "Büyünüzü tamamen ortaya çıkardığınızda öleceğim."

"Nasıl olur da bana söylemezsin?" diye sordu, sesi adeta bir fısıltıdan ibaretti, hissettiği ihaneti, mutlak çaresizliği gizleyemiyordu. Constance yanına sekerek geldi ve ayaklarının dibine oturdu.

"Seni korumak istedim," dedi, sesindeki yumuşaklık onu bir kez daha öfkeliendirdi. Şimdi onun nazik olmasını istemiyordu. Ona bir iyilik yaptığına dair inancında son derece inatçı olmasını istiyordu; en azından o zaman kızgın kalmak daha kolay olurdu.

“Bana her şeyi daha da zorlaştırmaktan başka bir şey yapmadın.” Aurora’nın sesi yükseliyordu ve gözlerindeki öfkeyi görebileceğini umuyordu.

“Niyetim bu değildi. Akıl hocam bana öleceğini neredeyse hemen söyledi ve keşke söylemeseydi diye düşündüm. Bu, sihirdeki ilerlememi yavaşlattı, gerekenden daha uzun süre direnerek ikimizi de hasta ettim ve sonunda onu tanımaktan çok yas tutmakla zaman geçirdim. O zamanı sorular sormak ve içine girdiğim hayatı anlamaya çalışmak için kullanmalıydım. Sen bunu yaptın Aurora ve sihir aktarımı konusunda dürüst olsaydım bunu yapıp yapmayacağından emin değilim.”

"Nakil mi?" diye sordu Aurora, bu kelimedenden tiksinererek. "Yani senin hayatın karşılığında benim hayatım. Senin ölümün. Benim yüzümden daha güzel sözlerle süslemeye çalışma."

"Evet, benim ölümüm," dedi Yıldız Yapımcısı. "Bu her zaman böyle olmuştur ve böyle olmalıdır."

“Hayır.” Aurora tabağını ve çayını kenara bıraktı ve Yıldız Yapımcısının önünde diz çöktü. Gözlerinde yaşlar birikti ve yanaklarından aşağı süzülürken ellerini avuçlarının içine alıp sıkıca kavradı. Ona baktı, güzel yüzü gözyaşları yüzünden bulanık görünüyordu ama ağladığını görmesi umurunda değildi.

“Hayır,” dedi tekrar. “Seni kaybetmektense bu dağın yıkılmasına razıyım.”

Yıldız Yapıcı yavaşça sandalyesinden kayarak yere diz çöktü, böylece Aurora ile göz hizasına geldi. Elini çekti ve saçlarını yüzünden geriye itti. "Yapamazsın," dedi ve Aurora onunla tartışmak, yanıldığını söylemek için çok büyük bir istek duydu.

"Ölmeni izlemeyeceğim."

"Seçeneğin yok," dedi, kadının çok iyi bildiği o sertlik ses tonuna yansımıştı.

"Bunu göreceğiz."

"Aurora." Yıldız Yapıcı onun adını fısıltıyla söyledi ve sanki çözülemeyen bir bilmecenin çözümünü, hayatın anahtarını arıyormuş gibi yüzünü inceledi. Parmakları yanağından aşağı, boynuna doğru kayd. "Çok inatçı."

"Beni yatıştırmaya çalışma," dedi, bir yandan da onun dokunuşuna karşılık veriyordu.

"Peki bunun yerine ne yapmamı istersin?" diye mırıldandı, alnını onun alnına yaslayarak.

Aurora gözlerini kapattı, gözyaşlarını durdurmaya, Yıldız Yapıcısının nefesinin yavaş yavaş yok olup gitmesinin görüntülerini zihninden silmeye çalıştı. "Öp beni," dedi.

Onun bunu yapıp yapmayacağından emin değildi, ama bunu söyler söylemez dudakları onunkilere değdi. Fark ettiği ilk şey dilindeki tuzdu ve Yıldız Yapıcı'nın gözyaşlarını tatması garip bir şekilde samimi hissettirdi. Onu nazikçe öptü ve o da kollarını boynuna dolayarak, sanki yeterince sıkı tutarsa gitmesini engelleyebilecekmiş gibi sarıldı.

O, durmadan, hiç bırakmadan tutunurdu.

Aurora, sesi titreyerek ve parmakları onun saçlarında dolaşırken, "Bu son olamaz," dedi.

"Bu sizin başlangıcınız," dedi sade bir şekilde.

"Bunun benim için bir şekilde avantajlı olduğunu sanmaya sakın kalkma," diye yanıtladı sesi tekrar yükselerek. Onun bu kadar sakin, bu kadar metanetli olmasından nefret ediyordu; oysa kendisi sanki bir depremden sonra her yeri dağılmış, parçaları etrafa saçılmış gibi hissediyordu.

Yıldız Yapımcısı başını salladı ve Aurora onun tüm bunları düşünüp taşındığını, nasıl bu hale geldiğini, nasıl olup da yatak odasının zemininde,

kendisini yok eden kişiye sarılmış halde bulunduğunu merak ettiğini görebiliyordu.

Aurora sessizdi, bilmesi gerekeni sormak için yavaş yavaş cesaretini topluyordu. Sonunda, "Bana nasıl gerçekleşeceğini anlatın," dedi.

Yıldız Yapımcısı kararsız görünüyordu, sanki ona söylemenin işini kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağını veya çok daha kötü hale getirip getirmeyeceğini anlamaya çalışıyordu.

"Lütfen bana anlatın," dedi.

Yıldız Yapıcı iç çekti. "Kalan büyümü sana aktaracağımız ritüeli gerçekleştirdiğimizde olacak. Şiddetli veya kanlı olmayacak, sadece sessiz olacak. Kale, bedenimi almak için buzulun yanına bir tabutla birlikte bir kızak gönderecek ve bedenim gömülene kadar kutsal alanda tutulacak. Bedenim şu anki haliyle kalacak, onu ayakta tutmaya yetecek kadar büyüünün kalıntıları olacak." Yıldız Yapıcı aşağı baktı ve Aurora, kendi akıl hocasını kaybettiği zamanı hatırladığını anladı. "Umut edilebilecek en huzurlu son olacak."

"Buna sevindim."

"Ben de öyleyim," dedi, devam etmeden önce biraz tereddüt etti. "Zor olacak, ama bensiz yaşamayı öğreneceksin."

"Hayır," dedi Aurora, öfkesi geri dönmüştü. Doğruldu ve Yıldız Yapımcısına kararlı bir meydan okumayla baktı. Onu asla bırakmayacaktı, ta ki Güneş'in kendisi bir kez daha insan kılığında ortaya çıkıp Yıldız Yapımcısını Aurora'nın kollarından koparana kadar. Ve o zaman bile, savaşımadan buna izin vermeyecekti.

"Yapmalısın," dedi Yıldız Yapımcısı ayağa kalkıp odada volta atarken. Aurora, sesinin öfkeli ve agresif bir tona bürünmesinden şaşırmıştı ama boyun eğmedi. O da ayağa kalktı ve elini buz rengi saçlarının arasından geçirirken onu izledi. Saçları artık neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi; sadece bir tutam kahverengi kalmıştı.

"Eğer kızmanız gerekiyorsa, bana değil, The Sun'a kızmalısınız," dedi kollarını kavuşturarak.

Bunun üzerine Yıldız Yapıcı ona doğru yaklaştı, yüzü o kadar yakındı ki, başını doğru eğse dudaklarıyla tenine dokunabilirdi. "Öfkeden bahsedelim mi?" diye sordu öfkeyle. "Ölmeye hazırdım Aurora. Sen gelmeden önce kaderimi kabullenmişim ve bu yüzden sana kızgınım. Çok kızgınım. Sahip olduğum azıcık huzuru da aldın ve mahvettin, seni asla affetmeyebilirim."

"Pekala," dedi Aurora, daha da yaklaşarak ve geri adım atmayı reddederek. "Yapma. Öfkelen. Affetme. Benden nefret et ve adımı bu dağın sonuna kadar lanetle. Her şey, mezarına girmeye hazır olmandan daha iyidir."

Yıldız Yapımcısı dişlerini sıkarak, gözlerinde ateşle, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu. "Durum böyle ve bunu değiştirmek, gökyüzünden yıldızları çalmak kadar imkansız."

Aurora ona inanmazlıkla baktı. "Bilmiyorum, ama bir şey yapmalısın. Herhangi bir şey. Bu dağın tamamı sihirle dolu, sadece onun sayesinde var olabiliyor. Başarısız olabilirsin, ama denemek kendine borcun değil mi?"

"Hayatımın geri kalanını olabildiğince huzurlu bir şekilde geçirmeyi kendime borçluyum. Her şeyin nasıl olabileceğine dair feryat ederek ölmek istemiyorum ve kesinlikle sınırlı zamanımı var olmayan bir çözümü aramakla geçirmeyeceğim." Yıldız Yapımcısı yatağının kenarına oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Hayal kırıklığıyla yavaşça nefes verdi. "Neden her şey seninle bir kavga olmak zorunda?"

"Çünkü senin için savaşmaya değer, ve eğer benimle bu dünyada kalmak için elinden gelen her şeyi yapmazsan, o zaman ben kendim yapacağım."

Yıldız Yapıcı başını salladı, ona bakarak. "Bunu istemediğimi mi düşünüyorsun? Sonsuza dek birlikte olmak istediğim tek kişinin, hayatımın sonunu getiren kişi olması gerçeğiyle geceleri uykusuz kalıp perişan olduğumu düşünmüyor musun?" Gözleri ona yalvarıyordu ve çok acı

çekiyordu. “Yeterince zaman geçiremediğimiz için öfkelenerek ömrümün geri kalanını geçiremem, ama bilmelisin ki bu pişmanlığı mezarıma kadar taşıyacağım.”

Aurora, içindeki tüm mücadele gücünün bir anda kaybolduğunu hissetti ve yavaşça Yıldız Yapımcısı'na doğru yürüyerek yanındaki yatağa oturdu. Constance, ateşin önünde, onları dikkatle izleyen küçük bir tavşan silueti gibi yatıyordu ve ne kadar saçma olsa da, onun varlığı Aurora'nın kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Yıldız Yapımcısı'nın elini tuttu ve parmaklarını eklemlerinin üzerinde gezdirdi.

Sonunda gözlerinin içine bakarak, "Sen dinlen," dedi. "Öfkelenmek konusunda hiçbir çekincem yok."

Yıldız Yapımcısı buna yenilgiyi kabul etmiş, hüzünlü bir kahkaha attı. "Hayır, öyle yapacağınızı sanmıyorum."

Aurora arkaya yaslandı, Yıldız Yapıcı'yı da yanına çekti ve ikisi sessizce tavana baktılar. Bir süre sonra Yıldız Yapıcı uykuya daldı, ama Aurora huzursuzdu, Yıldız Yapıcı'nın nefes alışını dinlerken yukarıdaki duvar resmine bakıyordu. Resim çok büyüktü, tavanın tamamını kaplıyordu; Güneş ve ilk Yıldız Yapıcı'nın Reverie'nin buzulunda birlikte uzanmış, ışıkla kaplı hallerini tasvir ediyordu. Romantik, tuhaf bir görüntüydü, ama Aurora ona ne kadar uzun süre bakarsa o kadar öfkeleniyordu. Onlarınki, önemli olan tek aşk hikayesi değildi.

Resim birden değişti, Güneş soldu ve Yıldız Yapıcı tek başına kaldı. Yavaşça ayağa kalktı ve bir şey kaybetmiş gibi buzulun üzerinde dolaştı. Sonra durdu ve başını gökyüzüne doğru eğerek Güneş'in ardından baktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Tavandan bir damla gözyaşı Aurora'nın yanağına düştüğünde, Aurora daha fazla izleyemedi.

Yüzünü çevirdi ve gözlerini kapatarak huzursuz bir uykuya daldı.

Yavaş Uyanmak

Aurora ve Yıldız Yapımcısı sonraki geceleri birlikte geçirdiler, Constance onları uykusuz bıraktıkları için sinirli bakışlarla izlerken birbirlerine fısıldaşılar. Aurora'nın özlem duyduğu şekilde birbirlerine dokunmadılar, ancak korkularından, hayallerinden ve özlemlerinden bahsederken birbirlerine sarıldılar. Aurora sürekli bir huzursuzluk halindeydi, Yıldız Yapımcısına asla yeterince yakın değildi, olacakları asla unutmuyordu ve tamamen kendi kontrolü dışında olan bir duruma duyduğu öfkeyi asla bırakmıyordu.

Annesi ona babasını sevmenin buna değdiğini söylemişti ve Aurora ona inanmak istiyordu. O kadar çok inanmak istiyordu ki, bu göğsünde fiziksel bir acıya dönüşmüş, içinde yaşıyor ve nereye giderse gitsin onunla birlikte gidiyordu.

Bu sabah onunla birlikte buzuldaydık.

Aurora, gündüz lambasını astıktan sonra aşağı inerken lamba direğine tutundu ve dağın zirvelerine doğru baktı. Nefesi titriyordu, kalbi hızla çarpıyordu ve pelerinini alnına sürdü.

Bugün, Yıldız Yapımcısının büyüünün geri kalanını ona aktaracak resmi ritüelden önce Aurora'nın Güneş'in ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını

görmek için bir deneme günüydü ve bunu tek başına başarmıştı. Eğer ağırlığı tek başına taşıyamasaydı, ışık dağa geri yansıyacak ve köyü bir gece örtüsüyle kaplayacaktı. Ama içten içe, ne kadar istemese de, Aurora hazır olduğunu biliyordu. Ve zor ve yorucu olsa da, haklıydı.

Işık dağdan aşağı doğru hızla inip ona çarptığında, Aurora ağırlığı altında ezilerek kara saplanmıştı. Ama pes etmemiş, dişlerini sıkmış ve tüm enerjisini toplayarak tekrar ayağa kalkmıştı. Lambaya kadar olan yürüyüş yavaş ve acı verici olmuştu, ama başarmıştı ve lambayı kancaya astığında yanağından bir damla yaş süzölmüşü.

Aurora karda ağır ağır kızağa doğru yürürken, uzaktaki ormana doğru baktı ve sağlıklı olmalarını umdu. Yıldız Yapımcısıyla daha fazla zaman geçirebilmek için ritüeli ertelemişti ve Don'u aramak için ormanda gerektiği kadar sık devriye gezmiyorlardı. Bunun yerine, ışığı astıktan sonra kaleye dönmeyi, günlerini çay içerek, bahçeyle ilgilenerek ve saatlerce sohbet ederek geçirmeyi tercih ediyorlardı. Ve bugün de bir istisna değildi. Aurora, kar geyiği onu Yıldız Yapımcısıyla geçireceği birkaç değerli saat için dağa doğru çekerken kızağın korkuluğuna sıkıca tutundu.

İçini kemiren bir his, geri dönüp yapması gerekeni yapması gerektiğini söylüyordu. Ama Aurora bunu görmezden geldi, çünkü Don'u geri püskürtmek için bolca zamanı olacağını biliyordu. Bu günü titizlikle planlamıştı ve Yıldız Yapımcısını şaşırtmak için can atıyordu.

Kar geyiği kaleye vardığında, Ina önünde yüzünde bir gülümsemeyle bekliyordu ve Aurora'ya anlamlı bir bakış attı.

Aurora kızaktan atlayıp merdivenlerden yukarı koşarken, "Uyandı mı?" diye sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Ina, gözleri sabah ışığında parıldayarak.

Aurora ellerini sıktı, sonra girişten koşarak büyük merdivenlerden yukarı, Yıldız Yapımcısının kapısına kadar çıktı. Nefes nefese kalmıştı ve kendini sakinleştirmek için birkaç saniye bekledi, sonra sessizce içeri girdi.

Oda, sönmekte olan ve çtırdayan bir ateşin ışığı dışında karanlıktı. Constance yatağın ayak ucundaydı ve parmağını dudaklarına götüren Aurora'ya baktı. Hayvan anlamış gibiydi ve Aurora'nın odaya girmesini izlerken hareketsiz kaldı.

Aurora o sabah uyandığında, Yıldız Yapımcısı'nın yatağından olabildiğince sessizce çıkmış ve personele onu uyandırmamaları için kesin talimatlar vermişti. Yastığı hala çukurlaşmıştı ve Yıldız Yapımcısı'nın kolu yatağın kendi tarafına uzanmıştı; Aurora bir an onu izledi, kalbi bu halde onu görünce hem genişledi hem de kırıldı. Uyrken bile ona uzanıyordu ve Aurora, hayatının geri kalanını böyle mi geçireceğini, artık orada olmayan birine uzanarak mı uyuyacağını merak etti.

Bu düşünceyi bir kenara itti, sonra yavaşça Yıldız Yapıcı'nın uyuduğu yere doğru yürüdü ve yatağın kenarına oturdu. Elini omzuna koydu, parmaklarını nazikçe kolunda yukarı aşağı gezdirdi, ta ki kıpırdanmaya başlayana kadar. Gözleri aralandı ve tembelce Aurora'nın elini tutarak ona doğru döndü.

“Sana bir sürprizim var,” dedi ona gülümseyerek ve alnından öperek, ardından devasa pencerelere doğru yürüyüp perdeleri açtı. Odaya ışık doldu ve Yıldız Yapımcısı şaşkınlık içinde doğruldu. “Denemeyi bu sabah kendi başıma yaptım,” dedi Aurora ve Yıldız Yapımcısı ona bakakaldı, açıkça anlamamıştı. “Uyuyakaldın.”

Gözleri kocaman açıldı, sonra kahkaha attı; odanın her yerinde yankılanan ve doğrudan kalbine işleyen, tüm vücudunu saran kocaman bir kahkaha. Yıldız Yapıcı onu üzerine çekti ve saçlarına doğru gülerek, kollarını ona doladı ve onu öptü; uzun, derin bir öpücük tüm vücudunda yankılandı. O da karşılık verdi, gözlerinde yaşlar birikti çünkü bu mükemmel bir andı ve zamanı durdurup bu anı biraz daha yaşamak istiyordu.

Ama zaman onların düşmanıydı, bu yüzden Aurora isteksizce geri çekildi, ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Gel," dedi. "Daha fazlası var."

* * *

Yıldız Yapımcısı günlük kıyafetlerini giydikten sonra Aurora onu odasından çıkardı, merdivenlerden aşağı indirdi ve kalenin içinden geçirdi.

"Işığы kapatmadığınız için canınız acıyor mu?" diye sordu, ilk Yıldız Yapımcısının portresinin yanından geçerken. Bugün resimdeki hava bulutluydu ve bahçıvan arka planda çitleri buduyordu.

"Hayır," dedi Yıldız Yapımcısı. "Önemli bir etki yaratacak kadar sihir gücüm kalmadı."

Aurora, günü planlarken durumun böyle olduğunu varsaymıştı, ancak bu yine de içinde bulundukları durumu acı bir şekilde hatırlattı ve bu düşünceyi bir kenara bırakarak günün tadını çıkarmaya odaklandı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Yıldız Yapımcısı.

Aurora, kayıtsızlıkla gizlemeye çalışsa da sesindeki heyecanı duyabiliyordu. Kendi kendine gülümsedi ve başını salladı. Gerçekten de kendini tutamıyordu.

Aurora, bahçelere açılan kapıyı açarak, kendileri için hazırlanmış masayı işaret etti ve "Avlu," dedi. "Kahvaltı için."

Yıldız Yapımcısının yüzü aydınlandı ve hızla yanından geçerek onları bekleyen özenle hazırlanmış yemeğe doğru merdivenlerden aşağı indi. Kaldırım taşlarının üzerinde gümüş ve beyaz bir halı seriliydi ve üzerinde cam bir masa duruyordu. Yerler ve tüm ağaçlar karla kaplıydı, ancak masanın etrafında büyük alevlerle bolca ısı sağlayan sekiz fener vardı. Her sandalyenin üzerine büyük beyaz battaniyeler serilmişti ve yiyeceklerin olmadığı tüm yüzeyler şeftali gülleriyle kaplıydı. Hatta Constance için masaya mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir minder ve kase bile vardı.

Manzara muhteşemdi ve Aurora, onlara katılan Ina'ya baktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve Ina gülümsedi.

"Yaptığınız şey çok güzel."

Aurora, çoktan oturmuş olan Yıldız Yapımcısına baktı. Masadan bir gül aldı ve parmaklarında çevirdi; o kadar mutlu görünüyordu ki Aurora'nın kalbi sızladı. Sonra Constance'ın masanın etrafında zıpladığını gördü ve tavşanın da onlara katılmaya karar vermesine çok sevindi.

Yıldız Yapımcısı, sandalyesinin altına uzanıp kadının kulaklarının arkasını kaşıdı.

Aurora merdivenlerden indi ve masada Yıldız Yapımcısının yanına oturdu, kucağına bir battaniye örttü ve kendine bir fincan çay doldurdu.

Yıldız Yapımcısı ona hayranlıkla bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bana hayal edebileceğimden çok daha fazlasını verdin."

"Bu sadece kahvaltı," dedi Aurora, ama sesi duygudan titriyordu.

"Benim kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum."

Yıldız Yapımcısı bir yudum çay içti, sandalyesine yaslandı ve gözlerini kapattı. "Burayı her zaman çok sevdim," dedi.

"Bu güzel."

Yıldız Yapımcısı bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama ne söylemek istiyorsa yutkundu ve bunun yerine bahçelere doğru baktı. Tam o sırada Tilly bir çitin arkasından başını uzattı ve onları görünce elindeki dürbünüyle masaya doğru koştu.

"Bak!" diye bağırdı, Yıldız Yapımcısının yanında durarak ve kanadıyla aynayı olabildiğince uzatarak. "Beni görüyor musun?"

"Evet," dedi Yıldız Yapımcısı aynaya bakarak.

"Evet, elbette öyle," dedi gülerek, "çünkü aynadaki kişi benim!"

Aurora, Yıldız Yapımcısının Tilly'nin kendini rahatsız hissetmemesi için rahat davranmaya çalıştığını anlayabiliyordu, ancak adamın yutkunmasını

ve birkaç kez göz kırpmasını izledi. "Kesinlikle öyle."

Tilly'nin yüzü gülüyordu ve elindeki aynayla sevinçle bahçeye doğru koşarak gözden kayboldu.

"Tilly için tek bir günde benim tüm saltanatım boyunca yaptıklarımın daha fazlasını başarmış olmanız beni zaman zaman hayal kırıklığına uğrattıyor," dedi Yıldız Yapımcısı, meleğin gittiği yöne bakarak, "ama şu anda en ufak bir üzüntü bile hissedemiyorum." Başını salladı. "Teşekkür ederim. Huzur bulmadan önce onu terk etmiş olsaydım kendimi asla affetmezdim."

"O gerçekten çok özel," dedi Aurora. "Ona her zaman göz kulak olacağım, söz veriyorum."

"Biliyorum, başaracaksın."

Yıldız Yapımcısı yerinde kıpırdanıyordu ve Aurora onun söylemesi gereken bir şey olduğunu anladı. "Nedir?" diye sordu.

"Bu sabahı kasvetli bir sohbetle geçirmek istemiyorum," dedi, "ama eğer paylaşmaya istekliyseniz, duruşmanın nasıl geçtiğini öğrenmek isterim."

Bu mantıklı bir soruydu ve Aurora ona söylemeliydi, ama bunun ne anlama geldiğini düşünmeden konuşmak çok zordu. Mümkün olduğunca çabuk atlatmaya karar verdi. "Gördüğünüz gibi, bolca ışık var," dedi. "Çok yorucu ve çok ağırdı, ama tek başıma dayanabildim."

Yıldız Yapımcısı başını salladı ve çayından bir yudum daha aldı. "Öyleyse geriye sadece son transfer kalıyor."

"Evet," dedi Aurora, sesi titreyerek. Yıldız Yapımcısı ona baktı ve Aurora, bunun onun da kendisi kadar acı çektiğini görebiliyordu.

"Yeter artık," dedi yüzündeki gerginliği giderip berrak sabah havasını derin bir nefesle içine çekerek. "Hazırladığınız bu güzel kahvaltının tadını çıkaralım."

Ve şaşırtıcı bir şekilde, öyle de yaptılar. Sanki uzakta hiçbir şey yokmuş gibi, sanki hikayelerinin daha yeni başladığına inanmak için her türlü nedenleri varmış gibi sohbete daldılar. Aurora çocukluk anılarını anlatırken güldü ve Yıldız Yapımcısı kendi hikayelerini paylaşırken, söylemek istediği her şeyi duymaya hevesle kulak verdi.

Karınlarını yumurta, ekmek ve tatlılarla doyurduktan sonra Aurora ayağa kalktı, Yıldız Yapımcısının elini tuttu ve onu bahçeye götürdü. Onun için son derece nadir bir gül türü bulmuştu; yaprakları buz gibi parıldaayan ve ışııkta ışıldaayan bir gül.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu, sesi hayret doluydu.

"Köydeki fidanlıkta gördüm. Birkaç hafta önce ilk kez ortaya çıktığını söylediler. Sahibi, parıldaayan yapraklarının tek tuhaf özelliği olmayabileceği konusunda beni uyardı. Umarım ısırılmaz," dedi, kaledeki kırmızı çiçeği hatırlayarak.

"Bu olağanüstü," dedi.

"İstediğin yere dik." Aurora fidanı ona uzattı ve fidanı eline aldığıında yüzü aydınlandı; sanki annesinin rahminden yeni çıkmış kırılgan bir yavruymuş gibi nazıkçe tuttu. Mükemmel yeri ararken fidanı göğsüne yakın tutarak dolaştı ve sonunda bulduğunda Aurora'ya döndü.

"Bunu benimle birlikte diker misin?" diye sordu.

Aurora başını salladı ve birlikte yere diz çökerek elleriyle bir çukur kazdılar ve bitkiyi içine bıraktılar. Kökleri toprakla örttüler ve şaşırtıcı bir şekilde, gözlerinin önünde bir gül daha açtı.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Aurora, ona dokunmak için elini uzatarak.

Yıldız Yapımcısı etrafına bakarak, "Burada çok fazla sihir var," dedi. "Her yerde."

"Bunu senin gözünden görmek çok hoşuma gidiyor." Ve Aurora bunu gerçekten içtenlikle söylüyordu. Çoğu zaman sakin ve duygusuzdu, ama

burada öyle değildi. Burada, ilk kez kayan bir yıldız görmüş bir çocuk gibiydi.

"Hayatımda beni daha çok heyecanlandıran nadir şeylerden biri bu," dedi ve duraksayarak ona baktı. "Sen de onlardan birisin."

Aurora başını yana eğerek ve ona şüpheli bir bakış atarak, "Beni heyecan verici mi buluyorsun?" diye sordu.

"Başlangıçta bunu farklı şekilde tanımlardım," diye itiraf etti. "Ama şimdi başka türlü tarif etmenin bir yolu olduğunu düşünmüyorum. Tanıştığımızda, Yıldız Yapımcısı olarak o kadar uzun süreydim ki hayatımdan kopmuştum ve sen beni tekrar şimdiki zamana geri döndürdün." Kirli eliyle çenesini kavradı ve bir gül daha açarken onu öptü, sonra alçak bir sesle konuştu: "Evet, Aurora. Beni heyecanlandırıyorsun."

"O zaman sırada ne yapacağımızı görünce şaşıracaksınız," dedi, onu ayağa kaldırıp ahırların ötesindeki tarlaya doğru ilerlerken. Personelden olabildiğince çok hayvanı, kurtları, kar geyiklerini, atları ve keçileri bir araya getirmelerini istemişti. Hatta Constance bile oradaydı, hepsi Yıldız Yapıcı ile oynamaya hazırды.

Tarlaya vardıklarında durdu, Aurora'ya inanmaz gözlerle baktıktan sonra koşmaya başladı. Tarlada zıpladı, hayvanlarla oynadı, yere uzanıp kurtların üzerine atlamasına izin verdi, Constance'ı kollarında taşıdı. Sonra Tilly de olan biteni görmek için geldi ve o da eğlenceye katıldı. Ina uzaktan izledi ve Aurora, Ina'nın ağlarken omuzlarının inip kalktığını gördü.

Yıldız Yapıcı, hayvanlarının her biriyle vakit geçirdikten sonra, Aurora'ya tekrar katıldı ve ona sanki Aurora ona her şeyini, bütün dünyayı vermiş gibi baktı.

"Size bunun benim için mükemmel bir gün olacağını söylemiştim," dedi Yıldız Yapımcısı, "ama nedense hayal edebileceğimden bile daha iyi oldu."

"Eğer isterseniz, bir şey daha var."

"Başka ne olabilir ki?" diye sordu, yüzünü inceleyerek tüm sırlarını ortaya çıkarmaya çalıştı.

Ancak geriye sadece bir tane kalmıştı.

Aurora durdu, derin bir nefes aldı. "Benimle evlenir misin?"

Gece Yarısı Düşünü

Yıldız Yaratıcısı

"Tamam aşkım."

Yıldız Yapımcısı, soruyu, cevabını veya sonuçlarını düşünmeye vakit bulamadan anında yanıt verdi.

"Tamam" dedi çünkü Aurora Finch ile evlenmek istiyordu, çünkü dünyada onunla evlenmekten daha çok istediği tek şey onunla bir hayat kurmaktı ve ikisine birden sahip olamayacağı için, açlık, hırs ve coşkuyla birini seçecekti.

"Pekala," dedi tekrar.

Aurora gülümsedi ve ellerini tuttu. "Tamam."

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ay ışığı ve binlerce yıldızın altında, Aurora, Yıldız Yapımcısıyla evlenmek için bahçe yolundan aşağı yürüdü. Yürürken yere değen, rüzgarda dalgalanan beyaz ipek bir elbise giymişti. Sade, uzun, kabarık kollu, derin yakalı ve özgür hissetmesini sağlayan akıcı bir silüete sahipti. Kristal, dantel veya nakış yoktu ve Aurora bunun uyumak için

yapıldığından oldukça emindi, ama mükemmeldi, tam olarak giymek istediği şeydi. Ina, gevşek, parıldayan beyaz örgüsüne pembe çiçekler örmesine yardım etmiş ve elmacık kemiklerine tenine hafifçe parıldayan gümüş bir mineral serpmişti.

Başarısız evliliklerinin yaşandığı gece, Yıldız Yapıcı'nın sesi, tamamen başka birine ait olmaktan bahsederken yumuşaktı. Aurora, bu sözlere verdiği tepkiyi, her birini ruhunun derinliklerinde nasıl hissettiğini hatırladı. O zaman anlamamıştı, ama şimdi biliyordu ki, Yıldız Yapıcı, kendi içinde o kadar derine gömdüğü ve varlığından bile haberdar olmadığı bir arzuyu dile getirmişti.

O, tamamen başkasına ait olmak istemişti.

Ve şimdi bunu yaptı.

Aurora, daha önce Yıldız Yapımcısına verdiği bitkiden kopardığı tek bir beyaz gülü tutuyordu ve gül, etraflarındaki yıldızlar ve taze kar gibi parıldıyordu. Yere dikilmiş bir sıra mum, yolunu aydınlatıyordu ve berrak gece havası sessizlikle ağırlaşmıştı.

Yıldız Yapıcı, bahçelerin ortasında onu bekliyordu; tek şahitleri rahipti, ancak Aurora, Tilly'nin görüş alanının dışında bir yerden onları izlediğinden emindi. Aurora, Yıldız Yapıcı'nın gözleriyle karşılaştığında, adeta büyülenmişti. Ay ışığıyla yıkanmış olan adam, Aurora'yı daha önce hiç yaşamadığı bir ciddiyetle izliyordu; sanki Aurora ilk kez görülüyormuş gibiydi. Duruşu sert, çenesi sıkı ve dudakları onu görünce aralanmıştı.

Yanına vardığında, adam iki elini uzattı ve Aurora ellerini kendi ellerine aldı. Ona doğru döndü ve adam keskin bir nefes aldı. Aurora, sanki ciğerlerini dolduran hava gibi ona yaklaştı ve berrak, iri gözlerle onun gözlerine baktı.

O muhteşemdi.

Ve o, onundu.

Yıldız Yapımcısının gözleri kızardı ve yaşardı, yüzünde tam bir şok ifadesi belirdi. Yavaşça elini yüzüne götürdü, yanağını sildi, sonra gözyaşlarıyla ıslanmış parmaklarına baktı. "Sen..." diye başladı, sonra sözünü kesti. Aurora'nın elini bir kez daha tuttu ve Aurora onun tenindeki gözyaşlarını hissetti. "Senin yüzünden mahvoldum."

Aurora derin bir nefes aldı, göğsü acıyordu, kaburgalarının genişleyen kalbini taşıyıp taşıyamayacağından emin değildi. "Ve ben de senin sayende."

Rahip konuşmaya başladı ve onları ömür boyu birbirine bağlayacak ve toprağa karışacak olan yeminleri okumaya yönlendirdi. Bunlar Aurora'nın anne babasının ettiği yeminlerdi ve Aurora da aynı büyük aşkları birbirine bağlayan aynı vaatlerle ruhunu Yıldız Yapımcısına bağlayarak, saygıyla tekrarlardı.

"Seni güneşin sıcaklığı ve ayın ışığıyla seveceğim," diye başladı, başının üzerindeki yıldızlar parlak bir şekilde parlıyordu. "Seni dağın gücüyle taşıyacağım ve ruhunu kendime yakın tutacağım. Ve yıldızların tozuna döndüğümüzde, sonsuz öbür dünyada adını fısıldayacağım ki ölümde bile seni bulabileyim. Her zaman senin için geleceğim ve her zaman seninle kalacağım."

Aurora konuşmasını bitirdiğinde, Yıldız Yapımcısı aynı sözleri söyledi, sesi titrek, sanki her an kırılacakmış gibiydi. Onun soğukkanlılığı hiç bozulmadı, ama Aurora için bozuldu.

Köy kuyumcusu ani isteklerini karşılayabilmişti ve böylece hem yüzüklerini takıp hem de yeminlerini edebilmişlerdi. Yıldız Yapıcı, Aurora'nın parmağına canlı safirlerden oluşan bir yüzük taktı; ay doğmadan hemen önceki gökyüzünün renginde, zengin mavi taşlar. Kendi yüzüğü ise üst kısmında tek bir safir kakmalı, sade beyaz altın bir yüzüktü ve Aurora'nın yüzüğündeki taşlarla mükemmel bir uyum içindeydi. Aurora, kuyumcunun önüne koyduğu yüzükler arasından kendi yüzüğünü seçtiğinde

çok güzel olduğunu düşünmüştü, ama Yıldız Yapıcı'nın parmağında görünce bambaşka bir şey olmuştu. Yüzüğün gerçek olduğundan emin olmak için başparmağını üzerinde gezdirdi.

"Geriye kalan tek şey gelininizi öpmeniz," dedi rahip ve Aurora, Yıldız Yapıcı'ya bakarak kusursuz yüzünü izledi. Onu sevmekten, onu kaybetmenin ona neler yapacağından korkuyordu. Ama sonunda, onu hiç tanımamaktan, onun yanında kim olabileceğini hiç bilmemekten daha çok korkmuştu. Şimdi tam olarak olması gereken yerde olduğunu ve bin ömür bahşedilse bile, her birinde onu buraya, Yıldız Yapıcı'ya götüren yolu seçeceğini anlamıştı.

"Gelinim," diye fısıldadı Yıldız Yapıcı, yüzünü ellerinin arasına alıp yavaşça öperken. Ona saygıyla dokundu, dudakları onunkiler üzerinde mutlak bir bağlılıkla hareket etti. Dili onunkine değdiğinde nefesi kesildi ve öpüşü derinleştirdiğinde, bacaklarının altından kaymasından korkarak ona doğru eğildi.

Yıldız Yapımcısı biraz geri çekildi, dudaklarını çenesinden kulağına doğru hafifçe dokundurdu. "Seni uzun zamandır bekliyordum."

Ormanda ilk karşılaştıklarında ona söylediği aynı sözlerdi bunlar, ama tamamen yeniydiler, farklı bir anlamla yüklüydüler. Kulağını ve çenesini öptü, sonra tekrar dudaklarını buldu ve Aurora'nın hâlâ ayakta durabiliyor olması bir mucizeydi.

Yıldız Yapıcı uzaklaştığında, onun isteksizliğini hissedebiliyordu, ama sonra kalenin içine doğru yürüyorlardı ve Ina onları gül yapraklarıyla karşılıyordu; kristal kadehlerde köpüklü şarap, Ina'nın yaptığı armutlu tart ve bozulmamış buz şarabı paylaştılar.

Personelle kutlama yaptıktan sonra Yıldız Yapımcısının odasına gittiler ve Constance'ın bile içeri girmesine izin verilmedi. Yıldız Yapımcısı Aurora'nın elini tuttu ve onu yatağa götürdü; Aurora da gözlerini ondan ayırmadan oturdu. Yıldız Yapımcısı nazikçe ipeği omuzlarından kaydırды,

köprücük kemiğini, boynunu ve dudaklarının kenarını öptü. Dudakları teninde bir süre oyalandı, sonra geri çekilip ona baktı ve bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Benim adım Caspian," dedi, kelimeyi nasıl söyleyeceğini unutmuş gibi ağzında takılıp kaldı.

Aurora, "Caspian," diye tekrarladı ve bu kelime onu derinden etkiledi çünkü tam olarak ona özgüydü, tam anlamıyla ona aitti; söylemek bile canını acıttı. Dilinde anlamlı ve harika bir his bıraktı.

Onu öpmek için ayağa kalktı, dudaklarında hâlâ adının yankısı vardı. Sonra yavaşça gömleğini çıkardı, dudaklarını göğsünden ve karnından aşağı doğru gezdirdi, yatağa geri oturdu ve kalçalarında durdu. Ona baktı, parmakları pantolonunun düğmesini takip ediyordu.

"Ne istediğini söyle," dedi.

Ona bakarken yutkundu. "Adımı söylerken sana dokunmak istiyorum." Sesi boğuktu ve Aurora, arzusunu yüksek sesle dile getirmek, bu şekilde savunmasız olmak için ne kadar çaba sarf ettiğini biliyordu.

Gözlerini onun gözlerinden ayırmayan Aurora, elbisesini yere düşürdü ve yatağa uzanarak diğer kıyafetlerini de çıkardı. Caspian'ın bakışları yavaşça vücudunun üzerinde gezindi ve Aurora, onun kendisini tamamen görmesini isteyerek kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Derin bir nefes aldı, yavaşça nefesini verdi, hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Sonra Caspian bir kez daha gözlerini buldu.

"Sana hayran kaldım," diye fısıldadı.

Aurora ona doğru uzandı ve o da pantolonunu çıkarıp yatağa yanına uzandı. Vücudunun her yeri bir öncekinden daha güzeldi ve Aurora parmaklarını boynundan aşağı, göğsüne doğru gezdirerek onu hafızasına kazıdı. Onu öptü ve öpüşürken Aurora elini alıp kalbinin üzerine koydu, dokunuşunu içine çekti ve dilindeki ismine verdiği tepkiyi izledi.

"Hazar."

Aurora özlem, gerginlik ve ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu, ama her şeyden çok, asla kendisine ait olacağını düşünmediği, asla istemeyeceğini söylediği bir aşkla yanıp tutuşuyordu. Ama eli onun elinin üzerinde, dudakları da onunkilerde olduğunda, bu konuda hiçbir seçeneği olmadığını anladı. Caspian'ı sevmek nefes almak kadar kaçınılmazdı ve ne zaman buna karşı koymaya çalışsa, nefessiz kalıyordu.

Aurora başını geriye doğru eğdi ve Caspian boynunun tamamını, köprücük kemiğinin üzerinden, göğüs kemiğine doğru, kaburgalarını takip ederek kalbinin etrafını öptü. Kendini en çok evinde hissettiği yer orasıydı ve eskiden aşkın ya her şeyi tüketen ya da güvenli olabileceğine inanırken yanılmıştı. İkisi de olabilirdi.

Caspian'ın dudakları göğsünün üzerinde gezindi, en hassas noktayı buldu ve Aurora'nın nefesi boğazında düğümlendi.

"Hazar."

Kadın onun adını söylediğinde inledi, ağzını eliyle kapatıp dudaklarını tekrar onunkilere götürdü. Aurora'nın bu adama duyduğu aşkı evren bile içine sığdıracak kadar büyük değildi, yine de kendini tamamen güvende hissediyordu, sanki ailesinin kulübesindeki şöminenin yanında kıvrılmış, kalbi sakin ve zihni huzurluydu.

Sonra yavaşladı ve sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi onu öptü; nazik, ölçülü ve yumuşak, sanki sonsuza dek birlikte olacaklarmış gibi. Acele etmeden, Caspian elini kaburgalarından aşağı kaydırды, karnına dokundu ve kalçasında durakladı.

"Durmamı istiyorsan söyle," dedi; bu düşünce bile kadını umutsuzluğa düşürdü.

"Sakın yapma," diye fısıldadı, vücudunu onun dokunuşuna bırakarak.

Kalçalarının etrafında daireler çizdikten sonra nihayet parmaklarını aşağı doğru kaydırıp bacaklarının arasına dokundu ve Aurora nefes nefese onun adını söyledi. Öpüşmesini derinleştirmesinden ve vücudunun

gerilmesinden, ona duyduğu ihtiyaçın kendisi kadar onun da ona duyduğu ihtiyaçtan tepki verdiğini hissetti.

Yine de acele etmedi, zihnini bulandıran ve bedenini ısıtan yumuşak bir baskı uyguladı ve zevkin derinlerde birikmesini izlemek için geri çekildi. Caspian, duyularını alt üst etti, tadabildiği, görebildiği, hissedebildiği tek şey o oldu ve yine de yetmedi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, çarşafı kavradı ve ona doğru itildi, ta ki dokunuşunun altında tek bir noktada yoğunlaşan acil bir sıcaklık hissedene kadar.

Bir anda kendini bıraktı, içini bir sıcaklık kapladı, Caspian'a baktı ve adını tekrar tekrar fısıldadı.

Caspian yavaşça boynunu, kulağını öptü, dudaklarını çenesinde gezdirdi, sonra da dudaklarının hemen üzerinde durdu. Gözleri hayranlıkla doluydu, derinlemesine gözlerinin içine bakıyordu.

"Beni hayata geri döndürdünüz," dedi.

Aurora onun ensesini kavradı, onu öpmek için kendine çekti, dilini onun diline bastırdı ve avuçlarını göğsünden aşağı kaydırdı. Ellerini kalçalarına koydu, onu sıkıca kavradı ve kendine daha da yaklaştırdı; o da yavaşça bedenini onunkine uydururken, dudaklarından hafif bir inilti çıktı. Aurora parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve sırtını kavradı, onun olmanın nasıl bir his olduğunu hafızasına kazımak için gözlerini açıp yüzüne baktı.

Caspian onu derin bir öpücükle öptü, nefesleri hızlanıyordu. Aurora, sözlerinin ağırlığını anlıyordu çünkü o da onu hayata döndürmüş, tam da en küçük parçasıyla yetinmeye hazırlandığı anda tüm evreni önüne sermişti. Aurora, dünyanın harikalarını gördüğünde içinde uyanacak özlemi beklemiyordu ve keşfettikçe daha çok istiyordu. Bu olağanüstü dağda, olağanüstü bir aşkla olağanüstü bir hayat yaşamak istiyordu.

Anlatacak olağanüstü bir hikaye istiyordu.

Her şeyi istiyordu.

Aurora, elleri Caspian'ın saçlarına dolanmış halde onu öptü, dudaklarını çenesinde gezdirdi ve kulağına adını fısıldadı. Dudakları tenine karşı sıcaktı ve Caspian kendini ona kaptırdığında, yüzünü boynuna gömdü ve uzun, yavaş bir nefes verdi, bedeni onun bedenine gömüldü.

Bir süre sessiz kaldılar, tek duyulan ses derin nefesleriydi. Aurora bir kez daha onun adını söyledi ve o da gözlerinde yaşlarla, yüzünde küçük, inanmaz bir gülümsemeyle ona baktı.

"Bunu bir daha duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Sessizliğin içinde onu öptü ve dudaklarından hafif bir kahkaha döküldü. Aurora bunun duyduğu en güzel şey olduğunu düşündü.

Yanılsama

Aurora'nın orman konusunda endişelenmekte haklı olduğu ortaya çıktı, çünkü ertesi gün Elsie'den evlerinin arkasındaki şeker çizgili floks çiçeklerinin tekrar griye döndüğünü bildiren bir mektup aldı. Aurora, Caspian'a evlenme teklif ederken güneş ışınlarını etkileyen çizgiyi hesaba katmamıştı, ancak kulübe ile kale arasında bir çizginin oluşmaya başladığını ve en azından don olayından bir nebze koruma sağladığını bilmek ona teselli verdi. Ailesi içerideyken güvende olacaktı, ancak çizginin toprağa işlemesi ve ekinlerini koruması için zamana ihtiyacı vardı.

Evander evlendiğinde soyu iki hafta içinde tamamlanmıştı ve Aurora da kendi soyu için aynı şeyin olmasını umuyordu. Elsie'ye mektup yazmış ve sabırlı olmasını, harika bir şeyin olacağının ipuçlarını vermişti, ancak haberi şahsen paylaşmak için beklemek istiyordu. O gün gelmişti ve Aurora ailesini görmek için sabırsızlanıyordu.

Reverie'nin üzerine ışığı çektikten sonra, o ve Caspian kızağa geri bindiler ve kar geyikleri onları köyün yanından geçirerek zirvelerin eteğinde uzanan karanlık ormana doğru götürdü.

Aurora, elini Caspian'ın eline kenetleyerek, "Sence bu don olayından bir gün kurtulabilecek miyiz?" diye sordu.

"Sonsuza dek oldukça uzun bir zaman," diye yanıtladı, ama kadın onun bunu düşündüğünü anlayabiliyordu. "Sanırım ondan kurtulacağız. Güneş insan şeklini almadan önce dağı saran hayal edilemez bir soğuk yüzünden oluştu, ama bir gün, Don'un hayatta kalması için gereken soğuğu savuşturacak kadar Yıldız Yapıcı toprağa gömülecek."

Duraksadı ve Aurora, kalede geçirdikleri ilk gece ona söylediklerini düşünüp düşünmediğini merak etti: "Senin için huzur olmayacak. Ölümde bile."

Aurora, elinin kendi elini kavradığında hafifçe gerildiğini düşündü, ama bunu hayal etmiş de olabilirdi. Umarım öyleydi.

Aurora'nın kulübesi görünür hale gelince kar geyiği yavaşladı ve kapı açılıp Elsie dışarı koşunca endişeleri kayboldu. Aurora kız kardeşini karşılamak için kızaktan atladı, ona sıkıca sarıldı, sonra Caspian'ın da ona katılmasını bekledi. Birlikte içeri girdiler.

Anne hemen koşarak Aurora'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve Aspen de bir an sonra içeri girip şömineye odun bıraktı ve Aurora'yı kollarına aldı.

"Seni görmek ne güzel, kız kardeşim," dedi ve Aurora ona sıkıca sarıldı.

"Peki sen."

Aspen de Caspian'ı selamladı ve Mama onlara çay ikram etti. Herkesin önünde dumanı tüten birer fincan çay varken Aurora, Caspian'ın elini tuttu. "Size söylememiz gereken bir şey var," dedi, sesi duygudan titreyince şaşırdı. Boğazını temizledi ve eldivenini çıkararak elini ailesinin görmesi için uzattı.

Anne oturduğu yerden fırladı, önce Aurora'ya, sonra da yüzüğe baktı, gözleri yaşlarla doldu. "Ne zaman?" diye sordu.

Caspian, Aurora'nın elini sıkarak, "Üç gece önce," dedi. "Şaşırtıcı gelebilir ama bu senin kızının fikriydi."

"Bence oldukça iyi bir tane," diye haykırdı Elsie, kollarını Aurora'nın etrafına sararak.

“Sana katılıyorum,” dedi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve Aurora, onun ailesiyle şakalaştığını görünce içten içe ısındı. Sonra Elsie kollarını Caspian'ın boynuna doladı ve Aurora gözyaşlarını tutamadı. Caspian'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve gerildi, ama sonra yavaşça gevşedi ve sırtını okşadı.

Aspen, Caspian'ın elini sıktı ve ikisini de tebrik etti, ardından ön kapı açıldı ve Evander ile Samuel içeri girdi. "Sürpriz!" dedi Evander.

Aurora ona doğru koştu, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı, sonra aynısını Samuel'e de yaptı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

“Elsie bize yazdı ve yakında ziyaretinizden bahsetti. Sizi uğurlayamadığım için çok üzüldüm ama en azından şimdi buradayım,” dedi Samuel, Aurora'ya göz kırparak.

“Öyleyse bu, sizi kocamla tanıştırmak için mükemmel bir fırsat,” dedi Aurora, sesi son kelimeye titreyerek. Bu kelime Caspian üzerinde de benzer bir etki yaratmış gibiydi ve tek bir nefeste birbirlerine baktılar, odanın geri kalanı gözlerinden kayboldu.

Samuel, Aurora'yı dalgınlığından çıkararak, "Kocam mı?" diye sordu. Aurora heyecanla başını salladı ve töreni anlatmaya başladı; ay ışığından, rahipten ve göğsünde yeşeren elle tutulur mutluluktan bahsetti.

"Ailemize hoş geldin," dedi anne ve Aurora, sanki kelimenin anlamını hatırlayamıyormuş gibi nefes nefese "aile" kelimesini mırıldanan Caspian'ı izledi.

Sonra başını salladı ve ağır bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Aurora bütün gün kalıp annesine akşam yemeğinde yardım etmek, sofrayı kurmak ve kaleye taşındığından beri özlediği her şeyi dinlemek istiyordu, ama hâlâ ormanları gözetmeleri gerekiyordu, bu yüzden isteksizce ailesine veda etti ve yakında tekrar ziyaret edeceğine söz verdi.

Kızak kulübeden uzaklaşırken Aurora, Evander ve Samuel'in hala içeride olduğunu fark etti ve kendi kendine gülümsedi.

Kısa süre sonra ev gözden kayboldu ve kar geyikleri onları karanlık ormana doğru çekti. Aurora uzaktan bile pembe yaprakların sınırında bir kırılma görebiliyordu, ancak floks çiçeği don olayına karşı özellikle hassastı ve bunun sadece bir erken uyarı işareti olmasını, kendisinin ve Caspian'ın kolayca dikkate alabileceği bir şey olmasını umuyordu.

Kar geyikleri ağaçların kenarına ulaştıklarında durdular. Caspian kızaktan inerken acele etmedi ve Aurora fark etmemiş gibi yaparak karlı toprağa atladı ve arkasından gitti. Keyfi yerindeydi ve Aurora, bugün ölmeyeceğinden emin olmak için her hareketini, her adımını analiz etmemeye çalışıyordu; bu, onun moralini bozmanın kesin bir yoluydu. Caspian ona, kalan büyüünü ona aktaracak ritüeli gerçekleştirene kadar ölemeyeceğini defalarca söylemişti, ama Aurora yine de onun için endişeleniyordu.

İkisi de flokslara ulaştıklarında durdular ve her iki yöne doğru uzanan çiçekleri incelediler. Aurora konuşmadan elini ağzına götürdü. Her yerde gri lekeler vardı, sadece ormanın en uzak köşelerinde değil, köye daha yakın yerlerde de. Eline nazikçe bir çiçek aldı ve inceledi. Tamamen renksizdi, sanki canlı bir Hayal dünyasında değil de bir kömür çiziminde yer alacakmış gibi görünüyordu. Harabelerde gördüğü çiçeği hatırlattı ve ürperdi.

"Neler oluyor?" diye sordu, sanki köydeki herkes duyabilirmiş gibi sesini alçak tutarak.

Caspian hemen cevap vermedi. Bunun yerine, ormanın derinliklerine doğru yürüdü, orman zeminini inceledi, parmaklarını ağaç kabuklarının üzerinde gezdirdi, dallardaki iğneleri hissetti; sanki sadece kendisinin ve ağaçların anladığı bir dilde konuşuyordu. İzlemesi çok güzeldi ve Aurora da onu yakından takip ederek olabildiğince çok şey öğrenmeye çalıştı.

Saatler sürmüş gibi gelen bir yürüyüşün ardından Caspian, büyük bir çam ağacının altına oturdu, sırtını gövdesine yasladı ve gözlerini kapattı. Acı

ekiyor gibiydi ve Aurora onun yanına diz çoktu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye yanıtladı gözlerini kapalı tutarak. "Ancak ağaçlar iyi değil."

"Ama biz her gün ışığı çekiyoruz," dedi Aurora. "Devriyelerimizde daha dikkatli olabilirdik, ancak Frost'un bu kadar ilerlemesine yetecek kadar çok şeyi gözden kaçırmış olamayız herhalde."

Caspian gözlerini açtı, yüzünde bir anlayış ifadesiyle uzaklara daldı. Başını hafifçe salladı ve ifadesi kasvetli ve gergin bir hal aldı.

"Ne oldu?" diye sordu Aurora. Kalbi hızlandı ve cevabını beklerken göğsü acıdı. Adam öne doğru eğilerek dizlerinin üzerine çoktu ve ellerini toprağa koydu. Yukarıdaki ağaçların tepeleri karla kaplıydı, ancak yer temizdi ve Don genellikle ormanın derinliklerinde kaldığı için buradaki toprak el değmemiştı.

"Güneş yeni bir Yıldız Yaratıcısı'nı nasıl seçeceğini nereden biliyor?" diye sordu, o kadar sessizdi ki gerçekten cevap vermesini isteyip istemediğinden emin değildi. Ayağa kalktı ve her adımını özenle atarak ağaçları tekrar incelemeye başladı.

Aurora, içindeki huzursuzluğa dayanamayarak, "Lütfen ne düşündüğünü söyle," diye yalvardı.

Caspian durdu ve ona doğru döndü. "Toprak gerektirdiğinde yeni bir Yıldız Yapımcısı seçiyor."

"Bu ne anlama gelir?"

"Önceki Yıldız Yapıcılarının bedenleri Don'a karşı koruma sağlarken, yaşayan Yıldız Yapıcı ışığı içine çekiyor." Caspian duraksadı, yüzünde umutsuz bir kararlılık vardı. "Bunun çok uzun süre devam etmesine izin verdim."

Ama bu onun suçu değildi. Işığı çekmek, Caspian'ın Aurora'ya kalan büyüünü vermeye çalıştığı (Aurora'nın Yıldız Yapımcısı'na dönüşümünü tamamlayacak ritüel) ve Aurora'nın bunu şiddetle reddettiği sinir bozucu bir dansa dönüşmüştü. Deneme ona ışığın tamamını kendi başına taşıyabileceğini kanıtlamıştı, ancak Caspian'ın tüm büyüü damarlarında olana kadar o ölmeyecekti. Geriye kalan azıcık gücünü reddetmek zor olmuştu, ama başarmıştı ve o hala onunla birlikteydi. Aslında, suçlanacak olan kendisiydi.

Aurora neredeyse yalvarırcasına, "Anlamıyorum," dedi. "Tek bir Yıldız Yapıcı bu kadar büyük bir fark yaratamaz herhalde?" Umutsuzluğa kapılmıştı ve onlara daha fazla zaman kazandıracak başka bir çözüm bulmak için beynini zorladı.

"Dört Yıldız Yaratıcısı. Ben dördüncüsü olacağım ve bu topraklardaki sihir, doğru şekilde beslendiğinde çok daha güçlü oluyor."

"Federal mi?"

"Dağın başka bir bedene ihtiyacı var," dedi Caspian ve Aurora ona tiksintiyle baktı. "Kelime seçimimin kötü olduğunu kabul ediyorum, ama asıl nokta şu: Tüm büyüm sana aktarıldıktan sonra bile, bedenim tıpkı çayın demliğin içini lekelemesi gibi, büyüünün kalıntılarıyla kaplı kalacak. Işığı çekmek için yeterli olmayacak, ama toprağa ihtiyacı olanı vermek için yeterli olacak. Gömüldüğümde, bu kalıntılar toprağa sızacak ve Don'la savaşıacak."

Aurora, artık yapılacak bir şey kalmadığını bilerek, uçsuz bucaksız ormana bakarak iç çekti.

Caspian nazikçe, "Artık daha fazla erteleyemeyiz," dedi, ama ses tonundaki bir şey Aurora'ya onunla tartışamayacağını söylüyordu. "Neyse ki henüz floksların ötesine yayılmadı, ama yayılacak. Sadece zaman meselesi."

Aurora hiçbir şey söylemedi. Haklı olduğunu bilmesine rağmen onunla aynı fikirde olamıyordu. Büyüleri böyle işliyordu ve tüm dağ buna bağlıydı. Başını salladı ve kızağa doğru yürümeye başladılar.

Acele etmediler ve Aurora, Caspian'ın bu ormanda son kez yürüyeceğini bilerek çevresinin tadını çıkardığını anlayabiliyordu. Ağaçtan ağaca dolaşüyor, gökyüzüne bakıyor, avuçlarında ağaç kabuğunu ve teninde soğuk rüzgarı hissediyordu. Aurora gözlerini kaçırmak, bu özel anları ona bırakmak istiyordu ama dayanamıyordu. Onu, ormanı deneyimlediği gibi deneyimliyor, her ayrıntıyı hafızasına kazıyordu: omurgasının kıvrımı, çenesinin açısı ve yukarı baktığında dudaklarının hafifçe aralanma şekli. Bu dağda geçirdiği her saniyeyi kıskanıyordu ve hepsini kendine istiyordu.

Caspian sonunda ormandan çıktı, şeker çizgili floks çiçeklerinin yanından geçerek kar geyiklerinin beklediği kızağa ulaştı. Aurora onu takip etti, ona o kadar odaklanmıştı ki çiçeklerin üzerinde sarkan kırık dalı görmedi. Dal boynuna çarptı ve Aurora acıyla irkildi, elini derisindeki uzun bir kesiğe götürdü. Parmakları kan içindeydi ve tek bir damlanın avucundan aşağı akıp yere düşmesini izledi. Hemen başı döndü ve derin bir nefes aldı.

"İyi misin?" diye sordu Caspian, ona yardım etmek için yanına giderken. Pelerinininden bir mendil çıkardı ve önce elindeki, sonra da boynundaki kanı sildi.

"Evet," dedi Aurora, ağaçlara bakarak ve sonunda ayakları üzerinde dengede durana kadar derin nefesler alarak. Caspian ona kolunu uzattı ve Aurora da kolunu tutarak yavaşça kızağa doğru ilerledi. İkisi de oturduktan sonra, Caspian kanı umursamadan bir kez daha boynunun üzerinden bezi geçirdi.

Aurora, "Güzelliğiniz karşısında o kadar büyülenmişim ki, direkt bir dala çarptım," dedi.

Caspian buna güldü ve kar geyikleri onları ışığı bırakmak için buzulun yanına çekerken Aurora'nın elini tuttu. Aurora bir kez daha ormana baktı ve

uzaklaşıyor olsalar da, tek bir çiçeğin griden pembeye döndüğüne yemin edebilirdi.

"Sence güzel miyim?" diye sordu Caspian, dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılırken, kadın ona döndü.

Aurora, "Evet, öyle düşünüyorum," dedi, "ama bunun bir görüş değil, bir gerçek olduğuna inanıyorum."

"Eğer bu doğruysa, daha önce hiç duymadığım bir şey."

Aurora şok içinde ona baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Caspian bir an sessiz kaldı, sanki soruyu gerçekten düşünüyor gibiydi. "Sanırım bunun sebebi, bana böyle bir şeyi rahatlıkla söyleyebilecek biriyle vakit geçirmeyeli epey zaman olmuş olması."

"Öyleyse size bir kez daha ne kadar güzel olduğunuzu söyleyeyim."

Caspian başını salladı ve Aurora'ya tamamen gülünç olduğunu söyleyen bir bakış attı, ama Aurora onun yanaklarının hafifçe kızardığını gördü ve utandığını anladı. Gözlerinin yaşlarla dolmasına, boğazında oluşan acı yumruya hiç hazırlıklı değildi.

Onun metanetli, yılmaz Yıldız Yapımcısı utanmıştı.

Kar geyiği buzulun yanında durduğunda, Aurora, Caspian'ın bu kadar güçlü tepki verdiğini görmesini istemediği için neredeyse kendini kızaktan attı. Acaba Caspian bunu hissedebiliyor muydu, yoksa artık içindeki büyüğü algılayamayacak kadar mı güçsüzdü diye merak etti.

Bu düşünce onu dayanılmaz derecede üzdü.

"Sen burada bekle," dedi Aurora. "Ben ışığı bırakabilirim."

"Hayır." Caspian ayağa kalkıp ona katıldı. "Ben yapmak istiyorum."

Aurora başını salladı ve sessizce lamba direğine doğru yürüdüler. Caspian öne çıktı, cam kapıyı açtı ve birkaç nefes boyunca sadece lambaya baktı. Sonra yavaşça kolunu kaldırdı, lambayı kancadan çıkardı ve dağın tepeleri arasına, geriye sadece karanlık kalana kadar geri gönderdi.

Kaleye döndüklerinde, tüm personeli akşam yemeğine davet ettiler ve akşam için odalarına çekildiklerinde, Constance'tan bir başka yerde dinlenmesini rica ettiler. İkisi de uyumadı; konuştular, öpüştüler; birbirlerine dokundular, sarıldılar. Hatta güldüler bile.

Fakat zamanın çoğu zaman yaptığı gibi, çok hızlı geçti ve çok geçmeden tekrar sabah oldu. Dağın bir bedene, köyün ise büyüğü tamamlanmış bir Yıldız Yaratıcısına ihtiyacı vardı.

Caspian'ın kolları sıkıca onun etrafına sarılmıştı ve bacakları onunla iç içe geçmişti, o da alnından öpüyordu. Nefesi tenini gıdıklıyordu ve Aurora neredeyse bunun sıradan bir sabah olduğuna, günün sonunda ışıkları söndürdükten sonra o gece buraya geri döneceklerine kendini inandırabilirdi. Ama bu sadece bir yanılsamaydı.

Caspian onu bıraktı ve yataktan kalkarken giderek uzaklaştı.

çok fazla—

ve Aurora'nın şimdiye kadar hissettiği en soğuk hava buydu.

* * *

Hazar

Caspian ölmeye hazırdı. Yıllardır buna hazırlanıyordu ve bunu kabullenmişti. Bunu memnuniyetle karşılamıştı. Tüm hazırlıkları boyunca tek bir şeyden emindi: yalnız ölecekti. Emindi çünkü bu kararı çok uzun zaman önce vermişti.

Sonra Aurora ortaya çıktı ve titizlikle hazırladığı planları altüst etti.

Caspian, değer verdiği herkesten daha uzun yaşayacağını her zaman biliyordu, ancak kaderin acımasız bir cilvesiyle, hayatının sonlarında aşık olmuştu ve şimdi ilk veda eden kendisi olacaktı.

O buna hazır değildi.

Sessizce çocukluk odasına gitti ve yıllar önce bir kenara bıraktığı günlüğünü aldı. İlk boş sayfayı açıp yazmaya başladı. İlk başta ne yazacağını bilemedi, ama sonra kelimeler hızla akmaya başladı ve elinden geldiğince yazmaya devam etmeye çalıştı.

Ona, onun için ve onun yüzünden yazdı, bulacağından emindi. Ve sonunda kalemmini bıraktığında, tek bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıp son sayfaya düştü ve mürekkebi dağıttı.

Tanrım, ondan ayrılmaktan nefret ediyordu.

Sonsuz Sonrası

Aurora yavaşça giyinirken aynada kendine baktı. Saçlarının sadece birkaç tutamı kahverengi kalmıştı ve mavi gözleri altın rengi parıltılarla ışıldıyordu. Güneş işareti mum ışığında parıldıyor, açık teninde neredeyse tamamlanmış bir şekilde ışıldıyordu. En üstte neredeyse fark edilemeyecek bir boşluk vardı ve Aurora günün sonunda bu boşluğun ve Caspian'ın da kaybolacağını biliyordu.

Gözleri yanıyordu ama Aurora ağlamayı reddetti. Ağlamaya başlarsa duramayacağından endişeleniyordu, bu yüzden gözyaşlarının kuruması için gereken zamana kadar beklemesi gerekiyordu.

Aurora yemek odasına vardığında, kalede çalışan herkesin orada toplandığını görünce şaşırdı. Caspian, kendisine ve evine gösterdikleri ilgi ve alakadan dolayı herkese tek tek teşekkür ediyordu. Sıranın neredeyse sonuna gelmişti ki Ina'ya geldiğinde, Aurora yüzünü çevirmek zorunda kaldı; Ina'nın yüzündeki acı dayanılmazdı.

Caspian, odadaki herkese hitaben, sanki son vedasını etmek yerine günün yapılacaklar listesini dağıtıyormuş gibi sakin ve düz bir sesle, “Bu günün geleceğini biliyorduk,” dedi. “Sadece Yıldız Yaratıcınız olarak değil, aynı zamanda arkadaşınız olarak da hizmet etmek benim için büyük bir onurdu. Olağanüstü bir hayat yaşadım ve minnettarım.”

Aurora hâlâ girişte duruyordu, kimseyi rahatsız etmek istemiyordu ama gitmeye de kıyamıyordu ve Caspian ona döndü. "Artık yeni bir Yıldız Yapımcınız var, bu unvanı fazlasıyla hak eden biri. Tek pişmanlığım onun saltanatını görememiş olmam."

Odada bulunan herkes gözlerini Aurora'ya çevirdi, ancak Aurora kendini kaybetmeye başladığını hissediyordu ve titrek bir nefes alarak kendini toplamaya çalıştı. Caspian'a bakarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bunu yapamam."

Pelerinini ve eldivenlerini alarak odadan çıktı ve bekleyen kızağa doğru yürüdü. Sırayla her bir kar geyiğine yaklaştı, burunlarını okşadı ve parmaklarını tüylerinin arasından geçirdi, kendisini bekleyen ritüelden başka her şeye odaklanmaya çalıştı. Şatonun etrafında dolaştı ve bir demet gül topladı, pelerinin altına sakladı ve sonunda kızağa binip battaniyeyi kucağına çektiğinde, Caspian tüm saray personeliyle birlikte saraydan çıkıyordu. Aurora, Yıldız Yapıcılarını uğurlamak için basamaklarda sıraya dizildiklerini izledi ve bu, göğsündeki acıyı daha da şiddetlendirdi.

Caspian, onun yanındaki banka otururken, "Onlarla konuşmalıydın," dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama ne diyeceğimi bilemedim."

"Doğru olan diye bir şey yok." Battaniyenin altından elini tuttu. "Zaten çoğu senin söylediğin sözleri hatırlamayacak; onlara nasıl hissettirdiğini hatırlayacaklar. Sessizliğin senin yerine konuşmasın."

Aurora başını salladı. "Saraya döndüğümde her şeyi düzeltereğim."

Bunun üzerine kar geyiği çekmeye başladı ve kızak kaleden uzaklaşarak süzölmeye başladı. Aurora arkasına baktığında tüm personelin onlara el salladığını gördü ve Caspian dönüp bir elini havaya kaldırdığında gözyaşlarını yutmak zorunda kaldı.

Sarayın görüş alanından çıktıklarında, ona dönerek, "Bana bir şey söz verecek misin?" diye sordu. Aurora gözlerini önündeki patikadan ayırmadı

ve Caspian nazikçe parmak uçlarını çenesine koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Lütfen bana bakmaktan en çok keyif aldığım şeyi esirgeme."

Aurora göz kırptı. Yutkundu ve gözlerini onun gözlerine kaldırdı. "Ne oldu?"

"Benim seçimlerimin seninkileri etkilemesine izin verme. Yalnızlığı seçtim çünkü katlanabileceğim tek şey buydu." Duraksadı, gözleri hüznüydü. "Ama anlaşılan en çok ihtiyacım olan sensin. Sen, Aurora. Unuttuğum bir dönemde bana yaşamının ne demek olduğunu gösterdin."

Aurora, "Hazar," diye başladı ama adam konuşmaya devam etti.

"Bana unutmayacağına söz ver."

Gözlerinde yaşlarla başını salladı. "Söz veriyorum."

Yolculuğun geri kalanında sessiz kaldılar. Aurora, Caspian'ın bunu istediğini hissetti ve Caspian, ağaçların arasından süzülürken, etrafı sanki ilk kez görüyormuş gibi inceledi. Aurora yüzünü çevirmek zorunda kaldı. O, olacıklara boyun eğmiş gibi davranırken, Aurora bunu değiştirmek için can atıyordu ve kalbinin huzuruyla ölebileceği için mutlu olsa da, onu bu kadar kolay terk etmesine öfkelenmişti.

Bütün işleri yolundaydı, gömüleceği yer bile tam olarak belirlenmişti; bedeni yıllarca toprağı besleyecekti. Köylüler mezarını ziyaret edip ona çiçekler bırakacak, hem hükümdarlığı hem de dağa verdiği sihir için teşekkür edeceklerdi. O, kim olduğuyla değil, ne olduğuyla hatırlanacaktı, ama Aurora onu hem kim olduğuyla hem de ne olduğuyla hatırlayacaktı.

Kızak buzulun üzerinde durduğunda, kar geyikleri de sanki olacakları biliyormuş gibi inlemeye başladılar. Caspian dışarı çıktı ve her bir geyiği nazikçe okşadı, alnını burunlarına dayadı ve gözlerini kapattı. Aurora'nın göğsü yanıyormuş gibi hissediyordu ve onun için hareketsiz bir şekilde bekledi, içinde bulunmaması gereken anları bozmak istemiyordu.

"Aurora," dedi Caspian ve Aurora ona göz kırptı. Caspian geyikten uzaklaşmış ve onu dikkatle izliyordu. "Hazırım."

"Ya öyle değilsem?" diye sordu dişlerini sıkarak ve Caspian'ın onu duyup duymadığından emin değildi. Ama sonra yanına geldi ve elini pelerinininden çekip kendi elinde tuttu.

"İyileşeceksin." Bunu kesin bir şekilde söyledi ve son kez lamba direğine doğru yürümeye başladı. Aurora onunla birlikte yürüdü ve elini ondan çekmedi çünkü bunu yaparsa pişman olacağını biliyordu. Ama tüm bunlara karşı savaşmak, elini çekip ormana koşmak, hiçbir şeyin ona dokunamayacağı bir yer bulmak, kaçınılmaz olandan saklanabileceği bir yer bulmak istiyordu. Sanki böyle bir yer varmış gibi.

Caspian lamba direğine baktı ve boşta kalan elini soğuk metalin üzerinde gezdirdi. Aurora ise yıkılmış hissediyordu çünkü onun Güneş'e ya da büyüye olan sevgisini anlayamıyor, kaderini nasıl kabullendiğini kavrayamıyordu. Bunu asla yüksek sesle söylemeyecekti ama bir bakıma onu kıskanıyordu ve o an, çok uzun ömrünün geri kalanını öfkeli ve kırgın geçirmekten korkuyordu.

Bunu istemiyordu ama nasıl engelleyeceğini de bilmiyordu. Kızgındı ve kızgın olmadığını da gizleyemezdi.

Caspian, Aurora'yı düşüncelerinden çıkararak, "Ağladım," dedi. "Akıl hocamın öldüğü gün dizlerimin üzerine çöküp ağladım. Onu senin beni tanıdığın gibi tanı mıyordum, ama emin ol ki, ne hissediyorsan, ben de onun bir kısmını hissettim."

Aurora ona baktı, gözleri alev alevdi. "Neden bana bunları anlatıyorsun?"

"Çünkü çok yorgundum ve dağı bir sonraki Yıldız Yapımcısına devretmeye hazırdım. Bağlantı kurmak hiçbir zaman yeteneğim olmadı ve sen bir şekilde bunu isteğim dışında gerçekleştirdin. Ama şimdi..." Sözü nü yarıda keserek gökyüzüne baktı. Hafif bir kar yağışı başlamıştı ve birkaç kar tanesi kirpiklerine kondu. Aurora, onları silkeleyip cebinde saklama

konusunda inanılmaz bir istek duydu, ancak bu tür fanteziler aptalcaydı. Yıldız Yapımcısı kadar kalıcı değillerdi.

“Peki ya şimdi?”

“Yalnız değilsin Aurora. Ben de senin bulunduğun yerdeydim ve şu anda hissettiğin tüm umutsuzluğu, çaresizliği ve öfkeyi hissettim. Ben atlattım, sen de atlatabilirsin.”

Aurora artık gözyaşlarını tutamadı ve gözlerini kırpmaya çalışsa da gözyaşları serbestçe aktı.

Caspian, kulağının arkasına düşen bir tutam saçı düzeltirken, "Çok güçlüsün," dedi.

“Bunu yapmak istemiyorum.” Aurora gözlerini ondan kaçırdı, yanaklarını pelerinine sildi. “Beni cesaretlendireceğini düşündüğün sözlerle veda etmeni istemiyorum.”

"Samimiyetsiz davranmıyorum."

“Hayır,” dedi Aurora, lamba direğinin etrafında daireler çizerek yürürken ve karda bıraktığı ayak izlerine bakarken. “Ama sen cilalanıyorsun ve prova ediliyorsun. Benimle birlikte ol. Ne hissediyorsan hisset, ben de aynısını yapacağım.”

Caspian bir kez başını salladı. "Pekala," dedi, sakinliğini kaybederek. "Öyleyse size şunu söylemeliyim ki, ölmekte bulduğum tek teselli, büyümün üzerinde yürüdüğünüz toprağı ayakta tutmaya yardımcı olacağını bilmek ve en büyük umudum da bunu attığınız her adımda hissetmenizdir."

Aurora ona daha da yaklaştı, o kadar yaklaştı ki nefesini teninde hissedebiliyor, nefes verişini sanki kendi nefesiymiş gibi duyabiliyordu. "Ve sana söylemeliyim ki, ölüm bile beni senden uzak tutmaya yetmez ve attığım her adım, beni sana geri götürecek kapıyı aramak için olacak."

Caspian yüzünü buruşturdu ve Aurora bunun, günlerini var olmayan bir şeyi arayarak geçirmesini istemediği için olduğunu biliyordu. Ama onu azarlamadı ya da itiraz etmedi. Bunun yerine, ellerini yüzünün iki yanına

koydu, gözlerinin içine baktı ve "Ölümü alt edebilecek biri varsa, o da sensin" dedi.

Onu kendine çekti, daha önce hiç yaşamadıkları tüm öpüşlerin tutkusu ve özlemiyle öptü. Aurora ona teslim oldu, çenesinden kış yağmuru gibi damlayan gözyaşlarını, hâlâ kabullenemediği halde öpüşünün bir veda olduğunu umursamadı. Caspian dudaklarını göz kapaklarına, yanaklarına, çenesine, boynuna bastırdı ve sonunda geri çekildiğinde gözleri kızarmış ve ıslaktı. Parmaklarını yüzünden aşağı doğru gezdirerek gözyaşlarını sildi ve derin bir nefes alarak kolunu indirdi.

Aurora'nın kalbinin bir atışında, ikisi de hareketsiz kaldılar, altlarındaki toprağa yapışmış gibi donup kaldılar. Sonra Caspian onun elini tuttu ve birlikte Reverie'nin zirvelerine doğru döndüler. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı ve Caspian Güneş'e son kez seslendiğinde Aurora hazırды. Işık, zirveler arasında parlak bir parıltıyla patladı, canlı ışınlar karla kaplı manzarayı aydınlattı, köy merkezini aydınlattı ve doğrudan onlara doğru geldi. Aurora, Caspian'ın ışığı yakalamasını tam bir sakinlikle izledi, oysa ışığın ağırlığı artık onun için çok fazlaydı.

"Seni sonsuza dek seveceğim," diye fısıldadı.

"Öyleyse belki de gerçekten ölümsüzümdür."

Aurora güneşe hazırlanırken birbirlerine sıkıca sarıldılar, ancak Aurora sihir, görev veya sıcaklıktan bahsetmedi. Bunun yerine, gerçeğini dile getirdi: "Onu benden aldığınız için sizden nefret ediyorum."

Güneşin sesi Aurora'yı sarmıştı ve ışığa dik dik bakarken bile, onun güzelliğini, sesin diğer tüm duyuları nasıl büyüttüğünü ve Reverie'yi farklı bir mercekten nasıl gördüğünü inkar edemiyordu. Toprağın altındaki tohumların büyümesini, ağaçların köklerinin birbirine uzanmasını ve hayvanların kalplerinin sabah ışığını karşılarırken attığı sesleri duydu. Her şeyi duydu, her şeyi, dünyayı ve ötesindeki yıldızları, hepsi Güneşin göksel sesinde birleşmişti.

Güneş bir yerde batıyor.

bir başkasının üzerine yükselmek.

Aurora hıçkırığını yuttu. Geriye kalan ışık onlara doğru hücum etti ve Caspian'ın büyüünün geri kalanı kan dolaşımına girdiğinde nefesi kesildi. Vücudunda yankılanan güçlü bir dalgalanmaydı ve içten içe bunun onun büyüü olduğunu fark etti. Ona benziyordu—soğuk ve sıcak, metanetli ve ölçülü, sabırsız ve saygılı. Meydan okuyucu. Nazik. Her şeyi kabul etti, sahip olduğu büyüünün bir zamanlar sevdiği adama ait olduğunu, bir zamanlar onun damarlarında aktığını ve kalbinden geçtiğini asla, tek bir an bile unutmamayı umarak.

Aurora derin bir nefes aldı ve olacıklara kendini hazırladı.

Caspian'ın elini bıraktığı anı tam olarak hissetti ve kolu çırpınarak onu tekrar bulmaya çalıştı. Çılgınca ona uzandı, ama o bir adım geri çekildi, tam ulaşamayacağı bir mesafede. "Lütfen," diye fısıldadı, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu; artık ışığı onunla birlikte çekemiyordu. Artık bu Aurora'nın göreviydi ve her şeyi tek başına taşıyordu. Ağır ve eziciydi ve ağırlığının altında çökmek istiyordu, ama gerçek şu ki, onu taşıyacak kadar güçlüydü.

Kendini ondan uzaklaştırmaya zorladı ve lamba direğine doğru uzun yürüyüşe başladı. Her adımı bir öncekinden daha zor olan bu yürüyüş sırasında gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, sonunda bronz direğe ulaştı. Platforma çıktı, arkasına dönüp ona baktı ve o da onu berrak gözlerle izledi. Sonra eliyle göğsünü tuttu.

HAYIR.

Aurora tüm gücüyle güneşin altın ışınlarını kaldırdı ve fenerin kancasına astı. Bu, ritüelin son adımıydı ve Aurora cam kapıyı hızla kapatıp yere geri sıçradı.

Hazar.

Dizlerinin üzerindeydi ve Aurora ona doğru koşarak yanına, kara çöktü. Adam yana doğru düştü, başı Aurora'nın kucağına geldi ve Aurora onu nazikçe kucakladı.

"Buradayım," dedi sesi titreyerek. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sonsuz öbür dünyada adımları fısılda..." Sesi güçsüzdü ve nefesleri kesik kesikti, sanki bu sözler içinde kalan son yaşam enerjisini de tüketmişti.

"Yapacağım," diye söz verdi, duyabilmesi için iyice yaklaştı. "Yapacağım," dedi tekrar, dudaklarını kulağına dayayarak, defalarca tekrarladı.

Gözlerine baktı, dudaklarına dokundu. "Ölümde bile beni bul."

Güneş daha da parlaklaştı, sıcaklık yağın karla çarpıştı. Her şey o kadar sessizdi ki; ormandaki hayvanlar ya da kıyaktaki geyikler bile kıpırdamadı. Sanki bütün dağ nefesini tutmuştu.

"Caspian," diye fısıldadı, onu sıkıca kucaklayarak. Sonra gözlerindeki ışık söndü, göğsü artık kabarmıyordu ve bir anda yok oldu.

Bu yeni şafak, beraberinde yeni bir hayat getiriyor.

Yalnızca sen ve sadece sen bana sesleniyorsun.

Ben Güneş'im.

Sen yıldız yaratıcısıydın.

Bugün saltanatınız başlıyor.

Aurora, başı hala kucağında olan Caspian'ın üzerine eğildi ve ağladı.

Karanlık

Yıldız Yapımcısının ölümünün ertesi günü karanlıkla geçti. Aurora Güneş'i çekmedi ve Reverie, yıldızlar ve ayın dağa yansıttığı tek ışıkla, simsiyah, bulutsuz bir gecenin altında kaldı. Yıldız Yapımcısının ölümünü bu şekilde anmak adetti ve köylüler bunun ne anlama geldiğini anladıklarında, dükkanlarını kapattılar ve meydanı bile gece karanlığına bürünene kadar pazardan boşaldılar. Tek hareket, meydanın ortasından yas tutarak çalan çanlardan geliyordu. Aurora, saraydaki odasından bile onları duyabiliyordu ve sesi içeri almak için balkon kapılarını açık tutuyordu.

Aurora, kalenin personeli buzulun üzerine gelip onu ondan alıp mermer tabutuna koyana kadar, son saniyeye kadar Caspian'ın yanında kalmıştı. Topladığı şeftali güllerini göğsüne koyarken ağlamış, son nefesini verdiği buzulun üzerine sadece birini bırakmıştı. "Ölümde bile seni bulacağım," diye söz vermişti ve ardından personel tabutu kapatıp kaleye geri götürmüştü; tabut, bahçelerin ötesindeki küçük kutsal alanda gömülmeyi bekliyordu.

Aurora, anılara karşı gözlerini kapattı. Caspian'ın hayatını, Reverie'yi sarsılmaz bir şekilde korumasını anmak için tek bir günlük yas yeterli gelmiyordu. Ne kadar sürenin yeterli olacağını merak etti ve onu

kaybetmenin acısını hakkıyla ifade edecek hiçbir zaman diliminin olmadığını fark etti.

Bir gün bile değil.

Bir ay değil.

Ne bir yıl, ne de yüz yıl daha.

Aurora, dizlerini göğsüne çekmiş, yorganını bacaklarının üzerine örtmüş, çanların sesini dinleyerek yatağında oturuyordu. Constance yatağın ayak ucunda oturmuş, kocaman mavi gözleriyle onu izliyordu ve Aurora, gözlerinde keder gördüğüne yemin edebilirdi. Masanın üzerinde dokunulmamış bir yemek tepsisi duruyordu ve altın mendil her zaman hazırda, sehpanın üzerinde dik duruyordu. Ina, o gün gelen birçok mektuptan bir seçki bırakmıştı. Belki Aurora, yoğun acı dindiğinde ve tekrar nefes alabileceğini hissettiğinde, onları okuyacaktı.

Belki.

Odası çok küçük gelmeye başlayınca Aurora en sıcak yünlü giysisini giyip hayvanların yanına çıktı. Onlar da Caspian'ın gittiğini anlamış gibiydiler ve Aurora geyiklerden tavşanlara, oradan da sincaplara doğru ilerlerken sızlandılar. Kurtlara ulaşmadan önce içlerinden biri uludu ve diğerleri de ona katıldı. Ses, çanların sesiyle karıştı; Aurora'nın şimdiye kadar duyduğu en kederli şeydi bu ve ağaçların arasından, dağların zirvelerinden yankılanarak Reverie'nin tamamını acısıyla kapladı.

Uzun süre bahçede dolaştı. Altın mendil onu yakından takip etti ve artık dayanamayınca, mendili havadan kaptı ve cebine iyice soktu. Çiçeklere dokundu, serayı ziyaret etti ve Caspian ile birlikte diktiği gül çalısını kontrol etmeye gittiğinde, çalının tamamen açmış olduğunu, karanlıkta bile bir şekilde canlı görünen bembeyaz yapraklarıyla parıldadığını gördü.

Burada çok fazla sihir var.

Aurora, çiçeklerin tatlı kokusundan başı ağrıyana kadar bahçelerde dolaştı, sonra karda ağır ağır yürüyerek küçük tapınağa gitti. Önce oturdu

ve sırtını girişe yasladı, sonra ayağa kalkıp yapının etrafında yorulmak bilmeden daireler çizdi. Elini taşın üzerinde tuttu, Caspian'ın varlığını hissedebileceğini umuyordu. Küçük mekan soğuk ve karanlıktı ve onun yalnız kalmasını istemiyordu.

Aurora saraya geri dönmek üzereyken, uzakta Caspian'ın geyiğini gördü; ormanda ilk gün öldürmeye çalıştığı geyiği. Anı bıçak gibi saplandı ve ne yaptığını anlamadan ona doğru koştu, sonra geyik de koşmaya başladı. Aurora'nın kalbi hızla çarpıyordu, soğuk hava saçlarını geriye savuruyor ve ciğerlerini yakıyordu, ama koşmak çok iyi geliyordu. Geyiğe yaklaştıkça eteklerini topladı, bacakları çabadan yanıyordu, aralarında mesafe kalmayana kadar olabildiğince hızlı koştu. Sonra aniden durdu, geyik de durdu.

Geyik başını eğdi, burnunu Aurora'nın göğsüne soktu, sonra dizlerinin üzerine çöküp karda kıvrıldı. Aurora da aynısını yaptı ve geyik ona doğru kayarak Aurora'nın yan yatmasını sağladı. Aurora uzun süre orada yattı, yıldızlara bakarak hayatının önünde uzandığını hissetti. Çok zaman. Çok yıl. Çok keder.

Caspian'ın neden kendini koruduğunu, neden tırmanması neredeyse imkansız olacak kadar yüksek duvarlar ördüğünü anladı. Neden samimiyetten korktuğu için hayvanlarına bile isim vermediğini hatırladı. O zaman geyiklere isim vermeye karar verdiğini ama henüz yapmadığını hatırladı. Şimdi tam zamanıydı ve önce erkek geyiğe isim vermek uygun geldi.

Başını çevirip yüzüne baktı, her nefes alışında göğsünün inip kalktığını hissetti. Onu ilk gördüğünde olduğu gibi, uzun boylu, sakin ve güzel oluşundan yine çok etkilenmişti. Karanlıktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Başını kaldırıp ona baktı ve Aurora, gözlerinde yansıyan yıldızları, hatta bir gözden diğerine kayan bir yıldızı bile gördü. Başını tekrar aşağı indirdi ve Aurora elini tüylerinin üzerinde gezdirdi.

Ona Kader adını vermeye karar verdi.

Bir Keşif

Aurora o sırada, Caspian'ı güzel diye nitelendirdiği gün şeker çizgili floks çiçeğinin griden pembeye dönüşmesini yeterince düşünmemişti. Kanayan kesiğinden başı dönüyordu ve Yıldız Yapıcı'nın dikkati dağılmıştı; değişen çiçek onu gerektiği gibi büyülememişti. Ama şimdi dikkatini çekiyor, gecenin köründe huzursuz uykusundan uyandırıyordu.

Neden değişmişti?

En olası açıklama, bunun onun zihninin bir oyunu olmasıydı. Sonuçta, onu gördüğü sırada kızakla uzaklaşıyorlardı ve yapraklar küçüktü, bu yüzden boynunu kestiği zamankiyle aynı çiçeğe bakmıyordu elbette. Gayet mantıklı.

Ama yine de bu düşünceden vazgeçemedi, bu yüzden yataktan kalktı, aceleyle giyindi ve kızağı kendisi için hazırlattı.

Aurora, kar geyiği onu ormanın kenarına, her iki yöne doğru sonsuzca uzanan floks çiçeklerinin yanına doğru çekerken sakindi. Dolunaydı, bitkileri aydınlatacak kadar ışık saçıyordu ve Aurora, büyüdüğü eve ulaşana kadar geyiği durdurmadı.

Ailesini uyandırmak istemediği için mesafesini korudu ve göğsündeki ağrı, içerideki ateşin yumuşak turuncu parıltısıyla aynı ritimde atıyor

gibiydi. Bir süre öylece durup izledi, ama zihnindeki huzursuzluk dinmedi ve sonunda arkasını dönüp evin arkasındaki floks çiçeğine doğru yürüdü.

Aurora, tamamen gri olan şeker çizgili bir alana durdu, fenerini yere bıraktı ve pelerininin kırmızı bir gül çıkardı. Çiçek büyük ve güzel kokuluydu ve Aurora parmağına bir diken değdirdiğinde tek bir damla kan belirdi. Damla büyüdükçe bakmamaya çalışarak birkaç derin nefes aldı. Yere diz çöktü ve karı kenara iterek parmağını köklerin üzerinde tuttu ve ardından damla toprağa düştü.

Paltosundan bir bez çıkardı ve parmağını hızla sildi, sonra da bekledi.

İlk başta hiçbir şey olmuyordu ve Aurora içindeki hayal kırıklığıyla mücadele etmeye çalıştı. En azından denemişti. Ama sonra bitkiye renk sızdı, saplar gözlerinin önünde yeşile döndü, soluk ama gerçek bir şekilde. Sonra, birdenbire, yapraklar canlandı, canlı pembe ve berrak beyaz renkler çiçeklerin üzerinde Aurora'nın nefesini kesen bir gösteri oluşturdu.

Gördüklerine tam olarak inanamayarak başını salladı; belki de kandan dolayı sandığından daha fazla başı dönüyordu. Sonuçta sadece bir damlaydı. İçinde gerçekten bu kadar çok sihir mi vardı? Birkaç adım uzaklaştı ve işlemi tekrarladı ve gerçekten de çiçeklere renk geri döndü.

Aurora, kanının dünyayı besleyebileceğini ve donla savaşabileceğini birden fark etti. Damarlarındaki sihir çok güçlü olduğu için, sadece küçük bir miktar yeterliydi. Dağın Caspian'a ihtiyacı yoktu; sadece onunla da hayatta kalabilirdi.

Aurora, öğrendiklerinin etkisiyle vücudu titreyerek kızağa geri koştu. Bunların hiçbirini istememişti; kendisi ve sevdikleri için rahat bir hayat hayal etmişti, ama Caspian onda bir şey uyandırmıştı, daha fazlasına duyduğu bir arzu. Dünyaya iz bırakmak, kendi hikayelerinin çağlar boyunca anlatılmasını istiyordu. Birçok kişi yalnızlığın olağanüstü bir hayatın bedeli olduğuna inanıyordu, ama Aurora bunu kabul edemiyordu.

Bunu kabul etmedi.

Güneş, asla birlikte olamayacağı bir insana aşık olmuştu, ama Aurora bir Güneş değildi. Ve uzun yıllarını yalnız geçirmeyecekti. Onun hikâyeleri, yürek burkan, kaderine mahkum bir aşkın hikâyesi olmayacak, aksine ölümden daha uzun süre yaşayacak kadar güçlü bir aşkın hikâyesi olacaktı.

Aurora, buzulun yanından geçip, önce ışığı çekmek yerine doğrudan kaleye gitmeyi planlamamıştı. Ama aklında birçok düşünce vardı ve tek düşündüğü Caspian'ın kütüphanesine gidip, onu geri getirmenin bir yolunu bulana kadar her kitabın her sayfasını okumaktı.

Burada çok fazla sihir olduğunu, sihrin her yerde bulunduğunu söyleyen Caspian'dı ve Aurora da bunu kullanmaya kararlıydı.

Kaderlerini kabullendiğini, ilerleyebileceğine ve kendisinden isteneni yapabileceğine inanmıştı. Ama yanılmıştı. Floksun yeniden hayata döndüğünü görmek, içinde bir tür çılgınlık, belki de her şeyi olduğu gibi kabul etmek zorunda kalmayacağına dair panik dolu bir umut uyandırmıştı. Umudu giderek büyüdü ve kaleye vardığında o kadar büyümüşü ki, ötesini görmek imkansız hale gelmiş, Caspian'ı geri getirme arzusundan başka her şeyi engellemişti.

Büyük girişten içeri girdiğinde, loş ve sessizdi; duyulan tek ses heykelin kısık ağlamasıydı. Yukarı baktı: Taştan oyulmuş Güneş ve Yıldız Yapıcı, birbirlerinden çekiliyor, aralarında imkansız bir mesafe vardı. Heykel nadiren ağlardı, ama Caspian'ın ölümünden beri sürekli ağlıyordu.

Aurora arkasını döndü, bir mum yaktı ve yumuşak adımlarla kütüphaneye doğru aceleyle ilerledi. Önünde saatlerce sürecektir bir iş vardı ve personel tarafından rahatsız edilmek istemiyordu. Koridorlar sessizdi, ışığın gelişini bekliyordu ve Aurora sarayın hâlâ bu kadar büyülü, hâlâ bu kadar canlı olmasından rahatsızdı.

Belki de bu yüzden o gün güneş ışığını yakalayamamıştı: çünkü tüm dağın, tıpkı kendisi gibi, hâlâ yas içinde olması gerektiğini hissediyordu. Ancak bu bilinçli bir karar değildi; daha çok aklının bir köşesinden kayıp

giden bir iş gibiydi. Ve ilk kez gerçekleştiğinde, ikinci, üçüncü ve dördüncü seferler daha kolay olmuştu. Aklının bir köşesinde bir şeyi unuttuğunu söyleyen bir his vardı, ama kütüphanedeki kitaplara o kadar odaklanmıştı ki, bu hislere gereken ilgiyi göstermemişti.

Beşinci gün Aurora, yumuşak halının üzerinde, etrafı kitap yığınlarıyla çevrili bir şekilde uzanmıştı. Reverie'nin büyü, Güneş ile bağlantı ve her bir Yıldız Yapıcısının gömüldüğünde toprağın nasıl değiştiği hakkında bulabildiği her şeyi okuyordu. Bay Burgess, isteği üzerine her sabah Caspian'ın kütüphanesindeki materyalleri tamamlamak için ona yeni kitaplar gönderiyordu ve Aurora, yaşayan bir Yıldız Yapıcısının dağa kanını verdiğine dair herhangi bir ipucu aramak için sayfaları ardı ardına çeviriyordu, ama hiçbir şey bulamıyordu.

Mutlaka olmalıydı. Sadece henüz bulamamıştı.

Aurora okumaya o kadar dalmıştı ki, personelin bir daha asla ışığı göremeyeceklerinden endişelenerek fısıldaşmalarını duymadı. Ina ona yemek tabakları getirdi ve Aurora zihnini meşgul tutacak kadar yedi. Uyuduğunda, kütüphanede bir yığın battaniyenin üzerinde ve sadece birkaç saatliğine uyuyordu. Okuyor, yazıyor, okuyor ve yazıyordu ve ara vermeye ihtiyacı olduğunda, odadan hiç çıkmadan ayağa kalkıp daireler çizerek yürüyordu.

Aurora, sihirini kullanamadan vücudunun nasıl çöktüğünü hiç umursamadı, acıyı sanki basit bir kaşıntıymış gibi görmezden geldi. Constance ise yakınında durup kütüphanede sinirli bir şekilde zıplayarak Aurora'nın yok olmaması için onu dikkatle izledi.

Yedinci gece Ina akşam yemeğiyle geldiğinde Aurora okumaktan başını kaldırmadı. Ina tepsiyi yere koydu ama gitmedi. Yıldız Yapımcısı sonunda onu fark edene kadar Aurora'nın önünde durdu, ışığa alışmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

"Ne oldu, Ina?" diye sordu, başını bir kez daha kitabına eğerek.

“Bu ışık, Senin Işıltın.” Ina’nın sesi nazik ve tereddütlüydü ve Aurora’nın önünde diz çöktü. “Onu uzun zamandır görmemiştik.”

Aurora gözlerini ovuşturdu. Yaptığı tüm okumalardan dolayı görüşü bulanıktı ve başının ne kadar ağrıdığını fark etmemişti. "Hemen halledeceğim," dedi, tepsiden bir parça ekmek alıp iki lokmada yuttu. "Önce şu an yaptığım işi bitirmem gerek."

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Aurora başını kaldırmadan cevap verdi: "Hayır."

Ina yutkundu. "Ey Işıltınız, siz Yıldız Yaratıcısınız. Bundan daha önemli bir şey olamaz herhalde."

Aurora, Ina'ya öyle yoğun bir bakışla baktı ki, gözleri çıtırdayan ateşten daha çok alev alev yanıyordu. "Ben kederli bir dul kadını. Şimdi lütfen beni rahat bırakın."

Ina birkaç nefes boyunca kıpırdamadı, ancak Aurora çoktan okumaya geri dönmüştü ve tekrar yalnız kaldığını fark etmedi. Yaşayan bir Yıldız Yapıcısının kanının, en azından bir süreliğine, toprağı gerçekten ayakta tutabileceğine dair hiçbir bilgi bulamayınca, ölümsüzlük üzerine okumaya başladı. Bu karmaşık bir konuydu; Güneş—gerçekten ölümsüz bir varlık—bir insana ölümsüzlüğünün bir parçasını vermişti. Ve bu ölümsüzlük, Yıldız Yapıcısından Yıldız Yapıcısına aktarılıyordu; bir çaydanlık gibi paylaşılabilir, görünüşte hareketli bir güçtü.

Bunun bir anlamı olmalıydı.

Aurora, zonklayan başını ovuşturdu. Bir kitaptan diğerine dalmış, yarım kalmış fikirleri ve ilham kıvılcımlarını, onu bir atılıma götürebilecek her şeyi karalamaya devam etti.

*Ölümsüzlük. Kan. Aktarılabilir. Beden. Büyü. Parlama Çizgileri.
Phlox.*

Okudukça göğsündeki ağrı nefesini kesme hissi azalıyordu. Yazdıkça karnındaki sızı da önemini yitiriyordu. Bu onun kendine özgü bir ilacıydı ve acıyı olabildiğince dindiriyordu.

Kitapçıdan saraya yeni bir kitap seti geldiğinde Aurora hemen kitapları açmaya başladı ve yığından küçük beyaz bir zarf düştü. Sahibinin paylaşabileceği ailevi bir hikayesi veya duyduğu ve kendisine yardımcı olabilecek bir şeyler olabileceğini umarak zarfı aldı, ancak böyle bir şey yoktu.

Senin Işıltın,

Köy meydanındaki birçok esnaf adına size yazıyorum. Dördüncü Yıldız Yapımcımızın kaybindan dolayı duyduğumuz derin üzüntüyü yeterince ifade edemiyoruz, huzur içinde yatsın. Elbette nasıl yas tutmanız gerektiği konusunda size tavsiyede bulunmak bize düşmez, ancak ışığın kaybolmasıyla birlikte donun ormanın ötesine doğru yayıldığını ve sadece köy meydanına değil, evlere ve hayvanlara da ulaşmasının an meselesi olduğunu bilmenizi isteriz. Tüm şeker çizgili flokslarımız artık griye döndü.

Şimdilik son kitap teslimatım bu olacak. Umarım aradığınızı bulursunuz, ama daha da önemlisi, Reverie'deki yerinizi hatırlamanızı ve bize çok ihtiyaç duyduğumuz bir ışık getirmenizi umuyorum.

Saygılarımla,

Oliver T. Burgess

Aurora başını salladı ve notu bir kenara attı. Yıldız Yapımcısını sevdiklerini iddia eden insanlar, onu tam da onu öldüren şeyi yapmaya nasıl teşvik edebilirdi? Işığı çekmek Caspian'ın sonunu getirmişti ve o buzulun yanına geri dönüp lamba direğine ışığı asmak, Reverie'nin varoluşu kadar imkansız görünüyordu.

Caspian'a bunu nasıl başardığını, akıl hocasının ölümünden sadece iki gün sonra nasıl kalkıp ışığı içeri çektiğini sormak istiyordu ve bunu yapamaması çok adaletsiz geliyordu. Ona yardım edebilecek tek kişi oydu, ama mermer bir tabutta hareketsiz yatıyor, gömülmeyi bekliyordu.

Aurora işine geri döndü. İçini kemiren acıyla mücadele ediyordu çünkü bu acıyı kederinden ayırt edemiyordu ve zihni bunu düşünmesine izin vermediği için ne kadar güçsüzleştiğini anlamıyordu.

Kütüphanenin kapısı açılıp Elsie'nin yüzünde sert bir ifadeyle içeri girmesine kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Saatler de geçmiş olabilirdi, günler de.

"Elsie mi?" diye sordu Aurora, kapı aralığında duran figüre gözlerini kırıştırarak, belki de bunu hayal ettiğini düşünüyordu. En son ne zaman uyuduğunu hatırlayamıyordu ve zihninin onu kandırması olasıydı.

"Evet, abla, benim. Şimdi kalk ayağa."

"Üzgünüm?"

Elsie tekrar, "Kalk ayağa," dedi ve Aurora'nın yerdeki yerine doğru ilerleyerek onu kolundan çekip kaldırdı.

"Neden bunu yapıyorsun?" Aurora'nın sözleri neredeyse bir çığlık gibiydi ve ayağa kalktığında kız kardeşi onu dengelemek zorunda kaldı. Başından tüm kan çekilirken önce sola, sonra sağa doğru sallandı ve tekrar yere düştü.

"Çünkü evimiz ormana en yakın yerde. Don ilk önce bizim evimizi ve ailemizi etkileyecek." Elsie, sanki yerde yığılıp kalmış değilmiş gibi kız

kardeşine seslenerek onu tekrar ayağa kaldırdı. Aurora direnmeye, yere çökmeye çalıştı ama Elsie sıkıca tuttu.

"Bana herkes gibi sen de bu kadar karanlığa bu kadar telaşlandığını söyleme. Daha birkaç gün oldu; don o kadar çabuk geçmez."

Elsie şok olmuş görünüyordu, ancak Aurora'nın görünüşüne, kız kardeşinin karışık saçlarına ve gözlerinin altındaki koyu halkalara baktıkça ifadesi yumuşadı. "Abla, iki haftadan fazla oldu."

"Ne?" diye sordu Aurora, çaresizce kütüphanenin etrafına bakındı, yerlere saçılmış kitapları, yatak görevi gören battaniyeleri inceledi. "İmkansız," diye fısıldadı, ama ikna olmamıştı. Caspian'ın ölümünden bu yana geçen saatleri ve günleri düşünmeye çalıştı, ama hepsi birbirine karışmış gibiydi, tek bir uzun gece dilimi gibiydi.

Elsie kız kardeşini kendine doğru çekti, kollarını Aurora'nın etrafına o kadar sıkıca sardı ki Aurora kendini zorla bir araya getirildiğini hissetti ve direnmeye, öfkesine ve kayıtsızlığına tutunmaya çalıştığında, Elsie onu daha da sıkı tuttu.

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdı Aurora, kurtulmaya çalışarak, ama Elsie'nin tutuşu çok güçlüydü.

"Seni yalnız bırakmayacağım," dedi Elsie.

"Gideceksin! Sorun da bu zaten. Sen, annem, Aspen ve Evander hepiniz gideceksiniz ve ben kimsesiz kalacağım." Aurora, gücü tükenene, tüm mücadele azmi bitene kadar kız kardeşinin tutuşuna karşı direndi. "Hepinizi kaybedeceğim." Aurora nefes nefese kaldı ve ardından boğazından şiddetli bir hıçkırık koptu, kütüphanede yankılanarak duvarlardan sekti. Elsie elini Aurora'nın saçlarının üzerinden geçirdi ve kulağına usulca fısıldadı, hıçkırırken onu sıkıca tuttu ve Aurora da ona sarıldı çünkü kendi başına ayakta duramayacağından emindi.

Aurora'nın ağlayacak gözyaşı kalmayınca, yavaşça geri çekildi ve Elsie onu kütüphaneden çıkarıp yatak odasına götürdü. "Uyuman gerekiyor,"

dedi.

Aurora, balkon kapısından sonsuz gece gökyüzüne bakarak, "Güneş," diye yanıtladı. "Güneşi çekmem gerek." İşte o zaman ne kadar hasta hissettiğini fark etti ve bunun vücudunda biriken ve vücudunun çökmesine neden olan sihir olduğunu anladı. Kalede, onu hayatta tutan sihirle çevrili olduğu için minnettardı, ama sihrin bile sınırları vardı. Eğer Elsie gelmeseydi, Aurora, sihrin onu ne olduğunu bile bilmeden öldürmesine izin verip vermeyeceğini merak etti.

"Evet, yaparsın. Ama uyuduktan sonra."

"Uyandığımda hâlâ burada olacak mısın?"

"Evet."

"Söz?"

"Söz veriyorum."

Ancak o zaman Aurora yatağına girdi, yorganı üzerine çekti ve gözlerini kapattı. O gece rüyasında Hazar Denizi'ni, Güneş'i ya da Don'u görmedi. Bunun yerine, uyurken zihni okuduğu her sayfayı tek tek inceledi, önemli kısımları saklamak üzere bir kenara koydu.

Sonsuza dek seninim

Aurora uyandığında, kız kardeşi yatağının yanındaki bir sandalyede oturmuş kitap okuyordu. Bu, Caspian'ın onu mağaradan eve getirdiğinde kullandığı sandalyeydi ve bu anı göğsünde ağır bir yük gibi duruyordu.

"Elsie?" diye sordu, gözlerini ovuşturarak.

Elsie kitabını kapatırken, "İyi uyudun," dedi. "O kadar az hareket ettin ki nefes alıp almadığını bile kontrol ettim."

Aurora başını salladı. "Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Güzel, çünkü senin için bir şeyim var," diye yanıtladı kız kardeşi, elinde büyük, parlak kırmızı bir domates tutarak.

Aurora kafası karışmıştı ve Elsie'nin sunduğu şeye, çözmekte olduğunu bilmediği bir bulmacanın ipucuymuş gibi baktı. "Domates mi?" diye sordu.

"Evet." Elsie gülümsüyordu ve meyveyi kız kardeşinin eline tutuşturdu. "Biz yetiştirdik. Kulübemizle kale arasında oluşan parlama çizgisi arazimizi değiştirdi. Parlama ve aynalar arasında, neredeyse ışığın yolunda gibiyiz."

Aurora yatakta doğruldu, domatesi inceledi, ellerinde çevirdi. "Bunu sen mi yetiştirdin? Bizim arazimizde mi?" diye sordu, sesi kısık, gözleri alev alevdi.

Elsie, Aurora'nın elini tutarak, "Yıldız Yapıcı ile paylaştığın sevginin de büyük yardımıyla," dedi. "Parlaklık çizgisi muhteşem oldu." Elsie duraksadı ve kız kardeşine anlamlı bir bakış attı. "Başardın Aurora. Babanın en sevdiği meyveyi yetiştirdin."

Aurora nefesini tuttu, neredeyse inanamayacak haldeydi. "Daha fazlası da var mı?"

"Daha fazlası da olacak," dedi Elsie, "ama bu ilki. Bunu sizin almanız çok doğru."

Aurora, meyveyi göğsüne yakın tutarak, "Bunu birlikte başaracağız," dedi.

Balkon kapılarından Reverie'yi hâlâ saran karanlığa baktı ve yeni bir utanç dalgası onu sardı. "Davranışlarımdan dolayı çok üzgünüm." Aurora, Elsie'nin gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Reverie'yi güvende tutmaya yemin etmişti, ama bunun yerine ilk fırsatta onu tehlikeye atmıştı. Kendisine verilen güveni hak etmiyordu.

"Biliyorum."

"Verdiğim zararı nasıl telafi edebilirim ki?"

"Görevini yaparak, kız kardeşim. Işığı bugün, yarın ve ondan sonraki gün söndür. Yıldız Yapıcıyı göm ve Don'a karşı savaş. İnsanlar sandığından daha çabuk affederler."

Aurora nefes verdi ve başındaki ağrıyı hafifletmek için şakaklarını ovuşturdu. "Umarım haklısınızdır."

"Evet, öyleyim. Sizi bekleyen bir banyo var ve Ina'ya da bugün düzgün bir kahvaltı hazırlamasını söyleyeceğim."

Aurora, Ina'nın adının geçmesiyle ve onu ne kadar derinden hayal kırıklığına uğrattığı düşüncesiyle irkildi. Ona telafi edecekti; hepsine telafi edecekti.

Aurora, kardeşinin elini sıkarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Elsie başını sallayarak, "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi. "Hemen gelmek istedim ama annem hastaydı ve erkek kardeşlerimiz tarlalarda çalışıyordu. Onu yalnız bırakamazdım."

"Şimdi iyi mi? Acaba...?" Aurora soruyu sormaya çekinerek sözünü tamamlayamadı. "Acaba don yüzünden miydi?"

"Hayır," dedi Elsie ve Aurora rahat bir nefes aldı. "Ateşi vardı. Şimdi daha iyi."

Aurora başını salladı.

"Kendini toparla ve kahvaltı yap. Yapacak işin var."

Aurora elindeki domatese baktı. "Belki Ina'dan bunu kullanarak özel bir şey hazırlamasını isteyebilirsin?"

"Elbette." Elsie domatesi alıp odadan çıktı ve Aurora'yı yalnız bıraktı.

Tam banyoya girecekken, gardırobun içinden gelen hafif bir tıkırtı sesi duydu. Kapıyı açtığı anda, yün elbiselerinden birinin hareket ettiğini, belinin her yöne doğru fırladığını gördü. Aurora tereddütle elbiseyi askısından çıkardı ve kumaşını inceledi; tam o sırada altın mendil cebinden fırlayıp odanın içinde hızla dönmeye başladı.

Aurora irkilerek geriye sıçradı. Karanlık Gün'de mendilin onu nasıl takip ettiğini ve takip edilmeye daha fazla dayanamayınca onu cebine nasıl soktuğunu hatırladı. Bu iki haftadan fazla bir süre önce olmuştu ve Aurora kendini çok kötü hissediyordu.

"Çok özür dilerim," dedi mendile. "Size çok minnettarım ve bunu gelecekte çok daha iyi göstermeye çalışacağım. Umarım zamanla beni affedersiniz."

Aurora konuşurken mendil sanki sakinleşmiş gibiydi; başının etrafında uçuşup yanağına değdikten sonra sehpanın üzerinde durdu. Aurora rahat bir

nefes aldı, mendilin çabuk affettiğine minnettar kaldı ve banyoya girmeye hazırlandı.

Sıcak su, ağrıyan vücuduna çok iyi geliyordu ama kaybettiğı saatleri ve günleri telafı etmek için kendini hızlı hareket etmeye zorladı. Gözlerini kapattı ve Caspian'a özür dileyerek, onu geri getirecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştığını ama başaramadığını söyledi. Ve bu süreçte, Reverie'nin tamamını da hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sonunda Caspian haklıydı: öğrenmesi gereken şey onsuz nasıl yaşayacağıydı. Gözleri yanarken suyun içinde başını salladı. Bunu nasıl yapacağını hâlâ bilmiyordu, ama görev ve sorumlulukları pahasına ona tutunamayacağını biliyordu. Her şeyden vazgeçmek anlamına geliyorsa ona tutunamayacağını biliyordu. Hikayeleri bundan daha iyi bir sonu hak ediyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı tekrar. Birkaç derin nefes aldı, sonra ayağı kalktı, kurulandı ve kendini toparladı. Beyaz saçlarını taradı ve temiz yüzünden geriye doğru tokalarla topladı. Yatak odasına girdiğinde kız kardeşi geri dönmüş ve onun için bir elbise hazırlamıştı.

"ok güzel görünüyorsun," dedi Elsie, ama Aurora kaşlarını çattı.

"Bana karşı nazik olmak zorunda değilsiniz," dedi elbisesini alıp bölmenin arkasına geçerken. "Sizin nezaketinizi hak etmiyorum."

“Hak ediyorsun,” diye ısrar etti Elsie, sesi yükselerek. “ok sevdiğin kocanı kaybettin ve koca bir dağın hayatta kalması şimdi senin omuzlarında. Sadece iyilikten çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Aurora sabahlığını bölmenin üzerine astı ve giyindikten sonra kız kardeşine bakarak tekrar dışarı ıktı. "Onu çok özledim."

"Biliyorum."

Aurora derin bir nefes aldı ve ev çalışanlarıyla yüzleşmeye hazırlandı. "Benimle kahvaltıya gelir misiniz?"

“Çok isterim,” dedi Elsie, ama yürürlerken Aurora'nın aklına birden Caspian'ın çocukluk odası geldi. Yıldız Yapımcısı olma konusunda zorluk çeken tek kişi o değildi; Caspian da aynı şekilde zorluk çekmişti ve her ne kadar o bu durumla Aurora'dan çok daha iyi başa çıkmış olsa da, bu Aurora'nın içini rahatlattı.

Yalnız değilsin. Bunu ona buzulda söylemişti ve o zaman duymak istemese de, şimdi söylediği için çok memnundu.

“Kahvaltıya giderken bir yerde durabilir miyiz? Söz veriyorum kısa sürecek.” Aurora bunu açıklayamıyordu ama Caspian'ın odasını ziyaret etmenin, onunla o bağı hissetmenin, onun da zorluklar çektiğini ve bunlara rağmen devam ettiğini bilmenin önemli olduğunu hissediyordu.

"Elbette," dedi Elsie.

Aurora onları koridorlardan aşağıya, yıpranmış, sade kapıya götürdü. Kapıya baktı, elini tahtaya koydu ve içeri girmeden önce bir an durakladı. Sonra kız kardeşine döndü.

"Hemen çıkıyorum," dedi kapıyı iterek odaya girerken.

Aurora derin bir nefes aldı, küçük odayı taradı ve minik yatağa oturdu. Odayı ilk gördüğünde acı verici derecede hüznü gelmişti, ama şimdi rahat görünüyordu ve Caspian'ın Yıldız Yapımcısı olma sürecini nasıl ele aldığını görmek onu ona daha yakın hissettiriyordu.

O bunu atlatmıştı, o da atlatacaktı.

Aurora kendine birkaç saniye daha verdi ve sonra ayağa kalktı, yapacak çok şey olduğunu biliyordu. Ama Caspian'ın günlüğü dikkatini çekti ve masaya doğru yürüdü, parmaklarını derinin üzerinde gezdirdi. Sonra durdu. Defterin sırtının yanında bir kalem duruyordu ve buraya en son geldiğinden beri epey zaman geçmiş olmasına rağmen, daha önce burada bir kalem olmadığına neredeyse emindi. Sanki her an fırlayacakmış gibi şüpheyile baktı. Kendine onu görmezden gelmesini söyledi ama yapamadı ve aceleyle günlüğü kaptı.

Nefesini tutarak telaşla son sayfaya baktı ve sayfaların taze mürekkeple dolu olduğunu gördü. Elsie'nin onu beklediğini biliyordu, ama Caspian'ın yazdıklarına göz gezdirmeli, ne düşündüğünü öğrenmeliydi. Kendine bunun bir ihlal olduğunu söyledi, ama yorgundu ve kararlılığı zayıftı. Yeni sayfanın ilk kelimesini buldu ve gözleri yaşlarla doldu.

Aurora.

Nefesi kesildi. Ona mektup yazmıştı. Okumaya başlarken titrek bir nefes aldı.

Aurora,

Hayatım boyunca yaptığım en az şaşırtıcı keşif belki de sizin daha önce bu odada bulunmuş olmanızdı.

Aurora yanaklarındaki gözyaşlarını silerken güldü. Sesini mükemmel bir şekilde duyabiliyordu ve göğsündeki acı dayanılmazdı.

Ne diyeceğimi biliyormuş gibi yapmayacağım, çünkü bilmiyorum. Senden ayrılmak şüphesiz hayatımda yapacağım en zor şey olacak ve gerçek şu ki korkuyorum. Yaşamamın ne demek olduğunu unutmuştum ve sen bana bunu hatırlattın, böylece ezici bir yaşama isteği buldum. Seninle kalmak için can atıyorum. Kalamadığım için öfkeliyim.

Ölümsüzlük değişken bir şeydir. Verilir ve geri alınır. Sonsuzluğa genişler ve hiçliğe daralır. Güneş'in bize bir armağanıdır, ancak görünen o ki, geri alınabilir.

Belki de her şeyin kaderi böyledir. Ne beklemem gerektiğini biliyordum—bir gün benden alınacağını—yine de kendimi şaşkın

hissediyorum.

Ben seninim Aurora; okunu yayından çıkardığımdan beri hep seninim ve bir gün, hazır olduğunda, umarım kalemimi eline alıp bir Yıldız Yapımcısının Yükselen Yıldız Yapımcısına aşık olmasını anlatan bir öykü yazarsın. Her zaman güzel bir öyküyü sevmişsindir, değil mi? Bizimki benim en sevdiğim; ikimizden de uzun ömürlü olsun.

Sonsuz öbür dünyada seninle buluşacağım.

Geç kalmayın.

Sonsuza dek senin,

Hazar

Sayfanın ucu mürekkep bulaşmıştı ve Aurora parmaklarını üzerinden geçirerek bunun kendi gözyaşlarından mı yoksa onun gözyaşlarından mı kaynaklandığını merak etti. Günlüğü kapattı ve göğsüne yakın bir yere koyarak odadan çıkardı.

Aurora onu koridorda bulduğunda Elsie koluna girerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Bana mektup yazdı," dedi ve Elsie onu sıkıca kucakladı.

Aurora birkaç derin nefes aldı ve yemek salonuna vardıklarında gözyaşları durmuştu ve güne başlamaya hazırdı. Saray personelinin tamamı odadaydı ve utanç onu bir kez daha sardı; boynundan yukarı doğru yükselen ve yanaklarına yerleşen şiddetli bir sıcaklık hissetti. Ama bu sefer geri dönmeyecek ya da onlara verdiği acıyı görmezden gelmeyecekti. Her şeyi düzeltmek istiyordu.

Caspian'ın ona söylediklerini hatırladı: Önemli olan sözleri değil, onları nasıl hissettirdiğiydi. Ina öne doğru adım atarken derin bir nefes aldı.

"Sizi görmek ne güzel, Majesteleri."

"Ve sen, Ina," dedi Aurora. Odaya bakındı, orada bulunan herkesin gözlerine baktı. "Son iki haftadaki davranışlarım için hiçbir mazeretim yok. Hepinize çok fazla endişe ve üzüntü yaşattığımı biliyorum ve bunun için sonsuz derecede özür diliyorum. Şimdi buradayım ve güveninizi yeniden kazanmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Alçakgönüllülükle affınızı diliyorum—bugün veya yarın olmak zorunda değil, ama sonunda, umarım davranışlarım size Yıldız Yapımcısı rolümü ciddiye aldığımı ve ışığı söndürmeden bir gün daha geçirmeyeceğimi kanıtlar. Söz veriyorum."

"Seni tekrar aramızda görmek güzel, Güzelim," dedi Frederick, Aurora'nın sandalyesine doğru ilerleyip onu onun için çekerken. Aurora ona gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Frederick."

Elsie, Aurora'nın bir tarafına, Constance ise diğer tarafına oturdu ve tatlı bisküviler, jambon ve şimdiye kadar yedikleri en iyi domatesle karınlarını hızla doyurdular. Tabii ki Constance hariç, o saman yedi. Aurora daha fazla yiyemeyince kız kardeşine sarıldı ve döndüğünde görüşeceklerini söyledi. Elsie'ye Caspian'ın günlüğünü verdi ve onu güvenli bir yerde saklaması için odasına koymasını rica etti, sonra uzun koridordan geçip kızağının beklediği yere doğru yürüdü. Ina, istediği gül demetini ona verdi ve Aurora pelerinini boynuna bağladı, gülleri kızağa yerleştirdi ve kar geyiğini sevdi. Tam kızağa binecekken Tilly ortaya çıktı.

"Merhaba Tilly," dedi Aurora, meleğin kanadındaki aynayı fark ederek. Aurora, meleği aynayı ilk aldığından beri aynasız görmemişti ve bu Aurora'nın kalbini sevgiyle doldurdu. Birçok konuda büyük hatalar yapmıştı, ama en azından doğru yaptığı bir şey de vardı.

Tilly, aynayı Aurora'ya doğru tutarak, "Bakmalısın," dedi. "Kendini kaybolmuş hissettiğinde, aynaya bakıp tam da olman gerektiği gibi olduğunu görebilirsin."

Aurora, Tilly'nin meleğe hediyeı verirken söylediği sözleri aynen tekrarlaması üzerine soğukkanlılığını korumaya çalıştı ve birkaç kez göz kırptı. Tilly'nin yanında durmuş, aynadaki yansımasına bakıyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu meleğe.

Tilly sessizce, Aurora'nın yansımasına yoğun bir konsantrasyonla bakıyordu ve Aurora, meleğin ne diyeceğinden neredeyse korkuyordu. Sonra geri çekildi, Aurora'nın gözlerine baktı ve basitçe, "Yıldız Yaratıcısını görüyorum," dedi.

Meleğin sözleriyle birlikte soğukkanlılığını koruma umudu da tamamen yok oldu ve Aurora'nın yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzöldü. Hızla gözyaşlarını sildi ve yutkundu. "Teşekkür ederim, Tilly," dedi.

Melek gülömsedi, ardından Aurora kızağa binerken Ina'nın yanına geçti ve eskiden Caspian ile paylaştığı banka oturdu.

Derin bir nefes aldı ve geyik çekiştirmeye başladı.

"Ben Yıldız Yaratıcısıyım," dedi kendi kendine. "Bugün saltanatım başlıyor."

Tanrı bile unutulabilir.

Orman normal görünmüyordu. Karanlıkta bile Aurora bir şeylerin yolunda olmadığını anlayabiliyordu. Ağaçlar garip açılarla eğilmişti ve rüzgarda serbestçe sallanmıyorlardı. Çalıların arasında koşan ya da ağaç gövdelerine tırmanan hiçbir hayvan yoktu; sadece sessizlik vardı.

Kar geyikleri her zamankinden daha hızlı koşuyor, sanki kovalanıyormuş gibi patika boyunca depar atıyorlardı. Birkaç tanesi giderken inliyordu. Havada Aurora'nın tüylerini diken diken eden keskin bir soğuk vardı; doğal olmayan bir soğuktu ve bunun Ormanı ele geçiren Don olduğunu biliyordu. Tek umudu çok geç kalmamış olması ve Caspian'ın cenazesinin onu tekrar geri püskürtüp köyden, insanlardan ve ailesinden uzaklaştırmasıydı. Eğer olmazsa, her zaman kendi kanı vardı; bir şekilde her şeyi yoluna koyacaktı.

Aurora, ormandan çıktıklarında ve köy merkezinin etrafında süzülerek buzulun bulunduğu yere doğru indiklerinde rahatladı. Son kez burada olduğu, Caspian'ın son nefesini verirken onun üzerinde eğildiği anın anıları zihnini doldurmaya başlayınca gözlerini sımsıkı kapattı. Hayatının bu anıların silinmesi için yeterince uzun olup olmayacağını, bir gün burayı gördüğünde aklına gelen ilk şey olmayacaklarını merak etti. Bunu isteyip istemediğini merak etti.

Kar geyikleri her zaman durdukları yerde, buzulun başlangıcında durdular. Görünüşe göre uzakta geçirdikleri zaman rutinlerini bozmamıştı ve Aurora yanlarından geçerken ellerini tüylerinin üzerinde gezdirdi ve lamba direğine doğru yürüdü. Buz ve kar üzerinde ağır ağır ilerlerken buzul gıcırdadı, ama her zaman olduğu gibi ona güvendi. Direğe doğru temkinli bir şekilde ilerledi; karanlık sabahta sadece bir gölgeydi, ama yolu iyi biliyordu ve gerekirse bir kar fırtınasında bile bulabilirdi.

Kendini yalnız veya görevlerinden kopmuş hissedeceğini düşünmüştü, ama bunun yerine attığı her adımla daha da cesaretlendi. Caspian'ın hayatını unutmuyordu, aksine onun her zaman yaptığı şeyi yapmaya devam ederek onun hayatını uzatıyordu. Güneş'i, Caspian'ın ona söz verdiği gibi önemsemedi, ama onu ve mirasını önemsiyordu. Reverie'yi ve bu dağ önemsiyordu. Ve kendini de önemsiyordu. Hakkında ne tür hikayeler anlatılmasını istediğini biliyordu ve bunlar başarısızlık veya yenilgi hikayeleri değildi. Bunlar cesaret, macera ve aşk hikayeleriydi.

Caspian'la birlikteyken de bu şeyleri yaşamıştı ve kendi başına da yeniden yaratacaktı.

Sokak lambası görüş alanına girdiğinde, bir şeylerin ters gittiğini hissetti ve karanlıkta gözlerini kısarak daha net görmeye çalıştı. Buzul, direğin dibinde düzensizdi ve Aurora adımlarını hızlandırdı. Yaklaştığında, ne olduğunu incelemek için diz çöktü ve önünde yatan bir gülü görünce şaşkına döndü. Ve sadece bir gül değil; düzinelerce gül, dalları buzun altına kök salmış, sokak lambasını imkansız bir bahçe gibi çevrelemişti.

Aurora, Caspian'ın ölümünden sonra geride bıraktığı tek gülü hatırladı. Bu, onun hayatına hayal edebileceğinden çok daha güzel bir saygı duruşuydu. Buzla kaplı bir alanda, gülleri bir şekilde kök salmış ve açmıştı.

Gülerek ayağa kalktı ve pelerininin taze gül demetini çıkardı. Güller onun en sevdiği çiçeklerdi ve hayatının yeni bir bölümüne başlarken Hazar Denizi'nden bir parça yanında olmasını istemişti. Oysa bilmiyordu ki, karda

muhteşem görünen, altın rengi metal sokak lambasının etrafını saran, sanki her zaman oradaymış gibi duran bir gül tarlası elde edecekti.

Aurora gülleri fenerin tabanına yerleştirdi ve derin bir nefes aldı. Vakit gelmişti.

Yüzünü Reverie'nin zirvelerine çevirdi, sivri kaya yüzeyleri uzakta heybetli bir şekilde yükseliyordu. Sanki eski bir dostunu karşılıyordu ve tek bir nefesle manzarayı içine çekti—çoğunlukla gölgelerdi, ama yine de sihirle parılıyordu. Gözlerini kapattı, kollarını açtı ve Güneş'le konuşmaya başladı.

Caspian, Aurora'nın onu seveceğini, başka seçeneği olmayacağını söylemişti, ama şimdiye kadar yanılmıştı. Aurora, Güneş'e saygı duyuyor ve Reverie'yi güvende tutmadaki rolüne derin bir minnet besliyordu, ama bu aşk değildi. Bu yüzden dürüst olmaya karar verdi. Belki de ilahi varlığa onu sevmediğini söylemek kötü bir fikirdi, ama Güneş samimi olup olmadığını mutlaka anlayacaktı.

Ancak daha konuşmadan, Güneş'in sesiyle kuşatıldı.

Seni bekliyordum. Ses, Aurora'nın zihnini tatlılığıyla doldurdu, dağı melodisiyle canlandırdı. Güneşin sesi öfkeli veya sabırsız değil, sakin geliyordu.

Aurora, ışığa doğru uzanırken, "Caspian'ı kaybetmek benim için kolay değildi," dedi, ancak Güneş, Aurora'nın ondan bir şey almasına izin vermeden önce onunla konuşmak istiyor gibiydi.

Belli ki. Üzüntünüz yüzünden Reverie'nin tamamını tehlikeye attınız.

“Biliyorum,” dedi Aurora. “Ve hayatımın geri kalanında bu utançla yaşamak zorunda kalacağım.”

Sen Yıldız Yaratıcısısın, Aurora Finch, ve bu da muazzam bir sorumluluk getiriyor. Bunun tekrar yaşanmasına izin veremezsin.

“Biliyorum,” diye daha kararlı bir şekilde yanıtladı Aurora. “Buradayım ve verdiğim zararı telafi etmeye hazırım. Yarın da, ondan sonraki gün de,

ondan sonraki gün de burada olacağım; yemin ederim.”

Umarım öyledir. Bu dağınız, ılık ve büyüün hassas bir sistemi üzerine kurulmuş; bu tür bozulmalara dayanacak kadar güçlü değil.

Aurora alaycı bir şekilde güldü ve gözlerini açarak karanlığa baktı. Bu yorumun onu neden bu kadar kızdırdığından emin değildi, ama kızdırmıştı; Güneş, sanki rüzgar yanlış yöne eserse Reverie ve tüm halkı yok olacakmış gibi konuşmuştu. "Hâlâ burada, değil mi? Dağımız güçlü ve her şey ona karşı olsa bile hayatta kalmaya cesaret ediyor."

İnsan sevgim beni onu kurtarmaya ittiği için hayatta kaldı.

Aurora başını salladı. “O halde, yas tutmanın ne demek olduğunu ve bunun ortasında yaşamanın ne kadar büyük bir güç gerektirdiğini herkesten çok sen anlamalısın. Biraz sempati ya da cesaretlendirme sunacağını düşünmüştüm, ama bunun yerine sadece beni azarladın. Eğer işin bittiyse, ışığı getirmeyi çok isterim.”

Hiçbir yanıt gelmedi ve Aurora bir kez daha ışığa uzandığında onu yakalayabildi. Gözlerini kapattı ve çekti, onu tepelerin arasından sürükleyerek Reverie'nin üzerine yağmur gibi dökülmesine, her şeye dokunmasına izin verdi. Onu gittikçe daha da yaklaştırdı ve sonunda buzulun üzerinden sürünerek ellerine ulaştığında, döndü ve lamba direğine doğru ilerleyerek cam kapıyı açtı ve ışığı fenerin kancasına astı. Kapıyı kapattı ve basamaktan inerek köyüne bakmak için döndü.

Uzaktan gelen tezahürat seslerini duydu ve bu sesin onu utanç içinde boğmasına izin vermemeye çalıştı. Buradaydı. Yaptığı hataların telafisini yapıyordu. Her şeyi düzeltiyordu. Aurora, Reverie'nin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk ettiği için kendini affedip affetmeyeceğinden emin değildi, ama denemek istiyordu.

Güllerle çevrili direğin dibinde oturdu ve köyün ışığı içini çekmesini, karın parıldamasını ve binaların ışıldamasını izledi; her şey en derin uykudan uyanır gibi yeniden hayata dönüyordu. Aurora, Güneş'le yaptığı

konuşmayı zihninde tekrar canlandırdı ve diğer Yıldız Yapıcılarının onunla az önce yaptığı gibi konuşup konuşmadıklarını merak etti. Caspian her zaman konuşanın kendisi, Güneş'in ise sadece dinleyen biri olduğunu söylardı, ama bugün kesinlikle öyle olmamıştı.

Aurora'nın aklını kurcalayan bir şey vardı ve ne olduğunu bir türlü çözemiyordu. Gözlerini kapattı ve odaklandı, ama düşünce bir türlü ulaşılmazdı ve her yaklaştığını hissettiğinde tekrar elinden kayıp gidiyordu. Konuşmayı tekrar tekrar zihninde canlandırdı, ama nafile—her seferinde bir öncekinden daha fazla hayal kırıklığına uğradı. Güneşle konuşmuş, bir tanrıyla gerçek, dürüst bir diyalog kurmuştu ve hayranlık ya da şaşkınlık hissetmek yerine, son derece üzgündü.

Neden üzgündü? Güneş ona karşı sert davranmıştı, ama Aurora bunu hak etmişti. Ve biraz şefkat ya da merhamet görmeyi takdir ederdi, ama ikisine de hakkı yoktu. Ancak Güneş'in konuşma biçiminde onu umutsuzluğa düşüren bir şey vardı.

Aurora ayağa kalktı ve engebeli arazide yürümeye başladı, botlarının buzda çıkardığı çıtırtı sesleri duyuluyordu. Gülleri ezmek için olabildiğince onlardan uzak durmaya çalıştı ve kar geyiklerine doğru ilerledi. Floks çiçeklerini kontrol etme zamanı gelmişti.

Aurora kızağa bindiğinde ve geyikler koşarak uzaklaştığında, son iki haftada yaptığı tüm araştırmaları düşündü. Aradığı cevapları vermemişti, ama belki de içten içe her zaman ölüme meydan okuyamayacağını biliyordu. Tüm o okumaların ve panik içindeki araştırmaların sadece kederden kaçınma, Caspian öldüğünde göğsünde açılan boşluğu doldurma çabası olup olmadığını merak etti.

O anda, yaptığı şeyin Güneş'in orijinal Yıldız Yapımcısı ile yaptığı şeyden çok da farklı olmadığını fark etti. Güneş, onu hayatta tutmak için bir plan yapmış, hem onu hem de evini kurtarmanın bir yolunu bulmak için kendini tamamen adamıştı. Tek fark, Güneş'in sınırsız bir büyü olmasıydı,

bu yüzden planı işe yaramıştı. Peki neden Aurora'da aynı tepkiyi, onu başka bir yol bulmaya kararlı kılan o her şeyi tüketen paniği fark etmemişti?

Aurora ve Güneş çok da farklı değillerdi. Aurora bir tanrıça değildi, ama Güneş'in istediği şeyi o da istemişti: sevdiği kişiyi kurtarmak.

Kar geyiği, floks çiçeklerinin sırasının hemen dışında durdu ve Aurora kızaktan indi. Kahvaltıda Ina'dan Caspian'ın cenazesini iki gün sonrasına planlamasını istemişti ve dağa kanını vermenin o zamana kadar Don'u uzak tutmaya yardımcı olacağını umuyordu. Bitkilerin yanındaki karla kaplı zemine diz çöktü, pelerininden bir gül çıkardı ve parmağını bir dikenle batırdı. Tek bir damla kan toprağa düştü ve beklediği gibi, flokslar sanki hiç Don'a maruz kalmamış gibi canlı ve parlak bir hale geldi. Bu işlemi birkaç yerde tekrarladı ve şeker çizgili çiçekler renklerini geri kazandı. Omuzlarındaki gerginliği biraz hafifletti ve derin bir nefes aldı. Köy aydınlanmış ve flokslar canlı pembelerle dolup taşmışken, Aurora dağın iyi olacağını biliyordu.

Ağaçların arasına doğru ilerlerken, Caspian'la burada geçirdiği son zamanı ve o zamandan beri yaşananları hatırladı. Son iki haftada okuduğu metinlerin hepsi, dağın bir ilişki üzerine kurulduğunu vurguluyordu: Güneş ve ilk Yıldız Yapımcısı olacak bir insan. Her türlü arkadaşlık kutlanıyor, köyün kendisi sevgi, saygı ve özlem üzerine inşa edilmişti.

Fakat Caspian, hayatta olmanın ne demek olduğunu unuttuğunu yazmıştı. Dağa hayat veren kişi için ne trajik bir sonuç! Aurora, Güneş'in bunu istemediğine inanmak zorundaydı.

Yürümeyi bıraktı ve Güneş'le yaptığı konuşmanın onu neden bu kadar üzdüğünü birden anladı. Çünkü Güneş'in sözlerinde, sevmenin ne demek olduğunu, bir şeyleri değiştirmek için ne kadar çaresiz olmanın ne demek olduğunu bildiğine dair hiçbir ima yoktu. Sanki o da, Caspian gibi, unutmuştu.

Aurora gökyüzüne bakarak, "Hatırlamıyorsun," diye fısıldadı.

Güneş'in gözyaşlarının sonucu olan kuzey ışıklarını hiç görmediğini ve Ina'nın Güneş'in kederinin derin sevgisinden kaynaklandığını söylediğini düşündü. Eğer Aurora haklıysa ve Güneş hatırlamıyorsa, bu gerçekten çok kötüydü, çünkü Reverie'nin hayatta kalması tamamen Güneş'in büyüüne bağlıydı. Eğer Güneş, köyü neden kurtardığını hatırlamıyorsa, Reverie'ye ışığını vermeye devam edeceğinin de garantisi yoktu.

Hayır, Aurora buna izin vermezdi.

Dağın hikâyelerini çok iyi biliyordu, onlarla büyümüş, onlarla uykuya dalmış ve onlardan teselli bulmuştu. Hayatı boyunca sürekli yoldaşları olmuşlardı ve eğer Güneş kendi hikâyesini hatırlayamazsa, Aurora o hatırlayana kadar ona tekrar anlatırdı.

Aklında bir plan oluşmaya başladı, önce yavaş yavaş, sonra o kadar hızlı ki Aurora kendi düşüncelerine bile yetişmekte zorlandı. Işığı bırakıp kaleye geri döndüğünde, ne yapacağını tam olarak biliyordu.

Güneş'in hatırlamasına yardımcı olmak, Caspian'ı geri getirmeyecek veya Aurora'nın hatalarını ortadan kaldırmayacak, ancak evinin güvenliğini sağlayacak ve gelecekte daha birçok aşk hikayesinin yaşanmasını garanti altına alacaktır.

Caspian bir keresinde ona, anlamı ve amacı kalıcı şeylerde bulacağını söylemişti. Kar geyiği durup Aurora kızaktan indiğinde, bunun başlamak için çok iyi bir yer olduğunu düşündü.

Sonuçta, hiçbir şey bir hikaye kadar kalıcı değildi.

Dünyanın Zirvesinde Durmak

Ertesi akşam, Aurora ışığı çoktan bırakmışken, kalenin giriş holünde durmuş, Güneş ve Yıldız Yapıcı heykeline bakıyordu. Gerçekten de çok güzeldi ve heykel son birkaç haftadır ne kadar çok ağlamışsa, o kadar gerçekçi hale gelmişti. Aurora, ters giden büyüünün nasıl işlediğini anlamış gibi yapmayacaktı, ama bu geceden sonra heykelin biraz huzur bulabileceğini umuyordu.

“İşte sonuncusu, Majesteleri,” dedi Ina, iki görevli büyük bir aynayı odaya taşıırken. Aynayı diğer onlarca aynanın arasına duvara yasladılar; Aurora, kulübesine bakanlar hariç, kaledeki tüm aynaların indirilip heykelin etrafına yerleştirilmesini istemişti ve kale oldukça büyük olduğu için, istediğinden çok daha fazla ayna birikmişti.

“Teşekkür ederim, Ina,” dedi gülümseyerek. Ina odanın etrafına bakındı, tüm aynaları inceledi ve Aurora, zihninin karmakarışık olduğunu, bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalıştığını, Yıldız Yapıcısını başka bir keder nöbetine kaptırmak üzere olduğundan endişelendiğini anlayabiliyordu. Aurora yanına yürüdü ve nazikçe elini omzuna koydu. “İyiyim, Ina, ve sana söz veriyorum ki sabah olduğunda ışığı göreceksin.”

Ina mahcup görünüyordu. "Özür dilerim, sana güvenmediğimi hissettirmek istemedim."

"Güven kazanılır ve şu anda bana güvenmiyorsanız, nedenini anlıyorum. Lütfen özür dilemeyin."

"Teşekkür ederim, Işıltınız," dedi Ina.

"Eğer sakıncası yoksa, Aurora'yı hâlâ çok daha fazla tercih ediyorum."

Ina, "Aurora," diye tekrarladı, sonra başını salladı ve Aurora'nın diğer isteklerini yerine getirmek için oradan ayrıldı.

Aurora önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı, aklında planını kurarken çılgınca düşünceler dönüyordu. Ayrıntılıydı ve muhtemelen hayatında yapacağı en çılgın şeydi, ama aynı zamanda doğru hissettiriyordu ve başlamak için heyecanlıydı. O sabah Elsie'yi eve götürmüştü, ki bu muhtemelen en iyisiydi; kız kardeşinin planını beğeneceğinden şüpheliydi ve büyük olasılıkla onu bu fikirden vazgeçirmeye çalışacaktı. Ama Aurora'nın kararı kesindi.

Aurora, lojistik planlamayı mükemmelleştirmek için daha fazla zamana sahip olmayı tercih ederdi, ancak Caspian'ın cenazesi yarın öğlen vaktiydi ve o zamana kadar Güneş'le iletişime geçmenin önemli olduğunu düşündü. Toprağa gömüldüğü zamana kadar, Güneş'in onun yattığı dağı korumaya devam edeceğinden emin olmak istiyordu.

Aurora, planının işe yaraması için saatlerce yerleri test etmiş, diyagramlar çizmiş ve her aynanın tam olarak hangi açıyla eğilmesi gerektiğini hesaplamıştı. Tilly'nin aynasını ve bazen insanın en çok ihtiyaç duyduğu şeyin kendini görmek, acı ve keder içinde bile hayatın devam ettiğini hatırlamak olduğunu düşünmüştü. Tam olarak eskisi gibi değil, ama her kaybı onurlandıran ve her sevgiyi hatırlatan bir şekilde. Hem mutluluğa hem de kalp kırıklığına yer açan bir şekilde.

Tilly'nin buna ihtiyacı vardı, Aurora'nın da. Belki Güneş'in de vardı.

Güneş'in kendini insan olarak görmesinin üzerinden yüzyıllar geçmişti ve Aurora, Güneş'in ilk Yıldız Yapımcısını gerçekten unutmadığını bilse de, kendisinin o kısmından bu kadar uzun süre kopuk olmanın, Reverie'yi

korumasını sevgiyle yaptığı bir şeyden ziyade bir angarya haline getirip getirmediğini merak ediyordu. İşte bu yüzden Aurora, Güneş'in heykeli görmesini çok istiyordu. Bu, Güneş'in Yıldız Yapımcısına veda hediyesiydi, paylaştıkları sevginin fiziksel, somut bir temsiliydi. Aurora, eğer heykelin görüntüsünü Güneş'in görebileceği gökyüzüne yansıtabilirse, Güneş'in insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayacağını umuyordu. Hissetmenin nasıl bir şey olduğunu.

Aurora, ölçümlerini olabildiğince mükemmelleştirdikten sonra, odanın etrafında dolaşarak her aynayı inceledi ve özelliklerine uyan iki ayna buldu. Ina geri döndüğünde, Aurora ona tamamlanmış şemayı verdi; şemada ilk aynanın tam olarak hangi konuma ve açıyla yerleştirilmesi gerektiği ve heykelin düzgün bir şekilde aydınlatılması için mumların nereye konulması gerektiği gösteriliyordu. İkinci aynayı ise Aurora halledecekti.

Eğer açıları doğru ayarlamış olsaydı, ikinci aynanın yerleştirilmesi tüm planın en olası başarısızlık noktası olurdu. Aynı zamanda en tehlikeli kısımdı, çünkü Aurora aynayı en yüksek zirveye yerleştirmeliydi ki yansıma dağın üzerinden geçip Güneş'in görebileceği gökyüzüne ulaşsın. Aurora, en azından teoride, şimdilik ölümsüz olduğunu anlasa da, bunun sınırlarını test etmek konusunda pek istekli değildi.

"Kızak hazır, Majesteleri," dedi Frederick kaleye girerken. "Ama oldukça... asi."

"Sorun değil. Teşekkür ederim, Frederick."

"Sayın Radiance," diye başladı, belli ki rahatsız bir şekilde, "o kızağa binmenizin akıllıca olduğunu düşünmüyorum. İzin verirsiniz, ikinci aynayı kendim yerleştirmek isterim."

Aurora, onun sözlerinden ve her zaman ona karşı gösterdiği ilgiden derinden etkilendi. "Teklifiniz için çok teşekkür etsem de, bunu asla düşünmeyeceğim."

Frederick başını salladı. "Öyleyse sen dönene kadar nefesimi tutacağım."

"Ben de öyle yapacağım," diye onayladı Ina.

Aurora, "Elimden geldiğince hızlı olacağım," diye söz verdi. "Yardımanız için ikinize de teşekkür ederim. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

Aurora en sıcak yünlü giysisini ve en kalın pelerinini giydikten sonra dışarı, kızağa doğru yürüdü ve Caspian'ın onu neden büyüünün kontrolden çıktığı üst kattaki odaya sürgün ettiğini hemen anladı. Koşum takımıyla kurtlara bağlı olmasına rağmen, kalenin yan tarafına doğru çekiliyor, duvarı tırmanmaya çalışıyordu. Kurtlar ona hırlıyor, dişlerini gösteriyorlardı, ama kızak onlara aldırış etmiyordu.

Bir an için Aurora'nın kararlılığı sarsıldı ve planını yeniden düşünmeye başladı. Ama sonra derin bir nefes aldı ve ileriye doğru yürüdü.

Kızak beyaz meşeden yapılmıştı, uzun, önü kavisli ve altı düzdü; ayna ise zaten üzerine monte edilmiş, Aurora'nın üzerine oturup kırılmaması için battaniyelere sarılmıştı. Ina ve Frederick dışarıda ona katıldılar ve Aurora, onların endişelenmesini istemediği için hemen oturdu, ama gerçek şu ki korkuyordu. Oturduktan sonra kızak biraz sakinleşti, ama çok ısrarcıydı ve Aurora, kurtların onu ileri doğru çekmesinin, kendi ağırlığı ve aynanın ağırlığıyla birleşerek kızağı son tırmanış zamanına kadar yatay olarak hareket ettirmeye yeteceğini umuyordu.

Ina ve Frederick yanına gelip onu bağladılar, omuzlarına, karnına ve bacaklarına ip sardılar ve düşmemesi için birçok düğümle kızağa sabitlediler. İkisi de kaşlarını çatmıştı ve Aurora olabildiğince rahat görünmeye çalıştı.

"Bunun işe yarayacağından eminim," dedi, oysa hiç de emin değildi.

"İyi şanslar," dedi Ina ve ardından kurtlar çekiştirmeye başladı.

Rüzgarın az olduğu ve kar yağmadığı karanlık, açık bir geceydi ve Aurora zirveye ulaşmayı başarırca, yıldızların eşsiz manzarasıyla kesinlikle

ödüllendirilecekti. Kurtlar hızlıydı ve Aurora yere bu kadar yakın olmaya alışkın değildi. Raylardan uçuşan kar yüzüne sıçradıkça gözlerini kapattı.

Kızak önce sola, sonra sağa doğru kaydı ama tırmanacak bir yer yoktu ve kurtlar ormana doğru hızla ilerlerken kızak bir an için pes etmiş gibiydi. Yine de Aurora tüm gücüyle ön tarafa tutundu. Kurtlar onu ağaçların arasına, Reverie zirvelerine doğru daha da çekerken, yol dik bir şekilde yukarı doğru yükseldi. Kurtlar yavaşladı, daha yüksek sesle nefes nefese kaldılar ama pençelerini kara saplayıp olabildiğince sert çekerek ısrar ettiler.

Aurora, ormanın derinliklerine bu kadar girmenin onu korkutacağını düşünmüştü, ama orası ona ev gibi gelmişti. Işığın dışında büyümüştü ve damarlarındaki Güneş'in büyüü ve kemiklerindeki ailesinin gücüyle don onu korkutmuyordu.

Caspian onu şimdi görebilseydi, en azından şaşırmayacağını bilmek ona teselli verirdi. Onu asla uyuşturmaya, olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışmamıştı. Ormandaki ilk karşılaşmalarından itibaren onu olduğu gibi kabul etmişti. Belki zaman zaman isteksizce yapmıştı bunu, ama her zaman ona ihtiyacı olan kadar alan vermişti. Ve böylece, onun tam anlamıyla kendini bulmasını sağlamıştı.

Keder çok tuhaf bir şeydi. Bir an huzurluydu, tüm vücudu onun anısıyla sıcacıktı, birlikte geçirdikleri zamana duyduğu minnetle dolup taşıyordu. Ama aynı hızla umutsuzluğa kapılıp, onu boğacak ezici bir dalgaya dönüşebileceğini de biliyordu. Ama şimdilik, bu bulutsuz gecede, bu çok asi kızakta, Aurora, Caspian'ın bu gezideki ısrarından ne kadar rahatsız olacağını düşünerek gülebiliyordu.

Saatler sürmüş gibi gelen bir yolculuğun ardından, Reverie'nin devasa zirvelerinden biri üzerlerine yükselip yıldızları tamamen karanlık bir tabakayla örttüğünde kızak nihayet yavaşladı. Aurora yukarı baktı, zirveyi görmeye çalıştı ama bu kadar yakın mesafede onu bulamadı. Etrafındaki

ağaçlar o kadar buzla kaplıydı ki çatlayıp patlıyorlardı ve Aurora uzanıp kurtları kızaktan kurtardığında, kurtlar inlemeye başladılar.

"Gidin," dedi, gitmezlerse Frost'un gelip onları yakalayacağını biliyordu. "Kaleye geri dönün."

Mızımızlanmaları daha da şiddetlendi, ama isteksizce de olsa dediğini yaptılar ve Aurora, gözden kaybolup saraya doğru yola koyulduklarında rahatladı. Kızak o anda kurtlara bağlı olmadığını fark etmiş gibiydi ve heyecanla altında zıplamaya başladı. Aurora, düğümlerin gevşemediğinden emin olmak için kontrol etti, ardından sakın kalmaya çalışarak ön raylardaki tutuşunu yeniden ayarladı.

Sadece dikey olarak hareket edebilen bir kızak. Caspian, taşıdığı her şeyin düşme riski taşıdığını söylemişti ve iplerin kendisini taşıyacak kadar güçlü olmasını umuyordu.

Kızak zirveye doğru fırladı ve Aurora'nın büyük dehşetiyle, korkunç bir hızla tırmanmaya başladı. Taşların üzerinde, sanki taze karda dik bir yamaçtan aşağı kayıyorlarmış gibi kolayca yukarı doğru kaydılar ve Aurora gözlerini zorla kapattı. Sırtı iplere sertçe bastırılmıştı ve tüm vücudu ağrırken ön tarafa tutunmak için çabaladı. Tamamen yere dik bir pozisyondaydı ve kızak gittikçe daha yükseğe çıktıkça Aurora'nın başı dönmeye başladı.

"Hayır," dedi yüksek sesle, bilincini kaybetmesi durumunda başına ne geleceğini düşünmek istemiyordu. Orada olması, uyanık kalmaya kendini zorlaması gerekiyordu ve bu yüzden kızıağın raylarının taşa sürtünme sesi çok keskin gelirken, Caspian'a ettiği evlilik yeminlerini tekrarladı. Altındaki ayna kaydı ve Aurora nefes nefese kaldı, arkasına bakma dürtüsüne karşı koyarak, kendisini akıl almaz bir düşüşten koruyan tek şey olan iplere güvenmeye çalıştı.

"Seni dağın gücüyle taşıyacağım ve ruhunu kendime yakın tutacağım." Titreyen sesi ve terli avuçlarıyla bunu tekrar tekrar fısıldadı. Halatlar sırtına

saplandı, etrafını daha da sıkılaştırdı ve sonunda bir tanesi tamamen koptu. Aurora geriye doğru sendeleyerek çığlık attı, ancak halatların geri kalanı tutundu ve korku içinde kollarını kızıağın ön tarafına doladı.

Yükseldikçe kızak yavaşladı ve Aurora, düşmeye başlayıp başlamadıklarını, tırmanışın kızak için çok fazla olup olmadığını görmek istemediği için gözlerini kapalı tuttu. Kaya yüzeyine sürtünme sesi çığlık gibiydi ve Aurora'nın nefesleri çok sığıdı, hava çok daha inceydi. Korkusu çok daha güçlüydü.

Sonunda, nihayet, kızak tırmanacak başka bir yer bulamadı ve yolculuktan bitkin düşmüş gibi, gösterişsiz bir gürültüyle zirvenin tepesine tırmandı.

Aurora, nefes alıp verirken zorlukla da olsa kelimeleri ağzından çıkararak, "Bu iyi," dedi. "Ben çalışırken sen biraz uyu."

Bir süre uğraştıktan sonra Aurora kendini iplerden kurtardı, ardından kızıağın kaçmaya çalışması ihtimaline karşı büyük bir kayaya bağladı. Sonra tüm gücüyle aynayı tahtadan itti, ambalajından çıkardı ve kayanın üzerine yan yatırdı.

Belinden eğilerek nefes almaya çalıştı. Çok yüksekte olduğu için başı dönüyordu, başı ağrıyordu, nefes alışları keskin ve zorlanıyordu. Bayılmadan dik durabileceğini hissettiğinde, etrafına bakındı.

Karanlık sonsuza dek uzanıyor, hayal gücünün sınırlarını aşıyordu. Aurora daha önce hiç böyle bir güzellik görmemişti ve bir daha da göremeyeceğinden şüpheleniyordu. Dairesel bir hareketle döndü, uçsuz bucaksız gece gökyüzünü, milyonlarca yıldızı içine çekti. Daha önce hiç bu kadar küçük ve aynı zamanda büyük hissetmemişti ve göğsü bu ihtişamla sızladı. Dünyanın tepesinde durup etrafını saran sonsuz uzaya bakarken huzur içindeydi. Karanlıkta kayan bir yıldızı izledi, o kadar yakındı ki yakalayabileceğini sandı ve elini gökyüzüne uzattı. Ama yıldız yoluna devam etti ve Aurora, her şeyden o kadar etkilenmişti ki kahkaha attı.

Reverie'de hiç kimse dağın ötesini görmemişti ve şimdi o, dağın en tepesinde durmuş, hayatın mutlak mucizesine ve onu yaşıyor olmanın inanılmaz şansına hayret ediyordu.

Aurora, Ina'nın aynasını yerleştirmesini beklerken, kaleye doğru bakarak zirvenin kenarında yürüdü. Isınmak için ellerini birbirine sürdü ve hareket etmeye çalıştı; sonunda aşağıda hafif bir parıltı gördüğünde rahat bir nefes aldı.

Işık gittikçe daha da parlaklaştı ve Aurora, bunun kaledeki ayna olduğundan emin olduktan sonra kendi aynasına gidip onu yerine taşımaya başladı. Ayna kara gömüldükçe terlemeye başladı, ama olabildiğince sert çekti ve sonunda doğru yere ulaştığında, aynanın Reverie'nin üzerinde dik durması için tabanını ağır taşlar arasına sabitledi ve heykelin mükemmel bir yansıması camın ortasında yer alana kadar açığı ayarladı. Aynalar arasındaki mesafeyi göz önünde bulundurursak, umduğu kadar büyük değildi, ama netti ve tartışmasız bir şekilde Güneş ve Yıldız Yapıcısı'nı gösteriyordu.

Aurora kenara çekildi ve yansıma, Güneş'in yakında görebileceği zirvelerin üzerinden, sonsuz geceye doğru kayboldu. Aurora titrek bir nefes aldı, bunu gerçekten başardığına hayret etti. Güneş, Reverie'nin içine bakamazdı, ama şimdi bakmasına gerek de yoktu. Aurora, görüntüyü ona getirmişti; sevdiği adamla birlikte insan formundaki Güneş'in birebir kopyası.

Aurora, içinde bir iyileşmenin gerçekleştiğini, Güneş'in hatırlamasına yardım etmenin yalnızca evinin hayatta kalması için olmadığını, aynı zamanda Caspian'a, ilk Yıldız Yapımcısına, Aurora'nın ebeveynlerine ve dağın bugüne kadar barındırdığı tüm diğer aşk hikayelerine bir saygı duruşu olduğunu derinden anladığını hissediyordu.

Kızak üzerine oturdu ve pelerinini olabildiğince sıkıca gövdesine sardı, sonra battaniyeleri kucağına yığdı. Başlığını çekti ve sonsuz gece puslu bir

maviye dönüşmeye başladı—Güneş dünyanın bu tarafına geri dönmüştü. Milyonlarca yıldızın örtüsü altında, Aurora onunla konuştu.

“Sana bir hikaye anlatmak istiyorum,” dedi sesi uzayın boşluğuna doğru yankılanırken. Aralarındaki mesafe çok büyüktü, ama Güneş bir şekilde tüm bunlara rağmen aralarında bir bağ olmasını sağlamıştı ve Aurora minnettardı.

O kadar minnettardı ki.

“Bir zamanlar dünyanın zirvesi sayılan, çok kuzeyde bir köy vardı,” diye başladı ve sonsuzluğa bakarken, Güneş ile Yıldız Yaratıcısı'nın nasıl aşık olduklarının öyküsünü anlattı.

Lavanta Kokusu İçinde Uyuyor

Aurora, Güneş'e hikayesini anlattıktan sonra, kaleye dönüş yolculuğu oldukça zorlu geçmişti ve sadece dikey olarak hareket edebilen kızakların kendisine göre olmadığına karar vermişti. Şimdi yatağında derin bir uykuya dalmış, ışığı çekmeden önce bir saatlik dinlenmenin tadını çıkarırken, gökyüzünde canlı bir mor parıltı belirdi. O kadar parlaktı ki, birden irkilerek uyandı. Yatağından fırladı ve balkona koştu, kapıları ardına kadar açtı ve bakışlarını yukarıdaki karanlığa dikti. Korkuluğa tutunarak izledi, göğsünde umut kabarıyordu.

Birkaç dakika dışarıda kaldı, geçen her saniye daha da umutsuzluğa kapılıyordu, sonunda bunun bir rüya olduğunu kabul etti. İçeri geri döndü, battaniyelerinin içine girdi ve tekrar uykuya daldı.

Bir sonraki renk patlaması geldiğinde, Aurora kapalı gözlerinin ve kalın yorganının ardında bunu göremedi; eğer gerçekten rüya görüyor olsaydı, bunların hiçbirisi görüşünü engellemezdi. Kuzey ışıkları penceresinin ötesinde parlak bir şekilde parıldarken, karanlık odasını lavanta rengi bir ışıkla aydınlatırken uyumaya devam etti.

En Parlak Şey

Aurora, Reverie'nin üzerine ışığı çektikten hemen sonra kaleye geri döndü. Bugün Caspian'ın cenaze töreniydi ve tören başlamadan önce onunla biraz yalnız kalmak istiyordu. Hafif bir kar yağıyordu ve Aurora, sarayın etrafında ve bahçelerde dolaşmadan önce Fate'i ve diğer geyikleri sevdi.

Bir makas aldı ve Caspian ile birlikte diktiği gül çalısını buldu, ardından bitkiden birkaç tam açmış çiçeği kesti ve altın bir kurdeleyle birbirine bağladı. Buz beyazı yapraklar ışıktaki parlıyordu ve Aurora, Caspian'ın tabutunun beklediği küçük kutsal alana doğru ilerlerken onları göğsüne yakın tuttu.

Çizmeleri taze karda izler bırakmıştı ve bir an için, bu izlerin sonsuza dek orada kalmasının, büyük aşkına giden son yolu olmasının ne kadar güzel olabileceğini düşündü. Ama tıpkı Caspian'ın tabutu gibi, sabahleyin onlar da yok olacaktı.

Gezegenler ve yıldızlarla oyulmuş küçük bir tahta kapı, kutsal alana açılıyordu ve Aurora, ışığın içeri girmesi için kapıyı yavaşça açtı. Mantıksal olarak Caspian'ın bunu fark etmeyeceğini biliyordu, ama toprağa gömülmeden önce ona birkaç saat daha sıcaklık verebilmek onu daha iyi hissettiriyordu.

Aurora küçük odaya girdi. Ortada, beyaz mermerden güzelce yapılmış ve altın detaylarla ve kulplarına yerleştirilmiş kristallerle tamamlanmış Caspian'ın tabutu duruyordu. Üzerinde düzinelerce gül bulunan bir platformun üzerinde duruyordu ve Aurora alnını tabutun üzerine yaslamadan önce elini pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

“Merhaba, Caspian,” diye fısıldadı, pırıltılı gülleri mermerin üzerine yerleştirirken. Tabutun yanına oturdu, başını geriye yaslayıp gözlerini kapatarak tabuta yaslandı. “Bu günün nihayet geldiğine inanamıyorum.”

Aurora, Caspian'ın huzur bulamayacağından, ölümünden sonra bile kendi huzurunu feda ederek dağa hizmet etmeye devam edeceğinden endişelendiğini biliyordu. İçtenlikle onun yanıldığını ve hak ettiği sükuneti bulduğunu umuyordu.

“Güneş’in unuttuğundan endişeleniyorum,” diye fısıldadı, ona önceki geceyi anlatırken; dağın yamacına kızakla nasıl çıktığını ve en yüksek zirvede nasıl durduğunu, sonsuzluğa nasıl baktığını. Ona aynalarından, heykelin yansımasından ve Güneş’e anlattığı hikâyeden bahsetti ve her ne kadar henüz yeni olmuş olsa da, birçok yönden bir rüya gibiydi.

Aurora bunu yaptığına sevinmişti ve işe yaramamış olmasından ve Güneş'in onu duymamış olmasından korksa da, Güneş'in hatırlamasına yardımcı olmak için aklına gelen her şeyi yapmış olması ona büyük bir teselli vermişti.

Aurora eve döndüğünde, Ina ona saray girişinin dışındaki aynayı indirmesi gerekip gerekmediğini sormuştu, ancak Aurora hayır demişti. Bir gün, bir fırtına, zaman veya kar fırtınasının dünyanın tepesindeki aynayı işlevsiz hale getireceğini biliyordu. Ancak Aurora, aynanın artık yerinde olmadığından emin olmadığı sürece, kalenin kapılarını açık tutmaya ve heykelin görüntüsünü gökyüzüne yansıtmaya devam edecekti. Saray soğuk olacaktı, ama Aurora sarayın kendini sıcak tutmanın yollarına sahip olduğundan şüpheleniyordu.

Aurora'nın göğsünde ağır bir yük gibi duran keder, onu Caspian'la bir bağ hissetmesine neden oldu ve bin yıl yaşasa bile bu duyguyu hissetmeye, ne kadar derinden sevdiğinin acı hatırasını taşımaya devam etmeyi umdu. Annesi kederin sevginin yansıması olduğunu söylemişti ve Aurora bunu inanılmaz bir teselli olarak buldu.

Caspian'ın onu mağaradan eve getirdikten sonra odasında söylediklerini hatırladı. Ona, ihtiyacı olan son şeyin başka birine bakmak olduğunu söylemişti, ama yanılmıştı. Ona bakmak—onu sevmek—o zaman da şimdi de tam olarak ihtiyacı olan şeydi. Bunu, bu dağın zirveleri kadar, büyüdüğü hikâyeler kadar iyi biliyordu ve bu ona güç kaynağı olmuştu.

Tam o sırada dışarıdaki güneş ışığı sönmeye başladı ve Aurora durdu. Belki de bir fırtına yaklaşıyordu. Caspian'ın cenaze töreninin olduğu gün böyle bir şeyin olmamasını umuyordu. Dışarı çıktı ve yukarı baktı, ama her şey tapınağa vardığı zamanki gibiydi ve Aurora başını salladı.

Tam taş binanın içine geri çekilmişti ki, Güneş'in sesi onu sardı; belirgin bir hüznle yoğrulmuş, yürek burkan bir güzelliğe sahipti bu ses. Aurora'nın duyularını, kalenin salonlarını dolduran yeni kesilmiş güllerin kokusu gibi, baş döndürücü ve tatlı bir şekilde istila etti. "Şimdi anlıyorum," dedi.

Aurora gözlerinde yanan yaşlarla dışarı koştu. Bunlar, annesinin ona defalarca anlattığı hikâyenin sözleriydi; Aurora'nın dün gece Güneş'e anlattığı aynı hikâye.

"Hatırlıyor musun?" Kelimeler neredeyse fısıltı gibiydi ve Aurora, üzerine çöken rahatlama hissine kapılmamak için yutkunarak zorlukla nefes aldı.

Güneş, "Zamanın acıyı sildiği bir efsanedir," dedi. "Artık onu hissetmek istemiyordum, bu yüzden onu uzaya bırakmayı, ölen bir yıldızdan dökülen toz gibi dağılmasına izin vermeyi seçtim."

Aurora, Güneş'i unutmayı seçtiği bir şeyi hatırlamaya zorladığı için bir suçluluk duygusu hissetti. Güneş'in acı çekmesini istemiyordu; sadece

hatırlamasını istiyordu. Ama Aurora o anda ikisinin birbirinden ayrılamayacağını anladı.

Ama buna değmedi, dedi Güneş, sesi o kadar acı doluydu ki duymak bile can yakıyordu. Aşk acıyla birlikte gitti ve o zamandan beri onu geri kazanmaya çalışıyorum.

“Neden yapamadın?”

İçimdeki bir boşluğu doldurmaya çalışıyordum, ama buna neyin sebep olduğunu hatırlamıyordum çünkü onu tatmin edebilecek tek şeyi, o şeyi, bırakmıştım. Sen bana onu geri verdin ve bunun için sana teşekkür ediyorum.

Aurora'nın gözyaşları artık serbestçe akıyordu. Güneş hatırlamıştı ve Caspian, onun korumasını sağlayacak bir dağın içine gömülecekti. Bu, Aurora'nın umduğu her şeydi ve konuşamadığı için başını salladı.

"Ölümsüzlük değişken bir şeydir," dedi Güneş ve Aurora titrek bir nefes aldı. Bu, Caspian'ın mektubunda yazdığı şeyle aynıydı, Aurora'nın tüm okumalarından çıkardığı sonuçla aynıydı. Bir zamanlar bir insanı o kadar derinden sevmiştim ki, yaşayabilmesi için ona sihrimi vermiştim.

"Bunu yaptığın için minnettarım," dedi Aurora, sesinde bir belirsizlik vardı. Güneş'in neden böyle söylediğini bilmiyordu ve içinde gittikçe sıkılaştan bir düğüm oluşuyordu.

Uzun ve ağır bir sessizlik oldu; öylesine uzadı ki Aurora konuşmanın bitip bitmediğini merak etti. Sonra Güneş tekrar konuştu.

Sen bana sevgimi geri verdin, ben de aynısını sana yapmak istiyorum.

Aurora'nın ciğerlerinden bütün hava boşaldı ve konuşamadı. Yalvarmak, gökyüzüne doğru bağırarak istedi ama şaşkınlıktan sustu. Anlamamış olmalıydı, Güneş'in sözlerini yanlış yorumlamış olmalıydı.

Büyüm senin damarlarında, Aurora Finch. Dağ sorunu olmasaydı, ölümsüzlüğünü Caspian ile paylaşabilirdim.

Aurora'nın sesini bulması birkaç saniye sürdü. "Dağ mı?" diye sordu, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti.

Dağın bir bedene ihtiyacı var. Güneş'in sesi hüzünlüydü ve Aurora başını salladı, çünkü evet, dağın bir bedene ihtiyacı vardı. Bu, Caspian'ın en son birlikte ormanda devriye gezdiklerinde vardığı aynı anlayıştı ve sanki kalbi diyaframından aşağıya, karlı zemine kadar düşmüş, umutları yıkılmış gibi hissetti.

Sonra gözlerinin önünde griden pembeye dönen floks çiçeklerini hatırladı.

"Kanımı," dedi neredeyse inanmaz bir şekilde. "Dağa kanımı verebilirim."

Güneş birkaç anlığına sessiz kaldı ve Aurora buna zor dayandı; boğazı ağrıyor, avuç içleri terliyordu. Nefesini o kadar uzun süre tuttu ki göğsü yanmaya başladı.

Evet, dedi Güneş sonunda, güzel sesinde bir gurur belirtisiyle. Bunun işe yarayacağına inanıyorum. Ama kararınızı vermeden önce şunu anlamalısınız ki, eğer bunu yapmayı seçerseniz, ömrünüzün bir kısmını Hazar Denizi'ne vereceğim. Hayatınız kısılacak.

"Evet," diye fısıldadı Aurora aceleyle. Düşünmesine gerek kalmadı, tereddüt bile etmedi. "Evet," dedi bu sefer daha yüksek sesle.

İkiniz de gömülene kadar toprağa kanınızı vermelisiniz. Aksi takdirde, don ilerleyecektir.

"Anlıyorum." Aurora'nın sesi titriyordu ve bedeni sarsılıyordu; Güneş'in teklifi karşısında o kadar bunalmıştı ki, ona tamamen güvenmiyordu.

O halde kararınızı verdiniz mi?

"Benim."

Caspian'ın cesedini ulaşabileceğim bir yere, açık alana çıkarmanız gerekiyor. Ondan sonra başlayacağız.

Aurora, nefes almakta zorlanarak kutsal alana koştu, sonra tabutun arkasına geçip olabildiğince sertçe itti. Tabutun üzerinde durduğu platform yuvarlanmaya başladı ve Aurora, platform kutsal alanın taş zemininden ayrılıp yumuşak kara ulaşana kadar durmadı. Kar platformun önünde birikti ve Aurora daha fazla itemeyince, tabutun yanına yürüdü ve açmaya hazırlandı.

Caspian ona, içindeki sihir kalıntılarının bedenini ayakta tutacağını söylemişti, ama Aurora yine de tereddüt etti. Yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakındı, sessizce üçe kadar saydı, sonra gözlerini sıkıca kapattı ve tabutun kapağını iterek açtı. Yavaşça göz kapaklarını kaldırdı ve bakışlarını odaklamadan önce birkaç kez kırptırdı.

Caspian haklıydı ve içini bir rahatlama kapladı. Hâlâ güzeldi, hâlâ kendisiydi, vücudundaki sihir onu mükemmel bir şekilde koruyordu. Neredeyse derin bir uykuda gibi görünüyordu ve bu görüntü göğsünü buruyordu, bunun onun için daha keyifli olacağını düşünüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, saçlarını okşayarak.

Sonra tabutun içine girdi.

Birinin onu bulmasından korkarak hızla hareket etti ve Caspian'ın bileklerinden tutarak onu kendine doğru çekti. Ancak ağırdı ve başı ve omuzları nihayet yukarı kalkmadan önce birkaç deneme gerekti. Belinden büküldükten sonra Aurora nefes almak için bir an durdu, alnını peleriniyle sildi. Sonra arkasına geçti ve kollarını onun altına geçirdi, vücudunu tabutun kenarına doğru çekerken homurdandı.

Sonra itti.

Zarif ya da saygılı bir davranış değildi. Aslında, düpedüz küfürdü ve Caspian'ın bedeni tabutun kenarından yuvarlanıp karın üzerine ağır bir gürültüyle düştüğünde, Aurora tüm kalbiyle bunun kendisiyle Güneş arasında bir sır olarak kalmasını, başka hiç kimsenin asla duymamasını diledi.

Ŗu an Caspian'ın onu görseydi yüzünde belirecek ifadeyi hayal etmemeye çalıştı ve bu düşünce onu hem güldürmek hem de ağlatmak istedi. Kesinlikle dehşete düşerdi ve Aurora muhtemelen ne yapacağını bilemediği için gülerdi, bu da işleri daha da k t leştirirdi.

Aurora onu tabuttan çıkarıp açık alana götürdüğünde, gökyüzüne bakıp bekledi. Güneş fikrini değiştirirse bunu nasıl açıklayacağını hayal bile edemiyordu ve sessizliğe daha fazla dayanamayınca, "Tamamlandı," dedi.

Aurora'nın tüm bedeni umutla doluydu, o kadar ki, yerden havalanıp uçup gidebileceğini düşündü. Kalbinin bir atış daha attığı süre boyunca, sadece sessizlik vardı ve Aurora, yanlış anladığını, acısını hafifletmek için her şeyi uydurduğunu düşünmeye başladı.

Sonra Güneş tekrar konuştu.

"Evrenin merkezinde oturuyorum ve şimdiye kadar şahit olduğum en muhteşem şey sevgi," dedi. "Ona değer verin, koruyun ve her şeyden önemlisi, tadını çıkarın."

Bununla birlikte güneş ışığı kayboldu ve Reverie'nin üzerine uçsuz bucaksız bir karanlık çöktü. Aurora titremeye başladı ve uzaktan kurtların ulumalarını duydu. Sonra, ani bir hızla, dağ şiddetli ve güçlü bir şekilde sallanmaya başladı ve Aurora, Hazar'ı örtmek için yere düştü. Parlak bir ışık zirveler arasına ulaştı ve yattıkları yeri aydınlattı; Aurora, ışığın yoğunluğuna karşı gözlerini kısarak baktı.

"Elini sıkıca onun kavrayışında tut," diye yazdı Sun gazetesi. "Ne olursa olsun bırakma."

Aurora, Caspian'ın elini kendi eline aldı ve Caspian cevap veremeden Güneş konuşmaya başladı. Aurora kelimeleri anlayamasa da, içlerindeki gücü, kuvveti duyabiliyordu.

Aşk.

Ve Güneş'in Aurora'nın Caspian'a olan aşkını değer, kendi ilk Yıldız Yaratıcısı'na olan aşkını düşündüğünü biliyordu.

Aurora'nın sağ kolunda dayanılmaz bir acı başladı, kolu boyunca yayılıp Caspian'ın elini tutan elinden dışarı çıktı. İlk başta donun onu almaya geldiğini sandı, ama bu tamamen farklı bir acıydı, içini boşaltan bir acı. Aurora acı içinde çığlık attı ve dayanılmaz bir şekilde elini çekip derisini kara gömmek, acıyı dindirmek için can attı. Bunu nasıl başardığını, elini Caspian'ın elinde nasıl tuttuğunu bilmiyordu, ama vücudu titrerken ve iç organları kazınıyormuş gibi hissederken bile sıkıca tutundu.

Aurora, bir anda neler olduğunu anladı. Hayatı kısıalıyordu, varoluşunun ipliği kopuyordu, yıllar birer birer ondan alınıp Caspian'a veriliyordu. Yaşananların acısından, kederinden veya hayretinden gözlerinden yaşlar süzölüyordu ve bir anda, vazgeçtiği tüm yılları zihninde canlanan anılar gibi görebiliyordu. Kahkaha, güneş ışığı ve sıcaklık dolu yıllar. Özlem, uykusuz geceler ve içindeki iyileşmeyen acılarla dolu yıllar. Hepsi güzeldi. Hepsi ona aitti.

Ve belki de en çarpıcı olan şey, Aurora'nın gördüğü her yılda mutlu olmasıydı. Tüm bu acıya rağmen kendine bir hayat kurmanın yolunu bulmuştu, çünkü sevgi buna değmişti. Kız kardeşini, ailesini, henüz doğmamış yeğenlerini ve kuzenlerini sevmişti. Hayvanlarını, güllerini ve dağını sevmişti.

Sevgi dolu.

Aurora kaybettiği her yıl için yas tuttu, ancak o yıllar acı verici bir akıntı içinde bedeninden koparılırken, Caspian'ın elini tutuşu güçlüydü, bir an bile sarsılmadı. Nelerden vazgeçtiğini görüyordu ve yine de tutunmaya devam etti, Caspian'ın yanında farklı bir yola çıkarken o yılları kıymetli bulacağını ve taşıyacağını biliyordu.

Aurora, Caspian'ı dünyasını bir araya getiren bir sevgiyle değil, onu tamamen parçalayan bir sevgiyle seviyordu ve her bir parçayı, her bir kırıntıyı toplayıp ikisini de içine alabilecek kadar büyük yeni bir dünya yaratmak istiyordu.

Aurora gökyüzüne baktı, karanlık kuzey ışıklarıyla canlanırken nefesi kesildi. Mor ve yeşil, pembe ve sarı, kırmızı ve mavi çizgiler, kusursuzca koreografisi yapılmış bir dans gibi gökyüzünde süzülüyordu. Güneş de onunla birlikte ağılıyordu ve bu o kadar rüya gibi, o kadar büyüleyici bir andı ki, Aurora bunun gerçek olup olmadığını sorgulayacağından emindi.

Sonra, renklerin gelişi kadar aniden, neredeyse aynı hızla kayboldular. Aurora, bir yıldızın karanlığın içinden düşüşünü izledi; yıldız düştü, düştü ve düştü, ta ki doğrudan Caspian'ın göğsüne konana kadar.

Dağdaki sarsıntı dindi ve güneş ışığı yeniden günü aydınlattı. İnanılmaz bir sessizlik çöktü, kurtlar artık ulumuyordu, Güneş'in sesi kaybolmuştu. Geriye kalan tek ses Aurora'nın nefes alışverişi idi ve Aurora dizlerinin üzerine çökerek Caspian'ın başını kucağına aldı, yüzünde herhangi bir yaşam belirtisi aradı.

Ama hiçbir şey yoktu. Aurora ona bakakaldı, neden hareket etmediğini, neden nefes almadığını anlamıyordu.

"Bana geri dön," diye fısıldadı ona yalvararak. "Lütfen geri dön."

Dağ hareketsizdi, sanki ağaçlar, tavşanlar ve çiçekler olacakları izlemek için bekleyen seyirciler gibiydi. Aurora nefesini tuttu.

"Bana geri dön," dedi tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Saçlarını yüzünden çekti ve elini boynundan aşağı doğru kaydırarak kalbinin üzerine koydu. "Geri dön."

Orada kalacak, onu kucaklayacak, ışığı bırakmak zorunda kalana kadar bekleyecek ve dağa karşı görevini yerine getirdikten sonra ona geri dönecek ve uzun gece boyunca kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermeyecekti; ta ki Güneş'in kendisi ona her şeyin bir rüya olduğunu, onun gömülmesinin üzüntüsüyle başa çıkmak için görülen canlı, çılgın bir rüya olduğunu söyleyene kadar.

Kalacaktı çünkü adam hareket etmese de, kalbi atmasa da, ciğerleri nefes almasa da, ona verdiği yılların, tıpkı hafifçe akan bir nehir gibi, teninin

altında aktığını hissedebiliyordu.

Onlar oradaydı ve o da onlar uyanana kadar orada kalacaktı.

Sonra Caspian'ın göğsü yükseldi. Emin olamıyordu ama elinin hareket edip kaburgalarıyla birlikte yükseldiğini hissetti. Onu izledi ama hiçbir şey göremedi. Avucunu sıkıca göğsünde tuttu ve gözlerini karnına dikti, ancak birkaç dakika süren hareketsizlikten sonra bunun sadece bir hayal olduğunu fark etti.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Sonra Caspian nefes nefese kaldı, gözleri açıldı ve göğsü derin bir hava akımıyla şişti. Etrafına bakındı, kutsal mekanı, açık tabutunu ve yağan karı inceledi, sonra gözlerini buldu. Şaşkınlıkla ona baktı ve gördüklerinin gerçek olduğunu kanıtlamaya çalışır gibi birkaç kez göz kırptı. Sonra nefes alışverişi yavaşladı ve Aurora, yüzünde anlayışın belirmediğini izledi.

Aurora'nın, söz verdiği gibi onu geri getirdiğini düşündü. Ve bunu yapan Güneş olsa da, belki de Aurora, Güneş'e duymaya çok ihtiyaç duyduğu bir hikayeyi anlatıyordu.

Ağzı hafifçe aralandı ve inanmazlıkla başını salladı. Kendini yukarı doğru iterek Aurora'nın tam karşısına oturdu. Yavaşça ellerini kollarından yukarı, boynunun üzerinden geçirerek yüzünün iki yanına yerleştirdi. Alnını onun alınına dayadı.

Sonunda konuştu: "Tanrım, ne kadar inatçısın sen!"

Aurora kahkahayı yüksek sesle ve yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla Caspian'ın boynuna doladı ve onu öptü.

O yaşıyor

Size bir hikaye anlatmak istiyorum. Birçok hikaye gibi, bu da inatçı ve cesur bir kızla başlıyor.

Aurora kalemını bıraktı. Dağın üzerinden güneş ışığını nasıl çekebildiğini anlayamıyordu, ama Eternal Reverie için ilk köşe yazısına başlamak, kesinlikle ömründen yıllar çalacak, aşılmaz bir görev gibi geliyordu.

Aurora, Caspian'a Farren'i şatosunda ziyaret etmeye davet etmek istediğini söylediğinde, Caspian sadece kaşlarını çatarak karşılık vermişti; Aurora bunu biraz da hoşnutsuz bir onay olarak algılamıştı.

Farren mağarada yaşananlar için derin bir özür dilemişti, ancak Aurora bu konuda konuşmak istememişti. Sanki çok uzun zaman önce olmuş gibiydi ve Farren kaleye vardığında Aurora ona karşı hiçbir kötü niyet beslemediğini fark etmişti.

Yazmak istemişti—her zaman yazmak istemişti—ve bunu yapabileceği bir yer istemişti. Koruduğu insanlarla bağlantı kurmak, onlar için sadece bir rol olmak yerine bir insan olmak istemişti. Ve Eternal Reverie bunu yapabileceği en iyi yerdi. Bu, kendisi için bir hediye idi, kesinlikle Farren veya ailesinin işi için değil, ama yine de minnettar kalmıştı.

Şimdi gerçekten o şeyi yazması gerektiğinde ise, nereden başlayacağını düşünmekten saçlarını yoluyordu. Bir kağıdı daha buruşturup sandalyesine yaslandı ve inledi.

Caspian arkasından yaklaşıp parmaklarını boynunda gezdirirken, "Sinirlendiğinde oldukça büyüleyici oluyorsun," dedi.

"Ve bu iyi bir şey, çünkü sen bende bunu ortaya çıkarma eğilimini biliyorsun." Aurora ona doğru döndü.

"Dikkatli ol," dedi eğilip kulağına hafifçe öperek. "Bu, benim söyleyebileceğim bir şeye çok benziyor."

"Ciddi söylüyorum." Aurora sandalyesinden kalktı ve büyük bir çaba sarf ederek Caspian'dan uzaklaştı. "Dikkatimi dağıtıyorsun. Farren bunu haftalar önce istiyordu."

"Farren'in ne istediği umurumda bile değil." Ona doğru bir adım attı, ellerini kollarında gezdirip köprücük kemiklerini okşadı. "Belki de tam da ihtiyacın olan şey bir dikkat dağıtıcıdır."

Aurora, kararlılığının sarsıldığını, şafak vakti sis gibi dağıldığını hissedebiliyordu. Dokunuşuna yaslandı, gözlerini kapattı. Bin kere, bin farklı şekilde ona dokunsa bile, yine de daha fazlasını isteyecekti.

"Sen iflah olmazsın," dedi kadın ve Caspian güldü.

"Umarım öyledir." Gözlerini, yanağını, dudaklarını öptü ve Aurora kollarını boynuna dolayarak ona sokuldu, bedeninin onun bedenine mükemmel bir şekilde uymasının, onu kendine daha da yaklaştırmasının tadını çıkardı. O buradaydı, tam önündeydi ve Aurora ne kadar süre birlikte olacaklarını bilmiyordu, ama her anın kıymetini bilecekti.

Caspian'ın geri dönmesi onu tarifsiz bir kayıptan kurtarmayacaktı; bundan emindi. Hayatının ufkunda onu bekleyen muazzam bir keder vardı, ama yaşanan her şeyden sonra, ruhunun derinliklerinde, yaşamanın tek yolunun sevmek olduğuna ve nihai acının onu en çok değer verdiği insanlara ve şeylere bağlı tutacağına inanıyordu. Bu yüzden ailesini,

hayvanlarını ve dağını mutlak bir tutkuyla sevecekti, çünkü bildiği tek yol buydu.

İstemeyerek de olsa Caspian'dan uzaklaştı.

“Enerjime ihtiyacım var; bugün floksları sulama günüm.”

Dağa kanlarını vermelerine böyle diyorlardı. Aurora'nın umduğundan çok daha iyi sonuç verdi ve flokslar sadece bir ay sonra canlı pembe renklerine geri döndüler. Aurora ve Caspian sırayla sulama yapıyorlardı ve şimdilik haftada sadece bir kez sulamaları gerekiyordu; sadece birkaç damla kan olsa da, ikisi de kendilerini güçsüz ve bitkin hissediyorlardı. Aurora bunun neden böyle bir etki yarattığını anlamıyordu, ama Caspian basitçe büyüünün bir bedeli olduğunu söylemişti. Yine de, donun geri çekildiğini, ailesinin mahsullerinin sağlıklı olduğunu ve ormanın yeniden canlandığını görmek buna değmişti.

“Hiç enerji harcamana gerek yok sevgilim. Önderliği üstlenmekten fazlasıyla memnuniyet duyarım.” Aurora'nın elini tutup onu yatağa götürürken gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. Karnının derinliklerinde bir ateş tutuştu ve uzanıp onu izledi.

"Bu, köşe yazımı daha erken yazmama yardımcı olmayacak," dedi Aurora, ama sesinde hiçbir direniş yoktu. Onu her zaman olduğu kadar çok istiyordu.

Caspian, dudaklarını boğazından aşağıya, göğüs kemiğine doğru indirirken, “Bir zamanlar,” dedi, “kanında sihir olan, ışığın erişemeyeceği bir yerde yaşayan inatçı bir kız vardı.” Kaburgalarını öptü ve başını göğsüne yasladı, Aurora'nın elleri saçlarındaydı.

"Daha uygun bir terim 'neşeli' diye düşündüm," diye mırıldandı Aurora.

“Yazacaksanız, doğru olanı yazmalısınız.”

Aurora onunla tartışmak üzereydi ki, adam dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırıp, her zaman sahip olduğu aynı saygıyla onu öptü ve Aurora'nın aklındaki tüm düşünceler tamamen kayboldu. Onunla durum böyleydi.

Aklını karıştırırken düşüncelerini de susturuyordu; Aurora'nın doyamadığı güzel bir çelişkiydi bu.

Aurora, biraz geri çekilerek, "Kıza ne olacak?" diye sordu.

Caspian elini kadının saçlarının arasından geçirip boynuna doğru indirdi ve tam kalbinin üzerine koydu.

"Hayatta," dedi kısaca.

Gerçeği görünce gözleri yaşlarla doldu, çünkü Aurora'nın emin olduğu bir şey varsa o da en büyük mucizenin Güneş, Yıldız Yaratıcısı, sihir ya da dağ olmadığıydı. En büyük mucize, tüm kusurlu ihtişamıyla hayattı.

Caspian dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve Aurora onun öpücüğü altında gülümsedi.

Yaşamak ne olağanüstü bir şeydi.

* * *

Hazar

"Yaşıyor," demişti ve Caspian, bu iki kelimenin onun şimdiye kadar söylediği en güzel sözler olduğunu düşünmüştü.

Epilog

Çift Yıldız

Kayıp Sıradağlar'ın derinliklerinde, en yüksek zirvedeki küçük bir köyde, genç bir kız yatmadan önce bir masal dinliyordu. Daha önce birçok kez duyduğu bir masaldı bu, ama babası onu yatağına yatırdığında, kızın her zaman duymak istediğı masal çift yıldızın öyküsüydu.

“Reverie'den sadece en açık gecelerde görülebilen çift yıldız vardır,” diye başladı babası. “Normalde, iki yıldız birbirine o kadar yakındır ki tek bir ışık noktası gibi görünürler, ancak gökyüzü bulutsuz olduğunda ve ay yeni olduğunda, her iki yıldız da görülebilir.”

"Onları görmek istiyorum!" diye bağırdı kız.

“O zaman bir gün sana göstereceğim,” dedi babası. “Beşinci Yıldız Yapımcısı bunu her zaman romantik bulmuştu: kütçekimsel olarak birbirine bağlı, birbirlerinin yörüngesinde tutulan iki yıldız.”

"Kuzey ışıkları mı?" diye sordu kız, sesi hayret doluydu.

“Doğru. Büyüdüğünüzde, onun hükümdarlığı döneminde yayınladığı her şeyi okuyabiliriz.”

"Söz?"

“Söz veriyorum. Hikayeye devam edeyim mi?”

Kız hevesle başını salladı ve babası gülümsedi. “Dünya, yeryüzünden gökyüzüne ve ötesine uzanan, her biri birbirinden farklı, her biri güzel aşk

hikayeleriyle dolu. Dördüncü ve beşinci Yıldız Yapıcılarının da böyle bir hikayesi vardı.”

Kız, battaniyesini çenesine doğru çekti, babası bu hikâyeyi anlattığında her zaman olduğu gibi gözleri parladı.

“Onlar, dördüncü Yıldız Yapıcısının hor gördüğü, beşinci Yıldız Yapıcısının ise hayran kaldığı bir isim olan Çift Yıldız olarak tanındılar. Birbirlerine o kadar derinden aşık oldular ki, ayrılmaya dayanamadılar; Güneş, dağın kurallarını değiştirerek birinin başlangıcının diğerinin sonu olmamasını sağladı.”

Kızın babası, rekor düzeydeki sıcaklıklar ve minimum don olaylarından, yarattıkları yeni gül türlerinden bahsederek, olağanüstü yönetim dönemlerini anlattı. Dağa ve birbirlerine olan bağlılıklarını dile getirirken, kızın gözleri hâlâ açıktı, göz kapaklarında en ufak bir uyku belirtisi bile yoktu.

"Saltanatları sona erdiğinde, birlikte gömüldüler; büyüleri, sadece yaşamlarını değil, ölümlerini de adadıkları dağa aktı. Ve sonsuz öbür dünyada bizi neyin beklediğinden asla emin olamasak da, Aurora'nın kendisi onların huzur bulacaklarına inandığını yazmıştı."

"Bu öyküye benzer birçok öykü, onların sevgisini ve bağlılığını, tutkularını ve ölümsüz sadakatlerini anlatır. Soneler ve şiirler, Reverie'nin onlara sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu, onların her zaman dağa ait olduklarını ilan eder."

“Ama onları bir süreliğine elimizde bulundurduğumuz için gerçekten şanslı olsak da, dördüncü ve beşinci Yıldız Yapıcılar—Çift Yıldız—dağa ait değildi. Birbirlerine aittiler ve Reverie onları sadece ödünç aldı.”

Kızın yanağından küçük bir gözyaşı süzüldü ve babası onu sildi. "Son," dedi, kızının alnından öptükten sonra kapısını usulca kapattı.

Kız derin bir uykuya daldı ve uyurken hikaye zihnine yerleşti, kökleri gittikçe derine indi ve sonunda onun bir parçası oldu. Ne tür bir

yeşereceğini ancak zaman gösterecekti, ama hikayelerin doğası gereği, her şey olabilirdi.

Belki de son, aslında bir son değil, bir başlangıçtı.

Yazarın Notu

Yazar ve Beyin Hasarı

Bu kitabın ilk taslağının yarısından fazlasını bitirmiştim ki tenis oynarken düştüm. Sert ve ani bir düşüştü; kendimi korumaya vaktim olmadı ve yere çarptığımda başımda şiddetli bir ağrı başladı.

Hayatımın büyük bir bölümünde spor yaptım ve birçok kez düştüm, bu yüzden bu düşüşün farklı olduğunu anlamalıydım. Tekrar ayağı kalkabildiğimde tamamen sersemlemiştim ve gözlerimden yaşlar sel gibi akıyordu. O sırada neden duygularımı kontrol edemediğimi anlamadım ve ağladığım için sürekli özür diledim.

Sonraki birkaç gün boyunca sürekli baş ağrısı, baş dönmesi, mide bulantısı, ışık ve sese duyarlılık, denge sorunları, uyku güçlüğü, konuşma problemleri, hafıza sorunları, sersemlik hissi, sinirlilik ve duygusal yoğunlaşma yaşadım ve kafam karışık olduğu için doktora gitmeyi hiç düşünmedim. Düşmemden üç gün sonra kız kardeşim beni görünceye kadar doktora gitmem konusunda ısrar etmedim.

Bana hemen beyin sarsıntısı teşhisi kondu.

Daha önce hiç beyin sarsıntısı geçirmemiştim ve bir iki gün dinlenip sonra normale döneceğimi sanıyordum. Yanılmışım.

İlk altı hafta boyunca yazamadım, okuyamadım veya ekrana bakamadım. Yayın ekibime sakatlığımı bildirmek için e-posta göndermeye çalıştığım da, iki cümle yazabilmişim ki fiziksel olarak rahatsızlandım ve bilgisayarımın başından ayrılmak zorunda kaldım.

Bir daha asla kitap yazamayacağımdan çok korkuyordum.

Beyin hasarı inanılmaz derecede yalnız ve savunmasız bir yaralanmadır. Düştükten sonra kendimden bu kadar uzaklaştığımı hiç hissetmemiştim ve o zamandan beri kendime geri dönmek için çok çabalıyorum.

Haftalar aylara dönüşürken, travmatik beyin hasarı konusunda deneyimi olan diğer insanlarla konuştum ve kendi araştırmalarımı da yaptım. Karanlık bir odada oturup dinlenmenin eski bir tavsiye olduğu ve daha da önemlisi, iyileşmeye yardımcı olmadığı açıkça ortaya çıktı. Beynin, yaralanmadan önce neler yapabildiğini hatırlatmak gerekiyordu ve bu yüzden beni ben yapan şeylere geri dönmeye çalıştım.

İşte bu kitap tam da bu noktada devreye giriyor. Eğer bu hikâyeyi daha az sevseydim, biliyorum ki üzerinde çalışmaya geri dönmezdim, çünkü gerçek şu ki, bu kitabın her kelimesi, her cümlesi acı çekerken yazıldı veya gözden geçirildi. Hiç çalışmamak benim için kolay olurdu, ama bu hikâyeyi özledim, içinde zaman geçirmeyi özledim ve ona geri dönmeyi çok istedim.

Yazmak bana kendim gibi hissettiriyor. Bu, kimliğimin o kadar ayrılmaz bir parçası ki, ona geri dönmek en büyük önceliğimdi. Geri döndüğüm ilk gün, belirtilerim o kadar şiddetli bir şekilde alevlendi ki durmak zorunda kalmadan önce elli bir kelime yazdım. Ertesi gün seksen altı kelime. Ondan sonraki gün yetmiş dört. Bir süre böyle devam etti, ta ki bir gün yüz kelime yazana kadar. Sonra iki yüz. Sonra dört yüz.

Yaratıcılık her zaman kırılgan bir şeydir, ancak beyin hasarının ortasında yaratmaya çalışmak bambaşka bir şey. Kendime tam olarak güvenmiyorum, yine de kendim gibi hissetmediğim ve beynime güvenmediğim bu bulanık dönemde tamamen yazdığım bir kitabı yayınlıyorum. Bu garip.

Kar meleşim Tilly, benim bazı mücadelelerimi miras aldı ve iyileşebilmesi için kendini olduğu gibi görmesi gerekiyordu. Bu kitap benim için bir nevi ayna oldu ve günlerce, haftalarca ve aylarca masamda oturduktan sonra, yavaş yavaş, çok yavaş bir şekilde, bu kitap beni yaralanmadan önceki halimi kaybetmenin yoğun kederinden kurtardı ve bana umudumu geri verdi.

Bu yazıyı yazdığım sırada, düşme olayının üzerinden on ay geçti ve hala iyileşme sürecindeyim. O günden beri her gün sürekli bir baş ağrım var; henüz baş ağrısız uyanmadım ve günlük amansız ağrıyla yaşamayı öğrenmek son derece zor bir süreç oldu. Denge sorunun devam ediyor, bir şeyleri hatırlamakta zorlanıyorum, ışık ve gürültü benim için hala zorlayıcı ve gece boyunca kesintisiz uyuyamıyorum, ancak büyük gelişmeler de görüyorum: konuşmam normale döndü, tekrar okumaya ve ekran kullanmaya başladım ve eskisine göre çok daha yavaş olsam da, bir seferde birkaç saat boyunca yazı yazabiliyorum.

Bu kitap bana arkadaşlık etti ve hayatımın en kötü döneminde bana destek oldu, bunun için ona sonsuza dek minnettar olacağım. Sürekli endişe ve korkularımdan, nasıl ilerlediğimden veya ilerleme kaydedip kaydetmediğimden uzaklaşmamı sağlayan çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağıtıcı oldu ve şüphesiz iyileşmeme yardımcı oldu.

Daha kat etmem gereken uzun bir yol var, ama bu kitap bana sandığımdan daha güçlü olduğumu gösterdi. Bir gün geriye dönüp baktığımda beyin sarsıntımı hayatımın genel öyküsünde önemsiz bir olay olarak hatırlayacağıma inanıyorum ve Güneş ve Yıldız Yaratıcısı (ve tabii ki olağanüstü sağlık ekibim) olmasaydı bu iyimserliğe sahip olacağımdan emin değilim.

Bu kitapla tarifsiz bir gurur duyuyorum. Onu tüm kalbimle seviyorum ve okuduğunuz için size minnettarım.

Eğer siz veya sevdiğiniz biri beyin hasarı geçirmişse veya şu anda beyin hasarı yaşıyorsa, sizi anlıyorum. Yalnız değilsiniz.

Teşekkürler

Bu kitabı yazmak benim için son derece zordu. İlk taslaktan bitmiş ürüne kadar tüm süreç beyin travmamdan etkilendi ve yol boyunca birçok aksilik yaşadım. Eğer şu kişiler olmasaydı, bu kitabın ilk taslağın yarısından öteye geçebileceğini sanmıyorum – düştüğüm günkü halinden. Yaralanmamın bu hikayenin sonu olmamasına çok şükrediyorum.

Öncelikle, inanılmaz menajerim Pete Knapp'e teşekkür ederim. Gecikmelerim veya programımdaki birçok değişiklik nedeniyle beni asla kötü hissettirmediniz ve bunun yerine, ihtiyacım olan zamanı ayırmam için sürekli olarak beni teşvik ettiniz. Hikayelerim için olduğu kadar benim için de aynı derecede güçlü bir savunucu olacağınızı tahmin etmeliydim—teşekkür ederim.

Sevgili editörüm Annie Berger. Bu kitabı sabırla beklediğiniz ve doğru bir şekilde yazmam için bana zaman tanıdığınız için teşekkür ederim. Başından beri kitaba (ve bana) olan inancınız her şeyi değiştirdi. Ek okumalar için, ihtiyaç duyduğumda verdiğiniz güvence için ve bu kitabı daha iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle dört kitap üzerinde çalışmış olmaktan ne kadar şanslıyım.

İyileşmemde bana yardımcı olmak için yanımda çalışan sağlık profesyonellerine teşekkür ederim. Dr. Christopher Pepin'e; Fizyoterapist Heidi McGill'e; ve UPMC Spor Hekimliği Beyin Sarsıntısı Programı'ndaki tüm ekibe: Dr. Raymond Pan'a; Fizyoterapist Anne Mucha'ya; Fizyoterapist Sarah Ostop'a ve özellikle Dr. Michael Collins'e teşekkür ederim. Yaptığınız

inanılmaz iş için teşekkürler. Bana hayatımı geri verdiniz ve sonsuza dek minnettarım.

Tüm Sourcebooks Fire ekibine, sizinle çalışmak mutlak bir zevk. Karen Masnica, Rebecca Atkinson, Lia Ferrone ve Delaney Heisterkamp, beni ve hikayelerimi dünyaya duyurmak için gösterdiğiniz yorulmak bilmeyen çalışmalarınız için teşekkür ederim. Gabbi Calabrese, düşünceli notlarınız ve bu süreci bu kadar sorunsuz hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Thea Voutiritsas ve Alison Cherry, bu kitabı yayınlanmaya hazır hale getirdiğiniz ve parlattığınız için teşekkür ederim (özellikle de bu kitabın biraz daha çalışmaya ihtiyacı vardı!). Ve son olarak, kusursuz kapak tasarımı için Hannah DiPietro ve Erin Fitzsimmons'a ve hayal edebileceğimden çok daha güzel bir şekilde hayata geçirdiği için Viv Tanner'a teşekkür ederim. Hayallerimdeki kapak için teşekkürler!

Park, Fine & Brower'daki muhteşem insanlarla çalışma fırsatına sahip olduğum için çok şanslıyım. Muhteşem içgörüleriniz ve yazmaya odaklanmam için bana özgürlük sağladığınız için Stuti Telidevara, Danielle Barthel ve Olivia Valcarce'ye teşekkür ederim. Kat Toolan, Abigail Koons ve Ben Kaslow-Zieve, kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara ulaştırdığınız için teşekkür ederim; bu gerçekten bir rüya. Emily Sweet ve Andrea Mai, strateji ve marka oluşturma konusunda bana yardımcı olduğunuz için minnettarım.

Anissa'ya ve tüm FairyLoot ekibine, bu kitabı bu kadar çok okuyucunun eline ulaştırdığınız için teşekkür ederim. Sizinle çalışmak bir hayalin gerçekleşmesi gibi.

Rebecca Mix, umutsuzluğa düştüğüm bir anda bana ilk umut ışığını sen verdin ve tüm cesaretlendirmen ve desteğin için çok minnettarım. Koşullar ideal olmasa da sonunda bağlantı kurabildiğimiz için çok mutluyum.

İspanya'ya giderken 35.000 feet yükseklikteyken bu haberi benimle birlikte ortaya çıkaran Stephanie Garber ve Adalyn Grace'e teşekkür

ederim. Çok ihtiyaç duyduğum bir anda ilham kaynağımı bulmama yardımcı oldunuz ve bilgeliğiniz ve dostluğunuz için minnettarım.

Adalyn, notların bu kitabı tam istediğim gibi yapmama yardımcı oldu ve sen de bu sektörün bana verdiği en iyi şeylerden birisin. Lütfen son derece absürt kelime sayısı hedefleri belirleyip yakında birlikte çorba içebilir miyiz?

Ağlamamı dinleyen ve bu sakatlığın hiçbir şeyin sonu olmadığını söyleyerek beni cesaretlendiren arkadaşlarıma. FaceTime görüşmeleriniz, sarılmalarınız ve mesajlarınız, tahmin edemeyeceğiniz kadar çok yardımcı oluyor.

Dopps'a, bu kitabı benimle birlikte bitirdiğın ve tüm neşe ve sevgi için teşekkür ederim. Seni çok özliyorum. Chip, her şeyi bir şekilde daha iyi hale getiriyorsun. Beklentilerimin oldukça yüksek olmasına rağmen, tahmin ettiğimden bile daha harika bir komşu olduğun ortaya çıktı. Seni her zaman görmek çok güzel.

Anne ve baba, sevginiz ve desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor ve hayatımda sürekli var olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum. Beni okuyucu yaptığınız için, beni her zaman cesaretlendirdiğiniz için ve tüm akşam yemekleri için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Mir, bana sürekli tünelin sonunda ışık olduğunu hatırlatıyorsun, ama aynı zamanda ben onu göremediğimde karanlıkta yanımda oturuyorsun. Ağladığımda beni kucaklıyorsun, bana yemek getiriyorsun, eksiklerimi tamamlıyorsun ve beni güldürüyorsun—dürüst olmak gerekirse, bir tür madalyayı hak ediyorsun. Seni ne kadar çok sevdiğimi ifade edecek kelime yok ve her mevsimde yan yana yürümek (ve genel olarak yürüme mesafesinde olmak) en sevdiğim şey.

Ty, her günü olduğu gibi yaşamama izin verdin, yazmak ya da yazmamak, umutlu ya da umutsuz hissetmek, ağlamak ya da bağırarak, uzanmak ya da kendime meydan okumak için bana alan tanıdın. İyi

günlerimde de en kötü günlerimde de her adımda yanımda oldun ve her şey boyunca beni sevdin. Sen benim efsanevi aşkımsın, hastalıkta da sağlıkta da ve hikayemiz benim en sevdiğim hikaye. Seni çok seviyorum.

Ve son olarak, İsa'ya. Bu olağanüstü yaşam için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Rachel Griffin, New York Times'ın çok satanlar listesine giren "The Nature of Witches", "Wild Is the Witch" ve "Bring Me Your Midnight" kitaplarının yazarıdır. Yazmadığı zamanlarda Pasifik Kuzeybatı'da dolaşırken, şömine başında kitap okurken veya bol miktarda kahve ve çay içerken onu bulabilirsiniz. Eşi ve büyüyen ev bitkisi koleksiyonuyla Seattle bölgesinde yaşıyor. Onu rachelgriffinbooks.com adresinden çevrimiçi olarak ziyaret edebilir veya Instagram'da [@TimesNewRachel](https://www.instagram.com/TimesNewRachel) hesabından merhaba diyebilirsiniz.

Sourcebooksfire

Genç yetişkinlere yönelik en popüler trendlerin adresi!

Bizi çevrimiçi ziyaret edin ve FIREreads.com adresinden
bültenimize abone olun.

@sourcebooksfire hesabını çevrimiçi takip edin.

Bu Sourcebooks e-kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Yeni ürünler, özel teklifler ve bonus içerikler hakkında bilgi edinmek için e-posta listemize katılın; tüm bunlar doğrudan gelen kutunuza gelsin!

ŞİMDİ KAYDOL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM